

ДЖУЛИ ГАРУУД ЧЕСТ И ВЕЛИЧИЕ

Превод от английски: Dream Team, 2011

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

*„Прочее, братя мои, за това, що е истинно, що е
честно,
що е справедливо, що е чисто, що е любезно, що е
достославно,
за това, що е добродетел, що е похвала
само за него мислете.“*

Новият завет, Филипияни, 4:8

Англия, 1099

Те смятаха да го убият.

Воинът стоеше в центъра на пустия двор, ръцете му бяха завързани една за друга и пристегнати зад гърба му. Той гледаше втренчено напред с изражение, лишено от всякакви емоции, видимо пренебрегващ врага си.

Пленникът не се бе съпротивлявал и бе позволил да го съблекат, без да вдигне юмрук или да изкрещи дори една дума в протест. Скъпото му, направено от щавена кожа, зимно палто, тежката ризница, памучната риза, чорапите и кожените му ботуши бяха свалени от тялото му и захвърлени на замръзналата земя пред него. *Намерението на врага беше ясно. Воинът щеше да умре, но без нови белези по тялото.* Изложен на погледите на нетърпеливата публика, той можеше да вижда единствено дрехите си, докато бавно замръзваше до смърт.

Беше обграден от дванадесет мъже. Рицари, с извадени кинжали за кураж, които обикаляха около пленника и му се подиграваха, крещейки обиди и неприлични забележки, докато потропваха с обутите си в ботуши крака, за да прогонят ужасният студ. Въпреки това нито един от тях не дръзваше да се приближи до него от страх, че той може да успее да се освободи и да ги нападне. Никой от тях не се съмняваше, че воинът е способен на такъв подвиг, защото бяха чували за херкулесовата му мощ. Някои дори бяха ставали свидетели на тази

сила по време на не една или две битки. И ако той се освободеше от въжетата, мъжете щяха да бъдат принудени да използват ножовете си срещу него, но не и преди той да убие трима или дори четирима от тях.

Водачът на дванадесетте не можеше да повярва какъв късмет бяха извадили. Бяха заловили Вълка и скоро щяха да станат свидетели на смъртта му.

Успяха да го хванат благодарение на някаква голяма, нелепа грешка. Да, Дънкън, могъщият барон от Уекстън, буквално бе паднал сам в ръцете им, влизайки в крепостта на врага си, без нито едно оръжие, с което да се защити. Наивно бе повярвал, че Лоудън, барон, който му бе равностоен в притежанието на земи и титли, ще уважи временното им примирие.

Сигурно бе повярвал в собствената си репутация, помисли си водачът. Явно наистина се смяташе за недосегаем, както разказваха историите за великите битки. Със сигурност това бе причината да изглежда толкова незаинтересован от сегашното си положение.

Водачът изпита някакво чувство на безпокойство, докато наблюдаваше пленника си. Те го бяха лишили от достойнството му и разкъсаха синьо-белия му герб, за да са сигурни, че не е останало нищо от цивилизования благородник. Барон Лоудън искаше пленникът му да умре без достойнство и чест. Въпреки това полуголият воин стоеше толкова гордо пред тях, че желанието на Лоудън нямаше да се изпълни. Той не се държеше като мъж, който знаеше, че ще умре. Не, пленникът не се молеше за живота си нито хленчеше за бърз край. Изобщо не приличаше на смъртник. Кожата му не бе преbledняла и настръхнала от студа, а позлатена от слънцето и загрубяла от променливото време. Проклятие, та той дори не трепереше от мразовития въздух. Да, бяха съблекли благородника, но въпреки това под пластове изтънченост се криеше горд воин, толкова примитивен и страшен, колкото го описваха предаваните от ухо на ухо истории. Вълкът се бе разкрил пред очите им.

Подигравките спряха. Сега на двора можеше да се чуе само виенето на вятъра. Водачът погледна към хората си, застанали един до друг съвсем близо до него. Всеки от тях се бе втренчил в земята. Той знаеше, че се стараят да избягват погледа на пленника. Но не можеше да ги вини, задето показват страха си, защото и на него му бе трудно да срещне открито очите на воина.

Барон Дънкън от Уекстън бе поне с една глава по-висок от най-високия воин, който го пазеше. Освен това бе и много едър, с широки мускулести рамене. Дългите му мощни крака, на които в момента балансираше, заемаха разкрячена позата, която загатваше, че е способен да убие всички тях... в мига, в който решеше.

Навън се смрачаваше, из въздуха затанцуваха снежинки. Воините започнаха да се оплакват от времето.

— Не е нужно и ние да стоим тук и да замръзваме заедно с него — промърмори един от тях.

— Ще умре чак след часове — оплака се друг. — Барон Лоудън го няма от цял час. Няма да разбере дали сме стояли отвън или не.

Останалите закимаха енергично в съгласие и мърморенето им разколеба водача. Студът започваше да тормози и него. Освен това и смущението му нарастваше, защото той ги бе убедил, че барон Уекстън не е по-различен от всеки друг мъж. Беше сигурен, че досега щеше да се е пречупил и да крещи от болка. Аrogантността на мъжа го разгневи. Господи, та той изглеждаше по-отегчен и от воините, които го пазеха. Водачът бе принуден да признае, че е подценил противника си. Не му бе лесно да приеме този факт и се разгневи още повече. Собствените му крака, защитени от лошото време благодарение на кожените ботуши, в момента бяха премръзнали до болка, граничеща с агония, докато барон Дънкън стоеше бос върху замръзналата земя, и дори веднъж не бе помръднал, след като бе заловен. Все пак сигурно във всичките истории, които се говореха за него имаше и малко истина.

Водачът прокле подозрителната си природа и даде заповед на всички да се оттеглят. След като и последния от воините му се прибра в замъка, той провери дали въжетата все още са здраво вързани и щом се увери в това, застана срещу пленника.

— Всички казват, че си коварен като вълк, но истината е, че си просто един обикновен мъж и ще умреш като такъв. Лоудън държи да нямаш скорошни рани по тялото си. На сутринта ще завлечем тялото ти на километри от тук. Никой няма да успее да докаже, че той стои зад смъртта ти — водачът изговаряше пренебрежително думите, бесен на пленника, че дори не си прави труда да сведе поглед към него. — Ако зависеше от мен, щях да изтръгна сърцето ти и да се свърши — той събра слюнка в устата си и се изплю в лицето на воина, надявайки

се с тази поредна обида да накара пленника да реагира по някакъв начин.

Тогава плененият мъж бавно сведе поглед. Очите му срещнаха тези на врага му. Това, което водача видя в тях, го накара да преглътне измъчено. Той страхливо отстъпи назад. Прекръсти се, макар това да не можеше да го защити от тъмната закана в сивите очи на воина, и промърмори сам на себе си, че той само изпълнява това, което му е било наредено. След което се обърна и се затича към крепостта.

Маделин ги наблюдаваше от сенките зад стената. Тя изчака още няколко минути, за да се убеди, че никой от воините на брат ѝ няма да се върне, и да се помоли на Господ да ѝ даде достатъчно смелост, за да осъществи плана, който бе измислила.

Рискуваше всичко. Но в сърцето си бе убедена, че няма друг избор. Сега тя бе единствения човек, който можеше да го спаси. Маделин приемаше отговорността и последиците, знаейки много добре, че ако някой разбере за стореното от нея, щеше да плати с живота си.

Ръцете ѝ трепереха, но стъпките ѝ бяха бързи и непоколебими. Колкото по-скоро изпълнеше плана си, толкова по-скоро щеше да се успокои. Щеше да има достатъчно време да се притеснява за последствията, след като освободи глупавия пленник.

Беше обвита от глава до пети в черното си наметало и баронът не я забеляза, докато не застана срещу него. Силен порив на вятъра отметна качулката от главата ѝ и дългата кестенява коса се разпиля по раменете ѝ. Тя отмести един кичур от лицето си и погледна към пленника.

За миг той реши, че умът му си прави шеги с него. Дънкън дори поклати глава в опит да отрече видяното. Тогава до него достигна гласа ѝ и той вече бе сигурен, че жената не е само плод на въображението му.

— Сега ще те развържа. Гледай да не издадеш и звук, преди да се махнем от тук.

Той не можа да повярва на ушите си. Гласът на спасителката му бе чист като мелодия на арфа и приканващ като топъл летен ден. Дънкън затвори очи, опитвайки да не се разсмее, заради странните

прищевки на съдбата. Помисли си дали да не изкрещи бойният си рев, за да сложи край на тази заблуда, но веднага се отказа. Любопитството му бе прекалено силно. Реши да изчака още малко, докато спасителката му разкриеше истинските си намерения.

Изражението му остана неразгадаемо. Мълчаливо я загледа, как вади малък кинжал от наметалото си. Тя стоеше достатъчно близо до свободните му крака, и ако думите ѝ бяха лъжа и острието се насочеше към сърцето му, той щеше да бъде принуден да я обезвреди.

Маделин не подозираше за евентуалната заплаха, която я грозеше. Възнамеряваше да го освободи, затова се доближи до него и започна да реже въжето, с което бе завързан. Дънкън забеляза, че ръцете ѝ треперят. Но не можеше да реши дали е заради студеното време, или от страх.

Обгърна го ухание на рози. Когато усети свежия аромат, той реши, че студът е повредил мозъка му. Рози посред зима и ангел, живеещ в тази адска крепост... той не виждаше смисъл в нито едно от тези неща, но въпреки това тя миришеше на пролетни цветя и изглеждаше като ангелско видение.

Дънкън отново поклати глава. Логичната част от мозъка му знаеше много добре коя е тя. Описанието, което му бяха дали съвпаднаше до последния детайл. Казаха му, че сестрата на Лоудън е средна на ръст, с кестенява коса и сини очи. И приятна на външен вид, спомни си той. О, тук имаше някаква грешка, реши той. Сестрата на дявола не бе нито приятна, нито красива. Тя бе великолепна.

Въжето най-после поддаде и ръцете му бяха свободни, но той остана неподвижен, с добре прикрито изражение. Момичето отново застана пред него и му се усмихна леко, преди да се обърне и да коленичи, за да събере дрехите му.

Страхът направи тази лесна задача много по-трудна. Тя се спъна щом се изправи и се обърна към него.

— Моля те последвай ме — каза му.

Той не помръдна, а остана там, като наблюдаваше и чакаше.

Маделин се намръщи на колебанието му и си помисли, че сигурно студът пречи на способността му да мисли. Тя притисна вещите му до гърдите си и като хвана с пръсти тежките му ботуши, праметна ръката му около раменете си.

— Облегни се на мен — прошепна. — Ще ти помогна, обещавам ти. Но моля те, трябва да побързаме — погледът ѝ беше насочен към вратите на крепостта, а в гласа ѝ се долавяше паника.

Дънкън откликна на страха ѝ. Искаше да ѝ каже, че не е нужно да се крият, защото в момента хората му се катереха по крепостните стени, но размисли. Колкото по-малко знаеше, толкова по-голямо преимущество щеше да има той, когато му дойдеше времето.

Тя едва стигаше до раменете му, въпреки това се опитваше да поеме част от теглото му, като хвана ръката му и я обви около раменете си.

— Ще отидем в сградата зад църквата, където отсядат свещениците, които ни посещават — прошепна му тя. — Това е единственото място, където никога няма да те потърсят.

Воинът не обръщаше особено внимание на думите ѝ. Погледът му бе насочен към северната стена. Полумесецът осветяваше снега със зловещ блясък, и прикриваше воините му, които пълзяха по върха на стената. Не се чуваше никакъв звук, докато те се прехвърляха през ръба, а броят им се увеличаваше все повече.

Воинът кимна доволен. Хората на Лоудън бяха също толкова големи глупаци, колкото и техния лорд. Лошото време бе изпратило пазачите на портата вътре в крепостта, оставяйки стените незащитени и уязвими. Врагът бе показал слабостите си. И всички щяха да умрат заради тях.

Той се отпусна още малко върху жената, за да я забави, докато свиваше вкочанените си пръсти отново и отново в опит да върне силата им. Едва чувстваше краката си, а това бе много лош знак, макар да бе наясно, че няма какво да стори, за да поправи това точно сега.

Дънкън чу тихо подсвиркване и вдигна ръка във въздуха, за да даде сигнал на хората си да чакат. Погледна надолу към жената, за да види дали е усетила движението му. Бе готов да запуши устата ѝ, ако покаже и най-малък признак, че е разбрала какво се случва. Но тя бе заета да се бори с теглото му и въобще не осъзнаваше, че врагът се промъква в дома ѝ.

Те достигнаха до тясната врата и Маделин, убедена, че пленникът е в много лошо състояние, опита да го подпре на стената с едната си ръка, докато с другата се мъчеше да отключи вратата.

Баронът, разбрал намеренията ѝ, охотно се облегна на стената и я загледа как се мъчи да задържи вещите му в ръце, докато се бори със замръзналата верига, с която бе заключено.

Щом успя да я отвори, тя хвана ръката му и го поведе в тъмнината. Полъх леден въздух премина покрай тях, докато си проправяха път към втората врата в края на дългия, влажен коридор. Маделин бързо отвори и му помогна да влезе вътре.

Стаята, в която влязоха, беше без прозорци, но вътре горяха няколко свещи, хвърляйки мека светлина. Въздухът бе застоял. Подът бе покрит с прах, а от ниския таван висяха големи паяжини. Няколко цветни роби, които обличаха свещениците, висяха на куки, а в центъра на малкото помещение бе поставен сламеник, до който имаше две дебели одеяла.

Маделин затвори вратата и въздъхна облекчено. За момента бяха в безопасност. Тя му помогна да седне на рогозката.

— Когато видях какво ти сториха, приготвих тази стая — обясни тя и му подаде дрехите. — Името ми е Маделин, аз съм... — беше на път да му обясни връзката си с брат ѝ Лоудън, но тогава размисли. — Ще остана с теб до изгрев-слънце и след това ще ти покажа изхода през таен проход. Дори Лоудън не знае за съществуването му.

Баронът седна и изпъна краката си напред. След това облече ризата си, докато я слушаше. Помисли си, че смелата ѝ постъпка определено усложни живота му и се зачуди как ли щеше да реагира, щом разбере какъв е истинският му план. Реши, че вече не може да промени намеренията си.

Веднага щом ризницата покри масивните му гърди, Маделин зави раменете му с одеяло и коленичи пред него. Приседна на петите си и му направи знак да протегне краката си към нея. Когато той изпълни желанието ѝ, тя грижливо се зае да го прегледа и се намръщи загрижено. Дънкън посегна към ботушите си, но Маделин го спря.

— Първо трябва да стоплим краката ти — обясни му.

Тя си пое дълбоко въздух, докато обмисляше какъв е най-бързият начин да върне към живот вкочанените крайници. Главата ѝ бе наведена, в опит да скрие лицето си от наблюдателния поглед на воина.

Маделин вдигна второто одеяло и започна да го увива около краката му, но след миг поклати глава и промени мнението си. Без да му каже и дума, остави одеялото на краката му, свали наметалото си и

бавно повдигна кремавата роба, с която бе облечена над коленете си. Посегна към плетеното въже, което използваше за декоративен колан и за да придържа една малка кама, скрита в гънките на зелената ѝ рокля, развърза го и го остави до воина.

Любопитството му бе разпалено от странното ѝ поведение и той зачака обяснението ѝ. Но Маделин не му каза и дума. Тя си пое отново дъх, хвана краката му и бързо, преди да е размислила, ги мушна под дрехата си, притисчайки ги към топлата кожа на стомаха ѝ.

Тя простена тихо, когато ледената му кожа докосна горещата ѝ плът, след което оправи роклята си и обви ръка около краката му, притисчайки го до себе си. Раменете ѝ започнаха да треперят и воина се почувства така, сякаш жената изсмуква целия студ от тялото му и го приема в своето.

Това бе най-самопожертвователният акт, който някога бе виждал.

Чувствителността бързо започна да се връща в краката му. Дънкън сякаш усети хиляди остриета да се забиват в стъпалата му със сила, която бе трудна за пренебрегване. Опита да смени позата си, но тя не му позволи, стягайки хватката си с изненадваща сила.

— Ако чувстваш болка, това е добър знак — каза му тя, а гласът ѝ бе само дрезгав шепот. — Скоро ще премине. Освен това си истински щастливец, че въобще можеш да почувстваш нещо.

Порицанието в гласа ѝ изненада Дънкън и той повдигна въпросително едната си вежда. Маделин го погледна точно в този момент и улови изражението му. Затова побърза да обясни:

— Нямахте да си в това състояние, ако не бе действал толкова безразсъдно. Надявам се да си се поучил от този ден. Няма да мога да те спася втори път.

Маделин смекчи тона си. Дори се опита да му се усмихне, но бе безуспешно.

— Знам, че си вярвал, че Лоудън ще постъпи честно. Но точно в това беше грешката ти. Той не знае какво е чест. Запомни това за в бъдеще и може би ще доживееш още една година.

Тя снижи поглед и си помисли за високата цена, която щеше да плати, когато брат ѝ узнае, че е освободила врага му. На Лоудън нямаше да му отнеме много време да разбере, че тя стои зад бягството. Маделин каза благодарствена молитва затова, че Лоудън бе напуснал

крепостта и ѝ бе дал време да обмисли плана за собственото си бягство.

Но първо трябваше да се погрижи за барона. Щом той си тръгнаше от тук в безопасност, щеше да има време да се тревожи за глупавата си постъпка. Но сега бе решена да не мисли за това.

— Стореното е сторено — прошепна тя, позволявайки на агонията и отчаянието да отекнат в гласа ѝ.

Дънкън не отвърна на думите ѝ и тя не каза нищо повече. Мълчанието лежеше между тях като бездънна пропаст. Маделин искаше той да ѝ каже нещо, каквото и да е, за да разсее безпокойството ѝ. Беше засрамена, че краката му я докосваха толкова интимно и с ужас осъзна, че ако той раздвижи пръстите си, ще докосне голите ѝ гърди. Тази мисъл я накара да се изчерви. Рискува да хвърли един бърз поглед към него, за да види каква е реакцията му към странния ѝ метод за лечение.

Той я чакаше да го погледне и веднага бързо и лесно улови погледа ѝ. Помисли си, че очите ѝ са сини като небето в ясен, слънчев ден, и реши, че въобще не прилича на брат си. Знаеше, че външният вид няма особено значение, въпреки че се чувстваше като хипнотизиран от омайния ѝ невинен поглед. Наложил му се да си напомни, че тя е сестра на врага му и нищо повече. Красива или не, тя бе стръвта, с която щяха да хванат демона.

Маделин погледна към очите му и си помисли, че те изглеждат сиви и студени като камите ѝ. Лицето му сякаш бе изсечено от камък, защото на него не можеха да се уловят нито никакви чувства, нито емоции.

Косата му бе тъмнокестенява, неприлично дълга и леко къдрава, но това не омекотяваше чертите му. Устата му изглеждала сурова, брадичката прекалено четвъртата и тя забеляза, че в ъгълчетата на очите му няма никакви бръчки. Той въобще не приличаше на мил мъж, който се смее или усмихва често. Не, призна тя потръпвайки знаещо. Изглеждала толкова твърд и студен, колкото подсказваше и стойката му. На първо място бе воин и чак тогава барон, и тя бе сигурна, че в живота му няма място за смях.

Изведнъж осъзна, че няма ни най-малка представа за какво си мисли той. Това я разтревожи. Тя се прокашля, като се опита да

прикрие неудобството си и реши отново да започне разговор. Може би, ако ѝ проговореше, няма да ѝ изглежда толкова заплашителен.

— Смяташ ли отново да се изправиш сам срещу Лоудън? — попита тя.

Изчака за отговор и след като осъзна, че няма да ѝ отвърне въздъхна от раздражение. Явно воинът бе толкова твърдоглав, колкото и глупав, каза си Маделин. Току-що му бе спасила живота, а той дори не ѝ бе благодарил. Държанието му доказваше, че е толкова груб, колкото изглеждаше и колкото говореше репутацията му.

Той я плашеше. Веднъж щом призна този факт пред себе си, тя се раздражни. Порица се заради реакцията си и помисли, че започва да се държи също толкова глупаво. Мъжът не бе казал и дума, а тя трепереше като дете пред него.

Реши, че сигурно бе заради височината му. Да, точно заради нея, кимна Маделин. В ограниченията на малката стая, Дънкън ѝ изглеждаше огромен.

— Да не си и помислил да се върнеш за Лоудън. Това ще бъде най-голямата ти грешка. И следващият път той със сигурност ще те убие.

Воинът не ѝ отговори. Но се раздвижи, издърпвайки краката си от топлината, която предлагаше тялото ѝ. Въпреки това не бързаше и потърка леко ходилата си в чувствителната кожа на бедрата ѝ по много провокативен начин.

Маделин продължи да стои коленичила пред него, докато го наблюдаваше как обува чорапите и ботушите си.

Когато свърши с тази задача, той вдигна плетеният ѝ колан и го поднесе пред нея.

Маделин инстинктивно посегна да го поеме с две ръце. Тя се усмихна, защото си помисли, че действията му са предложение за мир, и зачака най-после да ѝ проговори, за да изрази благодарността си.

Воинът действаше със скоростта на мълния. Той грабна лявата ѝ ръка и завърза въжето за нея. Преди тя дори да помисли да се отдръпне, той обви колана около дясната ѝ китка и ги пристегна двете една до друга.

Маделин погледна удивена ръцете си и вдигна обърканият си поглед към него.

От изражението на лицето му я побиха ледени тръпки. Тя поклати глава в опит да отрече случващото се.

Воинът най-после проговори.

— Не дойдох тук заради Лоудън, Маделин. Дойдох за теб.

ВТОРА ГЛАВА

„Отмъщението е Мое. Аз ще отплатя...“

Новия завет, Римляни, 12:19

— Да не би да полудя? — прошепна учудено Маделин.

Баронът не ѝ отговори, но навъсеното му изражение ѝ показва, че въпросът не му е допаднал. Дръпна Маделин да се изправи на крака и я хвана за раменете, за да я задържи. Без помощта му щеше да се свлече отново на колене. Тя си помисли, че за мъж с подобни размери, докосването му бе изключително нежно и това прозрение още повече я обърка.

Но не можеше да разбере хитростта му. Мъжът бе пленника, а тя спасителката му и той със сигурност осъзнаваше този факт, нали така? Бе рискувала всичко заради него. Мили Боже, та тя бе докоснала краката му, стопли ги, направи всичко, което можа.

Той се извисяваше над нея, един благородник, превърнал се във варварин, на лицето му бе изписано такова свирепо изражение, каквото подхождаше на мъж с неговите гигантски размери. Тя почувства силата му, толкова мощна и болезнена като докосване на нажежен ръжен. Отчаяно се замоли да не помръдне от смразяващия поглед на ледено сивите му очи, макар да знаеше, че вече трепери достатъчно силно и той го е забелязал.

Погрешно разбрал реакцията ѝ, той се наведе и вдигна наметалото ѝ. Обви дрехата около раменете на Маделин, а ръцете му докоснаха леко гърдите ѝ. Тя си помисли, че го бе направил несъзнателно, но въпреки това направи крачка назад и загърна наметалото пред себе си. Баронът се намръщи. Хвана ръцете ѝ, обърна се и я задърпа след себе си надолу по тъмния коридор.

Налагаше ѝ се да тича, за да не изостава, в противен случай, щеше да му се наложи да я влачи.

— Защо искаш да се изправиш срещу мъжете на Лоудън, когато не е нужно?

Мъжът не ѝ отговори. Воинът вървеше направо към смъртта си и тя опита да го спре.

— Моля те, бароне, не го прави. Послушай ме. Студът е увредил ума ти. Те ще те убият.

Маделин дръпна ръката му, използвайки цялата си сила, но дори не забави крачката му. Какво в името на Бога трябваше да направи, за да го спаси?

Стигнаха до тежката врата, водеща към вътрешния двор. Той дръпна вратата толкова силно, че от нея останаха само пантите. Тя се разпадна на дъски върху каменния под. Маделин бе издърпана навън, на леденостудения вятър, който я блъсна в лицето и разруши заключението ѝ от преди час, че мъжът е глупав. Не, той въобще не бе глупав.

Доказателството за това я обграждаше. Около сто воина се бяха подредили във вътрешния двор и двойно повече мъже се плъзгаха от върха на защитната стена. Бяха бързи като вятъра и безшумни като крадци, и всеки един от тях носеше синьо и бяло, цветовете на барон Уекстън.

Маделин бе поразена от гледката и дори не забеляза, че похитителят ѝ е спрял, наблюдавайки хората си, чиято численост бързо се увеличаваше. Тя се блъсна в гърба му, инстинктивно се хвана за него, за да не падне, и чак тогава осъзна, че е пуснал ръцете ѝ.

Той се държеше така, сякаш Маделин не беше там, увиснала на гърба му, стискайки ризницата му, сякаш е извора на живота ѝ. Помисли си, че изглежда така, все едно се крие, или по-лошо, сякаш трепери от страх, затова веднага направи стъпка настрани, за да могат всичките му мъже да я видят. Върхът на главата ѝ стигаше до рамото на барона. Тя застана с изправени рамене в опит да имитира предизвикателната му поза, като се молеше ужасът, който изпитваше да не си проличи.

Господи, колко бе изплашена. В интерес на истината не се страхуваше от самата смърт, ужасяваше се от онова, което я предшестваше. Да, и дори поведението ѝ от преди малко я караше да се чувства зле. Дали щеше да стане бързо или бавно? Дали щеше да изгуби крехкият си контрол в последната минута и да се държи като

страхливка? Тези мисли я разстроиха толкова много, че едва не изкрещя, че иска първа да бъде докосната от острието на смъртта. Но да се моли за бърз край също щеше да я представи като страхливка, нали? И тогава предсказанието на брат ѝ щеше да се изпълни.

Барон Уекстън нямаше и бегла представа какви мисли бушуват в ума на пленницата му. Той погледна надолу към нея, видя спокойното ѝ изражение и се изненада. Изглеждаше невъзмутима, почти ведра, но той знаеше, че държанието ѝ скоро ще се промени. Маделин щеше да стане свидетел на неговото отмъщение. Смяташе напълно да разруши дома ѝ. Нямаше и съмнение, че тя щеше да плаче и да моли за милост, докато не свършеше това, което бе намислил.

Един от воините побърза да застане пред господаря си. Беше очевидно, че мъжът е роднина на похитителя ѝ, защото косите им бяха с един и същи цвят и двамата имаха еднакво мускулесто телосложение, макар че не бе толкова висок, колкото барона. Мъжът не погледна към Маделин, а веднага се обърна към своя водач.

— Дънкън? Смяташ ли да дадеш някакви нареждания, или ще стоим тук цяла нощ?

Името му бе Дънкън. Странно, но чувайки рожденото му име страхът на Маделин отслабна. Дънкън... да, в съзнанието ѝ името го правеше да изглежда по-човечен.

— Е, братко? — попита отново мъжът, разкривайки каква бе роднинската им връзка и причината баронът да позволява такова държание на своя васал.

След това война, който със сигурност бе по-младия брат, съдейки по изражението му и липсата на бойни белези, се обърна към Маделин. Кафявите му очи я изгледаха презрително.

Изглеждаше така сякаш има желание да я удари. Вероятно за това отстъпи назад, сякаш за да увеличи разстоянието помежду им, все едно изведнъж бе станала прокажена.

— Лоудън не е тук, Гилард — каза Дънкън на брат си.

Баронът направи коментара си толкова спокойно, че в Маделин веднага се прокрадна надежда.

— Значи в такъв случай ще си заминете, милорд? — попита тя, обръщайки се да го погледне.

Дънкън не ѝ отговори. Тя щеше да повтори въпроса си, ако васалът не бе започнал да отправя обидни забележки. Той не отлепяше

поглед от нея, докато изливаше раздражението си. Макар Маделин да не разбираше повечето от отворителните коментари, по плашещия поглед на Гилард съдеше, че са неприлични.

Дънкън тъкмо щеше да заповяда на брат си да прекрати тази детинска тирада, когато усети, че девойката хвана ръката му. Докосването ѝ толкова го удиви, че не знаеше как да реагира.

Маделин се притисна към него и той почувства треперенето ѝ. Въпреки това, когато се обърна, за да я погледне, тя изглеждаше спокойна. Дънкън поклати глава. Знаеше, че брат му няма представа, колко ужасява Маделин. В интерес на истината, Дънкън се съмняваше, че Гилард би се заинтересовал, дори и да знаеше.

Гнева на Гилард изведнъж го подразни. Маделин бе негова пленница, а не противник, и колкото по-скоро брат му разбереше как да се отнася към нея, толкова по-добре.

— Достатъчно! — заповяда той. — Лоудън не е тук. И недоволните ти викове няма да го върнат.

Изведнъж Дънкън издърпа рязко ръката си от тази на Маделин. След това обви ръка около раменете ѝ, удряйки я леко в бързината и я притисна до себе си. Гилард бе толкова потресен от очевидното му защитничество, че можеше само да стои и да го гледа с отворена уста.

— Лоудън сигурно е тръгнал по южния път, Гилард, в противен случай щяхте да го забележите — каза Дънкън.

Маделин не можа да не се намеси:

— Няма ли да си отивате у дома? — опита да не изразява нетърпението си. — Можеш да предизвикаш Лоудън някой друг път — предложи тя, надявайки се да потуши разочарованието им.

Двамата братя се обърнаха, за да я погледнат. Никой не ѝ отговори, но по израза на лицата им си личеше, че според тях си е загубила ума.

Страхът ѝ отново започна да нараства. Леденият поглед на барона едва не подкоси коленете на Маделин. Тя бързо снижи очите си, докато не се оказа втрънена в гърдите му, засрамена до дъното на душата си, задето бе доказала, че е слабохарактерна.

— Не съм луда — промърмори тя. — Все още можете да се махнете от тук, преди да ви хванат.

Дънкън игнорира коментара ѝ. Хвана завързаните ѝ ръце и я повлече към мястото, от което го бе освободила. Маделин се препъна

два пъти, тъй като краката ѝ не я държаха от страх. Когато Дънкън най-после я освободи, девойката се облегна на дървения кол и зачака да види какво ще бъде следващото му действие.

Баронът я погледна кръвнишки. Маделин го прие като неизречена заповед да не мърда от мястото си. След това се обърна така, че широките му рамене напълно да закриват воините му от погледа ѝ. Мускулестите му крака бяха леко разкрачени, а ръцете му, свити в юмруци, опрени заплашително на кръста. Това бе бойна стойка, с която воинът предизвикваше противника си.

— Никой да не е посмял да я докосне. Тя е моя — мощният глас на Дънкън отекна над хората му с такава сила, сякаш ледени блокове се затъркаляха върху тях.

Маделин се обърна, за да погледне към вратите на крепостта. Със сигурност гласа на барона бе достигнал до вътрешността и бе вдигнал на крак спящите воители на брат ѝ. Въпреки това хората на Лоудън не изскочиха веднага на двора, и тя реши, че силният вятър бе отнесъл гласа на барона.

Дънкън понечи да се отдалечи от Маделин, но тя се пресегна и го хвана за ризницата. Стоманеният ѝ край проряза пръстите ѝ. Болезнено изражение се появи на лицето ѝ, но не бе сигурна дали заради порязаните ѝ пръстите, или заради разгневения поглед, с който я удостои баронът, щом се обърна към нея. Той застана толкова близко, че гърдите му буквално докосваха нейните. Маделин трябваше да погледне нагоре, за да види лицето му.

— Не разбираш, бароне — избъбри тя. — Само ако чуеш доводите ми, ще осъзнаеш колко глупав е планът ти.

— Колко глупав е планът ми? — повтори Дънкън, удивен от разгорещеното ѝ избухване.

Той не разбираше защо иска да узнае какво има предвид девойката, но беше точно така. По дяволите, тя току-що го бе обидила. Беше убивал мъже и за по-малко. Въпреки това невинният поглед на лицето ѝ и прямотата в гласа ѝ, му подсказваха, че тя дори не осъзнава, че върши нещо нередно.

Маделин помисли, че Дънкън изглежда така, сякаш изгаря от желание да я удуши. Трябваше да се пребори с желанието да затвори очи пред заплашителното му изражение.

— Ако си дошъл за мен, значи си губиш времето.

— Смяташ, че не си достатъчно ценна, за да привлечеш вниманието ми? — попита Дънкън.

— Разбира се. В очите на брат ми не струвам и пукната пара. Това е факт, с който съм добре запозната — добави сериозно и воинът бе убеден, че тя вярва на думите си. — Със сигурност ще умрете тази нощ. Хората на Лоудън ви превъзхождат поне с четири към едно. Има още едно помещение, до външната стена, където в момента спят над сто воина. Ще чуят, когато започнете да се сражавате. Какво мислиш за това? — попита тя, осъзнавайки, че кърши ръце, но не можеше да се спре.

Дънкън стоеше, взирайки се в нея с озадачено изражение. Маделин се молеше информацията, която му бе съобщила да му покаже колко безумен бе планът му.

Молитвите ѝ бяха напразни. Когато баронът най-после реагира, не се случи това, което очакваше тя. Той просто сви рамене.

Държанието му я разгневи. Глупавият воин очевидно бе решен да умре.

— Беше ненужно да се моля да се вразумиш, нали? — попита Маделин.

— Да — отвърна ѝ Дънкън.

Топлият блясък, озарил очите му я изненада. Но той изчезна толкова бързо, че тя дори не можа да реагира. Да не би баронът да ѝ се присмиваше?

Нямаше смелостта да го попита. Дънкън се взира в нея още около минута, после поклати глава, обърна се и тръгна към дома на Лоудън. Очевидно бе решил, че е изгубил достатъчно време с нея.

Нямаше и намек за това, което бе намислил да прави. Съдейки по мекия му поглед и бавните, спокойни крачки, човек би могъл да си помисли, че е тръгнал на светска визита.

Но Маделин знаеше, че само изглежда така. Изведнъж бе завладяна от толкова сковаващ страх, че си помисли, че ще ѝ прилошее. Усещаше как паниката се надига у нея и прогаря всичко по пътя си, преди да заседне на топка в гърлото ѝ. Няколко пъти пое дълбоко въздух, докато се опитваше да развърже възела, с който бяха стегнати ръцете ѝ. Осъзна, че навън има слуги, които спят пред вратите и ужасът, който я завладя, направи задачата ѝ невъзможна. Съмняваше

се, че хората на Дънкън биха се поколебали да убият невъоръжен човек. Лоудън със сигурност не би се замислил.

Тя знаеше, че много скоро ще умре. Просто нямаше друг начин, все пак бе сестра на Лоудън. Но ако можеше да спаси някой невинен човек, преди да умре, нямаше ли това добро дело да осмисли съществуването ѝ? Мили Боже, ако спасеше един човек, това нямаше ли да направи живота ѝ значим... за някой?

Маделин продължаваше да се бори с въжето, докато наблюдаваше барона. Когато стигна до стъпалата и погледна към мъжете си, истинските му намерения станаха напълно очевидни. По изражението му си личеше колкото е разярен.

Дънкън бавно вдигна мечата си във въздуха. Тогава гласът му се извиси с такава сила, че със сигурност успя да проникне през дебелия каменни стени на крепостта. Думите му бяха кристално ясни.

— Никаква милост!

Бойни викове се чуваха от всички страни около Маделин. Умът ѝ изобрази това, което не можеше да види и сякаш я плени в чистилище от ужасни мисли. Тя никога не бе ставала свидетел на битка, само бе слушала преувеличени истории за ловкост и мъжество от хвалбите на победителите. Но нито една от тези истории не включваше описания на убийствата и когато сражението се развихри в двора, мислите на Маделин за чистилището се превърнаха в жив ад, щом кръвта на жертвите се разплиска от желанието за отмъщение на нападателите.

Въпреки че мъжете на Лоудън бяха по многобройни, Маделин скоро осъзна, че те са много по неопитни, отколкото добре тренираните воители на Дънкън. Тя видя как един от бойците на брат ѝ вдигна мечата си срещу барона и изгуби живота си. Стана свидетел и на това как друг нетърпелив воин се хвърли напред с копие в ръка и остана стъписан, когато и оръжието, и ръката му бяха откъснати от тялото. Разнесе се пронизителен агонизиращ писък, когато воинът падна напред и започна да се дави в собствената си кръв.

Стомахът на Маделин се преобърна от тази жестокост и тя затвори очи, за да избяга от заобикалящия я ужас, но въпреки това картините не спираха да се повтарят отново и отново в съзнанието ѝ.

Едно момче, за което тя помисли, че е оръженосеца на Дънкън, изтича и застана до нея. То беше със светлоруса коса, среден ръст и

толкова мускулест, че изглеждаше закръглен. Той измъкна един кинжал и го стисна пред себе си.

Не ѝ обърна никакво внимание, насочил поглед към господаря си, но Маделин знаеше, че е застанал пред нея, за да я пази. Само преди няколко минути Дънкън му бе заповядал с жест да го направи.

Отчаяно се опитваше да се фокусира върху лицето на оръженосеца, който нервно дъвчеше долната си устна. Не бе сигурна дали го прави от страх, или от вълнение. Изведнъж той хукна на някъде, оставяйки я отново незащитена.

Тя се обърна, за да погледне към Дънкън. Забеляза, че е изтървал щита си и че оръженосеца му тича към него, за да му го подаде. В бързината момчето изпусна кинжала си.

Маделин изтича, грабна камата и се върна на мястото си, в случай, че Дънкън дойдеше за нея. Коленичи на земята, мантията я обгърна плътно, скривайки действията ѝ и започна да реже въжетото, с което бяха завързани ръцете ѝ. До нея достигна острият мирис на пушек. Вдигна поглед, точно в момента, в който входът на крепостта избухна в пламъци. Сега слугите се смесиха с биещите се мъже и тичаха към главната порта в опит да се спасят. А огънят ги преследваше, нагорещявайки въздуха.

Саймън, първороден син на управителя Сакстън, който вече бе възрастен мъж, си проправи път до Маделин. По лицето му се стичаха сълзи, а слабите му рамене бяха приведени от отчаяние.

— Помислих, че са ви довършили, милейди — прошепна той и ѝ помогна да се изправи на крака.

Слугата взе камата от ръцете ѝ и бързо преряза въжетото, с което бе завързана. Щом я освободи, тя сложи ръце на раменете му.

— Спасявай се, Саймън. Тази битка не е твоя. Побързай, махни се далеч от тук. Семейството ти има нужда от теб.

— Но вие...

— Върви, преди да е станало прекалено късно — нареди му Маделин.

Гласът ѝ бе загрубял от страх. Саймън бе добър, богобоязлив човек, който се бе държал мило с нея в миналото. Той, както и другите слуги, бе уловен в капана на задълженията и наследството си, законът го обвързваше със земята на Лоудън и тази присъда бе повече от тежка

за когото и да било. Господ не можеше да бъде толкова жесток, че да иска и живота му.

— Тръгнете с мен, лейди Маделин — помоли я Саймън. — Аз ще ви скрия.

Тя поклати глава в отказ.

— Ще имаш по-голям шанс без мен, Саймън. Баронът ще тръгне след мен. Моля те, не спори — побърза да добави, щом видя, че е готов отново да възрази. — Върви! — изкрещя заповеднически тя и за да наблегне на думите си, го избута назад.

— Дано Господ е с вас — прошепна той, подаде ѝ камата и тръгна към портите.

Мъжът се бе отдалечил само на няколко крачки от господарката си, когато бе повален от брата на Дънкън. В нетърпението си да убие още един от хората на Лоудън, Гилард, без да иска, се блъсна в слугата. Саймън се повдигна на колене, когато Гилард изведнъж осъзна, че близо до него има още един враг.

Маделин много добре знаеше какво смята да стори воинът. Тя изкрещя предупредително и се втурна напред, като застана пред Саймън, за да го защити със собственото си тяло.

— Стой настрани — изкрещя Гилард и вдигна меча си.

— Не — извика в отговор Маделин. — Ще трябва да ме убиеш, за да стигнеш до него.

Гилард вдигна меча си още по-високо, сякаш възнамеряваше да направи точно това. Лицето му бе изкривено от ярост. Тя помисли, че воинът е напълно способен да я убие без никакви угризения.

Дънкън забеляза случващото се. Веднага хукна към Маделин. Всички знаеха, че Гилард има буен характер, но въпреки това баронът не се боеше, че брат му ще нарани Маделин. Гилард би умрял, преди да наруши негова заповед. Брат или не, Дънкън бе барон на Уекстън, а Гилард негов васал. Гилард уважаваше тази граница. А Дънкън се бе изразил кристално ясно. Маделин му принадлежеше. Никой не биваше да я докосва. Никой!

Останалите слуги, около тридесет на брой, също станаха свидетели на случващото се. Тези, които не бяха достатъчно близо до портите, застанаха зад Саймън, за да го защитят.

Маделин посрещна разярения поглед на Гилард със спокойно изражение, противоречащо си със страха, който усещаше отвътре.

Дънкън стигна до брат си, тъкмо навреме, за да види странните действия на Маделин. Пленницата му бавно повдигна ръка към косата си и прехвърли тежките къдрици на едното си рамо, оголвайки шията си. Гласът ѝ бе спокоен, когато каза на брат му, че може да забие мечата си там и ще е най-добре, ако го направи бързо.

Гилард изглеждаше стъписан от начина, по който Маделин бе реагирала на блъфа му. Той бавно снижи мечата си, докато кървавото му острие се насочи към земята.

Изражението на Маделин не се промени. Тя насочи вниманието си към Дънкън.

— Омразата ти към Лоудън разпростира ли се и върху слугите му? Убиваш ли невинни мъже и жени само защото закона ги е задължил да служат на брат ми?

Преди Дънкън да отговори, Маделин му обърна гръб. Тя хвана Саймън за ръката и му помогна да се изправи.

— Чувала съм, че барон Уекстън е почтен мъж, Саймън. Застани до мен. Ще се изправим заедно пред него, скъпи приятелю.

Обръщайки се отново към Дънкън, тя добави:

— И ще видим дали е почтен, или не е по-различен от Лоудън.

Маделин изведнъж осъзна, че държи камата в другата си ръка. Бързо скри доказателството зад гърба си, докато усети прокъсаната подплата на наметалото си и го мушна вътре, молейки се плата да издържи тежкото оръжие. За да прикрие действията си, тя изкрещя.

— Всеки един от тези добри хора се опитваше да ме защити от брат ми и ще умра, преди да ти позволя да ги докоснеш. Изборът е твой.

Гласът на Дънкън бе пълен с презрение, когато отвърна на предизвикателството ѝ.

— За разлика от брат ти аз не торозя по-слабите. Тръгвай старче, върви си в мир. Можеш да вземеш останалите със себе си.

Слугата не се забави и миг. Маделин го проследи с поглед как тича към портите. Милостивото поведение на Дънкън я изненада.

— А сега, бароне, имам само още една молба към теб. Убий ме веднага. Знам, че съм истинска страхливка да те моля за това, но чакането е нетърпимо. Направи това, което трябва да сториш.

Тя вярваше, че Дънкън смята да я убие. Той отново остана поразен от думите ѝ. Реши, че лейди Маделин е най-объркващата

жена, която някога бе срещал.

— Не смятам да те убивам, Маделин — обяви баронът, преди да ѝ обърне гръб.

Заля я вълна от облекчение. Бе убедена, че Дънкън ѝ е казал истината. Той изглеждаше толкова изненадан, когато го помоли да я убие, че... да, беше ѝ казал истината.

Маделин се почувства победителка за пръв път в живота си. Беше спасила живота на барона и щеше да живее, за да разкаже за това.

Битката приключи. Конете бяха пуснати от конюшната и хукнаха след слугите през отворените порти само секунди преди пламъците да обхванат дървената постройка.

Маделин се опита, но не можа да изпита състрадание към загубата на брат си. Замъкът никога не стана неин дом. В него не бе изживяла нито един щастлив миг.

Не, тя не изпитваше нищо. Отмъщението на Дънкън бе справедливо наказание за всичките грехове, извършени от брат ѝ.

В тази тъмна нощ, правосъдието бе раздадено от варвари, облечени в рицарски доспехи, които по мнението на Маделин бяха посмели да игнорират силното приятелство на Лоудън с краля на Англия.

Какво ли бе причинил Лоудън на барон Уекстън, за да заслужи подобна разплата? И каква цена щеше да плати Дънкън за действията си? Дали щом научеше за атаката, Уилям Втори щеше да пожелае живота на Дънкън? Кралят щеше много да зарадва Лоудън, ако заповядаше това. Отношенията им бяха доста необичайни. Маделин беше чувала да се говори, че са специални приятели. И само преди седмица бе научила какво точно се намеква в гадостите, които бе дочула за брат си. Марта, прямата съпруга на главния коняр, с голямо удоволствие ѝ разясни връзката им, след като бе изпила няколко халби ейл.

Девојката не ѝ повярва. Тя се изчерви и отрече всичко, като заяви на слугинята, че Лоудън все още не е женен, защото дамата, на която е отдал сърцето си е починала. Марта се присмя над невинността ѝ. Накрая все пак принуди господарката си да признае, че е възможно.

До онази вечер Маделин дори не бе помисляла, че един мъж, може да има интимна връзка с друг мъж, и щом осъзна, че един от тези

мъже е брат ѝ, а другият може би е краля на Англия, ѝ бе станало още по-противно. Отвращението ѝ бе намерило физически отдушник. Спомни си, че бе повърнала вечерята си, като даде на Марта добър повод да се посмее.

— Изгорете параклиса — заповедта на Дънкън изтръгна Маделин от мислите ѝ.

Тя веднага повдигна полите си и хукна към църквата, надявайки се, че ще има време, за да прибере оскъдните си вещи, преди заповедта да бъде изпълнена. Изглежда никой не ѝ обърна внимание.

Дънкън я пресрещна точно когато стигна до входа. Той подпря ръце на стената и тя се озова като в капан. Маделин въздъхна и се обърна, за да го погледне.

— Няма място, където би могла да се скриеш от мен, Маделин.

Гласът му бе нежен. Господи, той звучеше почти отегчено.

— Не се крия от никого — отговори Маделин, опитвайки се да прикрие гнева в гласа си.

— Значи искаш да изгориш заедно с параклиса си? — попита Дънкън. — Или може би смяташ да използваш тайните тунели, за които ми разказа?

— Нито едно от двете — отговори Маделин. — Всичките ми вещи са вътре. Отивах да си ги взема. Ти каза, че няма да ме убиеш и исках да взема всичко, което притежавам за пътуването.

Когато Дънкън не отговори, девойката опита да обясни отново. Но ѝ беше прекалено трудно да навърже мислите си, когато той я гледаше толкова съсредоточено.

— Няма да ти поискам кон, искам само дрехите, които са зад олтара.

— Няма да поискаш? — прошепна той. Маделин не знаеше как да реагира на въпроса му или пък на усмивката, която ѝ подари. — Наистина ли очакваш от мен да повярвам, че си живяла в параклиса?

Прииска ѝ се да има достатъчно смелост, за да му каже, че не се интересува в какво вярва или не. Господи, беше такава страхливка. Но всички тези годините, прекарани в болезнени опити да се научи да прикрива истинските си чувства, най-последно ѝ се отплащаха. Тя го погледна спокойно, потискайки гнева си. Дори успя да свие рамене.

Дънкън забеляза припламването на гневни искри в сините ѝ очи. Те опровергаваха привидното ѝ спокойно изражение и изчезнаха

толкова бързо, че ако не я бе наблюдавал много внимателно, нямаше да ги види. За една обикновена жена успяваше да се контролира забележително добре.

— Отговори ми, Маделин. Според теб бих ли повярвал, че живееш в църквата в параклиса?

— Не живея там — отговори тя, когато не можеше да издържи нито миг повече съсредоточеният му поглед. — Просто скрих вещите си вътре, за да мога да ги взема, когато избягам оттук на сутринта.

Дънкън се намръщи. Да не би да си мислеше, че е толкова глупав, за да повярва на това? Никоя жена не би напуснала уюта на дома си, за да тръгне на път по това време на годината. А и къде възнамеряваше да отиде?

Реши да докаже, че историята ѝ е фалшива само за да види реакцията ѝ, щом я изобличише в лъжа.

— Можеш да си вземеш вещите.

Маделин нямаше намерение да спори. Реши, че щом ѝ дава одобрението си, ѝ позволява да си тръгне.

— Значи мога да напусна крепостта? — избъбри тя, преди да успее да се съдържи. И Господи, само как трепереше гласа ѝ.

— Да, Маделин, ще напуснеш крепостта — съгласи се Дънкън.

Всъщност дори ѝ се усмихна. Тя се притесни от бързата промяна в настроението му. Погледна го в лицето и се опита да разчете мислите му. Задачата бе невъзможна, осъзна бързо тя. Дънкън криеше чувствата си много добре, прекалено добре според Маделин, защото не можеше да разбере дали ѝ казва истината или не.

Тя се промуши под ръката му и изтича към коридора в задната част на църквата. Дънкън бе плътно зад нея.

Чантата ѝ от груб конопен плат, беше точно там, където я бе скрила. Вдигна я и се обърна да го погледне. Беше готова да му благодари, но се поколеба, когато отново видя изненадата, изписана на лицето му.

— Не ми ли повярва? — попита Маделин. Гласът ѝ звучеше толкова недоверчиво, колкото неговото изражение.

Вместо отговор Дънкън ѝ се намръщи. Той се обърна и излезе от църквата. Маделин го последва. Сега ръцете ѝ трепереха почти неконтролируемо. Реши, че това е последица от ужасната битка, на която бе станала свидетел. Бе видяла толкова много кръв, толкова

много смърт. Стомахът и умът ѝ се бунтуваха и само се молеше да запази хладнокръвие, докато Дънкън и хората му си тръгнат.

В мига щом излезе от сградата, вътре бяха хвърлени запалени факли. Пламъците бяха като изгладнели мечки, поглъщащи сградата с дивашка ожесточеност.

Маделин наблюдаваше как огънят се вихри, докато не осъзна, че се е прилепила до ръката на Дънкън. Веднага се отдръпна от него.

Тя се обърна и видя, че конете на войните са вкарани от вътрешната страна на крепостната стена. Повечето от мъжете на Дънкън вече бяха яхнали животните и чакаха заповедите му. В средата на двора стоеше най-великолепният звяр, огромен бял жребец, най-малко две педи по-висок от всеки друг кон. Русокосият оръженосец стоеше точно пред животното и опитваше, без особен успех, да задържи юздите му. Енергичното животно несъмнено принадлежеше на Дънкън — висок и силен звяр, подходящ много добре на ръста и ранга на барона.

Дънкън ѝ посочи да тръгне към жребеца. Маделин се намръщи на заповедта му, но въпреки това закрачи към огромния кон. Колкото повече се приближаваше, толкова по-изплашена ставаше. В някакво ъгълче на съзнанието ѝ се зароди ужасяваща мисъл.

Мили Боже, нямаха намерение да я оставят.

Маделин пое дълбоко дъх и опита да се успокои. Каза си, че просто е прекалено объркана, за да мисли разумно. Разбира се, че баронът нямаше да я вземе със себе си. Тя не бе достатъчно важна, за да се занимава с нея.

Въпреки това реши, че все пак има нужда да го чуе от него.

— Нали не си решил да ме вземеш с теб? — избъбри тя. Гласът ѝ прозвуча много напрегнато и тя знаеше, че не е успяла да скрие страха си.

Дънкън застана до Маделин. Взе чантата ѝ и я подхвърли на оръженосеца. И тя разбра отговора на въпроса си. Наблюдаваше го как възседна коня си и протегна ръка към нея. Тя започна да отстъпва назад. Господ да ѝ е помощ, щеше да му се противопостави. Беше сигурна, че ако му позволи да я качи на този демоничен кон, щеше да се посрами като припадне, или още по-лошо — като се разпищи. В интерес на истината, тя вярваше, че би предпочела смъртта, отколкото унижението.

Беше много по-изплашена от жребеца, отколкото от барона. На Маделин никога на й позволяваха да язди, затова й липсваха дори най-основните умения за езда. Когато беше малка и трябваше да се научи, Лоудън използваше уроците, за да накара да му се подчинява. Спомените за тези дни все още я преследваха понякога. Сега, след като вече бе възрастна жена, осъзнаваше, че страховете й са неоснователни, но изплашеното дете вътре в нея все още страдаше, все още упорито се бунтуваше.

Направи още една крачка назад. После бавно поклати глава, отказвайки да изпълни заповедта му. Беше взела твърдо решение, щеше да му се наложи да я убие, но нямаше да му позволи да я качи на гърба на жребеца.

Без дори да се замисли накъде върви, Маделин се обърна и закрачи напред. Трепереше толкова силно, че се препъна няколко пъти. В нея се бе натрупало прекалено много напрежение и почти бе ослепяла от ужас. Въпреки това решително вървеше крачка след крачка, забила поглед в земята.

Спря, щом стигна до осакатеното тяло на един от войните на Лоудън. Лицето на мъжа бе страшно обезобразено. Гледката я пречупи. Тя стоеше там, в средата на двора, осеян с трупове, загледана в мъртвия воин, докато не чу ужасяващ мъчителен писък. Звукът бе оглушителен. Маделин запуши ушите си в опит да заглуши шума, но нищо не се получи. Ужасният писък продължаваше да се чува.

Дънкън пришпори коня си напред, щом чу писъците на Маделин. Той стигна до нея, наведе се и без особени усилия я вдигна на коня до себе си, за да я прегърне.

Щом я докосна, тя веднага спря да пици. Дънкън нагласи тежкото си наметало, така че да завие плътно пленницата му. Лицето й се допираше до стоманения нагръдник на ризницата му, затова той дръпна края на мантията й и го нагласи, така че да предпази нежната кожа на бузата й от допира с метала.

Той дори не се запита защо е толкова нежен към нея. Пред погледа му изникна спомена за Маделин, коленичила пред него, завила замръзналите му крака под роклята си, за да ги стопли. Това бе един акт на доброта от нейна страна. Просто не би могъл да й отвърне с нищо друго, освен с нежност. Все пак именно той бе отговорен за мъката й.

Дънкън въздъхна. Нямахше как да избегне стореното. По дяволите, а поначало планът му бе толкова прост. Бе позволил на една жена да се намеси и всичко се обърка.

Сега се налагаше да преосмисли доста неща. Въпреки че Маделин не подозираше, тя значително бе усложнила всичко. Трябваше да пренареди приоритетите си, помисли си той. Всичко се бе променило и нямаше значение дали му харесва или не. Но макар че едновременно бе изумен и раздражен, никога нямаше да ѝ позволи да го напусне.

Стегна хватката си около нея и най-после даде заповед за потегляне. Той остана най-отзад на дългата процесия от воини. Когато и последният от хората му напусна двора и останаха само Гилард и оръженосеца му, Дънкън отдели минута, за да разгледа пораженията, които бяха причинили.

Маделин се опита да се отдръпне, за да види лицето на Дънкън. Той явно бе усетил погледа ѝ, защото бавно сведе своя и я погледна директно в очите.

— Око за око, Маделин.

Тя го зачака да ѝ каже повече, да ѝ обясни какво му е сторил брат ѝ, за да заслужи подобно отмъщение, но Дънкън продължи да я гледа, сякаш я чакаше да разбере нещо. Нямахше никакво намерение да се оправдава за действията си. Маделин го разбираше. Победителят не трябваше да се извинява за действията си.

Тя се обърна, за да погледне към руините. Спомни си за една от историите, които ѝ бе разказвал вуйчо ѝ, отец Бертон, за Пуническите войни от древните времена. Много истории се разказваха за тях, на повечето от които църквата не гледаше с добро око, но отец Бертон ги бе повтарял на Маделин отново и отново, като ѝ бе напълнил главата с доста неподходящи знания. Наказанието му би било сурово, ако водачите на църквата имаха някаква представа какво прави.

Клането, на което бе станала свидетел ѝ напoмни на една от историите за Картаген, случила се по време на третата последна война между две могъщи държави — щом Картаген паднал, победителите сринали града до основи. Това, което не е било изгорено до пепел било заровено в плодородната почва. Дори камък върху камък не бил оставен. Като последна мярка полетата били посипани със сол, за да не може да поникне и едно стръкче трева.

Историята се бе повторила тази нощ. Всичко, което Лоудън притежаваше, бе осквернено.

— Картаген трябва да бъде унищожен — прошепна Маделин, повтаряйки думите на Катон от древни времена.

Дънкън бе изненадан от думите ѝ. Той се зачуди как въобще бе успяла да научи нещо такова.

— Да, Маделин. Също като Картаген, брат ти трябва да бъде унищожен.

— А аз спадам ли към Лоу... към Картаген? — попита тя, отказвайки да изговори името на брат си.

— Не, Маделин, не спадаш към Картаген.

Тя кимна и затвори очи. После се облегна на гърдите му.

Дънкън използва ръката си, за да повдигне брадичката ѝ и да я принуди да го погледне отново в очите.

— Ти не принадлежиш на Лоудън, Маделин. От този момент нататък ти принадлежиш на мен. Разбираш ли ме?

Тя кимна с глава.

Дънкън отпусна хватката си, щом видя колко я плаши. Остана загледан в нея за миг, а после бавно и много нежно дръпна наметалото, така че да покрие главата ѝ.

От топлото, защитено местенце срещу него, Маделин прошепна.

— Предпочитам да не принадлежа на никой мъж.

Дънкън я чу. Лека усмивка озари лицето му. Това, което искаше лейди Маделин, бе без значение за него. Да, сега тя му принадлежеше, без оглед на това дали го желаше или не.

Тя сама бе подпечатала съдбата си.

Бе стоплила краката му.

ТРЕТА ГЛАВА

„Да вършиш неправди, е много по-позорно, отколкото да ги преживяваш.“

Платон

Отправиха се на север. Препускаха бясно през остатъка от нощта и по-голямата част от следващия ден. Спряха само два пъти, за да могат конете да си отпочинат от лудото темпо, което им налагаше баронът. На Маделин ѝ бяха позволени само няколко минути на усамотение, а краката ѝ едва успяваха да я издържат права достатъчно дълго, за да задоволи личните си нужди по време на мъчителното изпитание. Но винаги, преди дори да успее да раздвижи малко схванатите си мускули, Дънкън я вдигаше отново на коня си.

Тъй като бяха в безопасност, заради голямата си численост, баронът реши да яздят по главния път. Той представляваше жалка, разрушена пътека, обрасла с гъсталак, чиито голи клони, представляваха постоянно предизвикателство за повечето рицари. През по-голямата част от времето мъжете се движеха с вдигнати щитове. Маделин, сгушена в прегръдката на Дънкън, бе защитена от бронята и наметалото му.

Плътно покрити с тежки си доспехи, повечето от воините носеха и шлемове върху лицата си и макар докато яздеха, непокрытите им ръце се нараняваха, дивият пущинак не можеше да забави придвижването им по никакъв начин.

Мъчителната езда продължи цели два дни. Маделин бе напълно убедена, че Дънкън не е човек, докато той не обяви, че ще пренощуват в малката изолирана долина, която беше забелязал. Тя бе чула хората му да се обръщат към господаря си с „Вълка“ и много добре разбираше защо. На гърдите на Дънкън, в средата на синьо-белия му герб, бе изобразен този ужасен звяр. Маделин започна да си фантазира, че майката на похитителя ѝ е демон от Ада, а баща му грамаден,

грозен вълк и това е единствената причина той да може да поддържа това бързо и безмилостно темпо.

Когато спряха да пренощуват, девойката усети, че умира от глад. Тя седна на един голям, заоблен камък, за да изчака мъжете да се погрижат за конете си. Помисли си, че това е първата им грижа, защото без конете си рицарите губеха голяма част от ефективността си. Да, конете бяха на първо място.

После дойде ред на огньовете. Около един се събираха от осем до десет мъже и накрая имаше малко повече от тридесет огньовете, които да стоплят изморените мъже, приготвящи се да починат. Накрая раздадоха и храната, чиито оскъдни порции се състояха от корав хляб и жълто сирене. Наоколо се подаваха и рогове със солена вкусна ейка. Маделин забеляза, че воините отпиваха по съвсем малко от напитката. Реши, че това е доста предвидливо от тяхна страна. Воините трябваше да се трезви, защото лагеруването ги поставяше в уязвима позиция.

Винаги имаше опасност да попаднат на разбойници, които бяха като лешояди и само чакаха възможност да нападнат някой по-слаб от тях, а освен това имаше и диви животни, обикалящи наоколо със същата цел.

На оръженосеца на Дънкън му бе наредено да се погрижи за нуждите на Маделин. Името му бе Ансел и по намръщаното му изражение, тя отсъди, че задачата не му допадаше особено.

Маделин затвърди убеждението си, че всеки километър, който изминаваха на север, я приближаваше до тайната ѝ цел. Преди барон Уекстън да се намеси в плановете ѝ, тя бе планирала своето собствено бягство. Бе решила да се отправи към Шотландия, до дома на братовчедка си Едуайт. Но сега разбра, колко наивна е била да мисли, че е способна на такова начинание. Да, сега осъзна глупостта си и призна пред себе си, че едва ли би могла да издържи и ден сама, яздейки единствената кобила от конюшната на Лоудън, която нямаше да я изхвърли от гърба си. Животното бе с неестествено хлътно гръб и толкова старо, че в никакъв случай нямаше да издържи пътуването. Без силен кон и подходящо облекло, бягството ѝ щеше да бъде чисто самоубийство. А с набързо нарисуваната карта, направена по неточните спомени на Саймън, само щеше да се върти кръг.

Въпреки че планът ѝ бе глупав, тя бе решила да се придържа към него. Поддържаше тази крехка надежда само защото тя бе всичко,

което имаше. Дънкън сигурно живееше близо до Шотландската граница. Колко ли далеч от дома му живееше братовчедка ѝ? Може би щеше да успее да отиде до там и пеша.

Пред нея имаше толкова много препятствия, че ако се отпуснеше дори за миг, щяха да я смажат. Маделин избута тези мисли встрани и започна да обмисля следващите си действия. На първо място ѝ трябваше надежден кон, на второ провизии и на последно Божията благословия. Реши да направи промени в списъка си и да сложи Господ на първо място, а конят на трето, щом забеляза как Дънкън се придвижва към центъра на лагера. Боже, не беше ли той най-огромната от всичките ѝ пречки? Да, Дънкън, наполовина мъж и наполовина вълк, щеше да бъде най-голямото препятствие, което щеше да ѝ се наложи да преодолее.

Баронът не ѝ бе проговорил, откакто напуснаха крепостта на Лоудън. Маделин се поболяваше заради думите му, че сега му принадлежеше. Какво въобще означаваше това? Искаше ѝ се да има смелостта да му поиска обяснение, но той бе толкова студен и далечен, че я бе страх дори да се доближи до него.

Господи, беше изтощена до смърт. Точно сега не можеше да се притеснява заради него. Когато си починеше, щеше да има достатъчно време да открие начин да избяга. Все пак това бе главният дълг на всеки пленник, нали така?

Знаеше, че не е достатъчно подготвена, за да се справи. Каква полза от това, че можеше да чете и пише? Никой никога нямаше да научи за необичайните ѝ способности, защото бе напълно неприемливо една жена да е образована. И то само защото по-голямата част от благородниците не можеха да напишат дори собственото си име. Те разчитаха на свещениците да вършат тези безсмислени според тях задачи.

Маделин със сигурност не обвиняваше вуйчо си за начина, по който я бе обучил. Добрият свещеник бе предоволен да я научи на всички древни истории, които знаеше. Любимата ѝ бе за Одисей. Митичният воин бе станал най-добрата ѝ компания, докато беше още малко и през повечето време уплашено момиченце. Представяше си как Одисей стои до нея през дългите тъмни нощи и ѝ помага да превъзмогне страха, че Лоудън ще дойде и ще я отведе в дома си.

Лоудън! Дори черното му име караше стомаха ѝ да се преобръща. Да, той бе истинската причина Маделин да не усвои всички умения, от които се нуждаеше, за да оцелее. За Бога, та тя дори не можеше да язди. И само той бе отговорен за това. Брат ѝ я бе водил на езда няколко пъти, когато бе шестгодишна, и тя още си спомняше всичко, сякаш се бе случило вчера. Беше се направила на глупачка или поне така бе изкрещял Лоудън, защото подскачаше на седлото като чувал с картофи.

И когато той осъзна колко е изплашена, я завърза за седлото и плесна силно коня, който се втурна из околността.

Брат ѝ бе невероятно развълнуван от ужаса, който бе изпитала в онзи ден. И чак след като Маделин се научи да крие чувствата си, Лоудън спря садистичните си игри.

Откакто се помнеше Маделин знаеше, че брат ѝ и баща ѝ я ненавиждат, и за това тя правеше всичко, което бе по силите ѝ, за да ги накара да я заобичат поне малко. Когато навърши осем години, я изпратиха при отец Бертон, по-младия брат на майка ѝ, за да му погостува уж за малко, но остана там няколко дълги, спокойни години. Отец Бертон бе единственият жив роднина от семейството на майка ѝ. Свещеникът даде най-доброто от себе си, за да я отгледа, и постоянно ѝ повтаряше, докато тя почти му повярва, че само баща ѝ и брат ѝ губят от това, че не са до нея.

О, вуйчо ѝ бе добър, любящ мъж, чиято нежност бе повлияла на характера ѝ. Той я научи на много неща, всяко от които би могло да ѝ послужи, и я обичаше толкова силно, колкото всеки истински баща би могъл да обича дъщеря си. Бе ѝ обяснил, че Лоудън ненавижда всички жени, но в сърцето си Маделин не му вярваше. Брат ѝ се грижеше за по-големите си сестри. Клариса и Сара бяха изпратени в представителните си именения, за да надзирават своята собственост, и всяка от тях имаше впечатляваща зестра, въпреки че само Клариса бе омъжена.

Отец Бертон ѝ бе обяснил, че баща ѝ не иска да има нищо общо с нея, защото прилича твърде много на майка си, нежната жена, за която се бе оженил, и на която бе обърнал гръб почти веднага след произнасянето на брачните клетви. Вуйчо ѝ не знаеше каква е причината баща ѝ така да се промени, но въпреки това му прощаваше.

Маделин едва помнеше ранните си години, но се изпълваше с топлина, щом си спомнеше за майка си. Лоудън не се връщаше често у дома, а когато беше там, тя бе добре защитена от майчината любов.

Само брат ѝ можеше да отговори на въпросите ѝ. Може би един ден той щеше да ѝ обясни всичко и тя да успее да разбере. А когато научеше истината, вероятно щеше да може да се възстанови.

Маделин реши, че на всяка цена трябва да избие тези мрачни мисли от главата си. Скочи от камъка и тръгна през лагера, като се стараше да избягва мъжете.

Когато се обърна и влезе в гъстата гора, никой не я последва, и тя най-после можеше да задоволи естествените си нужди. Тъкмо се връщаше към лагера, когато забеляза малко поточе. Повърхността му бе замръзнала, но Маделин пробви леда с пръчка. Коленичи и изми лицето и ръцете си. Водата бе достатъчно студена, за да ѝ замръзнат пръстите, но бе чиста и имаше прекрасен вкус.

Изведнъж почувства, че някой стои зад нея. Тя се завъртя толкова бързо, че едва не загуби равновесие. Над нея се извисяваше Дънкън.

— Ела, Маделин. Време е да си починем.

Той не ѝ даде време да отговори, а посегна надолу и я вдигна на крака. Голямата му мазолеста длан обхвана и двете ѝ ръце. Хватката му бе здрава, но все пак нежна и не я пусна, докато не стигнаха до входа на палатката му, която изглеждаше странно и бе направена от кожи на диви животни, опънати върху свод от дебели, здрави клони, за да спрат усилващия се вятър. Още една сива кожа бе постлана на земята вътре, която очевидно трябваше да замести леглото. Отблясъците на най-близкият огън хвърляха сенки върху кожите и правеха палатката топла и приветлива.

Дънкън ѝ направи знак да влезе вътре. Тя веднага се подчини, въпреки че нямаше да може да се настани удобно. Животинските кожи бяха поели голяма част от влагата на земята и Маделин се чувства така сякаш е легнала върху голям къс лед. Дънкън просто стоеше, скръстил ръце на масивните си гърди и я наблюдаваше как се върти, без да може да си намери място. Тя се насили да изглежда спокойна. Закле се, че по-скоро би умряла, отколкото да се оплаче.

Изведнъж Дънкън отново я издърпа на крака и почти не разруши палатката в бързината си. Свали наметалото от раменете ѝ, коленичи с единия си крак на земята и разстла дрехата върху кожите.

Маделин не разбра какви са намеренията му. Беше помислила, че палатката е за нея, но Дънкън се настани вътре, изтягайки дългото си тяло, като зае почти цялото място. Тя се обърна, за да се махне ядосана, че той бе взел наметалото ѝ, за да му е по-удобно. Защо просто не я бе оставил да умре от студ в разрушената крепост на Лоудън, вместо да я завлича на другия край на света?

Не ѝ остана време дори да въздъхне. Дънкън я сграбчи с мълниеносна бързина. Изведнъж се оказа просната върху него и изстена протестиращо. Едва успя да поеме достатъчно въздух, с който да изпълни дробовете си наново, когато Дънкън се претърколи на една страна, повличайки я със себе си. Той зави и двама им с наметалото си, придърпвайки я в прегръдките си. Лицето ѝ се притисна в основата на врата му, а върха на главата ѝ докосваше брадичката му.

Маделин веднага се опита да се отдръпне от него, ужасена от интимната поза. Тя се бореше с цялата енергия, която имаше, но Дънкън я държеше прекалено здраво, за да успее да се измъкне.

— Не мога да дишам — измърмори тя срещу врата му.

— Напротив, можеш — отвърна ѝ Дънкън.

Бе почти сигурна, че долови весели нотки в гласа му. Това я разгневи също толкова силно, колкото и арогантното му държание. Как смееше да решава вместо нея дали може да диша или не?

Маделин бе прекалено разстроена, за да се страхува. Изведнъж осъзна, че ръцете ѝ все още са свободни. Започна да го удря по раменете, докато не я заболяха дланите. Дънкън бе свалил ризницата си, преди да влезе в палатката. Сега масивният му гръден кош бе покрит само с памучна риза. Тънкият плат се бе опянал по широките му рамене, подчертавайки мощните му мускули. Маделин можеше да почувства силата, която излъчваше през нея. Господи, по тялото му нямаше и грам мазнина, която би могла да сграбчи и да защити. Кожата му бе непробиваема, също като непреклонната му природа.

Но въпреки това съществуваше една особена разлика. Гърдите на Дънкън бяха топли, почти горещи срещу бузата ѝ и по невероятен начин я примамваха да се сгуши върху тях. Ухаеше приятно на кожа и мъж и въпреки опитите си, Маделин не можа да възпре тялото си да откликне. Беше безкрайно изтощена. Да, точно заради това близостта му имаше такъв опустошителен ефект над нея и караше сърцето ѝ да тупти така лудешки.

Дъхът му стопли шията ѝ и я успокои. Как беше възможно? Беше толкова объркана, че вече не намираше смисъл в нищо, което ѝ се случваше. Маделин поклати глава, решена да прогони сънливостта, която щеше да попречи на намеренията ѝ, сграбчи ризата му и започна да я дърпа. Дънкън сигурно се отегчи от опитите ѝ да се бори. Тя го чу как въздъхна само миг, преди да сграбчи ръцете ѝ и да ги мушне под ризата си, притискайки дланите ѝ към гърдите си. Меките косъмчета, с които бе покрита горещата му кожа, накараха пръстите ѝ да потръпнат.

Как можеше да ѝ е толкова топло, когато навън бе ужасно студено? Близостта му дразнеше сетивата ѝ по един еротичен и чувствен начин, изпълвайки я с чувства, каквито дори не бе предполагала, че притежава. Да, беше еротично, което от своя страна го правеше грешно и скверно, защото тазът му се притискаше към местенцето, където се съединяваха краката ѝ. Тя можеше да почувства твърдостта му, настанена там толкова интимно. Роклята ѝ осигуряваше недостатъчна защита срещу мъжествеността му, а и тя не притежаваше никакъв опит и нямаше представа как да се пребори със странните, смущаващи чувства, които той предизвикваше в нея. Защо не ѝ призляваше от докосването му? Всъщност Маделин не бе отвратена, а само напрегната.

Една ужасна мисъл се мерна в съзнанието ѝ и тя ахна. Не беше ли това начина, по който мъжете се съединяваха с жените? Маделин се замисли за минута и после решително прогони страха. Спомни си, че за да бъде с мъж, жената трябва да лежи по гръб и въпреки че не беше много запозната с процеса, смяташе, че не се намира в особена опасност. Беше чувала от Марта за посещенията ѝ при останалите слуги; сети се, че разказите на грубата жена за похотливите ѝ приключения винаги започваха с пояснението, че е лежала по гръб. „Да“, каза си Маделин с облекчение, Марта бе много конкретна. Винаги започваше „Бях легнала по гръб и...“. Сега Маделин съжаляваше, че не бе оставала да чуе остатък от безсрамните разкази на жената.

Господи, дори когато растеше и се учеше, не се бе сетила да се поинтересува за тези неща. И тогава се ядоса, защото една благопристойна дама не трябва да се тревожи за такива неща.

За всичко, разбира се, бе виновен Дънкън. Дали наистина се притискаше толкова интимно до нея, само за да я усмири? Тя беше

достатъчно близо, за да почувства как мощните му крака се преплитаха с нейните. Държеше я толкова силно към себе си, че ако решеше можеше да ѝ счупи костите. Маделин потръпна при тази мисъл и веднага спря да се съпротивлява. Не искаше да предизвиква варварина. Поне ръцете ѝ бяха скръстени защитно пред гърдите ѝ. Беше благодарна дори само за това. Но успокоението ѝ бе твърде кратко, защото Дънкън се премести, така че гърдите ѝ се притиснаха към него. Зърната ѝ се втвърдиха и това я накара за пореден път да почувства неудобство и срам.

Той отново се размърда.

— Какво, по дяволите... — изкрещя точно в ухото ѝ.

Тя не знаеше, каква е причината за избухването му, но бе сигурна, че ако изкрещеше отново така, щеше да остане глуха до края на дните си.

Когато Дънкън подскочи ругаейки, Маделин побърза да се отмести от него. Продължи да го наблюдава с ъгълчето на околото си. Похитителят ѝ се повдигна от постелята, подпря се на лакея и започна методично да претърсва мястото, на което бе лежал досега.

Маделин си спомни за кинжала на оръженосеца, който бе скрила в наметалото си, в същия миг, в който Дънкън го откри.

Тя не можа да се сдържи и се намръщи.

Дънкън не се стърпя и се ухили.

Маделин бе толкова изненадана от спонтанната му усмивка, че едва не му се усмихна в отговор. Тогава обаче забеляза, че усмивката не бе достигнала до очите му. Затова реши въобще да не му отвърща.

— За толкова плахо същество, понякога действаш доста находчиво, Маделин.

Гласът му бе невероятно кротък. Дали я хвалеше, или ѝ се присмиваше? Маделин не можеше да реши. Затова предпочете да не му казва, че бе забравила за оръжието. Със сигурност щеше да си помисли, че е глупава, ако му споделеше истината.

— Ти си този, който ме плени — напомни му тя. — Ако съм доказала, че съм находчива, то е защото съм твърдо решена да избягам. Това е задължението на пленника.

Дънкън се намръщи.

— Да не би откровеността ми да те обижда, милорд? — попита Маделин. — Тогава може би ще е по-добре въобще да не ти говоря. А

сега бих искала да поспя — добави тя. — И дори ще се опитам да забравя, че си тук.

За да му докаже, че наистина го мисли, тя легна и затвори очи.

— Ела тук, Маделин.

От меката му заповед, по гръбнака ѝ пробягаха тръпки от страх, а стомаха ѝ се стегна на възел. Той го правеше отново, реши тя, нарочно я плашеше до смърт. А на нея вече ѝ бе омръзнало. Маделин не вярваше, че в нея бе останала дори частица страх. Отвори очи, за да го погледне и щом видя, че камата е насочена срещу нея, осъзна, че все пак страхът ѝ не я бе напуснал.

Каква страхливка съм, помисли си Маделин, докато бавно се приближаваше към Дънкън. Тя легна на една страна близо до него и го погледна.

— Ето, доволен ли си? — попита го.

Реши, че вероятно въобще не е доволен, защото изведнъж се оказа просната по гръб с Дънкън, надвесен над нея. Беше толкова близо, че Маделин можеше да види сребристите точки в сивите му очи.

Очите отразяваха мислите на човека, или поне така бе чувала, но въпреки това не можеше да каже какво точно си мисли Дънкън в момента. Това я разтревожи.

Той стоеше и я наблюдаваше. Бе едновременно развеселен и раздражен от палитрата от емоции, които му показваше, макар и против волята си. Знаеше, че се страхува от него. Въпреки това нито плачеше, нито го умоляваше. Господи, колко бе красива. По нослето ѝ имаше цяло съзвездие от лунички. Дънкън си помисли, че са много привлекателни. Устата ѝ също бе привлекателна. Зачуди се какъв ли е вкусът ѝ и само мисълта за това го накара да се възбуди.

— Цяла нощ ли ще се взираш в мен? — попита Маделин.

— Може би — отговори Дънкън. — Ако пожелае — добави той, усмихвайки се на начина, по който тя се мъчеше да не му се намръщи.

— Значи ще ми се наложи и аз да те гледам цяла нощ — отвърна тя.

— И защо така, Маделин? — попита я с мек и дрезгав глас.

— Ако си решил да се възползваш от мен, докато спя, много си сгрешил, бароне.

Тя изглеждаше невероятно възмутена.

— И как мислиш, че ще се възползвам от теб, Маделин?

Сега ѝ се усмихваше, но този път истински, защото усмивката достигна до очите му.

Прииска ѝ се да си бе мълчала. Господи, сама му даваше неприлични идеи.

— Предпочитам да не обсъждаме това — заекна тя. — Да, ако обичаш, забрави всичко, което съм казала.

— Да, обаче не обичам — отвърна ѝ Дънкън. — Да не би да си мислиш, че ще задоволя похотта си, и ще те обладая, докато спиш?

Той наведе главата си надолу, докато лицето му почти се докосна до нейното. Беше му приятно да я гледа как се изчервява, дори изсумтя одобрително.

Маделин бе тиха като изплашена кошута, пленена от собствените си страхове.

— Няма да ме докоснеш — неочаквано избъбри тя. — Със сигурност си прекалено изморен, за да мислиш за нещо толкова... а и сме вън, на открито... не, няма да ме докоснеш — довърши тя.

— Може би.

И какво всъщност значеше това? Тя забеляза загадъчен блясък в очите му. Дали наистина изпитваше удоволствие от неудобството ѝ.

Реши, че няма да му се даде без борба. С тази мисъл на ум, тя го блъсна, прицелвайки се с юмрук под дясното му око. Мерникът ѝ беше точен, но нея я заболя много повече, отколкото него. Тя бе тази, която изплака от болка. Дънкън дори не мигна. Господи, сигурно си бе счупила ръката и то за нищо.

— Направен си от камък — оплака се Маделин.

— Защо го направи? — попита я с любопитство.

— За да ти покажа, че ще се бия до смърт, ако опиташ да ме насилиш — заекна тя. Реши, че това бе доста смело заявление, но въздействието му бе съсипано от треперещия ѝ глас. Въздъхна обезсърчена.

Дънкън отново се усмихна.

— До смърт ли, Маделин?

По изражението на лицето му тя реши, че намира идеята за много приятна.

— Правиш си погрешни заключения — каза Дънкън. — Това е недостатък.

— Държиш се заплашително — отвърна му Маделин. — Това е по-голям недостатък.

— Не — възрази той. — Само така си мислиш.

— Аз съм сестра на твоя враг — напомни му Маделин, доволна, че той се намръщи, провокиран от изказването ѝ. — Не можеш да промениш този факт — добави.

Напрежението ѝ намаля. Трябваше много по-рано да използва този аргумент.

— Но ако си затворя очите, няма да знам дали си сестрата на Лоудън или не — каза Дънкън. — Освен това се носят слухове, че си живяла с един доста пъргав свещеник и си била неговата курва. Но в тъмното това няма да ме притеснява. Всички жени са напълно еднакви в леглото.

Прииска ѝ се да може да го удари отново. Бе толкова възмутена заради грозната клюка, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Искаше да му изкрещи, да му каже, че отец Бертон бе отдаден на Господ и църквата, и че също така ѝ е вуйчо. Свещеникът бе единственият човек, който го бе грижа за нея. Единственият, който я обичаше. Как смееше Дънкън да поставя под въпрос репутацията му.

— Кой разказва тези истории? — попита тя с дрезгав шепот.

Той видя как я нараниха думите му. И вече знаеше, че тези истории са точно такива, каквито подозираше. Лъжи. Маделин не можеше да скрие болката си. Освен това вече бе разбрал, колко е невинна.

Тя бе съкрушена от думите му.

— Да не би да мислиш, че ще се опитам да те убедя, че слуховете, които си чул не са истина? — попита тя. — Е, помисли си отново, бароне. Можеш да вярваш в каквото си искаш. Щом си мислиш, че съм курва, добре, нека съм такава.

Избухването ѝ бе пламенно и за пръв път откакто я бе пленил тя показва истински гнева си. Той бе хипнотизиран от тези невероятни сини очи, блестящи от възмущение. Да, тя бе много невинна.

Реши да сложи край на разговора, за да не я разстройва още повече.

— Заспивай — нареди ѝ той.

— Как мога да заспя, като се страхувам, че през нощта може да се възползваш от мен? — попита тя.

— Наистина ли мислиш, че ако реша да те взема, ще проспих всичко? — невярващо попита Дънкън. Господи, тя го обиждаше, но той осъзнаваше, че е прекалено наивна, за да го знае и само поклати глава. — Ако реша да се възползвам от теб както предполагаш, обещавам първо да те събудя. Сега затваряй очи и заспивай.

Той я придърпа в прегръдката си и притисна гърбът ѝ до гърдите му. Ръцете му я обгръщаха интимно, положени върху гърдите ѝ. После зави и двамата им с наметалото си и реши да я пропъди от ума си.

Беше много по-лесно да се каже, отколкото да се направи. От Маделин се носеше аромат на рози и бе толкова мека. Близостта ѝ го опияняваше. Дънкън знаеше, че ще мине доста време, преди сънят да го пребори.

— Ти как би го нарекъл? — дочу гласа ѝ под наметалото. Звучеше приглушено, но все пак чу ясно думите ѝ.

Дънкън трябваше да прехвърли през ума си целият им разговор, за да разбере какво има предвид.

— Възползването ли? — попита, пояснявайки въпроса ѝ.

Тя кимна в отговор.

— Изнасилване — промърмори той над главата ѝ.

Маделин вдигна рязко глава и в бързината го удари по брадичката. Търпението му почти се бе стопило. Помисли си, че въобще не трябваше да ѝ говори.

— Никога не съм се натрапвал на жена, която не ме желае, Маделин. Целомъдрието ти е в безопасност. Сега заспивай.

— Никога ли? — прошепна Маделин.

— Никога — изкрещя ѝ в отговор.

И тя му повярва. Странното бе, че изведнъж се почувства в безопасност и бе сигурна, че той няма да я нарани, докато спи. Близостта му отново започваше да я успокоява.

Скоро сгряна от топлината, излъчваща се от тялото му, тя започна да се унася. Притисна се по-близо до Дънкън и чу стона му, щом намести дупето си срещу него, за да ѝ стане по-удобно, като се зачуди какво ли го притеснява. Когато той хвана бедрата ѝ и ги застопори на едно място, тя реши, че движенията ѝ му пречат да заспи.

Обувките ѝ се бяха изхлузили и тя мушна стъпалата си между прасците му, за да стопли краката си, внимавайки да не шава много, за да не го раздразни отново.

Топлият му дъх помилва шията ѝ. Маделин затвори очи и въздъхна. Знаеше, че трябва да устои на изкушението, но топлината му я привличаше и успокояваше. Спомни си една от любимите ѝ истории за Одисей — приключението със сирените. Да, топлината на Дънкън я привличаше по същия начин, както песните на митологичните нимфи бяха примамили Одисей и воините му да поемат по пътя на унищожението. Одисей бе успял да се спаси от сирените, като бе натъпкал восък в ушите на воините си, за да не могат да чуват примамващия ги зов.

На Маделин ѝ се искаше да бъде умна и находчива като епичния воин.

Вятърът свиреше и стенеше около нея, но тя бе добре защитена, притисната здраво в ръцете на своя похитител. Затвори очи и най-после си призна. Бе пленена от магическата песен на сирените.

Тя се събуди само веднъж през нощта. Гърбът ѝ бе стоплен, но гърдите и ръцете ѝ замръзваха. Много бавно, за да не обезпокои Дънкън, Маделин се завъртя в ръцете му. Положи глава на рамото му и плъзна ръце под ризата му.

Не бе напълно будна, и когато Дънкън потърка брадичката си в челото ѝ, Маделин въздъхна доволно и се сгуши по-близо до него. Наболата му брада погъделичка носа ѝ. Тя наклони глава назад и бавно отвори очи.

Дънкън я гледаше. Сега изражението му не бе прикрито, от чертите му се излъчваха топлина и нежност. Устата му изглеждаше все така твърда, но тя се зачуди какво ли ще изпита, ако я целунеше.

Без да каже и дума, Маделин се помръдна напред, а Дънкън я пресрещна накланяйки се към нея.

Бе толкова вкусна, колкото си бе представял. Господи, тя бе невероятно мека и приканваща. Не беше напълно будна и по тази причина дори не ѝ бе хрумвало да му се противопостави, въпреки че устните ѝ не бяха достатъчно отворени, за да се плъзне в нея. Дънкън бързо реши този проблем, като натисна с палец надолу брадичката ѝ и мушна езика си в устата ѝ, преди Маделин дори да предположи какво е намислил.

Той я чу как се задъха и изстена в отговор.

Когато Маделин плахо посрещна езика му със своя, Дънкън я претърколи по гръб и се настани между бедрата ѝ. Ръцете му

обгърнаха лицето ѝ, за да я задържат на място, докато я покоряваше с нежността си.

Ръцете ѝ все още бяха притиснати под ризата му. Тя започна нежно да милва гърдите му, карайки кожата му да пламва при всяко докосване.

Дънкън искаше да научи всичките ѝ тайни, искаше да ѝ се наслади, точно тук и сега, и то само защото Маделин отвърщаше на целувките му с такъв плам.

Целувката станат толкова гореща и всепоглъщаща, че Дънкън осъзна, че бе на път да загуби контрол. Устните му се притискаха към нейните отново и отново, езикът му потъваше в сладката ѝ уста, изучаваше я и взимаше всичко, което бе способна да му даде. Господи, просто не можеше да ѝ се насити.

Това бе най-невероятната целувка, която някога бе преживявал, и нямаше да я прекрати, ако не бе усетил как цялото ѝ тяло бе разтърсено от тръпки. Нежна въздишка се изтръгна дълбоко от гърлото ѝ. Чувственият звук едва не изтика целия разум от главата му.

Маделин бе твърде зашеметена, за да реагира, когато ненадейно Дънкън се отдръпна от нея. Той легна по гръб, затвори очи и единствено неравното му и тежко дишане свидетелстваше за страстната им целувка.

Тя не знаеше какво да стори. Господи, бе толкова засрамена от себе си. Какво я бе прихванало? Бе се държала като някаква... лека жена. И по намръщеното лице на Дънкън можеше да предположи, че държанието ѝ със сигурност не му се е понаравило.

Почувства, че всеки миг ще се разплаче.

— Дънкън? — прошепна тя и си помисли, че гласа ѝ звучи така, сякаш вече плаче.

Той не ѝ отговори, но въздишката му ѝ показва, че я е чул.

— Съжалявам.

Учуден от мъката в гласа ѝ, той се обърна настрани и я погледна. Напрежението и болката в слабините му бяха толкова силни, че не успя да прикрие намръщената си гримаса.

— За какво съжаляваш? — попита той, раздразнен, че гласът му звучи толкова грубо.

Разбра, че я е изплашил, защото Маделин на момента му обърна гръб. Тя трепереше толкова силно, че Дънкън просто нямаше как да не

забележи. Тъкмо се канеше да се пресегне и да я придърпа отново в обятията си, когато тя най-последно му отговори.

— Съжалявам, че се възползвах от теб.

Той не можа да повярва на ушите си. Това бе най-абсурдното извинение, което някога му бяха отправяли.

Лека усмивка изтри намръщеното изражение от лицето му. Господи, ако Маделин не звучеше толкова дяволски искрено, щеше да започне да се смее с цяло гърло още в този миг. Но тъй като искаше да пощади чувствата ѝ, успя да сдържи надигащият се в гърлото му смях. Дънкън не можеше да разбере, защо изпитва потребност да щадя чувствата ѝ, но бе факт, че това чувство съществува и трябваше да се съобрази с него.

Простена измъчено. Маделин го чу и веднага реши, че е абсолютно отвлечен от нея.

— Обещавам ти, Дънкън, няма да се повтори.

Той обви ръце около кръста ѝ и я придърпа към себе си.

— А аз ти обещавам, че ще се повтори, Маделин.

Тя си помисли, че думите му прозвучаха като клетва.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Зъл е този мъж, който е познал честта и я е отхвърлил.“

Барон Лоудън бе само на половин ден езда от мястото, където лагеруваха Дънкън и воините му. Късметът бе на негова страна, защото имаше възможността да язди през цялата нощ, по осветения от пълната и ярка луна път. Воините му, равностойни по лоялност и численост на тези на Дънкън, го следваха, без да се оплакват, че планове им се бяха променили в последния момент.

Един обезумял слуга ги бе догонил, за да ги уведоми за безчинствата на Дънкън. След което всички се върнаха в крепостта и видяха с очите си посланието, оставено от барон Уекстън — осакатени трупове на воините, които бяха останали да бранят дома на Лоудън. Всички възнегодуваха срещу това престъпление и всеки от мъжете се закле, че ще убие Дънкън.

Фактът, че всички те се бяха обединили, за да заложат капан на барон Уекстън, сега нямаше никакво значение. Вместо това се концентрираха, за да отмъстят за водача си.

На Лоудън не му отне много време, за да реши да тръгне след Дънкън.

Причините му бяха повече от една, но на първо място бе фактът, че собствения му план да унищожи барон Уекстън по нечестен начин щеше да бъде разкрит. Ако Дънкън стигнеше до Уилям Втори и му разкажеше за случилото се, владетелят щеше да бъде принуден да разреши проблема, като заповяда да се проведе двубой до смърт между двамата въпреки че Лоудън бе кралския любимец. Кралят, наричан Руфъс Червеният, заради пламтящото му лице и любовта към битките, със сигурност щеше да се раздразни от тази свада. Освен това Лоудън знаеше, че ако се изправи сам срещу Дънкън, със сигурност той щеше да е този, който ще изгуби живота си. Барон Уекстън бе изключителен

воин и бе доказал качествата си безброй пъти на бойното поле. Да, Дънкън щеше да го убие, ако му се отдадеше такъв шанс.

Лоудън имаше добри бойни умения, но въпреки това нямаше да излезе победител срещу воин като Дънкън. Влиянието на Лоудън в кралския двор не бе за пренебрегване. Той изпълняваше ролята на секретар, въпреки че не можеше да чете и пише. Бе оставил тези досадни задачи на двама свещеници. Когато кралят беше в двора, неговата работа се състоеше в това да определя кого да допусне за разговор с него. Тази позиция му даваше огромна власт. Лоудън бе много добър манипулатор. Всяваше истински страх у не дотам влиятелните мъже, които на драго сърце плащаха, за да говорят с краля си. Той отваряше пътищата на тези нетърпеливи мъже, като пълнеше джобовете си със златото им.

Сега, ако се разчуеше, че се бе опитал да убие Дънкън, можеше да загуби всичко.

Братът на Маделин бе считан за красив мъж. Бе с руса коса без нито една къдрица, която да помрачи блясъка ѝ; лешникови очи, поръсени със златни точки; висок като тръстика, макар и с доста слаба фигура и прекрасно изваяни устни. А когато се усмихнеше, всички дами в двора изпадаха в несвяст. Сестрите на Лоудън, Клариса и Сара, притежаваха същия пшеничено рус цвят на косата и лешникови очи. Те бяха почти толкова красиви, колкото Лоудън и също толкова търсени.

Лоудън беше най-желания ерген и би могъл да има всяка жена в Англия. Той обаче не искаше коя да е жена. Желаше Маделин. Сестра му бе втората причина, поради която бе тръгнал след Дънкън. Маделин се бе върнала у дома при него, само преди два месеца, след като бе забравил за нея през всичките тези години, докато растеше. Едва не онемя, когато видя колко много се бе променила. Та тя бе толкова грозно дете. Имаше огромни сини очи, заемащи почти цялото ѝ лице. Долната ѝ устна бе прекалено пълна — все едно се цупеше през повечето време. А и бе толкова кльоцава, че чак изглеждаше болна. Да, Маделин бе непохватно дете, с дълги мършави крака, с които се спъваше всеки път, щом опиташе да направи реверанс.

Лоудън със сигурност бе подценил потенциала ѝ. Когато беше дете нямаше никакви признаци, че някой ден ще заприлича на майка

си. От посмешище Маделин се бе превърнала в красавица, и то такава, че бе засенчила заварените си сестри.

Кой би предположил, че може да стане такава чудо? Плахата гъсеница се бе превърнала в прелестна пеперуда. Дори приятелите му останаха безмълвни, щом я видяха за първи път.

Мърсър, най-довереният приятел на Лоудън, направо го умоляваше за ръката ѝ, прибавяйки огромно количество злато към предложението си.

Лоудън не знаеше дали би могъл да позволи на Маделин да бъде с друг мъж. Тя приличаше толкова много на майка си. Когато я видя за пръв път, реакцията му бе напълно физическа. За пръв път от толкова много години, той бе реагирал така бурно в присъствието на жена, че нямаше намерение скоро да се откаже от нея. Само майка ѝ бе способна да му въздейства по този начин. Рейчъл бе любовта на живота му и го бе отказала от всички други жени. Но тя вече не можеше да бъде негова. Невъздържаността му бе причината тя да не е вече между живите. Лоудън вярваше, че тази негова мания щеше да изчезне след смъртта ѝ. Но сега можеше да признае, че негова надежда е била прекалено наивна. Не, манията му си остана. Маделин. Неговата доведена сестра, щеше да бъде вторият му шанс да се докаже като мъж.

Откакто я видя, Лоудън бе подложен на нетърпими мъки. Не можеше да реши дали да се отдаде на алчността или на похотта си. Той желаше Маделин да бъде само негова, но също така искаше и златото, което тя можеше да му донесе. Може би, размишляваше той, ако действаше достатъчно хитро, щеше да има и двете.

Маделин се събуди във възможно най-странната позиция. Лежеше върху Дънкън, с лице върху твърдия му, плосък корем, краката ѝ бяха преплетени с неговите, а ръцете ѝ бяха пъхнати между бедрата му.

Тъй като все още бе сънена, Маделин не успя веднага да осъзнае, къде точно бяха ръцете ѝ.

Дънкън беше толкова топъл, толкова... твърд. О Господи, тя докосваше най-интимната част от тялото му.

Очите ѝ се отвориха широко. Тя застина срещу похитителя си, не смеейки дори да поеме дъх. „Дано не се събуди“, започна да се моли безмълвно тя, докато бавно отмести ръцете си от него.

— Е, най-после се събуди.

Дънкън разбра, че я бе изплашил едва когато Маделин подскочи срещу него. Ръцете ѝ се плъзнаха несъзнателно между бедрата му. В отговор Дънкън изстена. По дяволите, ако помръднеш още веднъж, щеше да го направи евнух.

Маделин веднага се обърна на една страна и бързо погледна нагоре към Дънкън. Понечи да му се извини, задето, без да иска го е ударила *там*, но бързо размисли, защото ако го направеше, той щеше да разбере, че е напълно наясно, къде са били ръцете ѝ досега.

О небеса, усещаше как се изчервява. А Дънкън отново бе намръщен. Той изглеждаше така, сякаш въобще няма желание да слуша извиненията ѝ, затова тя напълно се отказа от тях.

Стори ѝ се доста свиреп на вид. Наболата му, тъмнокафява брада го караше да прилича повече на вълк, отколкото на човек, а любопитният поглед, с който я оглеждаше я изнервяше. Начинът, по който едната му ръка притискаше гърба ѝ, я накара да си припомни как я бе топил през нощта. Колкото лесно я приласкаваше, толкова лесно можеше и да я нарани. Маделин опитваше да убеди сама себе си, че се страхува от него, но истината бе, че чувстваше точно обратното. О, Дънкън наистина я плашеше малко, но не и по начина, по който го правеше Лоудън.

Откакто се бе върнала в дома на брат си преди седмици, днес бе първият ден, в който се събуждаше, без да усеща стегнатия от страх възел в стомаха си. И причината ѝ бе напълно известна. Лоудън не беше тук.

Дънкън въобще не приличаше на него. Не, ако този мъж искаше да я нарани, със сигурност нямаше да я притиска към себе си, за да я стопли, докато спяха. Нито пък щеше да удържи на думата си. Не се бе възползвал... Мили Боже, беше го целунала. Изведнъж тя си припомни всяка малка подробност и това накара пулсът ѝ да се ускори.

Слава на Бога, че се бе научила да крие чувствата си. Маделин бе сигурна, че изражението ѝ не издава ужасяващите ѝ мисли. Това беше утешително, нали? Да, каза си с въздишка. Дънкън нямаше как да знае какво се върти из главата ѝ.

Той я наблюдаваше, тайно развеселен от начина, по който му разкриваше една след друга емоциите си. Очите ѝ я издаваха и през последните минути изглеждаше уплашена, засрамена, а накрая бе сигурен, че е облекчена.

Той бе обучен да открива слабите места на всеки човек. Като воин за него бе много полезно да знае какво си мисли противника му, за да координира своите собствени действия. Освен това се бе научил безпогрешно да разбира кое бе най-голямото преимущество, което притежаваше опонента му. И щом го узнаеше, веднага му го отнемаше. И въпреки че това бе метод за оцеляване по време на битка, някак си тези способности бяха станали част от личните му връзки. Вече бе невъзможно да разграничи личния си живот от професионалните си отношения. И макар Маделин да не бе наясно с това, тя вече му бе разкрила най-важните черти от характера си. Бе жена, която умееше да контролира емоциите си. Сякаш нуждата да прикрие какво чувства бе най-важната ѝ задача. Това доказваше, че не всички жени са водени от емоциите си. Само веднъж, през целия път от дома ѝ до тук, тя си бе позволила да покаже някаква ответна реакция. Бе изпищяла измъчено, щом видя осакатеното тяло на един от хората на Лоудън. Въпреки това, Дънкън се съмняваше, че Маделин въобще е осъзнала, че е изпуснала юздите на контрола си.

Да, Дънкън бе научил всички ѝ тайни, и наученото го объркваше. Но също така му и харесваше. Той се отдръпна от нея, защото в противен случай изкушението да я вземе в обятията си и да я зацелува отново щеше да стане твърде силно, за да му устои. Изведнъж стана прекалено нетърпелив да се прибере у дома. Нямахше да се чувства спокоен, докато не я отведеше зад стените на крепостта си, където тя щеше да бъде добре защитена.

Дънкън се изправи, разтегна мускулите си и се отдалечи от Маделин, като опита да не мисли за нея. Слънцето вече се издигаше към млечно белите облаци, които със сигурност щяха да попречат на топлите лъчи да достигнат до заскрежената през изминалата нощ земя. Все още имаше да се свършат доста неща, преди да стане достатъчно светло, за да продължат пътуването си. Въпреки че новият ден се очертаваше да бъде доста хладен, Дънкън бе доволен, че поне вятърът е стихнал.

Маделин прецени, че много скоро отново ще тръгнат на път. Тя нахлузи обувките си, изтупа мръсотията от роклята си и уви наметалото около раменете си. Знаеше, че изглежда доста неугледно, затова реши да направи нещо по въпроса.

Тръгна да търси оръженосеца Ансел, който приготвяше жребеца на Дънкън. Тъй като искаше да остане възможно най-далеч от звяра, ѝ се наложи да вика, за да разбере къде е чантата ѝ, и бе безкрайно благодарна, когато момчето ѝ я подхвърли.

Имаше намерение само да измие лицето си, колкото да прогони съня, но чистата свежа вода се оказа доста изкушаваща. Маделин изрови ароматният сапун, който бе пхнала на дъното на чантата си, реши първо да се изкъпе набързо и да облече чиста рокля.

Водата бе ледена. И докато приключи с банята, вече цялата се тресеше от студ. Облече светложълта долна риза, златиста рокля с кралско синя бродерия, украсяваща дългите ръкави на туниката.

После събра нещата си, коленичи до потока и започна да сресва заплетената си коса. Сега, след като си бе отпочинала и умът ѝ не бе погълнат от страха, тя имаше достатъчно време да помисли върху ситуацията, в която бе изпаднала. Най-важният въпрос бе защо Дънкън я бе взел със себе си. Беше ѝ казал, че му принадлежи. Маделин не знаеше какво точно е имал предвид с тези думи, а бе прекалено плаха, за да поиска обяснение.

Гилард дойде, за да я търси. Тя чу шум и се обърна точно на време, за да го види как се приближава към нея.

— Трябва да тръгваме — изкрещя той.

Силата на гласа му едва не я събори във водата. Той се протегна и грубо я изправи на крака, без да осъзнава, че я е спасил да не се посрами.

— Само трябва да си сплета косата, Гилард. След миг ще съм готова. И наистина не е нужно да ми крещиш — добави тя, като умишлено говореше спокойно. — Слухът ми е доста добър.

— Косата ти? Трябва да... — Гилард бе прекалено объркан, за да продължи. Той я погледна така, сякаш си бе изгубила ума. — За Бога, та ти си наша пленница — от гняв мъжа чак заекваше.

— Не съм казала противното — отвърна му Маделин. Гласът ѝ бе ведър като сутрешен бриз. — Но това означава ли, че не бива да си оправям косата, преди да се отправим на път?

— Да не се опитваш да ме вбесиш? — изкрещя Гилард. — Лейди Маделин, намираш се в доста неизгодна за теб позиция. Толкова ли си глупава, че не го осъзнаваш?

Тя поклати глава.

— Защо си ми толкова ядосан? Не спиращ да ми крещиш. Винаги ли се държиш така, или го правиш само защото съм сестра на Лоудън?

Гилард не ѝ отговори веднага. Лицето му обаче стана червено от гняв. Маделин знаеше, че го е разярила. И въпреки че съжаляваше за това, реши да не променя държанието си. Гилард очевидно не контролираше темперамента си и ако успееше да го притисне достатъчно, може би щеше да ѝ каже каква ще бъде съдбата ѝ. Бе много по-предсказуем от брат си. И толкова по-лесен за манипулиране, ако действаше достатъчно умно.

— Защо ме пленихте? — попита тя. Въпросът ѝ бе толкова глупав, че миг след като го изрече потръпна. Въобще не постъпи умно и бе наистина изненадана, когато Гилард ѝ отговори.

— Брат ти започна тази война, Маделин. И ти много добре го знаеш.

— Абсолютно нищо не знам — възрази тя. — Обясни ми, ако обичаш. Бих искала да разбера.

— Защо се правиш на невинна пред мен? — изръмжа Гилард. — Всички в Англия знаят какво бе извършено през изминалата година.

— Не всички, Гилард — отвърна тя. — Едва преди два месеца се завърнах в дома на брат си. Много години живях в изолация.

— Да, точно така — подигра се мъжът. — Живяла си с твоя пъргав свещеник.

Маделин почувства как губи контрол. Искаше ѝ се да изкрещи на арогантния воин пред себе си. Дали всички в Англия вярваха на този ужасен слух?

— Много добре — каза Гилард, решил да игнорира гнева ѝ. — Ще ти кажа цялата истина и вече няма да можеш да се преструваш, че не знаеш нищо. Хората на Лоудън нападناха две от именията, които принадлежаха на верни васали на Дънкън. При всяко нападение бяха ненужно избивани жени и деца. Васалите дори не са успели да реагират, защото докато брат ти е бил при тях и им е предлагал приятелството си, хората му са вилнеели в домовете им.

— Защо? Защо Лоудън ще върши подобно нещо? Каква е била целта му? — тя се постара да не покаже, колко потресена бе от думите на Гилард. Знаеше, че брат ѝ е способен да извърши подобно деяние, но въпреки това не можеше да разбере мотивите му. — Със сигурност Лоудън е знаел, че тези мъже са под закрилата на Дънкън, и че той ще му отвърне със същото.

— Да, и точно на това се е надявал, Маделин. Той се опитва да убие Дънкън — добави той и се изхили грозно. — Брат ти ламти за власт. И се бои само от един мъж в цяла Англия — Дънкън. Двамата са равни по власт. Всички знаят, че кралят се вслушва в Лоудън, но Дънкън и хората му са най-добрите воители на света. Кралят цени лоялността на брат ми толкова силно, колкото цени приятелството на Лоудън.

— Кралят е позволил такава подлост? — попита Маделин.

— Уилям никога не действа, без да има доказателства — отговори Гилард. Гласът му прозвуча възмутено. — Отказва да застане на нечия страна. Но ти обещавам едно, лейди Маделин. Щом кралят се върне от Нормандия, вече няма да може да отбягва този проблем.

— Дънкън не е могъл да отмъсти на васалите на брат ми за стореното, нали? — попита Маделин. — Затова ли нападна дома на Лоудън?

— Прекалено наивна си, ако вярваш, че Дънкън не им е отмъстил. Той прогони копелетата от крепостите на васалите си.

— По същия начин ли, Гилард? — прошепна тя. — И Дънкън ли избива невинни хора, за да постигне целта си.

— Не — отговори ѝ мъжът. — Жените и децата бяха оставени на мира. Ние, Уекстън, не сме касапи, Маделин, въпреки че брат ти може би ти е казал противното. А мъжете ни не се крият зад чужди цветове, когато нападат врага си.

— Лоудън не ми е казал нищо — възрази отново Маделин. — Забравяш, че аз съм му само сестра. Не съм достойна да бъда посветена в плановете и чувствата му — раменете ѝ увиснаха. Господи, имаше толкова неща, върху които трябваше да помисли, толкова много решения, които трябваше да вземе. — Какво ще стане, ако кралят застане на страната на Лоудън? Какво ще се случи с брат ти?

Гилард усети страха в гласа ѝ. Тя се държеше така сякаш бе загрижена за Дънкън. Това нямаше никакъв смисъл, като се имаше предвид, че е тяхна пленница. Лейди Маделин щеше да го обърка, ако не внимаваше.

— Дънкън не е търпелив мъж и когато брат ти посмя да посегне на един Уекстън, сам подпечата съдбата си. Брат ми няма да чака завръщането на краля, за да поведе войните си срещу това копеле брат ти. Не. Дънкън ще убие Лоудън със или без благословията на краля.

— Какво искаш да кажеш с това, че Лоудън е посегнал на един Уекстън? — попита Маделин. — Да не би да имате друг брат и Лоудън да го е убил? — попита тя.

— О, значи смяташ да се преструваш, че не знаеш нищо за Адела, така ли? Това част от игричката ти ли е? — попита Гилард.

Ужасът стегна на възел стомаха ѝ, щом видя убийственият поглед в очите на Гилард.

— Моля те — прошепна тя и наведе глава, победена от силната омраза, която се излъчваше от мъжа. — Трябва да знам всичко. Коя е Адела?

— Сестра ни.

Маделин веднага вдигна глава.

— Водите война заради сестра си? — попита тя.

Изглеждаше доста учудена. Гилард не знаеше как да възприеме реакцията ѝ.

— Сестра ни отиде в кралския двор. Докато е била там, Лоудън я издебнал насаме. Той я изнасил, Маделин, пребил я е жестоко. Направо е чудо, че е оцеляла. Тялото ѝ се излекува, но не и умът ѝ.

Маделин напълно изгуби хладнокръвието си. Обърна се с гръб към него, за да не може мъжа да види сълзите, които се затъркаляха по бузите ѝ.

— Толкова съжалявам, Гилард — прошепна тя.

— И вярваш на думите ми!? — грубо попита Гилард. Искаше да бъде сигурен, че лейди Маделин няма да може никога повече да отрече истината.

— На част от историята, да, вярвам ѝ — отговори Маделин. — Лоудън е способен да пребие една жена до смърт. Не знам дали би могъл да изнасили жена, но щом казваш, че е така, аз ти вярвам. Брат ми е много зъл мъж. И не смятам да го защитавам.

— Тогава на коя част от думите ми не повярва? — изкрещя Гилард.

— Накара ме да помисля, че цените сестра си — призна Маделин. — Това е доста объркващо.

— Какво, за Бога, говориш?

— За какво е гневът ти срещу мен, за това че Лоудън е осквернил името Уекстън, като е постъпил така със сестра ти, или защото наистина я обичаш?

Гилард се разяри от въпроса ѝ. Той я хвана и я дръпна към себе си, а ръцете му я стиснаха раменете ѝ болезнено.

— Разбира се, че е защото обичам сестра си — изкрещя той. — Око за око, Маделин. Взехме от брат ти това, което цени най-много. Теб! Той ще дойде за теб и когато го направи, ще умре.

— Значи аз съм отговорна за греховете на брат си?

— Ти си примамката, която ще измъкне звяра от леговицето му — отвърна Гилард.

— Но в плана ви има един недостатък — прошепна Маделин. Гласът ѝ бе изпълнен със срам. — Лоудън няма да тръгне след мен. Аз нямам никаква стойност за него.

— Той не е глупак — каза разгневен Гилард, защото изведнъж осъзна, че тя наистина вярва в думите си.

И двамата не чуха кога Дънкън се бе доближил до тях.

— Свали си ръцете от нея, Гилард. Веднага!

Брат му веднага се подчини, дори отстъпи крачка назад, поставяйки разстояние между себе си и заложницата им.

Дънкън тръгна към него с намерението да разбере защо Маделин плаче, като позволи на Гилард да види колко е ядосан.

Маделин застана между двамата братя и погледна към Дънкън.

— Не ме е наранил — каза тя. — Само ми обясняваше за какво ще бъда използвана. Това е всичко.

Дънкън виждаше болката в очите ѝ, но преди да успее да ѝ поиска обяснение, тя се обърна, вдигна вещите си и добави:

— Време е да тръгваме.

Тя се опита да мине покрай Гилард, за да се върне в лагера и Дънкън забеляза как брат му побърза да се отмести от пътя ѝ.

Малкият му брат изглеждаше притеснен.

— Тя искаше да ме накара да повярвам, че не е виновна — промърмори той.

— Маделин ли ти го каза? — попита Дънкън.

— Не, не го каза — призна Гилард с въздишка. — Тя въобще не се защити, Дънкън, но все пак се държи така сякаш наистина е невинна. По дяволите, нищо не разбирам. Изглеждаше невероятно изненадана, че ни е грижа за сестра ни. И смятам, че реакцията ѝ не бе подправена. Та тя дори ме попита дали наистина Адела има някаква стойност за нас?

— И какво стана, когато ѝ отговори? — попита Дънкън.

— Изглеждаше още по-объркана. Не я разбирам — промърмори Гилард. — Колкото по-скоро проработи този план, толкова по-добре. Лейди Маделин въобще не е такава каквато очаквах да бъде.

— Да, тя опровергава всичко — съгласи се Дънкън. — Господ ми е свидетел, тя дори не осъзнава, колко е ценна — той въздъхна и добави: — Хайде, времето напредна. Ако побързаме, ще сме си у дома преди залез-слънце.

Гилард само кимна в отговор и закрачи след брат си.

По пътя си обратно към лагера, Маделин реши, че няма да ходи никъде. С увито около раменете си наметало, тя застана в центъра на сечището. Дори не си помисли да спори с Ансел, когато го видя да взема вещите ѝ. Въобще не се интересуваше дали щяха да останат при Дънкън или не. Господ ѝ бе свидетел, че вече няма нищо, което да я интересува. Просто искаше да остане сама.

Дънкън тръгна към оръженосеца, за да може младежът да му помогне да облече ризницата си. Преди това обаче нареди на Маделин да се качи на жребеца и продължи напред, докато тя поклащаше глава, отказвайки да се подчини. Той спря рязко и бавно се обърна отново към нея, опитвайки се да осъзнае, какво бе видял току-що.

Тя отново му заяви, че няма да се качи на коня. Дънкън бе толкова изумен от проявата ѝ на неподчинение, че за миг остана неподвижен, без да може да реагира. Маделин поклати глава за трети път, след което се обърна и закрачи отново към гората.

— Маделин!

Ревът на Дънкън я закова на място. Тя инстинктивно се обърна към него, като се молеше да събере достатъчно кураж, за да му се опълчи отново.

— Качвай се на коня ми. Веднага.

За миг те просто стояха един срещу друг и се гледаха. Тогава Маделин осъзна, че всички са оставили задачите си и ги наблюдават. Дънкън нямаше да отстъпи пред погледите на хората си. Дори стойката му показваше колко е непреклонен.

Тя повдигна полите си и побърза да застане пред него. Мъжете може и да ги гледаха, но ако говореше тихо нямаше да успеят да чуят разговора им.

— Няма да тръгна с теб, Дънкън. Ако не беше толкова упорит, досега щеше да си разбрал, че Лоудън няма да дойде за мен. Губиш си времето. Остави ме тук.

— И как ще оцелееш в тази пустош? — попита той, а гласът му бе тих и нежен също като нейния. — Няма да издържиш дори час.

— Оцеляла съм при много лоши ситуации, милорд — отговори Маделин и изправи рамене. — Решението ми е взето, бароне. Няма да тръгна с теб.

— Маделин, ако някой мъж откаже да се подчини на моя заповед, както направи току-що, нямаше да доживее достатъчно дълго, за да се похвали. Когато издам заповед, очаквам да бъде изпълнена. Да не си посмяла отново да ми поклатиш глава, защото ще те зашлевя толкова силно, че ще се озовеш на земята.

Дънкън бе отвлечен от блъфа си и съжали за него, в мига, в който думите се изплъзнаха от устните му. Той я сграбчи за ръката и щом видя болезнената ѝ гримаса, осъзна, че по невнимание ѝ бе причинил болка. Той я пусна веднага. Очакваше, че тя ще се втурне с всички сили да изпълни нарежданията му. Маделин дори не помръдна. Леденото спокойствие отново се бе настанило на лицето ѝ, когато хладнокръвно му каза:

— Свикнала съм да бъда зашлевявана и поваляна на земята, затова дай най-доброто от себе си. А ако имаш желание, когато се изправя на крака, можеш отново да ме удариш.

Думите ѝ го вледениха. Знаеше, че му бе казала истината. Намръщи се вбесен, че някой е дръзнал да я нарани. В сърцето си

знаеше, че именно Лоудън е бил този, който е прилагал такова наказание.

— Защо брат ти би...

— Това не е важно — прекъсна го Маделин, преди Дънкън да довърши въпроса си. Вече съжаляваше, че му бе казала. Не желаше съчувствие или съжалението му. Единственото, което искаше, бе да я оставят на мира.

Дънкън въздъхна.

— Качвай се на коня ми, Маделин.

Временната проява на кураж се изпари, когато видя как един мускул пулсира на бузата му. Движението бе предизвикано от стиснатата му челюст.

Дълбоко от гърлото на Дънкън се чу ниско ръмжене, с което изразяваше раздразнението си. Той я обърна, така че да погледне към мястото, където стоеше жребеца му. Лекичко и нежно я побутна напред.

— Даде ми още една причина да убия Лоудън — прошепна той.

Тя се обърна, за да го помоли да ѝ обясни какво има предвид, но израза на очите му ѝ подсказа, че търпението му се крепи на една много тънка нишка. Прие факта, че е загубила спора. Дънкън бе решен да я вземе със себе си и нищо, което кажеше или направеше, нямаше да промени намерението му.

Тя въздъхна тежко и тръгна към коня му. Повечето от воините все още не бяха възобновили изпълнението на задачите си. Те се взираха в Маделин, която се опита да изглежда спокойна. Но сърцето ѝ биеше толкова забързано, че нямаше да се учуди, ако всеки миг се пръснеше на парчета. Въпреки че бе малко изплашена от Дънкън, сега трябваше да се изправи пред една много по-голяма заплаха. Звярът на Дънкън. Едно бе да я вдигнат и да я качат на гърба на грамадното грозно чудовище и съвсем друго, сама да се качи на него.

— Каква страхливка съм — промърмори на себе си, Маделин. Сега имитираше отец Бертон, който често си говореше сам и си спомни думите му, че няма нищо по-интересно от това, което можеш да кажеш сам на себе си. Маделин дори успя да се усмихне на този спомен. — Ох Отче, ако можеше да ме видиш сега, колко ли развеселен щеше да бъдеш. Трябва да се кача върху кон, дошъл направо от ада и със сигурност ще стана за посмешище.

Иронията в ситуацията най-после успя да проникне през страха.

— Защо се тревожа, че ще ми се смеят, след като конят на Дънкън ще ме стъпче до смърт? Какво ако си помислят, че съм страхливка? Вече ще съм мъртва.

Аргументите ѝ помогнаха да превъзмогне страха. Маделин тъкмо бе започнала да се успокоява, когато забеляза, че жребецът я наблюдава. Конят очевидно също като нея не хареса това, което виждаше пред себе си, защото започна да рови с копито земята. Дори изпръхтя към нея. Глупавият кон явно бе придобил всички лоши черти на характера на господаря си, реши Маделин.

Тя събра целия си кураж и застана до жребеца. На него това също не му допадна и се опита да я избута с левия си хълбок. Тя се хвана за седлото, но конят изцвили пронизително, и тя отскочи назад.

Маделин сложи ръце на кръста си и го погледна.

— Ти си много по-голям от мен, но със сигурност не си по-умен — беше радостна да види, че конят я погледна. Знаеше, че е невъзможно да я е разбрал, но поне бе щастлива, че е привлякла вниманието му.

Тя се усмихна на звяра, докато плахо се приближаваше към него.

Щом застана срещу коня, дръпна юздите му и го принуди да наведе глава. И тогава започна тихо и нежно да му шепне, докато внимателно му обясняваше чувствата си.

— Никога не се научих да яздя и затова се страхувам толкова много от теб. Ти си толкова силен, че можеш да ме стъпчеш. Не съм чула господарят ти да те нарича по име, но ако беше мой, щях да те кръстя Силенус. Това е името на любимия ми бог от старите истории. Силенус е бил един от най-могъщите богове на природата, див и неопитомен, точно като теб. Да, Силенус е наистина името, което ти подхожда.

Когато свърши с монолога си, Маделин пусна юздите.

— Господарят ти ми нареди да се кача на гърба ти, Силенус. Моля те, стой мирен, защото все още ме е страх от теб.

Дънкън тъкмо бе приключил с обличането. Стоеше от другата страна на сечището и наблюдаваше с нарастващо учудване как Маделин говори на коня му. Не можеше да я чуе какво казва. Господи, тя се опитваше да се качи на седлото от погрешната страна. Тъкмо щеше да изкрещи, за да я предупреди, убеден, че конят му ще реагира

рязко, но предупреждението заседна в гърлото му, щом я видя как възсяда огромното животно. Беше неправилно и определено бе странно. Въздъхна облекчено. Сега вече разбираше защо Маделин се притискаше към него, докато яздеха. Тя се страхуваше от коня му. Чудеше се дали нелепият ѝ страх е предизвикан от неговия кон, или от всички коне като цяло.

Капризното животно не бе помръднало и с мускул, докато я чакаше да се покатери върху него по най-странният възможен начин. И по дяволите, тя дори се наведе надолу, за да му прошепне нещо, след като вече бе на гърба му.

— Забеляза ли това, което току-що видях? — Дънкън чу въпроса на Гилард зад гърба си.

Дънкън кимна, но не се обърна, а продължи да наблюдава Маделин. Лека усмивка изкриви ъгълчетата на устните му.

— Как мислиш, кой я е учил да язди? — попита Гилард, клатейки развеселено глава. — Изглежда не притежава никакви ездачески умения.

— Никой не я е учил — отвърна Дънкън. — Толкова е очевидно, Гилард. Странно е, но конят ми явно няма нищо против липсата ѝ на умения — той отново поклати глава и без повече приказки тръгна към дамата си.

Младият оръженосец Ансел се приближи към Маделин от срещуположната страна. На посипаното му с лунички лице бе изписана подигравателна усмивка, когато започна да я поучава заради липсата ѝ на познания.

— Трябваше да го яхнеш отляво — каза авторитетно.

Той хвана ръката ѝ и ако имаше възможност, щеше да я дръпне на земята, за да я накара да го направи правилно. Жребецът тръгна да се изправя на задните си крака точно когато Дънкън стигна до тях. Ръката на Ансел полетя назад, както и цялото му тяло.

— Да не си я докоснал втори път — изръмжа Дънкън, събаряйки го на земята. Оръженосецът бързо скочи на крака, очевидно незасегнат от падането и веднага започна да кима и да се извинява.

Горкият слуга изглеждаше толкова разстроен, че е ядосал господаря си, че Маделин реши да се застъпи за него.

— Оръженосецът ти бе така добър да ми каже как е правилно — започна тя. — Той искаше да ми помогне да сляза, за да се кача от

правилната страна.

Ансел погледна благодарно към нея, преди да се обърне и да се поклони на господаря си. Баронът кимна, очевидно успокоен от обяснението.

Когато Маделин осъзна, че Дънкън е на път да се качи върху гърба на Силенус, тя стисна очи, сигурна, че всеки момент ще бъде хвърлена на земята.

Дънкън я видя, че си затвори очите, преди да извърне лице от него. Той поклати глава. Чудеше се какво, за Бога, се върти в момента в главата ѝ. След това се качи на гърба на коня, повдигна Маделин и я настани в скута си.

И докато тя се притесняваше как точно ще умре, той бързо я пъкна под пелерината си, зави я добре и я притисна към гърдите си.

— Ти не си по-добър от Лоудън — промърмори тихо Маделин. — Да не би да си мислиш, че не забелязах, преди да тръгнем от крепостта на брат ми, че дори не си направи труда да погребеш мъртвите си воини? Да, забелязах всичко. И ти си безсърдечен като него. Убиваш, без да имаш ни най-малки угризения.

На Дънкън му беше нужен целият самоконтрол, който притежаваше, да не сграбчи силно пленницата си и да я разтърси добре, за да ѝ влее малко разум.

— Маделин, не сме ги погребали, защото нито един от воините ми не умря.

Тя бе толкова изненадана от отговора му, че веднага вдигна глава, за да го погледне. Върхът на главата ѝ се удари в брадичката му, но тя не обърна внимание, нито отдели време да се извини.

— Навсякъде бе пълно с трупове, Дънкън.

— Те бяха воините на Лоудън, Маделин, не моите — отвърна той.

— Да не би очакваш да повярвам, че твоите воини са толкова велики, че...

— Очаквам да не си играеш с търпението ми, Маделин — отговори Дънкън.

Тя знаеше, че мисли точно това, което казва, щом покри главата ѝ с наметалото си.

Маделин реши, че наистина е ужасен човек. И очевидно нямаше сърце. Да, той не би убивал така безмилостно, ако притежаваше

човешки чувства. Тя не бе способна да отнеме живот, дори не можеше да си го представи. Напълно защитения живот, който бе водила само с отец Бертон и двама от последователите му, я бе оставил неподготвена да се справя с мъже като Лоудън и Дънкън.

Маделин бе научила, че смирението е една много ценна добродетел. Винаги бе кротка пред брат си, а вътрешно бушуваше. Молеше се душата ѝ да не е тъмна като тази на Лоудън. Все пак имаха един и същи баща. Маделин искаше да вярва, че е наследила само добротата на майка си и че не е взела нищо от баща си. Дали бе глупачка задето таеше такива надежди?

Скоро бе прекалено изтощена, за да се притеснява. Днешното пътуване се очертаваше да бъде най-тежко. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Тя чу един от воините да казва, че почти са пристигнали у дома, и тъй като вярваше, че краят е близо, всеки изминал час ѝ се струваше все по-дълъг.

Неравният хълмист терен затрудняваше придвижването им. Дънкън не бе способен да поддържа стремглавото си темпо. На няколко пъти Маделин бе убедена, че големият жребец ще се спъне и прекара по-голямата част от дългия изтощителен ден със стиснати очи, а ръцете на Дънкън бяха здраво обвити около нея. Във всеки един миг се поболяваше от притеснение, да не би да паднат от стръмната скала, докато Силенус сякаш харесваше да върви по ръба.

Един от воините се провикна, за да съобщи, че вече са навлезли в земите на Уекстън. Из хълмовете се чу ехо от радостни мъжки викове. Маделин въздъхна с облекчение. Тя се отпусна срещу гърдите на Дънкън и усети как напрежението се свлича от раменете ѝ. Беше прекалено изморена, за да мисли, каква ще бъде съдбата ѝ, веднъж щом стигнеха дома на Дънкън. Единственото, което я интересуваше сега, бе да слезе от гърба на Силенус.

През деня бе станало доста студено. Докато пътуваха, Маделин ставаше все по-нетърпелива, но изминаха часове откакто бяха навлезли в земите на Уекстън, а още нямаше и следа от крепостта на барона.

Вече се стъмваше, когато Дънкън нареди да спрат за почивка. Гилард бе този, който настоя да го направят. Грубите думи, които чу, я наведоха на мисълта, че Дънкън е против. Освен това забеляза, че Гилард въобще не се обиди от резките забележки на брат си.

— По-слаб ли си от пленницата ни? — попита Дънкън, когато Гилард продължи да настоява за няколко минути почивка.

— Не си чувствам краката — отвърна той, свивайки рамене.

— Лейди Маделин не се оплаква — каза Дънкън, докато вдигаше ръка, за да даде знак да спрат.

— Пленницата ти е прекалено изплашена, за да каже каквото и да е било — присмя се Гилард. — Тя се крие зад наметалото ти и плаче на гърдите ти.

— Не мисля така — отвърна Дънкън. Той дръпна наметалото, така че брат му да може да види лицето на Маделин. — Виждаш ли някакви сълзи, Гилард? — попита той, с весели нотки в гласа.

Гилард поклати глава. Дънкън се опитваше да го принизи под нивото на красивата жена, която държеше в обятията си. Но това не го разстрои, дори се разсмя. Единственото му желание бе да се разтъпче и да пийне малко ейл. Това и факта, че мехурът му бе толкова пълен, че всеки миг щеше да се пръсне.

— Може би пленницата ти е прекалено глупава, за да се страхува — ухили се Гилард.

На Дънкън това изобщо не му се стори смешно. Той погледна брат си с такова изражение, че друг мъж веднага би хукнал да бяга подалеч от него, и го освободи, преди да слезе от коня си.

Продължи да гледа след Гилард, докато не го видя как се скри в гората и чак тогава се обърна към Маделин. Тя се наведе към него, поставяйки ръце на масивните му рамене, за да ѝ помогне да слезе, и дори му се усмихна.

Дънкън не ѝ върна усмивката. Въпреки това му отне необичайно дълго време да я свали на земята. Ръцете му се плъзнаха по ханша ѝ, докато я придърпваше надолу към себе си, но веднага щом очите им се изравниха, а лицата им се доближиха само на един дъх разстояние, той спря.

Маделин раздвижи крака и изпита такава болка, каквато не бе подозирала, че съществува. Всеки мускул по гърба, дупето и краката ѝ агонизираше.

А той бе толкова безочлив, че се усмихна на неудобството ѝ.

В този миг Маделин реши, че Дънкън провокира най-лошото в нея. Как иначе би могла да обясни изненадващата, невероятно силна необходимост да му се разкрещи. Да, той караше тъмната част на

характера ѝ да излиза на бял свят. Та тя никога не бе крещяла на никого. Все пак бе благородна дама, надарена с мил, спокоен характер. Нима отец Бертон не ѝ го бе повтарял достатъчно често.

А сега този воин се опитваше да унищожи цялата тази нежност и благородство, от които бе изтъкана.

Е, тя нямаше да позволи това да се случи. Без значение колко ѝ бе неудобно и колко я болеше, Дънкън нямаше да може да я накара отново да изпусне темперамента си.

Тя го погледна право в очите, решена този път дори да не трепне. Той я гледаше толкова съсредоточено, сякаш в лицето ѝ щеше да намери отговора на някаква загадка, която го бе измъчвала от доста дълго време.

Изведнъж погледът му бавно се плъзна надолу, спирайки се на устата ѝ, и тя се зачуди защо ли го прави, докато не осъзна, че и тя е вперила поглед в неговата.

Изчерви се, без да има най-малка представа каква бе причината.

— Гилард греши. Не съм глупава.

Усмивката му се разшири. Проклетата да е черната му душа.

— Вече можеш да ме пуснеш — каза тя и го погледна високомерно или поне така се надяваше.

— Ако го направя, ще паднеш по лице на земята — отвърна Дънкън.

— И това ще ти хареса, нали? — попита тя, опитвайки се да съдържи гласа си мек и тих, също като неговия, когато бе направил коментара си.

Дънкън сви рамене и ненадейно я пусна.

О, все пак той доказа, че наистина е ужасен мъж. Много добре знаеше какво ще се случи. Маделин щеше да тупне на задните си части, ако не я бе хванал за ръката. Явно краката ѝ не можеха да си спомнят какви са основните им функции.

— Не съм свикнала да яздя толкова продължително време.

Той си помисли, че тя въобще не бе свикнала да язди. Без съмнение лейди Маделин бе най-объркващата жена, която бе срещал. Беше много грациозна, когато вървеше, но можеше да бъде и ужасно несръчна. Бе удряла главата си толкова много пъти в брадичката му, че нямаше да се учуди, ако главата ѝ беше насинена.

Маделин нямаше никаква идея какво си мисли Дънкън. Но той ѝ се усмихваше и това я тревожеше. Все пак бе успяла да го пусне и да се задържи сама на крака. Като му обърна гръб, тя бавно тръгна към гората, за да се усамоти. Знаеше, че се движи като старица и се молеше Дънкън да не я гледа точно в този момент.

Когато стигна до гъсто обраслите дървета, тя прокле мъжете. Реши да прогони болката и спазмите в краката си, преди да бъде принудена отново да се качи на гърба на Силенус. Щом стигна до най-отдалечения край на поляната спря и се взря в долината, която току-що бяха пресекли.

Дънкън изглежда не бързаше да потеглят. Това ѝ се стори странно, защото си спомни колко раздразнен бе, когато Гилард поиска да спрат. Сега похитителят ѝ се държеше така, сякаш имаха цялото време на света. Маделин поклати глава. Дънкън от Уекстън, бе най-объркващият мъж, който някога бе срещала.

Тя реши, че трябва да е благодарна за тази почивка. Нуждаеше се от малко време, през което да остане сама и да прочисти съзнанието си от тревогите. Имаше нужда от няколко минути тишина, за да овладее емоциите си.

Слънцето залязваше. Небето бе набраздено от величествени оранжеви и червени ивици, които подсказваха, че денят е към края си и оставяха впечатлението, че някъде далеч тези прекрасни цветове докосват земята. Имаше нещо красиво в голотата на идващата зима, макар всеки сезон да бе специален по свой собствен начин. Маделин се опита да игнорира шума зад себе си и задържа поглед върху красивата гледка под нея, когато изведнъж странен проблясък между дърветата привлече погледа ѝ.

Секунда по-късно проблясването изчезна. Любопитна, тя пристъпи надясно, докато отново не зърна светлината. Странното бе, че тази светлина, сякаш идваше от друга посока, далеч от долината.

Изведнъж светлините се умножиха, сякаш изведнъж бяха запалени стотици свещи, които блещукаха и премигваха.

Разстоянието бе голямо, но слънцето беше като огледало, карайки светлините да се приближават все повече и повече. Като огън, помисли си, тя отразен в... метал.

В този миг тя разбра. Само мъже, облечени в брони, можеха да отразяват така светлината.

И те бяха стоици.

ПЕТА ГЛАВА

„Нечестивите бягат, без да ги гони някой, а праведните са смели като млад лъв.“

Старият завет, Притчи, 28:1

Мили Боже, щяха да ги нападнат. Маделин бе толкова изумена, че не можеше да помръдне. Само стоеше и гледаше, треперейки от страх. Това, че загуби толкова лесно контрол, я разяри. Изпъна рамене, решена да мисли логично. Пое дълбоко дъх и чак тогава си каза, че трябва да реши какво да прави.

О, как ѝ се искаше да бъде по-смела. Осъзна, че ръцете ѝ треперят. Толкова силно бе сграбчила наметалото си, че пръстите започваха да я болят от силния натиск.

Маделин поклати глава, надявайки се това действие да ѝ помогне да възвърне поне за миг разума си.

Като пленница на Дънкън със сигурност не беше неин дълг да го уведомява за надвисналата опасност. Можеше да си замълчи и щом битката започнеше да избяга.

Веднага отхвърли тази възможност, щом осъзна, че това ще доведе до още безсмислена смърт. Ако кажеше на Дънкън, може би той щеше да заповяда да побързат и да се махнат от това място. Да, ако тръгнаха веднага, щяха да изминат достатъчно разстояние, за да избегнат битката. Все пак бе много по-важно да се спасят стотици животи в замяна на провалената ѝ възможност за бягство, нали?

Маделин реши да ги предупреди. Тя повдигна полите на роклята си и хукна да търси похитителя си. Докато тичаше си помисли каква ирония бе, че именно тя щеше да ги предупреди за предстоящото нападение.

Дънкън стоеше в кръга от воители, а Гилард бе точно до него. Маделин заобиколи мъжете, докато не застана зад гърба на похитителя си.

— Бароне, трябва да ти кажа нещо — намеси се Маделин. Гласът ѝ бе тих, дрезгав и леко задъхан. Със сигурност това бе причината той да не ѝ обърне никакво внимание. Не я бе чул. — Трябва да говоря с теб — повтори тя, този път по-силно. След като отново не ѝ отговори, тя доби кураж да го сръчка в рамото.

Дънкън обаче продължаваше да я игнорира.

Маделин отново го сръчка, този път по-силно.

Дънкън повиши тон и продължи да говори с мъжете на тема, за която Маделин бе сигурна, че е незначителна в сравнение с това, което се опитваше да му каже. Господи, колко упорит бе само. Стисна здраво ръцете си, изключително притеснена, че воините, които видя да се качват по хълма, всеки момент щяха да ги нападнат.

Едва понасяше напрежението, докато чакаше да ѝ обърне внимание. Гневът пое контрол над действията ѝ. Като използва цялата сила, която притежаваше, тя го ритна. Целта ѝ бе задната част на дясното му коляно, а мерникът ѝ бе доста точен.

Но когато усети пронизваща болка в крака си, осъзна колко прибързани бяха действията ѝ. След удара сигурно си бе счупила пръстите, но поне имаше ефект, защото бе успяла да привлече вниманието му. И то доста бързо. Дънкън се завъртя към нея със скоростта на вълк, готов за нападение.

Но на лицето му се четеше по-скоро учудване, отколкото гняв. Тя не можа да не забележи, че свитите му в юмруци ръце са подпрени на хълбоците. Маделин осъзна, че да го гледа в очите е същото толкова мъчително, колкото и болката, която изпитваше. Затова реши да гледа към Гилард и това наистина ѝ помогна да превъзмогне неудобството си, защото лицето на по-малкия брат имаше най-странното и нелепо изражение, което някога бе виждала.

— Бих искала да разменим няколко думи насаме — най-после успя да каже тя и погледна към Дънкън.

Той бе любопитен заради тревогата, която долови в гласа ѝ. Хвана ръката ѝ и я завлече до другия край на лагера.

Маделин се спъна два пъти.

Той въздъхна дълго и шумно, а тя знаеше, че е заради нея.

Не я интересуваха дали Дънкън се опитва да я накара да се почувства незначителна като треска под кожата му. Със сигурност нямаше да мисли, че го е прекъснала ненужно, след като му обяснеше.

Той можеше дори и да ѝ благодари, макар че дълбоко в себе си тя се съмняваше, че е способен на това.

А най-важното бе, че щеше да се избегне кръвопролитие. Тази мисъл ѝ даде кураж да го погледне право в очите.

— Откъм долината се задават мъже — каза тя.

Очакваше той да реагира веднага, но Дънкън просто продължи да я гледа без дори да помръдне.

Затова тя бе принудена да повтори думите си.

— Цяла войска се качва нагоре по хълма. Видях как слънцето се отразява в броните им. Не трябва ли да направиш нещо по този въпрос?

Цяла вечност ли щеше да мине, преди да предприеме нещо? Маделин обмисли тази възможност, докато чакаше отговор от Дънкън.

Той се взираше в нея по много обезпокоителен начин, а по твърдото му, изсечено лице ясно личеше, че е объркан. Стори ѝ се, че видя и капка цинизъм в тези негови ледено сиви очи. Затова си помисли, че той вероятно се опитва да реши дали му казва истината или не.

— Никога през живота си не съм лъгала, бароне. Ако дойдеш с мен, ще ти докажа, че говоря истината.

Дънкън наблюдаваше внимателно прелестната жена, застанала толкова гордо срещу него. Широко отворените ѝ сини очи го гледаха с безмерно доверие. Къдрици кестенява коса обрамчваха лицето ѝ. Петънце прах от едната страна на носа ѝ, привлече вниманието му.

— Защо ме предупреждаваш? — попита я той.

— Как защо? За да се махнем от тук — отвърна Маделин. Тя се намръщи на странния му въпрос. — Не искам да се пролива още кръв.

Дънкън кимна, удовлетворен от отговора ѝ. След това направи знак на Гилард. По-малкият му брат стоеше наблизко и се опитваше да чуе за какво си говорят.

— Лейди Маделин току-що осъзна, че ни следят — рече Дънкън.

Гилард беше видимо изненадан. Изобщо не бе разбрал, че ги следят. Затова бързо се обърна да я погледне.

— Следят ни? От колко време знаеш, Дънкън?

— Още от обяд — отвърна баронът и сви рамене.

— Разбойници ли са? — попита Гилард. Той смекчи гласа си и опита да имитира безгрижната поза на брат си. Но вътрешно, бе

раздразнен, задето брат му си бе мълчал през целия следобед. Освен това беше объркан и се чудеше защо Маделин ги бе предупредила.

— Не са разбойници, Гилард.

Проточи се дълъг безмълвен миг, в който двамата само стояха и се гледаха един друг, преди Гилард най-после да разбере думите на брат си.

— Да не би плъхът да преследва вълка? — попита той.

— По Божията воля, може би именно той води воините си.

Гилард се усмихна. Дънкън кимна.

— Бях решил да ги причакаме по-близо до дома, на тесния завой при Крийк Кросинг, но хълмистата местност тук ще ни даде по-голямо преимущество. Кажете на мъжете да се приготвят.

Гилард се обърна и забърза към останалите, като крещеше заповеди на мъжете да яхват конете.

Маделин бе прекалено ужасена, за да говори. Планът ѝ да избегне кръвопролитие, като ги предупреди, се разби на парчета щом чу смеха на Гилард. Досега не бе разбрала, какво точно си бяха казали братята. Говореха с гатанки, за плъхове и вълци, които нямаха никакъв смисъл.

— Значи бях права? — изкрещя Маделин. — Ти не си по-добър от Лоудън, нали?

Дънкън се направи, че не забелязва гневното ѝ избухване.

— Качвай се на коня ми, Маделин. Ще посрещнем брат ти заедно.

Тя бе прекалено разгневена, за да спори. Трябваше по-рано да осъзнае, че Дънкън не би обърнал гръб, бягайки от битката. Не си ли бе научила урока след безуспешния ѝ опит да го накара да напусне възможно най-бързо земята на Лоудън?

Преди да осъзнае какво прави, се озова на гърба на Силенус. Гневът ѝ я бе накарал да забрави за страха си. Дори не можеше да си спомни от коя страна бе възседнала коня.

Дънкън пристъпи напред, хвана юздите и поведе коня през поляната.

Маделин се беше вкопчила с такава сила в седлото, че след минута раменете я заболяха ужасно. Краката ѝ не бяха достатъчно дълги, за да стигат стремената, и с всяка стъпка, която правеше коня,

дупето ѝ се удряше болезнено в седлото. Знаеше, че изглежда жалка в неумението си да язди и бе благодарна, че Дънкън не гледа към нея.

— Как наричаш коня си? — попита Маделин.

— Кон — отвърна през рамо Дънкън. — Все пак животното е кон и така го наричам.

— Както и подозирах. Толкова си студен и безсърдечен, че дори не си си направил труда да дадеш име на верния си жребец. Но аз го кръстих. Силенус. Как мислиш, отива ли му? — попита тя.

Дънкън отказа да ѝ отговори. Трябваше да е раздражен, че Маделин бе имала нахалството да кръсти жребеца му, но сега умът му бе насочен към предстоящата битка. Нямахше да си позволи да се разсейва с нещо толкова незначително.

Маделин се усмихна на себе си, заради начина, по който току-що му се бе опълчила. Ансел се появи до тях, водейки друг кон. Петнистият сив жребец изглеждаше много по-кротък от Силенус. Дънкън се обърна, подаде юздите на Маделин и се метна на гърба на сивия жребец.

Усмивката замръзна на лицето ѝ. Тя стисна юздите и едва не падна от седлото, когато осъзна, че той очаква сама да направлява животното. Жребецът очевидно бе доловил притеснението ѝ, защото започна да танцува на едно място. Копитата му се забиваха в земята с такава сила, че всеки момент би могъл да я хвърли на земята. Тя съжали, задето се бе справила добре, оставяйки го с впечатление, че има опит в ездата.

Гилард се появи отнякъде на кафявия си кон и застана до нея. Той се приближи до жребеца, който яздеше Маделин, и блокира неспокойните му движения.

— Все още са на доста голямо разстояние от нас — каза Гилард над главата на Маделин. — Ще ги чакаме ли, братко?

— Не — отвърна Дънкън. — Ще ги пресрещнем по средата на пътя.

Останалите воители се наредиха в редица зад тях, предизвиквайки суматоха. Маделин реши, че Дънкън ще изчака шумът да стихне, преди да даде заповед за тръгване.

— Аз смятам да остана тук, докато се върнеш — каза Маделин на барона. По гласа ѝ си личеше, колко е ужасена. Дънкън я погледна,

поклати рязко глава и отново се обърна към долината пред себе си. — Ще остана тук — повтори тя.

— Не, няма да останеш — той дори не си направи труда да я погледне, когато изрече отказа си.

— Можеш да ме вържеш за някое дърво — предложи тя.

— О, лейди Маделин, нали не искате да откажете на Лоудън честта да види прекрасното ви лице? — попита Гилард и лека усмивка изкриви устните му. — Обещавам ви, че това ще е последното нещо, което ще види, преди да умре — добави той.

— И двамата се наслаждавате извънредно на битките, нали? — попита Маделин. Тя бе толкова ужасена, че гласът ѝ трепереше.

— Да, наистина се наслаждавам — отвърна Гилард, свивайки рамене.

— Смятам, че и ти си толкова побъркан, колкото и брат ти, Гилард.

— Много добре знаеш, че имаме причина да желаем смъртта на брат ти — изръмжа той. Усмивката бавно напусна лицето му. — Точно както ти със сигурност желаяш нашата смърт — в гласа му се промъкнаха подигравателни нотки и тя бе сигурна, че го е направил умишлено.

Маделин се обърна към Дънкън, за да види как ще реагира на подмятанията на брат си, но баронът явно не се интересуваше ни най-малко от разговора им. Тя отново се обърна към Гилард.

— Разбирам защо искате да убиете Лоудън. Но не искам нито ти, нито брат ти да умрете по време на този сблъсък, Гилард — добави тя. — Защо реши, че желая смъртта ви?

Гилард се намръщи объркан.

— За такъв глупак ли ме мислиш, лейди Маделин? Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не си на страната на Лоудън. Та той е твой брат!

— Нямам намерение да взимам ничия страна — каза Маделин. — Не искам никой да умира.

— О, сега виждам какъв е планът ти — отвърна Гилард. Всъщност, той почти ѝ изкрепя. — Ще изчакаш да видиш кой ще спечели и тогава ще направиш избора си. Доста хитро от твоя страна.

— Вярвай, в каквото си искаш — каза му тя и добави, клатейки глава: — Ти си съвсем същият като брат си.

Когато Гилард се ухили към нея, тя осъзна, че е приел думите ѝ като комплимент.

— Не те лаская, Гилард. Дори напротив. Доказа, че си твърдоглав и безмилостен точно като Дънкън. Сигурна съм, че изпитваш удоволствие да убиваш също толкова, колкото и той — завърши тя.

Вътрешно Маделин беше ужасена от начина, по който умишлено се опитваше да накара Гилард да изгуби контрол, но Господ да ѝ е на помощ — просто не можеше да се спре.

— Можеш ли честно да ме погледнеш в очите и да ми кажеш, че не ме мразиш? — попита Гилард. Бе толкова разярен, че вената в основата на шията му пулсираше бясно.

Маделин бе сигурна, че умира от желание да я удари.

— Не те мразя — каза тя. — Бих искала, признавам си, но не те мразя, Гилард.

— И защо не? — попита той учудено.

— Защото обичаш сестра си.

Гилард тъкмо смяташе да ѝ каже, че е най-объркващата жена, която е срещал през живота си, когато Дънкън привлече вниманието му. Той веднага обърна гръб на Маделин и извади мечата си.

Дънкън най-после даде сигнал. Маделин изведнъж се ужаси толкова много, че дори не успя да си спомни някоя от стотиците молитви, които знаеше.

Дали борбата щеше да бъде на живот и смърт? Знаеше, че баронът е прекалено упорит, за да се интересува от това дали са помалобройни от врага или не.

Тя се опита да преброи мъжете, идващи откъм хълма, но не успя. Те връхлетяха бързо и покриха земята като ято скакалци.

Дали мъжете на Дънкън бяха повече?

Щеше да настане жестоко клане, помисли си тя, и всичко това, защото Дънкън щеше да приеме предизвикателството с чест, за разлика от Лоудън. Това не бе трудно за осъзнаване, но на барона явно му убягваше. Очевидно беше забравил, че Лоудън го бе подмамил, карайки го да повярва, че ще зачете временното им примирие. Така бе успял да го плени чрез измама.

Маделин познаваше Лоудън много по-добре, отколкото Дънкън някога щеше да го опознае. Брат ѝ щеше да се бие като разярено

животно, ако надушеше, че има дори малък шанс, победата да бъде негова.

Младата жена си каза, че въобще не се интересува кой ще излезе победител в тази схватка. Ако всички се избиеха, тогава така да бъде. Те щяха да загубят живота си, не тя.

— Не ме интересува — зашепна тя, отново и отново, докато думите ѝ започнаха да звучат като отчаяна молитва.

Въпреки това, колкото и пъти да си го повтаряше, не успя да си наложи да повярва, че това е истина.

ШЕСТА ГЛАВА

„Защото мъдростта на тоя свят е глупост пред Бога.“

Новият завет, Коринтяни, 3:19

Барон Уекстън очевидно не държеше елемента на изненадата да бъде на негова страна. Бойният му вик проехтя из долината, толкова силно, че разклати изсъхналите листа на дърветата. Чу се звук от тръба, който бе поредния сигнал за мъжете, идващи отдолу, и ако това не бе достатъчно, оглушителният тропот на конски копита, слизащи по стръмния склон вече със сигурност трябваше да е предупредил Лоудън и хората му, че ги нападат.

Маделин беше между Дънкън и брат му, когато двамата препуснаха напред. Тримата бяха обградени от воители с вдигнати щитове. И въпреки че нямаше с какво да се защити от клоните и храстите, Дънкън и Гилард отстраняваха от пътя си всичко, което би могло да я събори на земята, използвайки щитовете си като бариера срещу чепатите клони насреща им.

Когато мъжете стигнаха малкия хребет, където Дънкън бе решил да се проведе битката, той рязко дръпна юздите на жребеца и изкрещя командата си.

Животното се подчини и веднага се закова на място. Използвайки свободната си ръка, той се пресегна и хвана брадичката на Маделин. По този начин я накара да го погледне.

Сивите очи изпратиха ясно послание на сините.

— Да не си посмяла да помръднеш дори и на една крачка от това място.

Той понечи да се отдръпне, но Маделин хвана ръката му.

— Ако умреш, няма да плача за теб — прошепна тя.

В отговор той й се усмихна.

— О, да. Ще плачеш — гласът му бе едновременно арогантен и нежен.

Маделин нямаше възможност да му отговори. Дънкън заби пети в хълбоците на коня си, и препусна надолу към започналата вече битка. Когато и последния му воин я подмина, профучавайки край нея в бясна езда, Маделин се оказа сама на стръмния склон.

Шумът бе оглушителен. Метал се сблъскваше в метал със звън, от който човек можеше да оглушее. Письци от болка се смесваха с тържествуващи викове. Маделин не беше достатъчно близо, за да вижда всичко в детайли, но погледът ѝ бе съсредоточен изцяло върху гърба на Дънкън, като следеше всяко негово движение. Сивият жребец, който яздеше, се забелязваше лесно в тълпата. Тя го наблюдаваше как вдига меча си и нанася удари с невероятна точност. Това я накара да си помисли, че със сигурност бе благословен от боговете, докато обграждащите го врагове бяха събаряни от конете си от смъртоносните удари на меча му.

Маделин затвори очите си само за миг. Когато ги отвори и погледна отново надолу, сивият жребец беше изчезнал. Обезумяла, тя започна да се оглежда, за да открие Дънкън или поне Гилард, но не можа да види нито един от братята. Битката се приближаваше към нея.

Тя дори не си помисли да се огледа за брат си, защото знаеше много добре, че той не би се включил директно в сражението. Лоудън, за разлика от Дънкън, щеше да бъде последният, който ще вдигне меча си. Беше твърде рисковано, за да действа прибързано. Той ценеше прекалено много живота си, за разлика от Дънкън, който явно въобще не ценеше своя. Лоудън оставяше битките на мъжете, които му се бяха заклели във вярност. А ако се окажеше, че късметът не е на негова страна, той бе първият, който хукваше да бяга, за да се спаси.

— Тази битка не е моя — изкрещя с всички сила Маделин.

Тя дръпна юздите, решена да избяга от тук, възможно най-бързо. Нямаше намерение да наблюдава това, дори и минута повече. Да, щеше да изостави всички.

— Ела, Силенус, да тръгваме — каза тя, смущавайки с пети животното, както бе виждала да прави Дънкън. Жребецът дори не помръдна. Тя дръпна силно юздите, решена да накара животното да ѝ се подчини. Воините бързо напредваха по билото към нея и бе наложително веднага да се махне от там.

Дънкън беше разярен. Бе търсил навсякъде, но не можа да открие и следа от Лоудън. Победата над врага нямаше да бъде пълна, ако водачът им избягаше отново. Той хвърли бърз поглед към Маделин и се ужаси, когато видя, че битката се бе пренесла при нея, и сега тя бе заобиколена от биещи се мъже. Баронът осъзна, че е бил толкова заслепен от желанието си да открие и убие Лоудън, че не се бе погрижил за безопасността на Маделин. Призна грешката си и се прокле, задето не бе оставил при нея мъже, които да я пазят.

Дънкън хвърли щита си на земята и изсвири пронизително, за да повика жребеца при себе си. Сърцето сякаш се бе качило в гърлото му, докато тичаше към билото. Каза си, че реакцията му да защити на всяка цена Маделин бе обяснима, защото тя бе негова пленница, и отговорността да я пази бе единствено негова. Да, затова сега тичаше към нея и крещеше толкова силно, че заглушаваше всеки боен вик.

Жребецът се отзова на сигнала на господаря си и си запробива път напред. Сега Маделин можеше да го управлява, но конят се стрелна напред и тя изпусна юздите.

Силенус прескочи двама от воините, които тъкмо бяха успели да се покатерят по стръмния ръб на скалата, удряйки главите им с тежките копита на задните си крака. Те изкрещяха от болка и се затъркаляха надолу по хълма. Скоро Маделин се озова в самия център на битката, около нея мъже на коне и пешаци се биеха за живота си. Жребецът на Дънкън бе обграден и не можеше да помръдне. Маделин се вкопчи в шията на животното и се замоли смъртта ѝ да е бърза.

Изведнъж забеляза Гилард, който си пробиваше път към нея. Той бе слязъл от коня си и сега вървеше пеша, стиснал окървавен меч в едната си ръка и издраскан щит в другата, с който отблъскваше атаките от лявата си страна, докато острието му покосяваше мъжете отдясно.

Един от воините на Лоудън нападна Маделин с вдигнат меч. Очите му гледаха диво, сякаш бе преминал някаква невидима граница и вече не знаеше какво прави.

Маделин осъзна, че мъжът се кани да я убие. Тя изкрещя името на Дънкън, макар да знаеше, че в този миг няма кой да ѝ се притече на

помощ и животът ѝ е в собствените ѝ ръце. Нямахме къде да избяга, освен да слезе на земята, затова се плъзна от другата страна на коня, но не бе достатъчно бърза. Острието на воина улучи целта си, нанасяйки дълбока порезна рана на лявото бедро. Тя изпищя от болка, но звукът се изгуби в гърлото ѝ, щом тялото ѝ се удари в земята. Ударът изкара всичкия въздух от дробовете ѝ.

Заедно с нея от седлото се изхлузи и наметалото ѝ и падна върху раменете ѝ. Вцепенена и почти изпаднала в шок, Маделин си наложи да се концентрира и да се увие в него. Въпреки че задачата бе прекалено трудна и бавна, тя бе решена, да го направи. Болката в бедрото ѝ бе толкова всепоглъщаща, че тя реши, че скоро ще умре. Изведнъж усети блажено изтръпване в крака и ума си и това ѝ даде нови сили. Тя се изправи замаяна и объркана, притискайки пелерината към гърдите си, и започна да оглежда биещите се около нея мъже.

Жребецът на Дънкън побутна Маделин по гърба и едва не я запрати отново на земята. Тя успя да възстанови баланса си и се облегна на животното, успокоена от факта, че конят не бе избягал в мига, в който падна от гърба му. Освен това той ѝ служеше и като защитна бариера, предпазвайки я от нападение.

По лицето ѝ се затъркаляха сълзи, неволна реакция от мириса на смърт, който се просмукваше във въздуха около нея. Гилард ѝ изкрещя нещо, но Маделин не успя да разбере думите му. Единственото, което можеше да направи бе да го гледа безпомощно как продължава да си пробива път към нея. Той ѝ изкрещя отново, този път по-силно, но думите му бяха заглушени от звука на метал, удрящ се в метал, шумът стана още по-силен и думите му още по-трудни за разбиране.

Умът ѝ се бунтуваше срещу това клане. Тръгна към Гилард убедена, че именно това иска от нея. Тя се спъна няколко пъти в ръцете и краката на убитите воители, разхвърляни наоколо като непотребен боклук, а единствената мисъл в ума ѝ бе да се добере до Гилард, тъй като разпознаваше само неговото лице в тази гора от биещи се мъже. Някъде в ума ѝ се бе загнездила надеждата, че той ще я заведе при Дънкън, където щеше да бъде в безопасност.

Маделин беше само на няколко крачки от Гилард, когато го нападнаха отзад. Мъжът се обърна да посрещне врага си, оставяйки гърба си незащитен. Маделин забеляза как още един воин на Лоудън се прокрадва зад Гилард, спускайки се с вдигнат меч към жертвата.

Тя се опита да изкрещи, за да го предупреди, но гласът ѝ изневери и от гърлото ѝ се изтръгна само тихо скимтене.

Мили Боже, тя бе единствената, която бе достатъчно близо до него, единствената, която би могла да го спаси. Маделин не се поколеба. Тя се наведе и измъкна оръжието от вкочанените пръсти на един обезобразен труп. Беше голям, тежък боздуган с черни, остри шипове, покрити със засъхнала кръв.

Хвана оръжието с двете си ръце, борейки се с тежестта му. С всички сили стисна края на дръжката му и го повлече по земята, докато застана зад Гилард, почти опирайки гърба си в неговия. И тогава зачака врага да нападне.

Войнът изобщо не се поколеба, защото Маделин нямаше как да се противопостави на силата и бронята му. Грозна усмивка изкриви устните му. Той изкрещя с цяло гърло, вдигна дългия си остър меч и замахна към младата жена с ясното намерение да я убие.

Тя изчака до последния възможен момент и след това с неподозирана сила вдигна оръжието от земята и описа полукръг, целейки се в нападателя. Ужасният страх ѝ даде сили. Искаше само да спре атаката му, но острите шипове на боздугана разрязаха ризницата на мъжа и се забиха дълбоко в меката плът, скрита под нея.

Гилард приключи с противника си и се завъртя светкавично, решен да се добере до Маделин, като за малко не я събори на земята. Обърна се тъкмо навреме, за да види как тя удря вражеския воин с боздугана и той пада окървавен и пищящ в агония. Гилард бе толкова изумен от видяното, че остана безмълвен.

Маделин изстена тихо от ужас и болка. Притисна ръце към стомаха си и се преви на две. Гилард си помисли, че се държи така, сякаш именно тя е ранена, а не мъжа. Решен да ѝ помогне, посегна към нея и докосна нежно рамото ѝ.

Маделин беше толкова ужасена от това, което бе сторила току-що, че дори не забеляза Гилард. За нея битката престана да съществува.

Дънкън също бе станал свидетел на убийството. С едно бързо движение се бе качил на жребеца си и бе тръгнал към Гилард. Брат му отскочи назад, точно в мига, в който Дънкън закова коня си до него и се наведе да издърпа Маделин. Със силната си десница той я повдигна

и я стовари на седлото пред себе си. Господ все пак бе милостив към нея, защото дясното ѝ бедро пое удара, а не лявото, което бе ранено.

Битката почти бе приключила. Воините на Дънкън погнаха бягащите воители на Лоудън надолу към долината.

— Довърши ги — изкрещя Дънкън на Гилард.

Той дръпна юздите на жребеца си и го насочи отново нагоре по хълма. Животното се отдалечи от бойното поле, препускайки лудо по неравния терен, където най-добре си проличаха силата и чистата му порода.

По време на битката Дънкън бе захвърлил щита и наметалото си, затова сега използваше ръцете си, за да защити лицето на Маделин от храстите и клоните по пътя им.

Тя не искаше неговата загриженост. Бореше се в ръцете му, опитвайки се да го принуди да я пусне, предпочитайки твърдата земя пред нежеланото докосване.

Заради него бе убила човек.

Дънкън дори не се опита да я усмири. Безопасността ѝ бе най-важната му грижа. Той не отпусна хватката си, докато не се отдалечиха достатъчно от заплахата. Най-после отпусна юздите и спря, когато навлязоха в прикритието на гъстата гора. Там бе тихо и добре защитено.

Усещаше ярост към самия себе си, че бе поставил Маделин в такава опасност. Сега насочи вниманието си към нея. Когато видя сълзите по лицето ѝ, той простена раздражено. И се зае да я утешава.

— Можеш да спреш да плачеш, Маделин. Брат ти не е мъртъв. Спести си сълзите.

Тя дори не бе осъзнала, че плаче. Щом проумя думите му, Маделин се разяри толкова много, задето бе изтълкувал погрешно сълзите ѝ, че едва успя да му отговори. Този мъж бе най-презреният от всички презрени мъже.

Младата жена изтри сълзите от лицето си, пое дълбоко дъх, поглъщайки свеж въздух и трупайки още гняв:

— До днес не подозирах какво представлява истинската омраза, бароне. Но ти даде ново значение на противната дума. Господ ми е свидетел, че ще те мразя до деня на смъртта си, че и след това. Също така — продължи тя, — сигурно съм прокълната да прекарам вечността в ада и само ти си виновен за това — гласът ѝ бе толкова

тих, че Дънкън бе принуден да се наведе докато челото му не докосна нейното, за да чуе думите ѝ.

В тях нямаше никакъв смисъл.

— Не ме ли чу? — попита той, стараейки се да говори тихо, също като нея. Почувства как раменете ѝ потръпват и знаеше, че е много близо до това да изгуби контрол. Опита отново да я успокои. Искеше да бъде нежен, а тази реакция бе много необичайна за него, затова си каза, че се чувства така само защото е отговорен за нея. — Току-що ти обясних, че брат ти е в безопасност, Маделин. Поне за момента — добави той, решен не само да ѝ осигури утеха, но и да бъде пряк с нея.

— Ти си този, който не ме слуша — отвърна тя. По време на речта ѝ, сълзите отново се зарониха по страните ѝ. Тя замълча, за да ги избърше. — Заради теб отнех човешки живот. Извърших смъртен грях и ти си толкова виновен за това, колкото и аз. Ако не ме бе замъкнал със себе си, нямаше да убия никого.

— Разстроена си, защото си убила човек? — попита Дънкън, неспособен да скрие учудването в гласа си. Трябваше да си припомни, че тя е просто жена, а представителките на по-слабия пол имаха навика да се разстройват от незначителни неща. Също така прецени, че заради него Маделин бе преживяла доста сътресения през изминалите два дни. — Аз съм убивал много повече — каза той, смятайки, че така ще успокои съвестта ѝ.

Планът му се провали.

— Не ме интересува, дори да си избил цял легион мъже — изръмжа му Маделин. — Ти нямаш душа. Без значение е, колко живота си отнел.

Дънкън нямаше представа как да отговори на подобно изявление. Осъзна, че е безсмислено да спори с нея. Маделин бе прекалено объркана, за да мисли логично, и със сигурност бе изтощена до крайност. Бе толкова разстроена, че дори не можеше да му повиши глас.

Той я прегърна, ръцете му се стегнаха около нея, докато тя спря да се бори с него. С уморена въздишка промърмори, по-скоро на себе си, отколкото на нея.

— Какво да правя с теб?

Маделин обаче го чу и му отговори веднага.

— Не ме е грижа какво ще правиш с мен — отметна назад глава и го погледна в очите. И тогава видя порезната рана, точно под дясното му око. Тя използва ръкава на роклята си, за да попие кръвта, но гневните ѝ думи бяха в противоречие с нежните ѝ действия. — Можеш да ме оставиш тук или да ме убиеш — каза му, докато почистваше нараненото място. — За мен няма никаква разлика кое ще сториш. Не трябваше да ме взимаш със себе си, Дънкън.

— Брат ти дойде за теб — каза ѝ той.

— Напротив — възрази тя. — Той дойде за теб, защото унищожи дома му. Не го е грижа за мен. Ако отвориш очите си, знам, че ще те убедя да видиш истината. Но ти си прекалено упорит, за да се вслушаш в думите на някой друг. Смятам, че е безсмислено да говоря с теб. Да, безсмислено е! Кълна се, повече няма да ти проговоря.

Тирадата отне и последните ѝ сили. Тя почисти раната му възможно най-добре, след което се отпусна на гърдите му и отказа да го погледне.

За Дънкън лейди Маделин бе истинска загадка. Той бе покорен от нежния начин, по който се погрижи за раната му. Мислеше си, че тя дори не е наясно какво прави. Ненадейно си спомни как се бе изправила пред Гилард, когато бяха в крепостта на Лоудън. Да, и тогава се бе държала противоречиво. Бе погледнала спокойно крещящия и беснеещ Гилард, и макар да не изглеждаше изплашена, се притискаше към него и стискаше ръката му.

Сега му крещеше, докато почистваше раната му. Дънкън въздъхна отново. Подпря брадичка на главата ѝ и се зачуди как, за Бога, една толкова нежна жена, можеше да е роднина на дявола.

Изтръпването бе изчезнало. Сега, когато гнева вече го нямаше, бедрото на Маделин започна да тупти болезнено. Наметалото ѝ скриваше раната от Дънкън. Тя знаеше, че той дори не подозира за нараняването, и се почувства доста доволна от този факт. Реакцията бе нелогична, но Маделин не можеше да измисли добра причина за това. Изведнъж се почувства толкова уморена, толкова гладна и така погълната от болката, че не можеше да мисли за нищо друго.

Воините на Дънкън се присъединиха към него и след няколко минути поеха към крепостта на Уекстън.

След час езда Маделин едва се сдържаше да не изплаче от болка. Ръката на Дънкън неволно докосна раненото ѝ бедро. Роклята и

наметалото ѝ не осигуряваха особена защита и болката беше агонизираща. Но тя успя да сдържи писъка си. Удари ръката му, за да я отстрани от себе си, но все пак горещата болка от докосването му, сякаш достигна нови, по-високи висини. Маделин знаеше, че скоро щеше да стане много по-зле.

— Трябва да спрем за момент — каза тя на Дънкън. Искаше да крещи и да плаче, но се бе заклела пред себе си, че няма да позволи отчаянието да вземе връх.

Маделин знаеше, че я е чул. Усети кимването му, но все пак продължиха да яздят и след няколко минути, тя осъзна, че е решил да не обърне внимание на молбата ѝ.

Какъв безскрупулен звяр бе той! Тази мисъл я успокои малко и започна да си прави списък на ум на всички обиди, които би искала да му изкрещи. Изреди всички лоши думи, които знаеше, въпреки че речникът ѝ бе доста ограничен. Това я удовлетвори, докато не си помисли, че така ще падне на неговото ниво. За Бога, та тя бе нежна дама.

Стомахът ѝ не искаше да се успокои. Маделин си спомни за клетвата, която бе дала — никога повече да не му говори, но принудена от обстоятелствата отново повтори молбата си.

— Ако не спреш, ще повърна върху теб.

Заплахата ѝ имаше много бърз ефект. Дънкън вдигна ръка и даде заповед да спрат. След миг скочи от коня и свали Маделин на земята, преди да е успяла да се подготви.

— Защо спираме? — попита Гилард, който също слезе от коня и забърза към брат си. — Почти стигнахме у дома.

— Лейди Маделин — каза Дънкън, отказвайки да даде по-подробна информация.

Тя почти бе успяла да се добере до прикритието на гората, но спря, когато чу въпроса на Гилард.

— Остани там и ме изчакай, Гилард.

Думите ѝ прозвучаха като заповед. Гилард повдигна едната си вежда и се обърна към брат си. Дънкън се мръщеше и докато гледаше след Маделин и Гилард си помисли, че е раздразнен от начина, по който му говореше.

— Тя просто преживя прекалено много изпитания — извини я Гилард, в случай, че Дънкън решише да я накаже за това.

Брат му поклати глава. Той продължи да наблюдава Маделин, докато тя не се скри в гората.

— Нещо не е наред — промърмори той и отново се намръщи, опитвайки се да разбере какво го тревожи.

Гилард въздъхна.

— Може би е болна?

— Тя заплаши, че... — Дънкън не довърши изречението си, а тръгна след Маделин.

Гилард се опита да го спре, хващайки го за ръката.

— Дай й малко уединение, Дънкън. Тя ще се върне — каза му той. — Няма къде да се скрие — допълни.

Дънкън избута ръката на брат си. Бе видял болка в очите на Маделин, бе забелязал вдървената й походка. Инстинктивно знаеше, че проблемът не се корени във внезапно появилите се стомашни болки. Нямаше да залита, пренасяйки тежестта на десния си крак, ако всичко бе наред. И ако наистина й се повръщаше, щеше да избяга далеч от воините, а не да ходи бавно и предпазливо. Не, тук нещо не бе наред и Дънкън бе решен да разбере какво става.

Откри я подпряна на един голям дъб, а главата й бе склонена надолу. Дънкън спря, защото не искаше да наруши усамотението й. Маделин плачеше. Той я наблюдаваше как бавно свали наметалото си и го захвърли настрани. И тогава разбра причината за страданието й. Младата жена бе застанала така, че той ясно виждаше лявата част на роклята й, а тя бе раздрана до подгъва и подгизнала от кръв.

Дънкън не осъзна, че е изкрещял, докато Маделин не проплака стреснато. Тя не намери сили да се отдалечи от него, нито пък да изблъска ръцете му от бедрото си, когато той коленичи пред нея.

Когато Дънкън видя пораженията, се изпълни с такъв гняв, че ръцете му затрепериха неистово, докато се опитваше да махне дрехата. Засъхналата кръв направи задачата му значително по-трудна и бавна. Големите му ръце бяха несръчни, докато се опитваше да бъде възможно най-нежен.

Раната бе много дълбока, дълга почти колкото ръката му от лакътя до китката и доста замърсена. Трябваше да се почисти и зашие.

— О, Маделин — прошепна дрезгаво, — кой ти стори това?

Гласът му, изпълнен със съчувствие, прозвуча като нежна милувка. Маделин знаеше, че ако той се държи мило с нея, отново ще

се разплаче и тогава целият ѝ контрол щеше да се прекърши точно като рехките клони, за които се придържаше в момента.

Маделин бе решена да не позволи това да се случи.

— Не искам съчувствието ти, Дънкън — тя изпъна рамене и се опита да го погледне, така че да го накара да се оттегли. — Махни си ръцете от крака ми. Не е прилично.

Дънкън бе толкова изненадан от властното ѝ държание, че почти се усмихна. Той погледна нагоре и видя огъня в очите ѝ. Тогава разбра какво се опитва да направи. Гордостта бе станала нейната защитна реакция. Вече бе забелязал колко цени контрола.

Погледна отново към раната ѝ и осъзна, че точно тук и сега не могат да направят кой знае какво. Затова предпочете да я накара да мисли, че е спечелила тази битка.

Дънкън се постара гласът му да прозвучи грубо.

— Няма да получиш съчувствие от мен, Маделин. Аз съм като вълка. Не притежавам човешки емоции.

Тя не му отговори, но очите ѝ се разшириха при тези думи. Дънкън се усмихна и отново коленичи пред нея.

— Остави ме на мира!

— Няма — отговори меко той, издърпа камата си и започна да реже дълга ивица плат от дрехата ѝ.

— Съсипваш ми роклята — възмутено се обади Маделин.

— За Бога, Маделин, роклята ти вече е съсипана — отвърна Дънкън.

С цялата нежност, която притежаваше, той превърза бедрото ѝ с плата. Тъкмо правеше възела, когато тя го удари по рамото.

— Нараняваш ме — мразеше се, че трябваше да го признае. По дяволите, всеки миг щеше да се разплаче.

— Не те наранявам.

Маделин изпъшка, забравяйки за плача. Коментарът му я разгневи. Как смееше да ѝ противоречи! Тя бе тази, която страдеше.

— Раната ще трябва да се зашие — отбеляза Дънкън и сви безразлично рамене.

Маделин отново го удари по рамото.

— Никой няма да ме шие.

— Ти си невероятно противоречива жена, Маделин — каза Дънкън, докато се навеждаше, за да вдигне наметалото ѝ. Нагласи го

около раменете ѝ и я вдигна на ръце, като внимаваше да не докосне раната.

Маделин инстинктивно обви ръце около врата му. Дори обмисли дали да не издере очите му, заради ужасния начин, по който се отнасяше с нея.

— Ти си противоречив, не аз, Дънкън. Аз имам благ и мил характер, и ако ти дам възможност, ще го унищожиш. И кълна се в Господ, това е последният път, в който говоря с теб.

— О, а ти си толкова честна, че никога не си нарушавала думата си. Нали така, лейди Маделин? — попита той, докато я носеше към чакащите ги мъже.

— Точно така — веднага му отвърна тя. После затвори очи и се облегна на гърдите му. — Знаеш ли, че мозъкът ти е като на вълк? А вълците имат много малки мозъци.

Маделин бе прекалено уморена, за да отвори очи и да види каква е реакцията му от обидата ѝ. Вътрешно се бунтуваше задето се държи така с нея, но след миг осъзна, че е благодарна за студеното му отношение. Той я бе ядосал достатъчно, за да я накара да забрави за болката. И още по-важно бе, че липсата му на състрадание ѝ бе попречила да се срине в краката му и да заплаче. Щеше да бъде толкова срамно да се разплаче като пеленаче и да опозори достойнството и честта си, които бе пазила толкова зорко. Щеше да бъде унижително. Маделин си позволи лека усмивка, защото бе сигурна, че Дънкън не би могъл да я види. Той очевидно бе доста глупав, защото току-що бе спасил гордостта ѝ, а дори не го съзнаваше.

Дънкън въздъхна. Маделин преди миг бе нарушила обещанието си да не му говори. Не сметна за нужно да ѝ го каже, но усети, че пряко волята си се усмихва.

Искаше да я разпита, за да узнае как е била ранена и кой го е направил. В сърцето си не можеше да повярва, че някой от неговите мъже би я наранил, но се предполагаше, че хората на Лоудън също би трябвало да я защитават.

Дънкън реши, че ще му се наложи да почака малко, преди да получи отговорите си. Първо се налагаше да обуздае гнева си. А Маделин имаше нужда от грижи и почивка.

Щеше да му е ужасно трудно да се преструва, че не го е грижа за нея. Дънкън не бе мъж, който крие гнева си. Когато някой постъпеше

несправедливо, той го атакуваше. Въпреки това, бе разбрал, че Маделин е много близко до това да се срина психически. Преразказването на случката точно сега само щеше да я разстрои.

Когато тръгнаха отново на път, Маделин намери убежище от болката като се сгуши на гърдите на Дънкън. Лицето ѝ се долепи до основата на брадичката му. Отново се чувстваше в безопасност и защитена. Реакцията ѝ към Дънкън я обърка. В сърцето си призна, че той въобще не е като Лоудън, макар че по-скоро би умряла, отколкото да му го признае. Все пак, тя бе негова пленница и той планираше да я използва срещу брат ѝ. Въпреки това осъзна, че не го мрази. Дънкън просто искаше да отмъсти на Лоудън, а тя бе невинна жертва, озовала се между двама им.

— Ще избягам от теб да знаеш.

Не бе осъзнала, че е изрекла мислите си на глас, докато Дънкън не ѝ отговори.

— Не, няма.

— Най-после сме си у дома — извика Гилард.

Погледът му бе насочен към Маделин. Голяма част от лицето ѝ бе скрито, но му се стори спокойна. Той си помисли, че може би е заспала и бе благодарен. В интерес на истината Гилард вече не знаеше как да се държи с лейди Маделин. Намираше се в дяволски странно положение. Бе се държал презрително към нея. А как му се отблагодари тя? Спаси живота му. Не знаеше защо му се бе притекла на помощ и копнееше да я попита. Но не го направи, защото имаше чувството, че отговорът ѝ няма да му хареса.

Когато Гилард видя стените, извисяващи се високо в небето, насочи коня пред жребеца на Дънкън, за да може той да бъде първия, който ще премине през портите. Стар ритуал и традиция бе Дънкън да изчака всички мъже да преминат зад защитените каменни стени на крепостта. Воините обичаха този ритуал, защото така господарят им показваше, че цени тяхната безопасност повече от своята собствена. Макар че всеки доброволно се бе врекъл във вярност на барон Уекстън и с готовност тръгваше на битка с него, имаше нещо много приятно във факта, че могат да разчитат на господаря си да бди над тяхната сигурност.

Този съюз бе силен. Честта бе вкоренена в традициите им. Да, всеки с радост би се похвалил, че е един от елитните воители на Дънкън.

Неговите мъже бяха най-добре обучените воители в Англия. Дънкън ги преценяваше за годни като ги подлагаше на изпитания, на които обикновени мъже не биха издържали. Воините му се считаха за малкото избрани, въпреки че наброяваха почти шестстотин. Всички до един бяха позовавани да изпълнят задължителното четиридесет дневно обучение.

Мощта им бе на почит, за тях се шепнеше с благоговение, а за невероятните им подвизи се разказваха легенди. Няваше нужда историите да се украсяват. Истината бе достатъчно интересна.

Всички воители ценяха високо водача си, който размахваше меча много по-умело от противниците си. Дънкън от Уекстън бе мъж, който всяваше смут. Враговете му се бяха отказали да търсят слабото му място. Воинът не бе показал никаква уязвимост. Той не преследваше материални облаги. Не, Дънкън не бе приел златото за своя втора любовница, както правеха повечето с неговия ранг. На всички бе известно, че баронът няма ахилесова пета. Той бе мъж, изкован от стомана, или поне така вярваха мъжете, които искаха да го наранят. Той бе човек без съвест, воин без сърце.

Маделин знаеше много малко за репутацията на Дънкън. Тя се бе сгушила в ръцете му, чувствайки се напълно защитена, докато наблюдаваше как воините минават покрай тях. Бе учудена, защо Дънкън все още не влиза, а чака всички да минат пред него.

Тя насочи вниманието си към крепостта пред нея. Масивната конструкция се извисяваше на върха на стръмен хълм. Наоколо няваше дори едно дърво, което леко да смекчи страховития ѝ външен вид. Стената, изградена от сив камък, ограждаше укреплението и сигурно бе поне седемстотин стъпки. Маделин никога не бе виждала нещо по-огромно. Стената бе достатъчно висока, за да докосне светлата луна, или поне на Маделин така ѝ се стори. Можеше да види част от овалната кула, стърчаща отвътре, която се извисяваше толкова високо, че горната ѝ част бе скрита от тежки облаци.

Пътят към крепостта се извиваше като тялото на змия. След като и последния воин ги подмина, Дънкън насочи коня си напред по дървения мост, спуснат над защитния ров. Жребецът бе нетърпелив да се прибере и заподскача нервно, а движението причини на Маделин

агонизираща болка. Тя направи болезнена гримаса, без да осъзнава, че е стиснала силно ръката на Дънкън.

Той знаеше, че я боли. Погледна надолу към нея и изтощеното ѝ изражение го накара да се намръщи.

— Много скоро ще можеш да си починеш, Маделин. Потърпи още малко — прошепна той, а гласът му бе дрезгав от притеснение.

Маделин кимна и затвори очи.

Когато стигнаха до вътрешния двор, Дънкън чевръсто скочи от гърба на жребеца и я вдигна на ръце. Притисна я силно до гърдите си, обърна се и закрачи към дома си.

Воините се строиха в линия. Гилард стоеше с двама мъже пред вратите на замъка. Тя отвори очи и го погледна. Изглеждаше озадачен, но тя не можеше да разбере защо. Едва когато приближиха, Маделин осъзна, че Гилард не гледа към нея. Вниманието му бе насочено към краката ѝ. Тя погледна надолу и видя, че наметалото ѝ вече не прикрива раната. Скъсаната ѝ рокля се влачеше по земята като съдрано знаме. Единствено стичащата се кръв, покриваше крака ѝ.

Гилард побърза, макар и малко непохватно, да отвори огромната двойна входна врата, която правеше всички да изглеждат като джуджета. Струя топъл въздух посрещна Маделин, когато стигнаха до средата на малкия коридор.

Помещенията наоколо явно бяха стаите на воините. Коридорът бе тесен, подът дървен, а спалните на мъжете се намираха от дясната страна. От лявата страна до стената имаше спираловидно стълбище, а широките стъпала водеха към жилищната част на втория етаж. Имаше нещо странно и обезпокоително в разположението, но Маделин не можеше да разбере, какво точно я притеснява, докато Дънкън не я понесе нагоре по стълбите.

— Стълбището е от грешната страна — неочаквано каза тя.

— Не, Маделин, точно на правилната страна е — отвърна Дънкън.

Тя реши, баронът ѝ се надсмива.

— Това не е правилната страна — възрази тя. — Стълбищата винаги се строят до дясната стена. Всички много добре го знаят — добави тя с авторитетен глас. По някаква причина, бе ядосана, че Дънкън не иска да си признае, че има очевиден недостатък в дома му.

— Строят се отдясно, ако не е поръчано нарочно да се построят отляво — отговори ѝ той.

Всяка негова дума бе внимателно подбрана. Той се държеше така, сякаш поучава глупаво дете.

Маделин не можеше да разбере, защо този разговор е толкова важен за нея. Просто имаше нужда последната дума да бъде нейна.

— Това е невежо решение — каза му тя, след което го изгледа кръвнишки и съжали, че той не сведе очи към нея, за да види погледа ѝ. — Ти си много упорит мъж.

— А ти си много упорита жена — отвърна ѝ Дънкън. Той се ухили, доволен от заключението си.

Гилард се влачеше след брат си. Помисли си, че разговорът, който водеха бе нелеп. Въпреки това бе прекалено притеснен, за да се усмихне на глупавото им бръщолевене.

Гилард знаеше, че Едмънд вече ги чака. Средният им брат със сигурност щеше да е в залата. Имаше вероятност и Адела да е там. Гилард осъзна, че сега е загрижен за Маделин. Не му се искаше тя да се сблъсква с някакви неприятности. Надяваше се, че ще има време, за да предупреди Едмънд за нежната природа на Маделин.

Но щом Дънкън стигна до втория етаж и не тръгна към залата, тревогите му се уталожиха. Брат му пое в противоположната посока, заизкачва се по друго стълбище и се насочи към кулата. Стъпалата бяха по-тесни и ходът им се забави заради по-острите завои.

В стаята на върха на кулата бе ужасно студено. В центъра на овалната стена имаше изградено масивно огнище. Точно до него на стената имаше голям прозорец. Той бе широко отворен, дървените капаци се удряха с трясък в каменните стени.

Срещу вътрешната стена имаше легло. Дънкън се опита да бъде нежен, докато поставяше Маделин върху завивките. Гилард застана зад брат си, докато Дънкън се навеждаше, за да запали огън в камината.

— Нареди на Гърти да приготви храна за Маделин и кажи на Едмънд да си донесе лекарствата. Ще му се наложи да зашие раната ѝ.

— Той няма да се съгласи — измърмори Гилард.

— Въпреки това, ще го направи.

— Кой е Едмънд?

Тихият въпрос дойде от Маделин. Дънкън и Гилард се обърнаха, за да я погледнат. Тя се мъчеше да се изправи и се намръщи, щом не

успя да събере сили, за да го стори. Зъбите ѝ затракаха от студа и тя се срина отново на леглото.

— Едмънд е средния ни брат — обясни Гилард.

— Колко братя и сестри сте? — попита намръщено Маделин.

— Общо петима — отговори Гилард. — Катрин е най-голямата ни сестра, после е Дънкън, Едмънд, Адела и аз. Аз съм последния — добави той с усмивка. — Едмънд ще се погрижи за раната ти, Маделин. Той знае как да лекува и преди да се усетиш, отново ще си във форма.

— Защо?

Гилард се намръщи.

— Какво защо?

— Защо въобще ще искате да се излекувам? — попита Маделин очевидно объркана.

Гилард не знаеше какво да ѝ каже. Той се обърна към Дънкън, надявайки се, че брат му ще отговори на въпроса ѝ. Дънкън бе запалил огъня и в момента затваряше капаците на прозореца. Без да се обръща той нареди:

— Гилард, направи това, което ти казах.

Гласът му не търпеше възражения. Гилард бе достатъчно умен да се подчини. Той стигна до вратата преди гласът на Маделин да го спре.

— Не води брат си. Мога сама да се погрижа за раната си, не се нуждаю от помощта му.

— Тръгвай, Гилард.

Вратата се затръшна зад гърба му.

Дънкън се обърна към Маделин.

— Докато си тук, никога не си позволявай да оспорваш заповедите ми. Разбра ли ме? — той се приближаваше с бавна, премерена крачка към леглото.

— Как въобще бих могла да разбера каквото и да е, милорд? — прошепна Маделин. — Аз съм само една пионка в играта ти, нали?

Маделин затвори очи, защото знаеше, че изражението му ще я изплаши. Тя скръсти ръце на гърдите си, опитвайки да се предпази от студения въздух в стаята.

— Остави ме да умра в мир — прошепна тя драматично. Господи, как ѝ се искаше да има силата и куража да му се разкрещи. Толкова бе нещастна. Ако братът на Дънкън я докоснеше, знаеше, че

няма да може да издържи на болката. — Нямам сили, за да преживея лечението на брат ти.

— Напротив, имаш, Маделин.

Гласът му бе нежен, но тя бе прекалено ядосана, за да забележи.

— Защо винаги трябва да оспорваш всяка моя дума? Да знаеш, това е много лош недостатък — измърмори тя.

На вратата се почука. Дънкън извика, докато пресичаше стаята. Подпря рамо на стената до камината и се загледа в Маделин.

Тя бе твърде любопитна, за да остане със затворени очи. Вратата изскърца протестиращо и в стаята влезе възрастна жена. В едната си ръка държеше поднос с храна, а в другата — кана. Под мишницата си бе стиснала две животински кожи. Слугинята беше пълна жена с разтревожени кафяви очи. Тя хвърли бърз поглед към Маделин и тронаво се поклони на господаря си.

Маделин реши, че горката жена се страхува от него. Наблюдаваше я как се опитва да запази равновесие с всичките вещи в ръцете си, докато коленичеше.

Дънкън въобще не я улесняваше. Той кимна отривисто и посочи към Маделин. Докато ѝ даваше нарежданията си, в гласа му не се долавяше никаква снизходителност.

Веднага щом ѝ обясни какво се иска от нея, слугинята скочи на крака и хукна към леглото, като се препъна два пъти.

Тя сложи подноса с храната до Маделин и ѝ предложи да ѝ сипе от каната.

— Как се казваш? — попита я Маделин. Нарочно говореше тихо, за да не може да я чуе Дънкън.

— Гърти — отговори жената.

Тя си спомни за завивките, които стискаше под мишницата си, и побърза да премести храната върху дървения сандък до леглото. После грижливо зави Маделин с одеялото.

Младата жена ѝ се усмихна, което окуражи слугинята да завие краката ѝ с кожите.

— Както виждам умирате от студ — каза тя тихо.

Гърти нямаше представа, че Маделин е ранена. Когато кожите докоснаха раната ѝ, Маделин стисна очи заради непоносимата болка, но успя да не каже нито дума. Дънкън видя какво се случи и помисли

да смърри слугинята, но реши, че вече няма смисъл. Гърти подаваше храната на Маделин.

— Благодаря ти за добрината, Гърти.

Държанието на младата жена изуми Дънкън. Той погледна пленницата си, забеляза изражението на лицето ѝ и поклати глава. Вместо да удари слугинята заради болката, която ѝ причини, Маделин ѝ благодареше.

Вратата неочаквано се отвори. Маделин се обърна, а очите ѝ се разшириха от страх. Вратата се блъсна два пъти в стената, преди да застане на място. На входа стоеше грамаден мъж с подпрени на хълбоците ръце и ядосано изражение. Още щом го видя, Маделин разбра, че това е Едмънд.

Гърти изтича покрай големия мъж и изчезна през вратата, докато той влизаше в стаята. След него влезе цяла процесия от слуги, носещи купи с вода, най-различни подноси, на които бяха наредени странно изглеждащи бурканчета. Слугите наредиха нещата на пода до леглото ѝ, след това се обърнаха, поклониха се на Дънкън и излязоха. Всички се държаха като изплашени зайци. Маделин реши, че това бе нормално. Все пак в стаята имаше два вълка, които бяха достатъчни, за да изплашат всеки до смърт.

Едмънд все още не бе казал и дума на брат си. Дънкън не желаше да се карат пред Маделин. Знаеше, че брат му ще се ядоса, и по този начин ще я изплаши. Въпреки това нямаше намерение и да отстъпва.

— Няма ли да поздравяш брат си, Едмънд? — попита Дънкън.

Тактиката му проработи. Едмънд явно се изненада от въпроса. Част от гнева, изписан на лицето му, изчезна.

— Защо никой не ми каза, че си решил да доведеш сестрата на Лоудън с теб? Току-що научих от Гилард, че планът ти е бил такъв от самото начало.

— Предполагам, че ти се е похвалил за това — поклати глава Дънкън.

— Направи го.

— Гилард е преувеличил, Едмънд. Той нямаше ни най-малка представа какво съм решил да правя.

— И защо държеше този твой план в тайна? — попита Едмънд.

— Защото нямаше да се съгласите — отвърна Дънкън. Това го накара да се усмихне, защото щеше да му е приятно да поспори с братята си.

Маделин веднага забеляза промяната в държанието на Дънкън. Беше направо изумена. Изглеждаше толкова красив, когато се усмихнеше. Да, сега можеше да каже, че прилича на човек. А това, смъмри се тя на ум, беше единственото нещо свързано с външността му, за което ще си позволи да мисли.

— И откога обръщаш гръб на споровете? — изкрещя Едмънд към брат си.

Стените потрепериха от силата на гласа му. Маделин се зачуди дали Едмънд и Гилард нямаха проблем със слуха.

Така, както бяха застанали един до друг, личеше, че Едмънд не е толкова висок, колкото Дънкън. Въпреки това, той приличаше много повече на брат си, отколкото Гилард. И изглеждаше също толкова зъл щом се намръщеше. Когато гледаха лошо, Дънкън и Едмънд изглеждаха почти еднакво. И макар косата на Едмънд да не бе черна, а по-скоро кестенява, тя бе също толкова дълга и гъста. Когато се обърна към нея, Маделин бе сигурна, че видя весели искри в кафявите му очи, миг преди да станат студени като камък.

— Ако смяташ да ми крещиш, Едмънд, искам да те уведомя, че нямам намерение да те слушам — каза Маделин.

Той не й отговори. Скръсти ръце на гърдите си и се загледа намръщено в нея, докато Дънкън не му каза да погледне раната й.

Когато мъжът тръгна към леглото, Маделин отново се изплаши.

— Бих предпочела да ме оставите сама — каза тя, опитвайки да потисне треперенето на гласа си.

— Какво предпочиташ или не, въобще не ме засяга — отбеляза Едмънд. Сега гласът му бе много по-мек.

Тя призна поражението си, когато мъжът й заповяда да му покаже нараненият си крак. Той бе достатъчно силен, за да я принуди физически да направи всичко, което й нареди, и Маделин му се подчини, за да пести силите си за изпитанието, което й предстоеше.

Изражението на Едмънд не се промени, когато тя отмести завивката. Младата жена се стараеше да му покаже само раненото си бедро, като опита да скрие останалата част от тялото си. Все пак тя бе скромна девица и щеше да бъде най-добре, ако Едмънд го научеше още

в началото. Дънкън пристъпи от другата страна на леглото. Намръщи се, когато брат му докосна крака на Маделин и тя направи болезнена гримаса.

— По-добре я хвани здраво и я задръж легнала, Дънкън — каза Едмънд. Сега гласа му бе почти нежен, а цялото му внимание бе насочено към раната.

— Не! Дънкън? — Маделин не успя да скрие ужасения си поглед.

— Няма да е необходимо — каза Дънкън на брат си. След това погледна към пленницата си и добави: — Ще го направя само ако наистина е наложително.

Маделин въздъхна и тялото ѝ се отпусна на леглото. Кимна и опита да се успокои.

Дънкън бе сигурен, че ще му се наложи да я удържа, за да може брат му да почисти и зашие добре раната. Знаеше, че ще я боли, но нямаше как да се избегне, а и не бе срамно за жена да се разкрещи от болка по време на такава процедура.

Едмънд приготи инструментите си и най-после бе готов да започне. Обърна се към Маделин, след като брат му кимна да започва. Това, което видя го изненада истински. Във великолепните ѝ сини очи прочете доверие и нито капка страх. Жената бе наистина много красива, призна си той, точно както твърдеше Гилард.

— Можеш да започваш, Едмънд — прошепна Маделин, прекъсвайки мислите му.

Той погледна учудено как тя му махна царствено, за да му покаже, че го чака да започне. Това почти го накара да се усмихне. Дрезгавият ѝ глас също го изненада.

— Няма ли да е по-лесно, ако затвориш раната с нагорещен нож? — но преди мъжът да ѝ отговори, Маделин продължи: — Не искам да ти казвам какво да правиш — каза тя. — Моля те, не ме разбирай погрешно, но няма ли да е твърде варварско да ме зашиеш с игла и конец?

— Варварско?

Едмънд изглеждаше така, сякаш му е трудно да проследи мисълта ѝ.

Маделин въздъхна. Реши, че е прекалено изтощена, за да се опита да му обясни.

— Можеш да започваш, Едмънд — повтори тя. — Готова съм.

— Мога ли? — попита той и се обърна да види реакцията на брат си.

Дънкън обаче бе прекалено притеснен, за да се усмихне. Видът му бе доста мрачен.

— Не спираш да командваш, а? — каза Едмънд. Но думите му бяха придружени от усмивка.

— Започвай вече — измърмори Дънкън. — Чакането е по-ужасно от самата процедура.

Едмънд кимна. Изключи от ума си всичко странично и се концентрира върху работата си. Като се настрои се за писъка, който несъмнено щеше да последва в мига, в който докосне раната, той започна да я почиства.

Тя не издаде и звук. Докато траеше процедурата, Дънкън седна на леглото до нея. Маделин веднага обърна лице към него. Той си помисли, че младата жена търси опора в негово лице. Ноктите ѝ се забиха силно в бедрото му, но той бе сигурен, че тя въобще не осъзнава какво върши.

Маделин не мислеше, че ще успее да понесе още дълго ужасяващата болка. Беше благодарна, че Дънкън е до нея, въпреки че не знаеше, защо се чувства така. Тя не можеше да задържи нито една разумна мисъл, знаеше само, че той е до нея, като котва, която я задържа в света на живите. Беше убедена, че без него досега щеше да е изгубила контрол над себе си.

Точно когато бе сигурна, че всеки миг ще започне да крещи, усети как иглата прониза плътта ѝ. Пред очите ѝ сякаш падна черно було и тя се успокои, защото вече не чувстваше абсолютно нищо.

Дънкън усети секундата, в която Маделин изгуби съзнание. Той бавно отмести ръката ѝ от бедрото си и завъртя лицето ѝ, така че да го вижда добре. По бузите ѝ се стичаха сълзи и той ги избърса нежно.

— Бих предпочел да крещи — измърмори Едмънд, докато бързо съшиваше разязаната плът с иглата и конеца си.

— И тогава нямаше да ти бъде по-лесно — каза Дънкън. Той остана, докато брат му свърши с шиенето и направи стегната превръзка от памучен плат на бедрото ѝ.

— По дяволите, Дънкън, тя сигурно ще получи треска и ще умре, въпреки всичко, което направих — намръщи се Едмънд.

Коментарът му вбеси Дънкън.

— Не! Няма да го позволя.

Едмънд бе шокиран от пламенните думи на брат си.

— А това интересува ли те, братко?

— Да, интересува ме.

Едмънд не знаеше какво да отговори. Той остана с отворена уста и проследи брат си, който излезе от стаята.

С разтревожен поглед той го последва.

Дънкън излезе от крепостта и тръгна към езерото зад къщата на месаря. Хладното време му дойде добре, тъй като успя да отклони вниманието му от въпросите, които го тревожеха.

Нощното плуване беше ритуал, който Дънкън бе наложил на духа и тялото си. Да, това беше предизвикателство, което имаше за цел да го закали при срещите му с негодите. Той нито го очакваше с нетърпение, нито го избягваше. И независимо дали бе лято или зима, никога не се отказваше от него.

Съблече се и се гмурна в студената вода, надявайки се, че тя ще е достатъчна, за да прогони Маделин от ума му, поне за няколко минути.

Малко по-късно седна да вечеря. Едмънд и Гилард му правиха компания. Това бе доста необичайно явление, тъй като Дънкън обикновено вечеряше сам в покоите си. Двамата по-млади братя говореха на всякакви теми, но нито един от тях не се осмели да зададе въпрос, касаещ лейди Маделин. Мълчанието и смръщеното лице на Дънкън ясно даваха да се разбере, че тази вечеря нямаше да доведе до дискусия за належащите проблеми.

Той дори не можеше да си спомни какво е ял. Беше решил да си почине, но когато най-после се озова в леглото си, образът на Маделин продължаваше да го държи буден. Каза си, че е привикнал да я чувства до себе си, и това е единствената причина за безсънието му. Измина час, а след него се проточи втори, но Дънкън продължаваше да се върти буден в постелята си.

По средата на нощта той се предаде. Проклинаше се по целия път нагоре към стаята в кулата, убеждавайки се, че просто иска да види как е Маделин и да е сигурен, че няма да му се изплъзне, като умре.

Но щом стигна до врата остана там доста дълго време, докато не чу Маделин да плаче в съня си. Звукът сякаш го притегли в стаята. Той затвори вратата след себе си, добави дърва в огъня и се приближи към леглото.

Тя лежеше на една страна, отпуснала тежестта си върху здравия си крак, а роклята ѝ се бе повдигнала нагоре, събрана около бедрата ѝ. За да ѝ е по-удобно, той се опита да свали дрехата ѝ, но не успя. Ядосан, той използва камата си, за да разреже плата. Не спря, докато не премахна роклята и фустата, убеден, че така ще ѝ е много по-удобно.

Сега тя остана само по бялата си долна риза. Деколтетото подчертаваше гърдите ѝ. На яката на ризата имаше широка, добре изработена бродерия, на която с червени, жълти и зелени конци, майсторски бяха избродирани пролетни цветя. Вероятно бе прекарала дълги часове над бродерията и това някак си го зарадва.

Младата жена бе изящна и женствена, също като избродираните цветя. Какво деликатно същество бе тя. Кожата ѝ бе безупречна, а на светлината на огъня изглеждаше като позлатена. Господи, беше прелестна!

— По дяволите — измърмори той. Маделин със сигурност щеше да изглежда още по-прекрасна, ако ризата не прикриваше тялото ѝ от жаркия му поглед.

Когато тя започна да трепери, Дънкън се мушна в леглото зад нея. Напрежението бавно напусна тялото му. Да, бе свикнал да я усеща до себе си, и точно това бе причината сега да се чувства толкова спокоен.

Той зави и двама им с юргана. Тъкмо смяташе да обвие ръце около ханша ѝ и да я придърпа към себе си, но Маделин го изпревари. Тя се облегна назад към него, докато дупето ѝ не опря в слабините му по възможно най-интимният начин.

Младият мъж се усмихна. Лейди Маделин също бе привикнала да го има до себе си. Устните му се разтегнаха в арогантна усмивка, защото знаеше, че тя не е наясно с това... все още.

СЕДМА ГЛАВА

„Кроткият отговор гнева отвърща.“

Старият завет, Притчи, 15:1

Маделин спа почти двадесет и четири часа. Когато най-последно отвори очи, стаята бе потънала в следобедни сенки, и само няколко слънчеви лъча бяха успели да проникнат през дървените капаци на прозорците. Всичко ѝ се виждаше толкова мъгляво, че Маделин се почувства дезориентирана и не можа да си спомни къде се намира.

Опита се да седне в леглото, но движението ѝ причини толкова силна болка, че веднага си спомни всичко, което се бе случило.

Господи, чувстваше се ужасно. Всеки мускул в тялото ѝ я болеше. Чувстваше се така, сякаш някой я бе бил с пръчка по гърба и бе забил нагорещено желязо в бедрото ѝ. Стомахът ѝ къркореше, но тя нямаше желание да се нахрани. Не, просто бе много жадна и ѝ бе невероятно горещо. Всичко, което искаше, бе да съдере дрехите си и да застане пред отворен прозорец.

В момента тази идея ѝ се струваше много примамлива. Тя опита да се измъкне от леглото с намерението да отвори капациите на прозорците, но бе прекалено слаба дори за да отметне завивките от тялото си. Продължи да опитва, докато не осъзна, че не е облечена в собствените си дрехи. Някой я бе съблякъл и освен, че се почувства засрамена от това, по-притеснителен бе факта, че нямаше никакъв спомен за случилото се.

В момента бе облечена в някаква неприлична одежда от бял памучен плат, която едва стигаше до коленете ѝ. Ръкавите ѝ пък бяха прекалено дълги. Когато се опита да ги намотае до китките си, си спомни къде бе виждала подобна дреха. Това бе мъжка риза и по гигантските ѝ размери, бе очевидно, че принадлежи на Дънкън. Дрехата бе подобна на тази, която той носеше предишната нощ... или може би, преди две нощи, когато спаха в палатката му. Маделин бе

прекалено сънена, за да си спомни точно. Затова реши да затвори очи, да си даде няколко минути и да помисли отново над този въпрос.

След миг вече бе потънала в спокоен сън. В сънищата си бе отново на единадесет и живееше с любимия си вуйчо, отец Бертон. Отец Робърт и отец Самюел бяха дошли в имението Грийнстейд, за да посетят вуйчо ѝ и да изкажат почитанията си на господаря на Грийнстейд, възрастния Мортън. Освен селяните, които обработваха малкото земя на Мортън, Маделин бе единственото дете в околността. Бе обградена от мили, добродушни мъже, които бяха достатъчно възрастни, за да ѝ бъдат дядовци. Отец Робърт и отец Самюел бяха дошли от манастира Клеърмънт. Лорд Мортън им бе предложил постоянно убежище. Възрастният мъж бе харесал приятелите на отец Бертон. И двамата бяха много добри шахматисти и с радост слушаха историите на стареца за приключенията от миналото му. Маделин бе обградена от предани възрастни мъже, които бяха убедени, че тя е най-надареното дете в цяла Англия. Редуваха се да я научат да чете и пише. Сънят на Маделин се насочи към една точно определена вечер. Тя седеше на масата и четеше на „вуйчовците“ си от текста, който сама бе преписала. Огънят пращеше приятно в огнището и в стаята бе топло и уютно. Разказваше им необичайната история на любимия си герой, Одисей. Могъщият воин бе неин вечен спътник и усмивката не слизаше от лицето ѝ, докато разказваше за невероятните му пътешествия.

Следващият път, когато се събуди, вероятно след няколко минути, защото бе решила да почине само за миг, осъзна, че някой е завързал очите ѝ.

— Как смеят да се държат така с мен? — промърмори тя сама на себе си.

Превръзката на очите ѝ бе мокра. Маделин я махна рязко с ругатня, за която би ѝ завидял и най-долния селянин. Странно, но ѝ се стори, че чу някой да се смее тихо. Тя се опита да се концентрира върху звука, когато умът ѝ се насочи в друга посока. По дяволите, бе сигурна, че отново има мокра кърпа на челото си. Това нямаше никакъв смисъл. Нали току-що я бе махнала? Поклати объркано глава.

Някой ѝ говореше, но тя не можеше да разбере какво казва. Ако престанеше да шепне и да изкривява всяка дума, щеше значително да я

улесни. Помисли си, че човекът, който ѝ говори по този начин, бе ужасно груб и изкрещя възмущението си.

Изведнъж си спомни колко ѝ е горещо, когато някой зави раменете ѝ. Реши, че непременно трябва да стигне до прозореца, за да подиша малко студен въздух. Само така щеше да се спаси от горещината. И ако не знаеше по-добре, щеше да помисли, че се намира в чистилището. Но тя бе набожно момиче и бе убедена, че не е там. Не, тя щеше да отиде в рая, проклятие, там щеше да отиде след смъртта си.

Защо не можеше да си отвори очите? Усети как някой повдига раменете ѝ и почувства как до устните ѝ се докосва чаша със студена вода. Маделин опита да отпие голяма глътка, но водата изведнъж изчезна, след като бе успяла да пийне съвсем малко. Реши, че някой жесток човек е решил да я измъчва и се намръщи разгневена от това откритие.

И изведнъж всичко ѝ стана кристално ясно. Тя не бе в чистилището, а в самия Хадес, оставена на милостта на чудовищата и демоните, които се бяха опитали да измамат Одисей. Сега се опитваха да подлъжат и нея. Но тя реши, че няма да им се даде. Идеята, че е обградена от чудовища, не я разстрои.

Дори напротив, разгневи се. „Вуйчовците“ ѝ я бяха излъгали. Историите за Одисей не бяха просто празни приказки или легенди, предавани и изменяни през поколенията. Чудовищата съществуваха. Тя можеше да почувства как я бяха обградили и само чакаха да отвори очи.

„И къде точно е Одисей?“, запита се тя ядосана. Как смее да я оставя сама с тези демони? Не знае ли какво се очаква от него? Никой ли не му бе разказал за собствените му победи?

Маделин почувства как някой докосва бедрото ѝ и я изтръгва от недоволните ѝ мисли. Тя събра сили, отвори очи и обърна лицето си точно навреме, за да види кой е коленичил до леглото ѝ. Тогава изпищя, инстинктивна реакция щом видя ужасяващия едноок гигант, който я гледаше със самодоволна усмивка на обезобразеното си лице, но след миг си напомни, че е ядосана, а не уплашена. А и това бе просто един обикновен циклоп, дори може би бе водача им, Полифем, най-презреният от всички демони, който щеше да я хване, ако му позволи.

Стисна юмрук и удари с всичка сила гиганта. Целеше се в носа му, и въпреки че не улучи, остана много доволна от себе си. Простото действие обаче я изтощи до крайност и тя се срина на леглото, омаломощена като новородено коте. Въпреки това лека, доволна усмивка разтегли устните ѝ, защото чу как Полифем изрева от болка.

Тя извърна глава от циклопа, решена да игнорира чудовището, наведено над бедрото ѝ. Погледна към огнището и го видя. Той стоеше точно пред огъня, а светлината огряваше великолепното му тяло. Беше много по-едър, отколкото си го бе представяла, и много по-привлекателен. Но той не бе смъртен, напомни си тя. Предположи, че това се дължеше на едрото му тяло и мистичната светлина, която го обграждаше.

— Къде беше досега? — поиска да узнае тя, решена да привлече вниманието му.

Не бе сигурна дали митологичният воин щеше да благоволи да говори с обикновена жена като нея и прецени, че той или не може, или не желае да го направи, защото просто стоеше и я гледаше, без да обели и дума.

Тя реши да опита отново, въпреки че задачата ѝ се стори прекалено изморителна. За Бога, до нея стоеше циклоп и дори ако воинът не можеше да говори, той със сигурност трябва да е забелязал, че има работа за вършене.

— Справи се с него, Одисей — заповяда тя, сочейки към чудовището, застанало до леглото ѝ.

Проклятие, та той просто си стоеше там и изглеждаше объркан. Въпреки че бе огромен и могъщ, явно не бе особено умен.

— Сама ли трябва да вода всяка битка? — попита тя, повишавайки глас, докато мускулите на шията ѝ не започнаха да я болят.

Сълзи от безпомощност напълниха очите ѝ и замъглиха зрението ѝ, но тя просто нямаше какво да направи. Одисей се опитваше да изчезне в светлината. Маделин си помисли, че това бе много грубо от негова страна. Не можеше да му позволи да изчезне. Глупак или не, той бе единственото, което имаше. Тя се опита да спечели благоразположението му.

— Обещавам да ти простя за всичките пъти, когато оставяше Лоудън да ме наранява, но няма да ти простя, ако ме изоставиш точно

сега.

Одисей не изглеждаше особено заинтересован да спечели прошката ѝ. Сега едва успяваше да го види, знаеше, че всеки миг ще изчезне и осъзна, че ще трябва да го заплаши, за да получи някаква помощ от него.

— Одисей, ако ме изоставиш, ще изпратя някой след теб, за да те научи на обноски. Да — добави тя. — Ще изпратя най-страховития воин. Само посмей да си тръгнеш и ще видиш какво ще последва! Ако не ме отървеш от него — заяви тя и посочи отново към циклопа, — ще изпратя Дънкън по петите ти.

Маделин бе толкова доволна от себе си, че затвори очи с въздишка. Със сигурност бе сплшила могъщия Одисей до смърт преструвайки се, че ще изпрати Дънкън след него. Тя изсумтя доста неженствено при този умен блъф.

Надникна бързо с едното си око, за да види как се е приела заплахата ѝ и се усмихна победоносно. Одисей изглеждаше разтревожен. Но Маделин реши, че това не е достатъчно. Ако трябваше да се бие с циклопа, щеше да му се наложи да бъде много силен и ядосан.

— Разбираш ли, Дънкън е като истински вълк, и ще те разкъса на малки парченца, ако му наредя — излъга тя, без да ѝ мигне окото. — Ще направи всичко, което му наредя — и добави: — Ето така — опита да щракне с пръсти, но задачата не ѝ се удаде.

Тя отново затвори очи с мисълта, че току-що е спечелила много важна битка. И то без дори да повиши тон, каза си доволно. Не бе използвала никаква сила.

— Винаги съм била мила — каза тя. — Проклетата да съм, ако не е така.

Три безкрайни дни и нощи, Маделин се бореше с митологичните чудовища, които се опитваха да я завлекат в Хадес. Одисей винаги беше там, до нея, помагайки ѝ да отбие всяка атака, щом му заповядаше.

Няколко пъти упоритият гигант дори разговаря с нея. Много обичаше да я пита за миналото ѝ, и когато успееше да разбере въпроса му, винаги му отговаряше. Одисей изглежда особено се интересуваше

от времето, когато е била дете. Искаше да знае какво е преживяла след смъртта на майка си, когато Лоудън я бе взел под опеката си.

Тя мразеше да отговаря на тези въпроси. Искаше да говорят за живота ѝ при отец Бертон. Обаче не желаше да ядоса Одисей и да го пропъди. Затова, макар и страдайки, задоволяваше любопитството му.

— Не искам да говоря за него.

Дънкън се събуди от думите на Маделин. Нямаше представа за какво говори, затова побърза да отиде до леглото. Седна до нея и я притисна в обятията си.

— Не говори — прошепна той. — Заспивай, Маделин.

— Когато ме накара да си тръгна от дома на отец Бертон, бе толкова противен. Всяка нощ се промъкваше в стаята ми. Стоеше там, на крачка от леглото ми. Можех да почувствам как ме гледа. Мислех си, че ако отворя очи... бях толкова изплашена.

— Не мисли за Лоудън — каза Дънкън. Той се излегна на леглото в мига, в който тя заплака и я притисна към гърдите си.

И макар да успяваше да скрие реакцията си, вътрешно кипеше от гняв. Бе наясно, че Маделин не осъзнава какво му говори, но той разбираше, и то много добре. Успокоена от докосването му, скоро тя отново заспа.

Но не спа дълго. Много скоро се събуди и откри, че Одисей е при нея и я пази от всяко зло. Не изпитваше страх, когато бе до нея. Одисей бе най-прекрасният воин. Силен, арогантен, и въпреки че едва ли сам би го признал, имаше много добро сърце.

Също така бе голям пакостник. Любимата му игра бе да се преобразява. Правеше го толкова бързо, че Маделин едва успяваше да си поеме изненадано дъх. В един момент се преструваше, че е Дънкън, а в следващия си ставаше отново Одисей. А една нощ, когато Маделин се чувстваше невероятно изплашена, той се превърна в Ахил само за да я зарадва. Седеше там, върху дървения стол с висока облегалка, който бе прекалено тесен за мъж с неговите размери, и просто я гледаше по един много особен начин.

Ахил не носеше ботушите си. Това я притесни и тя му каза, че трябва да предпази петите си от нараняване. Но той я погледна объркан и това я принуди да му напомни, че майка му го е потопила с главата надолу в магическите води на река Стикс, за да го направи

непобедим, но, за да не го изпусне в тъмните води на реката, е трябвало да го държи за петата.

— Петата ти не е била потопена във водата и сега тя е най-уязвимото ти място — информира го тя. — Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Реши, че въобще не я е разбрал. Обърканият му поглед бе доказателството за това. Може би майка му не бе отделила време, за да му разкаже цялата история. Маделин въздъхна и го погледна тъжно. Знаеше какво ще се случи с него и все пак сърце не й даваше да му каже да се пази от неочаквани стрели. Но той много скоро сам щеше да научи всичко.

Тя започна да плаче за бъдещето на Ахил, когато той изведнъж се изправи и тръгна към нея. Но вече не бе Ахил. Не, сега бе Дънкън, който я притисна в прегръдките си и я утеши. Странното бе, че докосването му бе същото, като това на Одисей.

Маделин го накара да легне на леглото до нея и веднага се претърколи върху него. Подпря глава на гърдите му, така че да може да го погледне в очите.

— Косата ми е като завеса — каза му тя. — Ще скрие лицето ти от всички, освен от мен. Какво ще кажеш за това, Дънкън?

— Значи отново съм Дънкън, така ли? — попита той вместо отговор. — Не знаеш какво приказваш, Маделин. Изгаряш от треската. Това мисля — добави той.

— Ще извикаш ли свещеник? — попита го тя. Въпросът й я разстрои и очите й се напълниха със сълзи.

— Искаш ли да повикам? — попита той.

— Не — изплака тя в лицето му. — Ако го направиш, ще знам, че умирам. Не съм готова да умра, Дънкън. Има толкова много неща, които искам да направя.

— И какви са тези неща? — попита той, усмихвайки се на свирепото й изражение.

Изведнъж Маделин се отпусна надолу, заравяйки нос в гърдите му.

— Мисля, че бих искала да те целуна, Дънкън. Това ще те ядоса ли?

— Маделин, трябва да почиваш — каза той. Опита се да я накара да легне, но тя се бе увила около него като лоза. Дънкън не я насили,

притеснен, че може да я нарани. В интерес на истината му харесваше да бъде там, където е.

— Ако ме целунеш само веднъж, обещавам, че ще си почина — каза тя.

Но не му даде възможност да реагира, а притисна ръце към двете страни на лицето му, и се приближи бързо към него. И тогава го целуна. Устата ѝ бе гореща, отворена и напълно възбуждаща. Целувката ѝ бе толкова заслепяваща и страстна, че Дънкън просто нямаше как да устои да не ѝ отговори. Ръцете му бавно се обвиха около ханша ѝ. Когато почувства топлата ѝ кожа, осъзна, че нощната ѝ риза се е вдигнала нагоре. Ръцете му се плъзнаха по нежната кожа на дупето ѝ и не след дълго тялото му гореше, сякаш и той бе обхванат от треска.

Маделин бе дива и непокорна, докато го целуваше. Устните ѝ се притискаха към неговите, а езикът ѝ проникваше и изследваше устата му, докато остана без дъх.

— Когато те целувам, не искам да спирам. Това е грешно, нали? — попита го тя.

Той забеляза, че въпреки думите си, не изглежда особено разкаяна и си помисли, че заради треската всичките ѝ задръжки са се изпарили.

— Накарах те да паднеш по гръб, Дънкън. И мога да правя с теб всичко, което пожелаея.

Той въздъхна раздражено. Но въздишката му завърши като стон, когато Маделин сграбчи ръката му и смело я постави на едната си гърда.

— Не, Маделин — промърмори мъжът, но не отдръпна ръката си. Господи, тя бе толкова гореща. Зърното ѝ се втвърди, когато той инстинктивно го потърка с палец. Простена отново. — Сега не е време за любов. Нямаш представа какво ми причиняваш, нали? — попита той. Господи гласът му звучеше грубо като ледения вятър навън.

Маделин се заплака.

— Дънкън? Кажи, че знача нещо за теб. Дори да е лъжа, кажи ми го.

— Да, Маделин, ти значиш нещо за мен — отвърна той и обви ръце около кръста ѝ и я отместа от себе си. — И това е самата истина.

Той знаеше, че трябва да се отдалечи от нея, защото иначе щеше да изгуби контрола над чувствата си. Но въпреки това не се сдържа и я целуна отново.

Целувката му я успокои. Преди той да успее да си поеме дъх, Маделин бе заспала.

Треската направляваше ума на Маделин и живота на Дънкън. Той не смееше да я остави насаме с Гилард или Едмънд. Не желаше нито един от братята му да е до нея и да приема целувките ѝ, когато страстната ѝ страна вземаше връх. Никой, освен него, нямаше да предлага успокоението си на Маделин в тези страстни моменти.

Демоните най-после я оставиха на мира през третата нощ.

Сутринта на четвъртия ден, тя се събуди, чувствайки се изцедена като някоя от мокрите кърпи, захвърлени на пода. Дънкън седеше на стола до огнището. Изглеждаше изтощен. Тя се зачуди дали не е болен. Тъкмо щеше да го попита добре ли е, когато той забеляза, че го наблюдава. Скочи на крака, с бързината на вълк и застана до леглото ѝ. Странното бе, че изглеждаше облекчен.

— Имаше треска — обяви той с пресипнал глас.

— Значи заради това ме боли гърлото — каза тя. Господи едва успя да познае гласа си. Звучеше дрезгав и груб.

Маделин се огледа из стаята, забелязвайки безпорядъка край себе си. Поклати объркано глава. Да не би тук да се бе водила битка, докато е спала?

Когато се обърна към Дънкън, за да го попита защо наоколо е такъв хаос, видя ленивата му усмивка.

— Гърлото ли те боли? — попита той.

— И според теб, това, че изпитвам болка е нещо забавно? — попита тя, обидена от нелюбезната му забележка.

Поклати глава, за да отрече, но Маделин не повярва, защото той продължаваше да се хили насреща ѝ.

Небеса, колко красив бе тази сутрин. Беше облечен в черно и макар този цвят да беше строг, прекрасните му сиви очи въобще не изглеждаха студени или заплашителни, когато ѝ се усмихваше. Напомняше ѝ на някого, но просто не можеше да се сети на кого точно. Със сигурност щеше да си спомни, ако бе срещала някой, който дори

бегло да прилича на барон Уекстън. И все пак в ума ѝ витаеше спомена за друг...

Дънкън прекъсна мислите ѝ.

— Сега, след като вече си будна, ще изпратя някой слуга, който да се грижи за теб. Няма да напускаш тази стая, докато не оздравееш, Маделин.

— Много ли бях болна? — попита тя.

— Да, много — призна Дънкън. След това се обърна и закричи към вратата.

Маделин реши, че е доста нетърпелив да се отдалечи от нея. Тя посегна, за да отметне косата, влизаща в очите ѝ, докато гледаше към гърба му.

— Господи, сигурно изглеждам ужасно — промърмори тя.

— Да, така е — отвърна ѝ той.

Маделин можеше да чуе веселите нотки в гласа му. Тя се намръщи, обидена от грубостта му, и му извика:

— Дънкън? Колко дълго имах треска?

— Малко повече от три денонощия, Маделин.

Той се обърна, за да види реакцията ѝ. Изглеждаше изумена.

— Не си спомняш нищо от тези дни, нали? — попита я.

Тя поклати глава и напълно се смути, когато Дънкън отново се усмихна. Той бе толкова странен мъж, виждаше смешната страна на най-странните ситуации.

— Дънкън?

— Да?

Тя усети раздразнението в гласа му и се наежи.

— Къде беше ти през тези три дни? В тази стая с мен ли?

Той започна да затваря вратата след себе си. Маделин бе сигурна, че няма да ѝ отговори, когато откъм коридора достигна твърдия му глас.

— Не, не бях.

И вратата се затръшна след него.

Тя не смяташе, че ѝ бе казал истината. Не можеше да си спомни какво се бе случило, но инстинктивно знаеше, че Дънкън не я е оставял дори за миг през тези три дни.

Но защо го отричаше?

— Господи, колкото противоречив мъж си, Дънкън — прошепна
тя. Но в гласа ѝ се прокрадна задоволство.

ОСМА ГЛАВА

„Всичко изпитвайте, но на доброто си дръжте.“

Новият завет, Солуняни, 5:21

Маделин седна на края на леглото, решена да се изправи на крака. Само няколко минути, след като Дънкън напусна стаята, на вратата се чу леко потропване. Тя извика и в стаята влезе прислужница. Жената бе съсухрена като пергамент и доста измършавяла на вид, с приведени рамене и дълбоки бръчки, които бяха набраздили челото ѝ. Щом доближи до леглото стъпките ѝ се забавиха.

Прислужницата изглеждаше готова да побегне и Маделин си помисли, че сигурно се страхува. Изпълненият с копнеж поглед към вратата, само потвърждаваше мислите ѝ.

Маделин се усмихна, за да намали безпокойството на жената, въпреки че бе озадачена от плахото държание на прислужницата.

Жената държеше нещо зад гърба си. Тя бавно показва чантата и побърза да обясни.

— Донесох багажа ви, милейди.

— Много мило от твоя страна — отвърна Маделин.

Комплиментът очевидно успокои жената и вече не изглеждаше разтревожена, а само леко объркана.

— Не знам защо толкова много се страхуваш от мен — каза Маделин, решена да се изправи срещу проблема. — Няма да те нараня, обещавам ти. Какво са ти казали братята Уекстън, че така да те наплашат?

Прямотата ѝ накара слугинята да ѝ отговори искрено.

— Нищо не са ми казали, милейди, но не съм глуха. Можех да чуя виковете ви, чак долу в мазето, огласяхте цялата крепост.

— Викала ли съм? — Маделин бе ужасена. Със сигурност жената бъркаше.

— Да, така е — отвърна слугинята и кимна за по-голямо потвърждение. — Знам, че имахте треска и не знаехте какво правите. Гърти всеки миг ще ви донесе нещо за ядене. Ако желаете, аз ще ви помогна да се преоблечете.

— Гладна съм — отбеляза Маделин. Тя протегна крака, изпробвайки силата им. — Също така съм слаба като пеленаче. Как е името ти?

— Кръстена съм Мод като кралицата — отговори тя. — Онази мъртвата де, защото крал Уилям не се е оженил още.

Маделин се усмихна.

— Мод, мислиш ли, че бих могла да се изкъпя? Чувствам, че тялото ми лепне.

— Да се изкъпете ли, милейди? — Мод изглеждаше ужасена дори от самата идея. — Посред зима?

— Свикнала съм да се къпя всеки ден, Мод, а сякаш не съм го правила от цяла вечност...

— Всеки ден? Но защо ви е да го правите?

— Просто обичам да съм чиста — отвърна Маделин. Тя се загледа към слугинята и реши, че добрата жена също би могла да се възползва от една вана, но нямаше намерение да ѝ го казва, за да не я обиди. — Смяташ ли, че твоят господар ще ми позволи този каприз?

Мод сви рамене.

— Ще получите всичко, което пожелаете, стига да не излизате от тази стая. Баронът не иска отново да се разболеете. Предполагам, че бих могла да намеря вана и да накарам мъжа ми да ви я донесе.

— Имаш ли семейство, Мод?

— Да, имам си добър мъж и момченце на почти пет години. Детето ми обаче е доста непослушно — Мод помогна на Маделин да се изправи и я поведе към стола до огнището. — Момчето ми се казва Уилям — продължи тя. — Кръстено е на мъртвия ни крал, а не на този, който сега ни управлява.

Докато жената разказваше, вратата се отвори и друга слугиня забърза през стаята понесла тежък поднос с храна. Мод се обади.

— Гърти, няма нужда да се страхуваш. Тя не е умопобъркана както си мислихме.

Гърти се усмихна. Тя бе грамадна жена с весел характер и кафяви очи.

— Аз съм готвачката — каза тя на Маделин. — Чух, че сте хубавка. Но кльоцава, много кльоцава. Изяжте всичко от този поднос, иначе първият по-силен вятър ще ви издуха.

— Тя иска да се изкъпе, Гърти — обяви Мод.

Гърти повдигна вежди.

— Щом иска, ще ѝ донесем вана. Но ако се простуди, не трябва да обвиняват нас.

Двете жени продължиха да си говорят, докато чистеха стаята. Очевидно бяха добри приятелки и ѝ бе приятно да слуша клюките, които си разправяха.

Като свършиха с почистването, ѝ помогнаха да се изкъпе. Още преди да изнесат ваната, Маделин се чувстваше напълно изтощена. Бе измила косата си, но ѝ трябваше цяла вечност да я изсуши. Сега седеше на мека животинска кожа пред огнището и държеше косата си вдигната близо до огъня, докато не ѝ омаляха ръцете. С дълга, непривична за дама прозявка тя се излегна, решена да почине само за няколко минути. Беше само по долната си риза, но не искаше да се облича, преди косата ѝ да е изсъхнала и сплетена на плетка.

Дънкън я откри дълбоко заспала. Тя представляваше доста привлекателна гледка, излезната на една страна пред огъня. Прекрасните ѝ крака бяха притиснати до гърдите, а великолепната ѝ коса покриваше по-голямата част от лицето ѝ.

Той не успя да се сдържи и се усмихна. Господи, напомняше му на коте, свито на кълбо. Да, тя бе наистина пленителна и щеше да умре от студ, ако не направеше нещо.

Маделин дори не отвори очи, когато Дънкън я вдигна на ръце и я отнесе до леглото. Той се усмихна, заради начина, по който тя инстинктивно се притисна към гърдите му. Въздъхна някак доволно и, по дяволите, тя отново ухаеше на рози.

Положи я на леглото и я зави внимателно. Опита да се отдалечи от нея, но не устоя и прекара пръсти по меката кожа на бузата ѝ.

Маделин изглеждаше толкова уязвима, докато спеше.

Със сигурност това бе причината да не му се иска да си тръгва. Нуждата да я защитава бе всепоглъщаща. Тя бе невероятно наивна и му се доверяваше напълно. В сърцето си той знаеше, че никога няма да я върне на брат ѝ. Тя бе ангел и той нямаше да позволи дори да се доближи до дявол като Лоудън.

Сега всичко бе различно. Той изрѣмжа раздражено и трѣгна към вратата. По дяволите, вече дори не можеше да разбере какво се случва в собствения му ум.

Маделин бе виновна за всичко, макар че едва ли го подозираше. Тя постоянно го разсейваше, а когато бе близо до нея, въобще не можеше да мисли.

Дѣнкѣн реши да стои настрана от нея, докато не разбере какво точно го безпокоеше. Въпреки това, в мига щом взе решението, настроението му се помрачи. Той изруга, обърна се и внимателно затвори вратата след себе си.

Маделин все още бе прекалено слаба и наложената ѝ изолация не я безпокоеше. Въпреки това, след два дни, през които общуваше единствено с Гърти и Мод, тя започна да се чувства така, сякаш бе заключена в килия. Кръстосваше стаята, докато не научи наизуст всеки сантиметър от нея, и тогава започна да изнервя прислужниците, като поиска да върши всичко, което за тях бе ежедневна работа. Маделин изми стените и пода. Но физическата умора не ѝ помогна особено. Чувстваше се като пленено животно. И чакаше час след час Дѣнкѣн да дойде при нея.

Постоянно си повтаряше, че трябва да е благодарна, задето барона я бе забравил. Господ ѝ бе свидетел, вече бе свикнала всеки да я забравя.

Но когато изминаха още два дни, тя бе готова да се хвърли през прозореца само за да разнообрази с нещо деня си. Беше толкова отегчена, че ѝ се искаше да закрепци.

Стоеше на прозореца, гледайки залеза и си мислеше за Дѣнкѣн.

Маделин реши, че го е призовала с мисълта си, тъй като едва си бе помислила колко много иска да го види и той внезапно се появи. Вратата се отвори, блъсна се в каменната стена, известявайки пристигането му, а той влезе, свиреп, могъщ и толкова красив, че ѝ се зави свят. Господ ѝ бе свидетел, можеше да стои така и само да го съзерцава през останалата част от вечерта.

— Едмънд ще махне конците от раната ти — каза ѝ той.

После влезе в стаята и застана пред огнището. Кръстоса ръце на гърдите си, с което ѝ показа, че е невероятно отегчен от мисията си.

Тя се почувства наранена от студеното му държание, но бе решена да не му позволи да го узнае. Погледна го, надявайки се лицето ѝ да изразява незаинтересованост.

Господи, тя бе балсам за очите му. Бе облечена в кремава рокля със синя туника отгоре. Около стройната ѝ талия бе завързан плетен колан, подчертаващ женствените ѝ извивки.

Не беше вдигнала косата си, а я бе пуснала свободно да лежи върху гърдите ѝ. Тези гъсти, чупливи къдрици с цвета на самур и леки червеникави кичури, бяха достойни за кралица. Той си припомни допира им, толкова нежен и копринен.

Смръщи се, раздразнен от начина, по който тя продължаваше да го разсейва. Не можеше да престане да се взира в нея и си призна, че му бе липсвала. Глупава мисъл, която никога нямаше да изрече открито, но въпреки това пробуждаше нови чувства у него.

Изведнъж осъзна, че Маделин носи цветовете му и се ухили. Тя едва ли го осъзнаваше и на него му се прииска да я целуне само за да види каква ще бъде реакцията ѝ.

Тя се стараше да не гледа прекалено дълго към него. Страхуваше се да не разбере колко много ѝ бе липсвал. Защото ако разбереше, със сигурност щеше да е много доволен от себе си.

— Бих искала да зная какво възнамеряваш да правиш с мен, Дънкън — каза тя. Сними поглед към пода, не желаше да го гледа в очите, докато ѝ отговаряше, тъй като ѝ бе трудно да проследи мисълта си.

Да, способността ѝ да разсъждава винаги се изпаряваше в близост до него. Младата жена не разбираше защо реагира така, затова бе по-лесно да приеме този факт, без да се съпротивлява. Баронът имаше способността да я притесни, без дори да изрече и дума. Той нарушаваше спокойствието ѝ и я объркваше. Когато бе близо до нея, тя искаше да го отпрати. А когато бе далеч, ѝ липсваше.

Маделин му обърна гръб и се загледа през прозореца.

— Смяташ да ме държиш заключена в тази стая до края на дните ми?

Дънкън се усмихна, доловил тревогата в гласа ѝ.

— Маделин, вратата не беше заключена — каза той.

— Шегуваш ли се? — попита го тя и се завъртя рязко към него като го изгледа недоверчиво. — Искаш да ми кажеш, че през цялата

тази седмица, не съм била заключена в кулата? — Господи, тя крещеше, но не можеше да се сдържи. — Можела съм да избягам?

— Не, не можеше да избягаш, но можеше да излезеш от стаята — отвърна Дънкън.

— Не ти вярвам — обяви тя. Скръсти ръце на гърдите си, имитирайки стойката му. — Би излъгал само за да ме накараш да се почувствам глупаво. Имаш нечестно преимущество, Дънкън, защото аз никога, абсолютно никога, не бих излъгала. По тази причина — продължи тя, — не сме равностойни противници.

В същия миг през отворената врата се зададе Едмънд. Както винаги той се мръщеше, но също така изглеждаше и леко притеснен. Задържа погледа си върху Маделин няколко дълги секунди, преди да пристъпи напред.

— Този път ще се наложи да я държиш неподвижно — обърна се той към брат си.

Маделин погледна притеснено към Дънкън и видя, че се усмихва.

— Вече няма треска, Едмънд, а и е послушна като котенце — отбеляза той. След това се обърна към нея и ѝ нареди да легне на леглото, за да може брат му да махне превръзката.

Маделин кимна. Знаеше, че това трябва да бъде направено, но вродената ѝ срамежливост надделя.

— Ако двамата излезете, ще ми е нужна само минута насаме, за да се подготвя.

— За какво да се подготвиш? — попита Дънкън.

— Аз съм благовъзпитана дама — заекна тя. — И нямам намерение да показвам на никой от вас нещо повече, освен раната си. За това трябва да се подготвя.

Тя се бе изчервила много силно и Дънкън осъзна, че наистина държи на това, което казва. Едмънд се закашля, но въздишката на Дънкън бе по-шумна, тъй като знаеше, че брат му се опитва да прикрие смеха си.

— Не е време да скромничиш, Маделин. Освен това, вече съм виждал... краката ти.

Тя изправи рамене, погледна го кръвнишки и забърза към леглото. После грабна една от кожите, която бе паднала на земята,

покатери се на леглото, уви се и чак тогава повдигна полата на роклята до бедрата си.

Откривайки превръзката, тя се зае с бавната задача да я отмотае.

Когато свърши, Едмънд коленичи до нея. Тогава Маделин забеляза тъмна сянка под лявото му око. Зачуди се как ли е получил тази синина и след кратък размисъл реши, че някой от братята му е виновникът. Колко отвратителни хора се те, помисли си тя, въпреки че осъзнаваше колко е нежен Едмънд, докато махаше конците от кожата ѝ.

— Не усещам болка, само пощипване, Едмънд — каза Маделин с облекчение.

Дънкън бе застанал до леглото. Изглеждаше готов да я задържи на място, ако тя започнеше да се съпротивлява.

Беше много странно как тези двама мъже се бяха надвесили над бедрото ѝ. Съвсем скоро отново се почувства засрамена. В желанието си да отвлече вниманието на Дънкън, тя каза първото нещо, което ѝ хрумна.

— Защо има резета и от двете страни на вратата?

— Какво? — объркано попита той.

— Резетата, които заключват вратата — повтори нетърпеливо Маделин. — Сложили сте по едно и от двете страни. Защо мислиш, че е така? — попита тя, укорявайки се на ум, че е задала толкова нелеп въпрос.

Въпреки това стратегията ѝ проработи. Дънкън погледна към вратата, а после се обърна към нея. Сега се взираше в лицето ѝ, игнорирайки раненото ѝ бедро.

— Е? — попита нетърпеливо тя. — Толкова объркани ли сте били, когато сте правили вратата, та сте сложили резе и от двете ѝ страни?

— Маделин, причината е същата като тази защо стълбището е построено отляво — пошегува се Дънкън.

В очите му блесяха искри, които досега не бе виждала. Маделин бе очарована от промяната в изражението му. Въобще не изглеждаше страшен, когато се усмихнеше.

— И каква е тази причина? — попита тя, усмихвайки се неволно.

— Защото аз така съм решил.

— Доста незначителна причина, ако питаш мен — обяви тя.

И продължи да се усмихва, докато не осъзна, че е хванала ръката му. Тя бързо го пусна и се обърна към Едмънд.

Той гледаше към брат си. Когато се изправи, мъжът каза:

— Раната заздравява добре.

Маделин погледна към грозната нащърбена линия на бедрото си. Намръщи се срещу ужасния белег. Но бързо се съвзе и засрами от повърхностната си реакция. Все пак, тя не бе някоя суетна жена.

— Благодаря ти, Едмънд — каза, докато завиваше краката си.

Дънкън не успя да види резултата от работата на Едмънд. Затова се наведе с намерението да издърпа кожата. Маделин го удари по ръката и притисна завивката.

— Брат ти каза, че заздравява добре, Дънкън.

Но той очевидно искаше да се убеди сам в това. Маделин изскимтя протестиращо, когато Дънкън отметна рязко завивката. Тя се опита да се покрие с полата си, но той хвана ръцете ѝ и нежно придърпа плата нагоре, за да разголи бедрото ѝ.

— Няма инфекция — отбеляза Едмънд, докато наблюдаваше сцената от другата страна на леглото.

— Да, заздравява — обяви Дънкън и кимна.

Когато пусна ръцете ѝ, Маделин побърза да се покрие с роклята, преди да попита:

— Не вярваш на собствения си брат? — по гласа ѝ личеше, че е ужасена.

Дънкън и Едмънд я погледнаха по начин, който не успя да изтълкува.

— Разбира се, че не му вярваш — промърмори тя. — Сигурно ти си му посинил окото — добави с въздишка. — Точно това бих мога да очаквам от братята Уекстън.

Дънкън показа раздразнението си, като се обърна и закрачи към вратата. Дори от голямото разстояние, което ги делеше, Маделин успя да чуе въздишката му. Едмънд остана там за минута, гледайки я намръщено, преди да последва брат си.

Тя побърза да изрази благодарността си.

— Знам, че ти беше наредено да се погрижиш за раната ми, но все пак, искам да ти благодаря, Едмънд.

Бе сигурна, че киселият мъж няма да приеме благодарността ѝ и се подготви за обидите му. Каквито и отвратителни неща да ѝ

наприказва, тя бе готова да ги понесе смирено.

Едмънд не си направи труда да каже нещо. Маделин бе леко разочарована. Как щеше да покаже на братята Уекстън, че е нежна девойка, щом те не ѝ даваха никакъв шанс.

— Вечерята ще е след един час, Маделин. Можеш да се присъединиш към нас в голямата зала. Гилард ще дойде да те вземе.

След като каза това, Дънкън излезе от стаята. Едмънд обаче спря и бавно се обърна, за да погледне Маделин. Изглеждаше така, сякаш обмисляше какво да ѝ каже.

— Кой е Полифем?

Очите ѝ се разшириха. Колко странен въпрос.

— Той е бил великан, господар на Циклопите от древната поема на Омир — отговори тя. — Полифем е ужасно обезобразен великан, с едно голямо око точно в средата на челото му. Той изял воините на Одисей за вечеря — добави тя, свивайки рамене.

Едмънд въобще не хареса отговора ѝ.

— За Бога... — промърмори той.

— Не бива да споменаваш името божие напразно — каза му Маделин. — Защо се интересуваш кой е Полифем?

Реши обаче, че той няма да ѝ отговори, защото Едмънд се обърна и закрачи към вратата.

Но дори грубостта на средния брат нямаше да разруши щастието ѝ. Тя скочи от леглото и се засмя. Господи, най-последно щеше да излезе от тази стая. Дори за секунда не бе повярвала, че вратата е била отключена през цялата седмица. Дънкън ѝ беше казал това само за да я разстрои. Да, ако му бе повярвала, щеше да се покаже като глупачка.

Маделин взе чантата си. Прииска ѝ се да има някоя красива рокля, която да облече, но веднага осъзна, колко глупаво бе това желание. За Бога, тя бе тяхна пленница, не гостенка.

Отне ѝ само пет минути да се приготви. След това дълго време кръстосва стаята от край до край, преди да реши да провери дали стаята е заключена. Още с първото дръпване вратата се отвори широко и едва не я събори по гръб.

Очевидно Дънкън бе оставил вратата отключена, за да я изиграе. Налагаше се да повярва в тази история, преди да се сети, че той излезе от стаята преди Едмънд.

Откъм стълбището долетяха гласове, които накараха Маделин да забрави за момент мислите си. Тя пристъпи напред, навеждайки се над перилата, но разстоянието бе твърде голямо, за да успее да чуе дори дума. След известно време се отказа и се обърна, за да се върне в стаята си. На каменната стена видя подпряна дървена летва и подтикната от някакъв импулс, тя я сграбчи и завлече в стаята си. Скри дъската под леглото си и се усмихна на предвидливостта си. „О, Дънкън, може би току-що измислих начин да те затворя извън стаята ми, вместо ти да ме заключваш вътре в нея.“

Сякаш това щеше да има значение, помисли си тя след миг. Господи, сигурно стоенето в тази стая не ѝ се бе отразило много добре, щом намираше такива глупости за забавни.

На Гилард му отне цяла вечност, за да стигне до стаята. Маделин дори беше решила, че Дънкън я е излъгал. Помисли си, че той просто се държи жестоко.

Но когато чу шума на приближаващи се стъпки, се усмихна с облекчение и изтича до прозореца. Приглаждайки роклята и косата си, тя се насили да изглежда спокойна.

Гилард не се мръщеше. Този факт истински я изненада. Тази вечер изглеждаше доста представително с дрехи в цвета на гората през пролетта. Изглеждаше красив, облечен в топло зелено.

В гласа му се долови нежност, когато се обърна към нея.

— Лейди Маделин, бих искал да разменя няколко думи с вас, преди да слезем долу — обяви той вместо поздрав. Погледна я притеснено, скръсти ръце зад гърба си и застана пред нея.

— Адела вероятно ще слезе, за да вечеря със семейството. Тя знае, че сте тук и е...

— Недоволна?

— Да, дори малко повече от недоволна. Не каза и дума, но погледа в очите ѝ доста ме притесни.

— Защо ми казвате това? — попита тя.

— Ами, казвам ви го, за да бъдете подготвена.

— Какви са притесненията ви? Очевидно е, че мнението ви за мен се е променило. Да не би причината да е фактът, че ви помогнах по време на битката с брат ми?

— Разбира се, че е това — заекна Гилард.

— Много съжалявам, че това е причината ви — каза му Маделин.

— Да не би да съжалявате, че ми спасихте живота? — учуди се той.

— Не, не ме разбрахте Гилард. Съжалявам, че трябваше да отнема човешки живот, за да ви помогна — обясни тя. — Но не съжалявам, че имах възможността да го сторя.

— Лейди Маделин, противоречите си — той се намръщи объркано насреща ѝ.

Просто не можеше да я разбере. Прекалено много приличаше на брат си. Да, също като Дънкън, Гилард бе привикнал да убива и тя бе сигурна, че никога не е чувствал срама, който тя изпита след деянието си. Господи, той сигурно смяташе, че е извършила някакво героично дело.

— Бих предпочела да мисля, че сте намерил някое мое качество за достатъчно добро, че да промените мнението си за мен.

— Не ви разбирам — отвърна Гилард, свивайки рамене.

— Знам — думата бе изговорена толкова тъжно, че Гилард изпита нужда да я утеша.

— Вие сте необикновена жена.

— Старая се да не съм такава. Но с оглед на миналото ми, задачата е доста трудна.

— Когато ви казах, че сте необикновена, исках да ви направя комплимент — каза Гилард, усмихвайки се на притеснението, което се прокрадна в гласа ѝ. Да не би тя да смяташе, че да си необикновен е някакъв недостатък, зачуди се той. Поклати глава, обърна се и тръгна по стълбите като ѝ каза да върви зад него, за да може ако се спъне, да се опре на раменете му. Стълбите бяха влажни и на места доста хлъзгави.

Гилард продължи да ѝ говори, но Маделин бе прекалено притеснена, за да го слуша. Безпокоеше се от възможността да се срещне лице в лице с Адела.

Когато стигнаха до входа на голямата зала, Гилард застана до нея, предлагайки ѝ ръката си. Тя отхвърли галантният му жест, обезпокоена, че промяната в отношението на Гилард можеше да не се хареса на братята му.

С леко поклащане на главата, Маделин скръсти ръце пред себе си и се обърна, за да разгледа залата. Господи, помещението беше огромно, с гигантско огнище заемащо почти цялата стена в отсрещния край. В дясно от него, на доста голямо разстояние имаше масивна маса, достатъчно дълга, за да събере поне двадесет човека. Издигаше се върху дървена платформа. От двете страни бяха наредени захабени столове. Част от тях бяха изправени, но повечето стояха преобърнати на пода.

Някаква странна миризма достигна до нея и я накара да сбърчи нос. Тя се огледа наоколо и веднага установи източника. Тръстиките рогозки, покриващи пода, бяха ужасно стари. Протрити от влагата и мръсотията, те вече се разлагаха. Огънят в камината сякаш допринасяше за разпространението на ужасната миризма, и ако това не бе достатъчно да обърне стомаха ѝ, към нея се прибавяше и мириса на дузина кучета, които лежаха едно до друго в средата на залата.

Маделин бе ужасена от мръсотията, но реши да задържи тези мисли само за себе си. Ако Уекстън желаеха да живеят като животни, така да бъде. Нея това въобще не я засягаше.

Когато Гилард я побутна, Маделин тръгна към платформата. Едмънд вече бе седнал на масата с гръб към стената и я наблюдаваше. Изглеждаше така, сякаш се мръщи на нещо. Опитваше се да гледа през нея, сякаш не съществуваше, както тя се мъчеше да не изглежда засегната от държанието му.

Тъкмо двамата с Гилард бяха заели местата си на масата, когато в стаята влязоха воините на барона. Те седнаха на останалите празни столове, оставяйки само един свободен начело на масата. Маделин предположи, че е за Дънкън, тъй като той беше глава на клана Уекстън.

Тъкмо се обръщаше към най-малкият брат, за да попита кога Дънкън ще се присъедини към тях, когато Едмънд изкрещя:

— Гърти!

Ревът му заглуши думите ѝ. На вика му бе отговорено със същия по сила крясък, идващ някъде отдясно.

— Чухме те.

В следващия миг отнякъде се появи Гърти, мъкнейки в едната си ръка празни чинии, а в другата голям поднос с месо. След нея вървяха две слугинчета, носещи препълнени с храна плата. Шествието

завърши с трета слугиня, чиито ръце бяха заети с хляб, дори бе затъкнала няколко под мишниците си.

Това, което последва бе толкова отвратително, че Маделин остана безмълвна. Гърти тръшна чиниите по средата на масата и посочи на другите слугини да сторят същото. Чиниите полетяха около нея като стрели по бойно поле, разпръсквайки се по цялата маса, последвани от мазни кани с бира. И мъжете, водени от Едмънд, веднага започнаха да се хранят.

Това явно бе някакъв знак за кучетата, които скочиха на крака и хукнаха, обграждайки масата. Маделин не можеше да си обясни причината за поведението им, докато не видя как един войник не хвърля през рамо голям кокал. Изхвърлената кост веднага бе уловена от едно грамадно куче, което бе почти два пъти по-голямо от ловджийските хрътки край него. Чу се свирепо ръмжене, докато около масата летяха остатъци от храната и скоро кучетата се хранеха настървено, също както мъжете, седящи на нея.

Маделин се вгледа в тях. Дори и да се опитваше, не можеше да скрие погнусата си. В крайна сметка изгуби апетит.

По време на вечерята мъжете не си размениха и дума. Само от време на време доволното им сумтене успяваше да надвика шума, който вдигаха кучетата.

В началото, младата жена си помисли, че това е само трик, с който целят да я отвратят, но след като цялата тази шумотевица продължи, докато мъжете не напълниха стомасите си и се оригнаха доволно, тя трябваше да преосмисли мнението си.

— Не яде нищо, Маделин. Не си ли гладна? — попита Гилард с уста пълна с храна. Най-накрая бе забелязал, че тя не е докоснала месото от подноса между тях.

— Изгубих апетита си — прошепна му тя.

След това го загледа как отпи солидна глътка ейл и изтри уста в ръкава на туниката си. Младата жена затвори очи.

— Кажи ми нещо, Гилард — най-после проговори тя. — Защо мъжете не изчакаха Дънкън. Мислех, че той би настоял за това.

— О, Дънкън никога не яде с нас — отвърна Гилард.

Той отчупи голямо парче хляб и го предложи на Маделин. Тя само поклати глава.

— Как така Дънкън никога не се храни с вас?

— Ами откакто татко умря и Мери се разболя, той вече не го прави — гласеше отговора на най-малкият брат.

— Коя е Мери?

— Коя беше — поправи я той. — Тя е мъртва — Гилард се оригна, преди да продължи. — Тя беше икономката ни. Почина преди няколко години. Мислех, че ще надживее всички ни — каза той някак безчувствено, според Маделин. — Адела не искаше и да чуе, че трябва да намерим нова икономка. А очите на Мери отслабнаха до такава степен, че на края дори не успяваше да види къде се намира масата.

Гилард отново отхапа от месото и подхвърли през рамо поредната оглозгана кост. На Маделин ѝ се наложи да се преведе леко, за да избегне летящият кокал и бе залята от нова вълна гняв.

— Както и да е — продължи Гилард. — Дънкън е господар на тази крепост. Но гледа да стои колкото е възможно по-далече от семейството. Дори съм сигурен, че предпочита да се храни сам.

— Не се и съмнявам — промърмори Маделин. Помисли си, че и тя няма желание да присъства на вечерите и с нетърпение чакаше да се върне в стаята си. — Мъжете на Дънкън винаги ли се хранят с такъв ентусиазъм? — попита тя.

Гилард изглеждаше объркан от въпроса ѝ.

— Така наваксват за цял ден.

Маделин вече беше решила, че не би могла да издържи да ги гледа дори минута повече, когато внезапно мъчението свърши. Един по един воините се изправиха, оригнаха се шумно и закрачиха към входната врата. И ако не беше толкова отвратена, сигурно щеше да намери целият този ритуал за доста забавен.

Кучетата също се оттеглиха, лениво скупчвайки се пред огнището. Маделин реши, че животните имат много по-добри маниери от господарите си. Все пак никое от тях не се оригна, за да покаже задоволството си.

— Не яде нищо — каза Гилард. — Не ти ли хареса вечерята? — гласът му бе тих.

Маделин предположи, че той нарочно говори така, за да не го чуе Едмънд.

— Това вечеря ли беше? — попита тя, без да може да скрие гнева в гласа си.

— А ти как би го нарекла — намеси се намръщено Едмънд.

— Бих го нарекла хранене.

— Не разбирам какво намекваш — намръщи се още повече Едмънд.

— С радост ще ти обясня — отвърна му Маделин. — Виждала съм дори животни с по-добри маниери — тя кимна в опит да потвърди думите си. — Тези мъже не ядяха храната, Едмънд. Това, на което станах свидетел, не беше вечеря. Не, това беше хранене на глутница животни облечени като мъже. Достатъчно ясно ли се изразих?

Лицето на Едмънд беше станало огненочервено, докато слушаше речта ѝ. Той изглеждаше така, сякаш иска да прескочи масата и да я стисне за гърлото. Но тя бе прекалено ядосана, за да се интересува. Беше прекрасно да освободи на воля част от гнева си.

— Смятам, че изрази мнението си много ясно. Не си ли съгласен, Едмънд?

О, Господи, това бе Дънкън и дълбокият му мелодичен глас идваше точно зад нея. Не посмя да се обърне, защото знаеше, че ще изгуби новопридобития си кураж.

А той бе толкова близко. Леко се отпусна назад и усети как твърдите му бедра докосват раменете ѝ. Маделин осъзна, че не биваше да го докосва, защото лекия допир я накара да си спомни, колко мощни са тези негови мускулести крака.

Затова реши да го накара да се махне. Тя се изправи и се завъртя заставайки пред барона на Уекстън. Но той не се помръдна, което я принуди да отстъпи няколко крачки от него. Маделин повдигна полата си и слезе от платформата, след което се обърна, с намерението да му каже какво точно мисли за варварската му вечеря. Но в следващия миг направи грешката да го погледне в лицето и щом сивият му поглед я обгърна, цялата смелост, която бе събрала, сякаш се изпари.

Не беше честно да притежава такава загадъчна сила над ума ѝ. Защото сега се случваше именно това, каза си тя, той упражняваше силите си върху нея, объркваше мислите ѝ. Господ да ѝ е на помощ, в момента не можеше дори да си спомни какво искаше да му каже.

Без дори да си помисли да се сбогува, Маделин се обърна и бавно тръгна към стаята си. Реши, че това е поне някаква победа, защото вместо да върви, точно сега имаше желание да се затича с всички сили.

Успя да стигне до средата на залата, преди Дънкън да ѝ заповяда да спре.

— Маделин, не съм ти разрешил да се оттеглиш — той изговори бавно и отчетливо всяка една дума.

Тя се вцепени, обърна се, дарявайки му фалшива усмивка, и отвърна на думите му със същия надменен тон.

— Аз не съм искала позволениято ти.

Успя да зърне удивеното му изражение преди отново да му обърне гръб. Закрачи към изхода, мърморейки си, че все пак тя е само една пионка и не е длъжна да се подчинява на похитителя си. Да, това бе крайно несправедливо. Все пак тя бе добра, нежна дама.

И тъй като бе прекалено заета, за да си мърмори, дори не чу как Дънкън се приближи. Действаше като вълк, помисли си тя леко изплашена, когато силните му ръце властно се отпуснаха на раменете ѝ.

Дънкън я притисна малко по-силно, за да я накара да спре, но това въобще не бе нужно. В мига, в който я докосна, скованите ѝ рамене се отпуснаха.

Маделин притихна. Дънкън почувства как тялото ѝ потрепери. Тогавя осъзна, че не му обръща никакво внимание. Не, Маделин се бе втреничила във входната врата на залата. А там стоеше Адела.

ДЕВЕТА ГЛАВА

„Отвращавайте се от злото и придържайте се към доброто.“

Новият завет, Римляни, 12:9

Маделин бе ужасена от гледката пред себе си. Тя разпозна Адела в мига, в който я видя, защото жената удивително много приличаше на Гилард. Имаше същата кестенява коса и кафяви очи. Но не бе висока като брат си и беше невероятно слабичка с нездрав тен, който навеждаше на мисълта, че момичето е болно.

Адела бе облечена с рокля, която някога вероятно е била доста светла. Сега бе покрита с кал и мръсотия и бе трудно да се определи истинския ѝ цвят. Косата ѝ, дълга и права, бе също толкова мръсна, колкото и дрехата ѝ. Маделин си помисли, че в заплетената ѝ коса сигурно имаше и нещо повече от мръсотия.

Но след като първоначалният ѝ шок премина, осъзна, че не е отвратена от външността ѝ. Можеше да види изплашения, почти обсебен поглед в очите на момичето. В тях се четеше ужасна болка и отчаяние. Маделин усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Милостиви боже, брат ѝ бе отговорен за това. Маделин бе сигурна, че Лоудън щеше да прекара вечността в ада. Дънкън обви ръце около раменете ѝ и я придърпа плътно към себе си. Младото момиче не знаеше защо, но започна да трепери в прегръдките му.

— Ще я убия, Дънкън — заплаши Адела.

Изведнъж отнякъде се появи Едмънд. Маделин видя как мъжа забърза към сестра си и я хвана за ръката.

Адела бавно последва брат си до масата. Той ѝ говореше нещо, но гласът му бе прекалено тих, за да може да се чуе нещо. По всичко личеше, че се опитва да успокои сестра си. Походката ѝ вече не беше толкова скована и тя кимна няколко пъти, съгласявайки се с думите на брат си.

Когато Адела се настани до Едмънд, отново изкрещя заплахата си.

— Мое право е да я убия, Дънкън.

В очите ѝ се четеше такава омраза, че ако той не я държеше здраво, Маделин щеше да отстъпи назад.

Младата жена не знаеше как да отговори на тази заплаха. Най-после кимна, за да покаже на Адела, че е разбрала думите ѝ, но в същия миг помисли, че с това действие, сякаш изразява съгласието си, и добави:

— Можеш да опиташ, Адела.

Отговорът ѝ отприщи яростта на другата жена. Сестрата на Дънкън скочи толкова бързо от стола, че той се преобърна, падна от платформата и се блъсна с трясък в каменния под.

— В мига щом се обърнеш с гръб към мен, аз ще...

— Достатъчно — гласът на Дънкън прокълтя из залата. Заповедта му имаше моментален ефект. Адела се сви и сякаш се смали пред очите на Маделин.

Едмънд очевидно не хареса начина, по който Дънкън изкрещя на сестра им. Той погледна намръщено брат си, преди да вдигне стола от пода и да настани Адела на него.

Дънкън измърмори под нос някаква ругатня. Пусна раменете на Маделин, но хвана и задържа ръката ѝ. След това излезе от залата, повличайки я след себе си. Наложил се да подтичва, за да върви в крачка с него.

Той не я пусна, нито забави ход, докато не стигнаха площадката в горната част на стълбището, водещо до стаята ѝ в кулата.

— Как може да ѝ позволяваш да се държи така? — попита тя.

— Брат ти е виновен за всичко — отвърна ѝ Дънкън.

Маделин знаеше, че всеки момент ще се разплаче. Въпреки това изправи рамене.

— Много съм уморена, Дънкън. Бих искала вече да си лягам.

Тя бавно влезе в стаята, молейки се той да не я последва. След миг чу тропането на ботушите му по стълбите и разбра, че си е тръгнал.

Обърна се, затвори вратата и едва успя да стигне до леглото, преди да се разридае.

След като я остави, Дънкън незабавно се върна в залата. Смяташе да принуди братята си да му съдействат за плана, който бе измислил спрямо Маделин.

Едмънд и Гилард все още стояха на масата, споделяйки кана ейл. За негово облекчение, Адела вече бе напуснала залата.

Когато Дънкън се настани на мястото си, Гилард плъзна към него каната с питието, но пръв проговори Едмънд.

— Нима сега ние от рода Уекстън ще трябва да защитаваме сестрата на Лоудън от нашата?

— Маделин не е сторила нищо лошо на Адела — защити я Гилард. — Тя въобще не прилича на брат си и ти го знаеш дяволски добре, Едмънд. Ние се отнесохме към нея по най-безсрамен начин, а тя дори не е казала една лоша дума срещу нас.

— Не се прави на защитник на Маделин пред мен — озъби се Едмънд. — Тя е смела — призна и сви рамене. — Вече ни разказа историята как ти е спасила кожата по време на битката, Гилард. Господи, та ти ни я разказа толкова пъти, че вече я знам наизуст — после се обърна към Дънкън. — Проблемът изобщо не е в характера на Маделин. Самото ѝ присъствие разстройва Адела.

— Да — намеси се Дънкън. — И това ме радва истински.

— Какви ги говориш? — възмути се Едмънд.

— Преди да си изпуснеш нервите, отговори ми на един въпрос. Кога за последно Адела говори с теб?

— В Лондон, веднага след като я намерихме — отговори Едмънд. В гласа му се долавяше раздражение, но Дънкън не се интересуваше.

— Гилард? Кога за последно сестра ни говори с теб?

— По същото време, когато и с Едмънд — отговори намръщен най-малкият брат. — Каза ми какво се е случило и това беше всичко. Знаеш, че не е казала и дума от онази нощ.

— До тази вечер — напомни му Дънкън. — Адела започна да говори щом видя Маделин.

— И смяташ, че това е добър знак? — попита недоверчиво Едмънд. — Адела наистина проговори, но само за да заплаши с убийство, братко. Милостиви боже, нашата сладка сестричка се закле, че ще убие Маделин. Не гледам на това като на възстановяване.

— Адела постепенно се връща отново при нас — обясни Дънкън. — В момента тя е гневна и то толкова, че яростта замъглява разума ѝ, но аз вярвам, че с помощта на Маделин тя ще започне да се възстановява.

Едмънд поклати глава.

— Когато сестра ни Катрин дойде на гости, Адела дори не я погледна. Защо си мислиш, че Маделин ще успее да помогне, след като дори собствената ни сестра не успя да го стори.

На Дънкън му бе изключително трудно да изрази с думи чувствата си. Не бе свикнал да обсъжда с братята си толкова важни проблеми. Не, обикновено той раздаваше заповеди и очакваше всеки да направи всичко по силите си, за да му угоди. Дънкън управляваше домакинството си по същия начин, както и воините си, точно както бе правил и баща му преди него. Единственото изключение на това правило бе, когато тренираше с хората си. Тогава Дънкън ставаше не само активен участник, но и техен учител, изискващ да овладеят всичките му бойни умения.

Но положението, в което се намираха, бе доста необичайно за тях. Братята му заслужаваха да знаят какво е решил да прави. Все пак Адела бе и тяхна сестра. И те също имаха право да изразят гласно мнението си.

— Предлагам отново да изпратим хора, за да доведат Катрин — намеси се Едмънд със стиснати зъби.

— Не е нужно — заяви Дънкън. — Маделин ще помогне на Адела. Само трябва да ѝ дадем няколко насоки — добави с лека усмивка. — Тя е единствената, която може да разбере какво става в ума на Адела. Рано или късно сестра ни ще се обърне към нея.

— Да, Дънкън, Адела ще се обърне към твоята Маделин веднага с кинжал в ръка и изпълнена с желание за убийство. Трябва да вземем предпазни мерки.

— Не искам да излагаме Маделин на опасност — отбеляза Гилард. — Смятам, че трябва да я пуснем да си върви. Лоудън веднага ще я открие. Тя не е притежание на Дънкън, Едмънд. Всички сме отговорни за нея еднакво — гласът му бе мек, но по напрегнатите рамене и от начина, по който гледаше брат си, личеше, че открито го предизвиква.

— Маделин е моя, Гилард — тихо, но заплашително произнесе Дънкън.

Гилард неохотно кимна, за да изрази съгласието си.

Едмънд наблюдаваше братята си. Въобще не му допадна собственическият тон в гласа на Дънкън. Изведнъж осъзна, че е съгласен с Гилард, а това беше нещо, което рядко се случваше, защото в повечето случаи братята бяха на различно мнение.

— Може би наистина трябва да освободим Маделин — каза той, докато вече обмисляше различните възможности, за да я отпратят час по-скоро и по-надалеч.

Юмрукът на Дънкън се стовари със сила, достатъчна да преобърне каната с ейл от масата. Тя щеше да падне на пода, ако Гилард не бе реагирал достатъчно бързо.

— Маделин няма да ходи никъде, Едмънд. Ще те попитам само веднъж, братко. Ще ме подкрепиш ли?

За миг надвисна тягостна тишина между двамата братя.

— Значи държиш на това? — най-после каза Едмънд.

Дънкън кимна. Гилард ги гледаше смутено. Очевидно бе пропуснал нещо, но не знаеше какво точно.

— Да, така ще бъде — повтори Дънкън. — Смяташ ли да ми противоречиш по този въпрос?

Едмънд въздъхна и поклати глава.

— Не. Зад теб съм, Дънкън, но ще те предупредя, че това решение ще ти навлече куп проблеми.

— Няма да се разколебая, Едмънд — Дънкън не сметна за нужно да продължава разговора.

Гилард реши, че ще изчака да остане насаме с Едмънд, за да го попита за какво бе всичко това. Освен това един от коментарите предизвика нов въпрос в ума му.

— Дънкън? Какво имаше предвид, когато каза, че трябва да дадем няколко насоки на Маделин, за да помогне на Адела?

Той се обърна към Гилард. Бе много доволен от подкрепата на Едмънд и настроението му доста се разведри.

— Маделин е имала преживявания, които ще ѝ са от полза със сестра ни. Предложението ми е да ги срещаме възможно най-често. Едмънд, твое задължение ще бъде всяка вечер да придружаваш Адела

долу за вечеря. Гилард, ти ще водиш Маделин. Тя не се страхува от теб.

— А от мен се страхува, така ли? — попита недоверчиво Едмънд.

Дънкън игнорира въпроса, но погледна раздражено брат си, за да му даде да разбере, че мрази да го прекъсват.

— Не ме интересува дали Адела, или Маделин отказват да слязат. Ако се наложи, ги довлечете насила долу, но те ще се хранят заедно.

— Адела ще пречупи нежната ни Маделин — възпротиви се Гилард. — Сладката Маделин няма да успее да се справи с...

— Сладката Маделин има темперамент по-свиреп и от разярена котка, Гилард — раздражено го прекъсна Дънкън. — Трябва само да я предизвикаме да покаже ноктите си.

— Какви ги говориш? — извика изненадано Гилард. — Маделин е нежна девойка. Защо...

Обичайното намръщено изражение напусна Едмънд. Той дори се засмя.

— Има и доста *сладък* лъв юмрук, Гилард. Всички много добре знаем каква нежна девойка е тя. Показа го като крещеше толкова силно, че сигурно цяла Англия я е чула.

— Тогава треската владееше ума ѝ. Дънкън, казах ти, че трябваше да ѝ отрежем косата, за да прогоним демоните. Маделин не бе на себе си. Дори не си спомня, че е посинила окото на Едмънд.

Дънкън поклати глава.

— Не е нужно да я защитаваш пред мен — каза той.

— Е, какво смяташ да правиш с нея? — попита Гилард, без да успее да скрие заповедническите нотки, прокрадващи се в гласа му.

— Тя ще остане тук в безопасност, Гилард — след като каза това, той се изправи, за да излезе от стаята, но Едмънд го спря.

— Няма да е в безопасност, докато Адела не възвърне разсъдъка си. Маделин ще е подложена на доста изпитания.

— Всички ние ще сме подложени на изпитание — каза Дънкън. — Но с Божията воля, всичко ще се нареди.

После се сбoguва с братята си и се отправя към езерото за вечерното си плуване.

Мислите му продължаваха да се връщат към Маделин. Нямахте как да отрече истината. По някаква странна ирония на съдбата, тя бе останала недокосната от злото, владеещо брат й. Бе жена, на която можеш да разчиташ. Макар да криеше истинската си същност, помисли си Дънкън с усмивка, той бе имал безценна възможност да я види такава каквата е. По време на силната треска, бе показала, че е страстна и духовита. Да, тя бе чувствена жена, жадна за живот и това го очарова неимоверно.

Вероятно, помисли си той, и Адела щеше да помогне несъзнателно на Маделин. Сестра му несъзнателно можеше да я накара да събори стените, с които се бе обградила.

Ледената вода най-после успя да разсея Дънкън достатъчно, да го накара поне за миг да забрави мислите си. Реши, че след като приключи с плуването ще отиде при Маделин. Това бе достатъчно добра причина да побърза с ритуала си.

Маделин тъкмо бе отворила капациите на прозорците, когато видя Дънкън да върви към близкото езеро. Бе с гръб към нея и тя проследи как мъжа свали всичките си дрехи, преди да се потопи във водата.

За нейно учудване не се почувства засрамена, че го вижда без дрехи. Да, голотата му въобще не я притесняваше. Бе просто твърде изумена от действията на този глупав мъж, за да я е грижа дали се изчервява. Освен това, той бе с гръб към нея, и така й спестяваше неудобството.

Тя не можеше да повярва, че Дънкън наистина ще се потопи във водата, но той направи точно това, без да се поколебае дори за миг.

Пълната луна й осигуряваше достатъчно светлина, за да може без проблем да го проследи как плува от единия до другия край на езерото и обратно. Маделин не го изпусна от поглед дори за миг, но вродената й срамежливост я накара да затвори очи, щом го видя да излиза на брега. Изчака няколко минути, които според нея му бяха достатъчни, за да се облече и отново отвори очи.

Дънкън стоеше на брега на езерото, долната част на тялото му вече бе покрита. Наистина приличаше на отмъстителния кръщелник на Зевс, надарен с най-великолепното тялото, което бе виждала.

Той не си направи труда да облече туниката си, а вместо това я праметна през рамо. „Не му ли е студено?“ Маделин вече трепереше само от полъха на свежия бриз, долитащ през отворения прозорец. А Дънкън се държеше така, сякаш бе топъл пролетен ден. Вървеше към дома си с бавна, ленива походка.

Сърцето ѝ се разтуптя по-бързо, когато Дънкън се приближи. Наистина имаше добро телосложение с дълги крака, тесен кръст и невероятно широки рамене. Силните му мускулести ръце бяха ясно подчертани на лунната светлина. Маделин можеше да види и релефните мускули на гърдите му. Мощта, която се излъчваше от него, дори и от това голямо разстояние, я вълнуваше и плашеше едновременно.

Изведнъж Дънкън спря и погледна нагоре, улавяйки Маделин да го гледа. Тя инстинктивно понечи да му махне за поздрав, но се отказа боязливо. Не можа да види лицето му, но бе сигурна, че се мръщи. Господ ѝ бе свидетел, че това бе обичайното му изражение.

Тя се обърна и се върна в леглото си, забравяйки да затвори капациите на прозорците.

Все още беше ядосана. Всеки път като се сетеше за Адела ѝ идваше да закрещи. Но вместо това плака почти цял час, докато страните ѝ се зачервиха и очите ѝ подпухнаха.

Адела бе виновна за яростта ѝ. Горкото момиче бе преживяло толкова много мъка.

Маделин знаеше, какво е да зависиш от милостта на някой друг. Разбираше гнева, бушуващ в Адела и ѝ съчувстваше.

Но също така беше ядосана и на братята Уекстън, които бяха усложнили ситуацията, отнасяйки се с нея като с болна.

Маделин взе решение, че отсега нататък ще се грижи за Адела. Не мислеше, че иска да ѝ помогне само защото Лоудън бе причината за всички беди, които бе изживяла. Въпреки че бе негова сестра, тя не се чувстваше отговорна за деянията му. Щеше да ѝ помогне, защото младата жена бе много уязвима и сякаш бе изгубила себе си.

Тя щеше да бъде нежна и мила и с времето Адела щеше да приеме утехата, която ѝ предлагаше.

Господ да ѝ е на помощ, Маделин отново се разплака. Чувстваше се като в капан. Беше толкова близо до границата и до дома на братовчедка си Едуайт, но засега трябваше да отложи плановете си за

бягство. Адела имаше нужда от любов и грижи, а онези варвари — братята ѝ — не знаеха значението на нито една от тези думи. Да, докато сестрата на Дънкън не се възстановеше, тук се нуждаеха от нея.

Въздухът в стаята стана леденостуден. Маделин се сгуши под завивките трепереща, преди да осъзнае, че капациите на прозорците са отворени. Стана от леглото, уви една кожа около раменете си и забърза към прозореца.

Беше започнало да вали и Маделин реши, че времето подхожда на настроението ѝ. Погледна навън само за да се увери, че Дънкън не е все още там, а после и към niskия хълм зад защитните стени.

Там имаше някакво животно. Беше толкова изумена от гледката, че се повдигна на пръсти, навеждайки се през прозореца, и не отмести погледа си дори за секунда, защото се боеше, че ако мигне дори веднъж, звярът ще изчезне от полезрението ѝ.

Животното сякаш гледаше право към нея. Тогава Маделин си помисли, че и нейният ум е размътен, също като този на Адела. Милостиви Боже, звярът приличаше на вълк. И, Господи, беше великолепен.

Маделин поклати глава, но продължи да гледа, сякаш хипнотизирана от гледката. Когато вълкът изви шия назад, тя си помисли, че ще започне да вие. Но дори и да беше така, до нея не достигна никакъв звук, и тя реши, че за това са виновни вятърът и дъждът, блъскащи се в каменните стени на крепостта.

Нямаше представа колко дълго е стояла до прозореца, гледайки животното. Умишлено затвори очи за няколко секунди, но когато ги отвори, вълкът все още бе там.

— Това е само някакво куче — промърмори тя. *Да, куче, а не вълк.* И добави: — Едно доста голямо куче.

Ако Маделин бе суеверна щеше да заключи, че вълкът е поличба.

Тя затвори прозорците и се върна в леглото.

Съзнанието ѝ бе пълно с образи на дивия звяр. Необходимо ѝ бе доста време, преди да се успокои достатъчно, за да заспи. Последната ѝ мисъл бе доста глупава. Реши, че все пак не е видяла вълк.

Маделин трепереше толкова силно от нощния студ, че се събуди. Усети, че Дънкън обви ръцете си около нея и я притиска към топлото си тяло.

Тя се усмихна на този прекрасен сън и заспа дълбоко.

ДЕСЕТА ГЛАВА

„В ония дни се намираха исполините на земята.“
Стария завет, Битие, 6:4

Маделин се закле, че ако доживее до тридесет, никога няма да забрави дните, които последваха, след като реши да помогне на Адела.

Беше седмица като никоя друга. Изключение би било нашествието на херцог Уилям^[1], но тъй като все пак не е била родена тогава, за да бъде свидетел на това събитие, допускаше, че вероятно това не се брои. През тази седмица едва не изгуби своята деликатна натура и здравия си разум. Маделин не бе сигурна кое желае повече, но държеше да запази и двете си качества.

Беше стигнала до там, че вместо поздрав, скърцаше със зъби. И за всичко това, разбира се, бяха виновни членовете на клана Уекстън.

На Маделин ѝ бе позволено свободно да обикаля из крепостта, придружавана винаги от един воин, който вървеше след нея като сянка. Дори бе получила позволенията на Дънкън да използва остатъците от храната, за да храни животните. И тъй като воинът бе чул молбата ѝ, се застъпи за нея пред мъжете, отговарящи за спускането на подвижния мост.

Маделин извървя целият път до върха на хълма покрай крепостта, носейки на ръце чанти, пълни със свинско и птиче месо, както и зърно. Не знаеше какво предпочита да яде нейното диво куче, затова се бе подготвила да го изкуши.

Сянката ѝ, красив воин на име Антъни, мърмореше по време не целия път. Беше предложил да яздят, но Маделин се възпротиви и го принуди да върви след нея. Обясни му, че разходката ще им се отрази добре, като с това се надяваше да избегне нуждата да му обяснява, че не може да язди.

Когато Маделин се върна, Дънкън я очакваше. И не изглеждаше никак доволен.

— Не ти е позволено да излизаш отвъд крепостните стени — започна натъртено той.

Ангъни веднага ѝ се притече на помощ, напомняйки на господаря си:

— Вие ѝ позволихте да нахрани животните.

— Да, позволи ми — потвърди Маделин с най-сладката си усмивка и най-нежния си поглед, за да го накара да помисли, че въобще не я е притеснил.

Дънкън кимна.

Изражението на лицето му бе ледено. Маделин си помисли, че точно сега сигурно му се иска да се бе отървал от нея. Въпреки това обаче, не ѝ се разкрещя. В интерес на истина дори не бе повишил глас. Но не се и налагаше. Само външността му бе достатъчна, за да привлече нечие внимание, а изражението му, когато бе толкова страховито, както сега, имаше много по-голям ефект от виковете и крясъците.

Маделин изобщо не се страхуваше от него. За нещастие обаче ѝ се налагаше да си повтаря това по няколко пъти на ден. И все още не бе събрала кураж, за да го попита какво имаше предвид, когато ѝ каза, че тя вече му принадлежи. Продължаваше да отлага този въпрос, защото се страхуваше от отговора му. Освен това си каза, че след като Адела се почувства добре, ще ѝ остане достатъчно, за да разбере каква ще бъде собствената ѝ съдбата.

— Отидох само до върха на хълма — най-после проговори Маделин. — Да не би да си помисли, че ще продължа да вървя, докато не стигна до Лондон.

— Защо си ходила дотам? — попита той, игнорирайки намека ѝ, че би могла да избяга.

Реши, че това е толкова нелепо, че не заслужава отговора му.

— Ходих да си нахраня вълка.

Реакцията му бе доста удовлетворяваща. За пръв път не бе успял да скрие изражението си. Гледаше я напълно изумен. Маделин се усмихна.

— Ако искаш, можеш да ми се присмееш, но видях или едно много голямо куче, или див вълк, и почувствах, че е мой дълг да го храня, докато времето се пооправи, за да може да започне да ловува сам. Разбира се, това означава, че през цялата зима ще трябва да се

грижа за изхранването му, но съм сигурна, че още в началото на пролетта, моят вълк вече ще може сам да намира прехраната си.

Дънкън ѝ обърна гръб и се отдалечи.

Маделин усети, че се усмихва. Той не ѝ беше забранил да излиза извън крепостта и според нея това си беше една доста голяма победа.

В интерес на истината, тя не мислеше, че дивото куче е все още наоколо. Всяка нощ поглеждаше през прозореца по същото време, когато бе видяла животното, но то никога не бе там. То си бе тръгнало и понякога, най-вече през нощта, когато лежеше под завивките, се чудеше дали наистина го е видяла или е било просто плод на въображението ѝ.

Но тя никога нямаше да признае това на Дънкън и всеки път, когато преминаваше спуснатия мост, за да излезе навън, се чувстваше прекалено доволна от себе си. Храната, която бе оставила в гората миналата вечер, бе изчезнала, показвайки, че там има животни, които се хранят през нощта. Беше щастлива да знае, че не бе пропиляна напразно. Но бе още по-щастлива, когато дразнеше Дънкън.

Да, беше ѝ много забавно да го дразни. Той вече я избягваше и тя реши, че се справя доста добре.

Дните щяха да бъдат много по-приятни, ако не трябваше да се притеснява за вечерите. Те бяха като тежест на раменете ѝ и поставяха на изпитание нежната ѝ природа.

Оставаше навън възможно най-дълго, игнорирайки дъжда и студа. Гърти ѝ бе дала стари дрехи, които бяха на Катрин, по-голямата сестра на Дънкън. Дрехите бяха прекалено дълги, но Маделин се захвана с иглата и конеца и ги преправи, за да са ѝ удобни. Не се интересуваше дали са модерни или не. Дрехите бяха износени, но чисти и много меки. Най-важното обаче бе, че ѝ държаха топло.

Всеки следобед ходеше до конюшните, за да носи бучки захар на жребеца на Дънкън, белият красавец на име Силенус. За кратко двамата с жребеца бяха изградили нещо подобно на връзка. Той вдигаше доста шум, скачайки в бокса си, сякаш искаше да строши дървената преграда, но веднага утихваше щом видеше Маделин да приближава. А започнеше ли да му говори, Силенус се успокояваше напълно. Младата жена разбираше нуждата на животното да се перчи пред нея, и всеки път го възнаграждаваше с лакомството.

Въпреки огромния си размер, Силенус се бе привързал към нея и беше станал доста гальовен. Той винаги побутваше ръката ѝ, за да я накара да го гали, и когато тя спираше, за да си почине, отново започваше да я подканя с муцуна, докато ръката ѝ не се озовеше на главата му.

Главният коняр не харесваше посещенията на Маделин в конюшната и изразяваше мнението си на висок глас, за да е сигурен, че тя ще го чуе. Освен това се оплакваше, че е разглезила коня на Дънкън и всеки път заплашваше, че ще каже на господаря си какво е направила. Но това бяха само празни приказки, защото в действителност конярят бе изумен от дарбата ѝ да се справя с темпераментния жребец. Той все още бе малко изнервен, когато трябваше да оседлава животното, но младото момиче очевидно не се страхуваше.

През третия следобед той най-сетне я заговори и до края на седмицата се бяха сприятелили.

Името му бе Джеймс и бе съпруг на Мод. Техният син Уилям все още се държеше за полите на майка си, но Джеймс ѝ сподели, че няма търпение момчето да порасне достатъчно, че да може да го води със себе си и да го учи на разни неща. Гордият баща бе споделил, че момчето ще последва традициите и също ще стане коняр.

— Ако не го оседлавате, Силенус ще ви позволи да го яздите — каза един следобед Джеймс, след като бе развел Маделин из конюшните.

Тя се усмихна. Мъжът бе приел името, с което бе кръстила жребеца на Дънкън.

— Никога не съм яздила без седло — каза тя. — Ако трябва да съм честна, Джеймс, нямам почти никакъв опит в ездата.

— Може би — предложи той с нежна усмивка, — когато дъждът спре, бихте могла да се научите да яздите.

Маделин кимна.

— Но щом не умеете, чудя се как сте се предвижвала от едно място до друго.

— Ходех пеша — каза му тя и се разсмя при вида на удивеното му изражение. — Не гледай така сякаш съм ти изповядала някакъв ужасен грях.

— Имам една внимателна кобила, може да започнете да се упражнявате — предложи той.

— Не, благодаря — отвърна Маделин. — На Силенус това няма да му хареса. Така можем да нараним чувствата му, а ние не го искаме, нали?

— Можем ли да ги нараним? — Джеймс изглеждаше истински объркан.

— Двамата със Силенус ще се справим перфектно.

— Знаете, че това е жребецът на господаря, нали, милейди? — заекна коняря. Звучеше така, сякаш се задавя с думите.

— Много добре знам на кого принадлежи — отвърна тя. — Не се тревожи, че жребецът е толкова голям — след което добави в опит да разсее недоверието му: — И преди съм яздила Силенус.

— Но имате ли позволение на господаря?

— Ще го получа, Джеймс.

Тя се усмихна отново и всички логични възражения отлетяха от ума на главния коняря. Да, каза си той, заради начина, по който изглеждаше, с прекрасните си сини очи и невероятно доверчива усмивка, Джеймс осъзна, че е съгласен с нея.

Когато Маделин напусна конюшните, охраната ѝ вървеше плътно зад нея. Той постоянно напомняше с присъствието си, че тя не е тук на светска визита, въпреки че държанието му спрямо нея бе коренно променено. Вече не бе така раздражен от задачата си да я пази.

От начина, по който останалите воители го поздравяваха, Маделин заключи, че повечето мъже в крепостта са му приятели. Той имаше по момчешки палава усмивка, която не подхождаше на телосложението и годините му. Не можеше да си обясни защо му бяха наредили да я следва, след като с това можеше да се справи и някой с по-нисък ранг, като оръженосеца Ансел например, който щеше да е по-подходящ за тази длъжност.

Любопитството я измъчваше и накрая тя не издържа и го попита.

— Да не би да си сторил нещо, с което да си разочаровал господаря си?

Антъни явно не разбра въпроса ѝ.

— Когато воините се връщат от задачите си, виждам с какъв завистлив поглед ги гледаш, Антъни. Сигурна съм, че предпочиташ да тренираш заедно с тях, вместо по цял ден да вървиш по петите ми.

— За мен това не е проблем — възрази той.

— И все пак не разбирам защо са ти възложили тази задача, освен ако не си ядосал Дънкън по някакъв начин.

— Имам рана, която се нуждае от повече време, за да зарасне — обясни Антъни. Гласът му бе колеблив и тя забеляза червенината, обагрила шията му.

На Маделин ѝ се стори странно, задето мъжът се срамува от това. Но за да го накара да се почувства по-добре, реши да сподели:

— И аз имах рана и мога да те уверя, че не беше никак лека — прозвуча като самохвалство, но целта ѝ бе да му покаже, че няма нищо срамно в това да те ранят. — Едва не умрях, Антъни, но Едмънд ме спаси. Сега имам ужасен белег по цялата дължина на бедрото си.

Антъни все още изглеждаше притеснен от темата.

— Воините не мислят ли, че е чест да бъдеш ранен в битка? — попита Маделин.

— Да, така е — отвърна мъжът, стисна ръце зад гърба си и закрачи по-бързо.

Изведнъж на Маделин ѝ хрумна, че може би той се притеснява от мястото на раната. Ръцете и краката му ѝ изглеждаха напълно здрави, тъй че оставаха гърдите и...

— Няма да говорим повече за това — избъбри тя и усети как лицето ѝ се зачервява.

Веднага щом Антъни забави крачка, младата жена осъзна, че е била права. Раната явно се намираще на доста неудобно място.

Въпреки че никога не го попита, Маделин се зачуди защо воините тренират толкова много и то всеки ден. Защитата на господаря сигурно беше нещо доста трудно, предвид факта, че той със сигурност имаше много врагове. Не си правеше прибързани заключения. Дънкън бе мъж, на когото му бе доста трудно да създаде добро впечатление, и със сигурност да се държи тактично и дипломатично не бе едно от преимуществата му. Вероятно имаше повече врагове, отколкото приятели в двора на Уилям II.

За нещастие разполагаше с прекалено много свободно време, през което да мисли за Дънкън. Не бе свикнала да прекарва толкова часове, без да се занимава с нещо. Ако не бе навън с Антъни, се въртеше около Гърти и Мод и постоянно им даваше съвети и предложения как да направят дома на Дънкън малко по-приятелен.

Мод не бе толкова предпазлива, колкото Гърти. Тя винаги оставяше за малко ежедневните си задачи, за да поседне и да си побъбри с Маделин. Малкият Уили, четиригодишният син на Мод, доказва, че е бърлив като майка си, веднага щом Маделин успя да измъкне палеца от устичката му.

Когато слънцето започна да залязва, стомахът ѝ се сви и главата ѝ започна да пулсира. Това не бе никак чудно, помисли си тя, след като вечерите със семейство Уекстън бяха истинско изпитание, с което дори и Одисей не би могъл да се справи.

На Маделин не ѝ бе разрешено да отсъства по време на вечеря. Бе опитвала всичко, освен да падне на колене, но Дънкън не ѝ разрешаваше да вечеря в стаята си. Бе ѝ заповядал да присъства на семейните вечери, но той самият имаше наглостта да се измъква от отвратителното събитие. Баронът винаги се хранеше сам и се появяваше едва когато воините му се бяха нахранили, а масите и пода — почистени от всички отпадъци, изхвърлени от хората му.

Адела не допринасяше особено за приятния разговор на масата. Докато мъжете хвърляха през рамо кости и отпадъци, тя засипваше Маделин с обиди.

Младата жена не мислеше, че може да издържи още дълго на това мъчение. Усмивката ѝ бе крехка като сух пергамент.

На седмата вечер хладнокръвието на Маделин се бе стопило и гневът ѝ изригна с такава сила, че тези, които присъстваха, бяха прекалено удивени, за да реагират по някакъв начин.

Дънкън тъкмо ѝ бе позволил да напусне залата. Маделин се изправи, извини се и тръгна към изхода.

Главата ѝ пулсираше и позволи на Адела да мине първа. Просто нямаше желание да участва в още един сблъсък. Вместо да я заобиколи обаче, малката сестра на Дънкън се насочи право срещу нея.

Маделин предпазливо погледна към Адела и видя малкия Уили да наднича през открената врата. Момченцето ѝ се усмихна и тя спря, за да си поговори с него.

Детето отвърна на усмивката ѝ. То се стрелна пред Адела точно в момента, в който тя повдигаше ръка, готова отново да започне да обижда Маделин. Опаката част на ръката ѝ удари Уили през лицето и от удара малкото момченце падна на земята.

Детето се разплака, Гилард изкрещя, а Маделин нададе оглушителен писък. Гневният звук привлече вниманието на всички в залата. Дори Адела, която никога не бе реагирала по никакъв начин спрямо Маделин, отстъпи крачка назад.

Гилард започна да се изправя, но Дънкън хвана ръката му и го спря. По-младият мъж бе готов да спори, но погледа на брат му го разубеди.

Маделин изтича до момченцето и го заутешава с нежни думи и леки целувчици по главата, преди да го помоли да отиде при майка си. Мод, която бе чула плача на детето си, вече слизаше по стълбището, плътно следвана от Гърти.

Чак тогава Маделин се обърна, за да се изправи срещу Адела. Вероятно щеше да успее да обуздае гнева си, ако сестрата на Дънкън бе показала някакъв признак на разкаяние. Адела обаче не изглеждаше така, сякаш съжалява за стореното. А когато промърмори, че момчето само си е виновно, Маделин изгуби контрол.

Адела тъкмо бе изрекла, че Уили е само един невъзпитан досадник, когато Маделин скочи към нея и я зашлеви през устата. Изненадана от плесницата, Адела загуби равновесие и падна на колене. Това даде предимство на Маделин, която я хвана за косата, така че Адела да не може да се измъкне от хватката ѝ или да ѝ отвърне. Маделин дръпна главата ѝ назад и я принуди да я погледне.

— За последен път говориш толкова обидно за някого, Адела. Разбра ли ме?

Всички гледаха удивено към двете жени. Едмънд се съвзе пръв.

— Пусни я, Маделин — извика той.

Без да откъсва поглед от Адела, тя му изкрещя в отговор.

— Стой настрана, Едмънд. След като ме държиш отговорна за онова, което се е случило със сестра ти, реших, че е крайно време да оправя нещата. Сега.

Дънкън не каза и дума.

— Не те обвинявам за нищо — извика Едмънд. — Пусни я. Тя е...

— Тя има нужда от баня, Едмънд.

Маделин видя, че Мод и Гърти стоят и я наблюдават от вратата и затегна хватката си около Адела, преди да се обърне към прислужниците.

— Смятам, че ще ни трябват поне две вани с вода, за да се отървем от цялата тази мръсотия, която покрива клетото същество. Погрижи се за това, Гърти. Мод, отиди да намериш чисти дрехи за господарката си.

— Смятате да се къпете ли, милейди? — попита Гърти.

— Адела ще се къпе — обяви Маделин. След това се обърнато към нея. — И всеки път, когато ми кажеш дори само една неприлична дума, ще мия устата ти със сапун.

Тогава пусна косата ѝ и ѝ помогна да се изправи. Сестрата на Дънкън се опита да се отдръпне, но Маделин не ѝ позволи. Гневът ѝ даваше сила, граничеща с тази на Херкулес.

— По-висока си от мен, но аз съм по-силна, и в този миг много по-зла, отколкото можеш да си представиш. Ако се наложи да те ритам нагоре по стълбите, повярвай ми, ще го направя с голямо желание — тя хвана ръката ѝ и я задърпа след себе си, докато вървеше към изхода и си мърмореше достатъчно силно, че тримата братя да я чуят: — И докато те ритам, вярвай ми, ще се усмихвам най-сияйно.

Адела избухна в сълзи. Маделин остана непреклонна. Момичето нямаше да получи повече съчувствие от нея. Едмънд и Гилард прекалено много я бяха щадили. Без да го осъзнават, братята бяха навредили на сестра си със съжалението и състраданието си. Сега тя се нуждаеше от твърда ръка. А тази на Маделин бе достатъчно твърда. Странно, но главата вече не я болеше.

— Плачи колкото си искаш, Адела. Няма да ме разубедиш. Посмя да наречеш малкият Уили невъзпитан, а това определение се отнася за самата теб. Ти си невъзпитаната. Но ще се промениш. Обещавам ти.

Маделин продължи с назидателната реч през целия път до стаята си. И не ѝ се наложи да ритне Адела нито веднъж.

Докато напълниха дървените вани с вода, желанието ѝ за съпротива се бе изпарило от Адела. Гърти и Мод трябваше да помогнат, за да свалят дрехите от гърба ѝ.

— Изгори ги — нареди Маделин, подавайки мръсните дрипи на Гърти.

Когато набутаха Адела в първата вана, лицето ѝ доби такова изражение, че заприлича на злобната жена на Лот^[2]. Сестрата на

Дънкън застина като каменна статуя, взирайки се гневно в една точка. В очите ѝ се четеше неприкрит ужас, примесен с гняв.

— Защо са нужни две вани? — попита Мод, кършейки притеснено ръце.

Адела изведнъж смени тактиката и сграбчи косата на Маделин. Изглеждаше така, сякаш искаше да я смъкне, заедно със скалпа ѝ.

За ужас на Мод, дамата, която бе смятала за нежна и добра, потопа главата на Адела под водата. Дали не искаше да удави сестрата на барона?

— Не мисля, че лейди Адела може да диша под водата — каза Мод.

— Да, така е, но освен това не може и да ме плюе от там — отговори Маделин, натъртвайки на всяка дума.

— Е аз никога... — започна Гърти, преди да се обърне.

Мод видя как приятелката ѝ тича към вратата. Гърти бе голяма клюкарка и винаги щом имаше възможност, разказваше надълго и нашироко какво е видяла, помисли си Мод. Освен това барон Уекстън сигурно щеше да иска да знае какво се случва.

На Мод ѝ се прииска да тръгне с Гърти. В момента лейди Маделин я плашеше истински. Никога не бе и намеквала, че притежава толкова гневен характер. Но все пак тя се бе застъпила за малкия Уили и поради тази причина щеше да остане и да ѝ помага, докато лейди Маделин се нуждаеше от нея.

— Имаме нужда от две вани, защото Адела е толкова мръсна, че ще ѝ се наложи да се изкъпе два пъти.

На Мод ѝ бе трудно да чуе думите ѝ. Адела бе започнала да рита и драска. Господи, навсякъде имаше вода и най-вече по лейди Маделин.

— Моля те, подай ми сапуна — каза Маделин.

Следващият час бе изпитание, което бе достойно за разказване поне до следващата пролет. През две минути Гърти надничаше през вратата, за да следи докъде са стигнали. А след това тичаше долу, за да докладва на Едмънд и Гилард.

Когато суматохата приключи, Гърти изглеждаше истински разочарована. Лейди Адела стоеше тихо пред камината, докато лейди Маделин разресваше косата ѝ. Малката сестра на барона бе спряла да се бори и шумотевницата бе намалела.

Мод и Гърти напуснаха кулата, след като ваните бяха изпразнени и отнесени.

Адела и Маделин не си бяха казали и дума. Изведнъж Мод се появи пред Маделин.

— Все още не съм ви благодарила, задето помогнахте на момчето ми.

Маделин тъкмо щеше да ѝ отговори, когато Мод продължи:

— Имайте предвид, обаче, че не се сърдя и на лейди Адела. Тя не е виновна за това, че е такава. Но вие се постарайте доста, за да успокоите Уили и съм ви много благодарна.

— Не исках да го удрям.

Признанието дойде от Адела. Това бяха първите ѝ прилични думи. Мод и Маделин се усмихнаха леко.

Веднага след като вратата се затвори зад слугинята, Маделин издърпа един стол и седна срещу Адела. Но младото момиче отказа да я погледне. Бе стиснала ръце в скута си и се взираше втренчено в тях.

Маделин бе отделила доста време, за да разгледа сестрата на Дънкън. Адела всъщност бе истинска красавица. Имаше дълбоки кафяви очи, златистокестенява коса, в която, след като бе почистена от мръсотията, се оказа, че преобладават русите кичури.

И макар да не приличаше много на Дънкън, тя притежаваше инатливия му нрав. Маделин се насили да бъде търпелива.

Измина цял час, преди Адела да се примири и да я погледне.

— Какво искаш от мен?

— Искам да ми разкажеш какво ти се е случило.

Лицето на Адела веднага почервеня.

— Искаш ли всички детайли, Маделин? Ще ти достави ли удоволствие да ги научиш? — Адела започна да си играе с ръкава на чистата нощна роба, с която беше облечена.

— Не, няма да ми достави удоволствие — отговори тъжно Маделин. — Но ти имаш нужда да говориш за това. В теб има насъбрана много горчилка, Адела, и трябва да се отървеш от нея. След това ще се почувстваш много по-добре, обещавам ти. И повече няма да се налага да продължаваш с това детинско държание, което разиграваш пред братята си.

Очите на Адела се разшириха.

— Как разбра, че... — изведнъж осъзна, че се издава.

Маделин се усмихна.

— Дори и най-големият глупак може да види, че не ме мразиш. Всеки ден се разминаваме из крепостта и никога не ми крещиш. О, Адела, прекалено избирателна си в омразата си.

— Но аз те мразя.

— Не, не е така — настоя Маделин. — Въобще не ме мразиш. Не съм сторила нищо, за да те нараня. И двете сме невинни жертви, хванати по средата на войната, която водят братята ни. Да, и двете сме невинни.

— Аз вече не съм невинна — отвърна Адела. — А Дънкън идва в твоето легло всяка вечер, едва ли и ти си такава.

Маделин бе удивена от думите ѝ. Защо момичето си мислеше, че Дънкън я посещава през нощта? Тя грешеше, разбира се, но точно сега ѝ се искаше да разрешат проблемите на Адела. Щяха да обсъждат нейната невинност по-късно.

— Бих убила брат ти, ако имам възможност — обяви Адела. — Защо просто не ме оставиш на мира? Искам да умра в мир.

— Не изговаряй тези греховни думи — скара ѝ се Маделин. — Адела, как мога да ти помогна, ако не ми...

— Защо? Защо искаш да ми помогнеш? Ти си сестра на Лоудън.

— Не дължа лоялност на брат си. Той унищожи всичко това преди много години. Кога срещна Лоудън? — попита небрежно тя, сякаш въобще нямаше значение.

— В Лондон — отговори Адела. — И това е всичко, което смятам да ти кажа.

— Ще говорим за това, без значение колко болезнено ще бъде. Само двете сме, Адела. Ще запазя тайните ти.

— Тайни? Няма никакви тайни, Маделин. Всички знаят какво се случи с мен.

— Смятам да науча цялата истина от теб — заяви Маделин. — Дори да се наложи да стоя тук и да те гледам през остатъка от нощта, готова съм да го сторя.

Известно време Адела само гледаше към нея, като се опитваше да събере мислите си. Струваше ѝ се, че ще се пръсне на хиляди парчета. Господи, бе толкова уморена от всичките лъжи, бе толкова самотна.

— Когато се върнеш при Лоудън, ще му разкажеш ли всичко? — попита тя, а гласът ѝ бе само дрезгав шепот.

— Никога няма да се върна при Лоудън — каза Маделин. В гласа ѝ се долавяха яростни нотки. — Смятам да замина и да живея при братовчедка си. Не знам как ще стигна дотам, но ще стигна до Шотландия, дори и ако трябва да ходя пеша.

— Вярвам ти, че няма да кажеш на Лоудън. Но на Дънкън? На него ще му кажеш ли?

— Няма да кажа на никой, освен ако ти не ми разрешиш — обеща Маделин.

— Срегнах брат ти, когато бях в двора — започна тихо Адела. — Той е красив мъж — добави. — Каза ми, че ме обича, обеща ми, че ще сме заедно.

Тя започна да плаче. Изминаха няколко минути, преди да успее да възвърне контрола си.

— Вече бях обещана на барон Джералд. Годешът беше направен, когато бях едва на десет години. Бях доволна от този годеш, докато не срещнах Лоудън. Не съм виждала Джералд, откакто бях малко момиче. Господ ми е свидетел, мисля, че дори и да го срещна, няма да го позная. Дънкън ми разреши да замина с Едмънд и Гилард за Лондон. Очаквахме Джералд да бъде там и тъй като сватбата бе определена за следващото лято, братята ми решиха, че ще е добра идея да опозная бъдещият си съпруг. Дънкън смяташе, че Лоудън е в Нормандия заедно с краля. В противен случай никога нямаше да ми позволи да отида в двора.

Адела спря, пое си дълбоко дъх и чак тогава продължи.

— Джералд не беше там. Но имаше много важна причина за това — добави тя. — Домът на един от васалите му бил нападнат и той е трябвало да отиде, за да поиска отплата от нападателите. Въпреки това бях ядосана и разочарована.

Тя потрепери, а Маделин взе ръцете ѝ в своите.

— И аз щях да се чувствам разочарована — каза тя.

— Всичко се случи толкова бързо, Маделин. Бяхме в Лондон от две седмици. Знаех колко много Дънкън ненавижда Лоудън, но не знаех причината. Започнахме да се срещаме тайно. Той винаги се държеше мило и внимателно с мен. Харесваше ми, че съм привлякла

вниманието му. А и ни беше лесно да си уреждаме срещи, защото Дънкън не беше там.

— И да беше, Лоудън щеше да намери начин — каза Маделин. — Смятам, че те е използвал, за да навреди на брат ти. Ти си много красива, но не мисля, че Лоудън те е обичал. Той не е способен да изпитва любов към никой друг, освен към себе си. Познавам го много добре.

— Лоудън не ме докосна.

Това изявление сякаш увисна помежду им. Маделин бе изумена. Но въпреки това се насили да запази изражението си спокойно и каза:

— Моля те, продължавай.

— Бяхме се уговорили да се срещнем в една стая. Предишния ден, Лоудън бе разбрал, че е свободна. Беше далеч от останалите гости, доста изолирана. Знаех какво правя, Маделин. Съгласих се да се срещнем. Мислех, че обичам брат ти. Знаех, че е грешно, но не можех да му устоя. Господи, той бе толкова красив. Милостиви Боже, Дънкън ще ме убие, ако разбере истината.

— Не се измъчвай, Адела. Дънкън няма как да разбере, освен ако не му кажеш.

— Лоудън дойде на срещата — каза Адела. — Но не беше сам. С него бе дошъл един негов приятел и той бе този, който... ме изнасили.

Само дългогодишния опит помогна на Маделин да прикрие реакцията си от шокиращото признание на Адела.

Сестрата на Дънкън я наблюдаваше. Изчакваше да види отвращението ѝ.

— Това не те ли кара да...

— Довърши — прошепна Маделин.

Цялата мръсна история излезе наяве. В началото говореше несигурно, но скоро Адела ѝ разказа всичко, и щом свърши, Маделин ѝ даде няколко минути, за да се успокои.

— Кой беше мъжът с Лоудън? Каж ми името му.

— Мърсър.

— Познавам това копеле — изръмжа Маделин, преди да успее да скрие гнева в гласа си. Адела изглеждаше изплашена от изблика. Маделин се опита да потисне гнева си. — Защо не разказа всичко на Дънкън? Не частта за това, че си отишла да се срещнеш с Лоудън, разбира се, а това, че Мърсър ти се е натрапил?

— Не можех — отговори Адела. — Чувствах се много засрамена. А и бях пребита много лошо и смятах, че ще умра. Лоудън беше толкова виновен, колкото и Мърсър... О, не знам, но щом споменах името на Лоудън, Гилард и Едмънд вече не искаха да чуят нищо повече.

Адела заплака отново и Маделин побърза да я успокои.

— Добре — каза тя. — Сега искам да ме чуеш. Единственият ти грях е бил, че си се влюбила в неподходящия мъж. Искан ми се да разкажеш на Дънкън за Мърсър, но това решение си е само твое. Доколкото зависи от мен, аз ще запазя тайната ти.

— Вярвам ти — отговори Адела, — наблюдавам те цяла седмица. Ти не си като брат си. Дори по външен вид не си приличате.

— И всеки ден благодаря на Господ за това — промърмори доволно Маделин, което накара Адела да се усмихне.

— Имам още един въпрос, Адела, моля те — каза Маделин. — Защо се държиш като луда? Заради братята ти ли?

Адела кимна.

— Но защо? — попита учудено Маделин.

— Когато се прибрах у дома, осъзнах, че няма да умра. И тогава започнах да се притеснявам, че може да нося детето на Мърсър. Дънкън щеше да ме принуди да се омъжа и...

— Да не би да си вярвала, че Дънкън щеше да те даде на Лоудън? — попита изумено Маделин.

— Не, не — поклати глава тя. — Но щеше да намери някой. Единственото нещо, за което щеше да мисли, е, как да ми помогне.

— А ти бременна ли си? — попита Маделин. Почувства как стомахът ѝ се свива болезнено от самата мисъл.

— Не знам. Пропуснах месечният си цикъл, но не чувствам нищо, което да подсказва, че съм бременна — след тези думи Адела се изчерви силно.

— Може би е прекалено рано да се каже — предположи Маделин. — Но ако си бременна, как смяташ да го скриеш от Дънкън? Вярно е, че той е доста упорит, Адела, но със сигурност не е сляп.

— Предполагам, че смятах да се крия в стаята си, докато не стане прекалено късно. Сега този план ми звучи толкова глупаво. Честно казано не съм мислила много за това. Просто знам, че бих се самоубила, преди да разреши да ме омъжат за някого на сила.

— Ами барон Джералд? — попита Маделин.

— Годежът ни е разтрогнат — каза Адела. — Вече не съм девствена.

Маделин въздъхна.

— Баронът ли каза така?

— Не, но Дънкън заяви, че Джералд не е длъжен да изпълни годежното споразумение.

Маделин кимна.

— И главната ти грижа сега е Дънкън да не те принуди да се омъжиш, така ли?

— Да.

— Тогава нека да се справим първо с този проблем. Ще съставим план, с който ще те избавим от това притеснение.

— Наистина ли?

Маделин долови готовността в гласа на Адела и видя искрите надежда, проблясващи в очите ѝ. Това я направи още по-решителна. Неспособна да остане седнала дори минута повече, Маделин се изправи и закрачи из стаята, обикаляйки около столовете.

— Дори и за минута не мога да повярвам, че брат ти ще бъде толкова безсърдечен, че да те принуди да се омъжиш за някой, когото не желаш — тя вдигна ръка, щом видя, че Адела се кани да я прекъсне. — Обаче това, което аз мисля, точно сега не е важно. Какво ще кажеш, ако измъкна от Дънкън обещание, че ще те остави да живееш тук, докогато пожелаеш, без значение какви са обстоятелствата? Това ще облекчи ли страха ти, Адела?

— Ще се наложи ли да му кажеш, че може би нося дете?

Маделин не отговори веднага. Тя продължи да обикаля в кръг, обмисляйки как за Бога щеше да успее да накара Дънкън да ѝ обещае каквото и да е било.

— Разбира се, че не — отговори най-накрая. Тя спря пред Адела и ѝ се усмихна. — Първо ще получа обещанието му. За останалото ще научи достатъчно скоро, нали?

Адела се усмихна.

— Имаш подмолно съзнание, Маделин. Сега вече разбрах какъв е плана ти. Щом веднъж се съгласи, Дънкън няма да пристъпи думата си. Но когато научи истината, ще ти бъде много ядосан — добави тя с леко разтревожена усмивка.

— Той така или иначе ми е ядосан през по-голямата част от времето — отвърна Маделин и сви рамене. — Не се страхувам от брат ти, Адела. Привидно той е див и фучи като вятъра, но под повърхността е мек като памук. Сигурна съм в това — каза тя, молейки се да е права. — А сега ми обещавай, че ще спреш да се притесняваш за възможността да носиш дете. Преживяла си едно много голямо изпитание и това е единствената причина да пропуснеш един месец от цикъла си — осведоми я тя. — Знам всичко по този въпрос, защото Фрида, жената на дърваря, преживя истински ужас, когато момчето ѝ падна в един пресушен кладенец и не можах да го извадят оттам доста време. Той се спаси невредим, благодаря на Господ за това, но чух, че Фрида споделила с други жени, че месечният ѝ цикъл спрял за цели два месеца. Друга слугиня ми обясни, че това е нещо нормално, когато човек преживее голям шок. Не си спомням името на тази мъдра жена, за да ти го кажа, но ми изглеждаше добре запозната с този проблем. А на третия месец Фрида се бе върнала в нормалното си състояние.

Адела кимна.

— Но ако при теб не е така, и ако носиш дете под сърцето си — продължи Маделин, — тогава ще му мислим, става ли? Ти няма да мразиш това дете, нали Адела? — Маделин не успя да скрие тревогата в гласа си. — Бебето ще бъде също толкова невинно, колкото си и ти.

— То ще има черната душа на баща си — каза Адела. — Ще носи неговата кръв във вените си.

— Ако това е истина, значи и аз съм изчадие адово, също като Лоудън, така ли?

— Не, ти не си като брат си — възрази Адела.

— И твоето дете няма да бъде като Мърсър. Ти ще се погрижиш за това — каза ѝ Маделин.

— Как?

— Като го обичаш и му помагаш да взима правилните решения, щом стане достатъчно голямо, за да разбира кое е добро и кое зло.

Тя въздъхна и поклати глава.

— Но може и въобще да няма дете, затова нека оставим този въпрос настрана засега. Виждам, че си доста изморена. Тъй като стаята ти трябва да се почисти, преди да отидеш да спиш там, ще спиш в моето легло. Аз ще намеря къде да пренощувам.

Адела последва Маделин до леглото и загледа как новата ѝ приятелка оправя завивките.

— Кога ще поискаш това разрешение от Дънкън?

Маделин изчака Адела да се настани в леглото, преди да ѝ отговори.

— Ще говоря с него утре. Знам колко е важно за теб, затова няма да забравя.

— Никога няма да позволя на някой мъж да ме докосне — каза Адела.

Гласът ѝ се пречупи и Маделин се притесни, че момичето отново ще се разстрои.

— Спи сега — прошепна тя, нагласявайки завивките около нея. — Почини си. Всичко ще бъде наред.

Адела се усмихна на начина, по който Маделин я глезеше.

— Маделин? Съжалявам, че се държах толкова лошо с теб. Ако смяхах, че ще има полза, щях да говоря с Едмънд да убеди Дънкън да те заведе до Шотландия.

Маделин забеляза, че Адела предлага да говори с Едмънд, а не директно с Дънкън. Кое то явно означаваше, че момичето се страхува от най-големия си брат.

Адела въздъхна и каза:

— Но, честно казано, не искам да ходиш никъде. Бях толкова самотна. Прекалено егоистично ли е, че го признавам?

— Не, това е истината — отвърна Маделин. — А аз се възхищавам истински от хората, които казват истината — добави тя и се похвали. — Знаеш ли, че никога през живота си не съм лъгала?

— Никога?

Маделин чу кикотенето ѝ и се усмихна.

— Не доколкото си спомням — каза тя. — И обещавам да остана тук до тогава, докато имаш нужда от мен. Нямам никакво желание да пътувам в тази люта зима.

— Маделин, и ти също като мен си опозорена. Всички ще мислят, че...

— Говориш глупости — прекъсна я тя. — Нито една от нас не е виновна за това, което ни се е случило. В сърцата си ние сме достатъчно почтени. А за мен само това има значение.

— Имаш доста необичаен начин на мислене — каза Адела. — Според мен трябва да мразиш всички Уекстън.

— Е, истина е, че братята ти не са много лесни за харесване — призна Маделин. — Но не ги мразя. Знаеш ли, че тук се чувствам в безопасност? Удивително, не мислиш ли? Да съм пленница и в същото време да се чувствам в безопасност. Ето това е нещо, над което човек си струва да помисли.

Тя се намръщи, тъй като искаше да осмисли невероятното си признание.

— Е, добре — каза си тя. — Ще трябва да поразмишлявам над това малко по-обстойно.

Тя потупа Адела по ръката и се обърна към вратата, за да върви.

— Няма да направиш нищо необмислено относно Мърсър, нали Маделин?

— Не, защо си помисли такова нещо?

— Заради погледа ти, щом чу името му — отвърна момичето. — Няма да предприемеш нищо, нали?

Адела отново звучеше изплашена.

— Имаш прекалено богато въображение — каза ѝ Маделин. — Това е още едно нещо, по което си приличаме — добави тя, нарочно избягвайки темата за Мърсър.

Тактиката ѝ проработи, защото Адела отново се усмихна.

— Мисля, че тази нощ няма да имам кошмари. Прекалено изморена съм. Най-добре и ти си лягай, Маделин. Трябва да си отпочинала за утрешния ти разговор с Дънкън.

— Смяташ, че ще изцеди силите ми ли? — попита Маделин.

— Не и твоите — отвърна Адела, — ти можеш да го накараш да ти обещае всичко.

Господи, сестра му бе толкова уверена в способностите ѝ. Маделин усети как раменете ѝ провисват.

— Виждам начина, по който те гледа. А и ти спаси живота на Гилард. Чувала съм го да разказва историята на Едмънд. Напомни на Дънкън за това и той няма да може да ти откаже нищо.

— Заспивай, Адела.

Тя тъкмо щеше да затвори вратата зад гърба си, когато следващите думи на момичето я заковаха на място.

— Дънкън никога не гледа лейди Еленор така, както гледа теб.

Маделин просто не можа да се сдържи.

— Коя е лейди Еленор? — попита, опитвайки се да не звучи прекалено заинтересована. Тя се обърна да я погледне и от начина, по който момичето ѝ се усмихваше, заподозря, че явно не се е хванала.

— Жената, за която Дънкън смята да се ожени.

Маделин не показва никаква реакция. Тя кимна, показвайки на Адела, че я е чула.

— Тогава мога само да ѝ желая доброто и да я съжалявам. Ще ѝ се наложи да прекара целият си живот с брат ти. Не се обиждай, Адела, но смятам, че той е прекалено арогантен.

— Казах, че е мислил да се ожени за нея, Маделин. Но няма да го направи.

Младата жена не ѝ отговори. Тя затвори вратата след себе си и едва прекоси площадката на стълбите, преди да избухне в сълзи.

[1] Става въпрос за Уилям Завоевателя. — Б.пр. ↑

[2] Лот е библейски герой, живял в Содом и Гомор, чиято жена е била много зла. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Най-добър е този, който е научен на жестока дисциплина.“

Цар Архидам II от Спарта

Маделин не искаше никой да я види, че плаче. Когато остави Адела, нямаше ни най-малка представа къде ще отиде. Искаше само да намери някое тихо и спокойно местенце, където да сложи в ред емоциите си.

Голямата зала бе първият ѝ избор, но когато наближи, чу Гилард да говори с някого. Затова продължи надолу по стълбите, взе зимното си палто от куката до помещенията на войните, а после едва успя да откряне тежката входна врата, за да се промуши навън.

Въздухът бе достатъчно студен, че от дъха ѝ да се образуват облачета пара. Маделин се сгуши в палтото си и забърза напред. Луната светеше ярко и ѝ даваше възможността да вижда къде стъпва. Като заобиколи колибата на касапина тя се облегна на каменната стена и зариде като малко дете. Бе шумна, невъздържана и доста нещастна, но дори и малко по-късно не се почувства по-добре. Главата я болеше, гърлото ѝ пареше и цялата се тресеше, докато хълцаше и плачеше.

Яростта не желаше да си отиде.

Щом Адела започна да ѝ разказва историята, не ѝ бе спестила нищо. Маделин не си позволи да покаже реакция към ужаса и мъката, която бе изпитало момичето. Мърсър! Долното копеле бе също толкова виновно, колкото и Лоудън, но никой никога нямаше да научи за това.

— Какво правиш тук навън?

Маделин изпъшка. Дънкън се появи пред нея от сенките и я изплаши до смърт.

Тя се опита да му обърне гръб, но той не ѝ позволи. Хвана брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите.

Трябваше да е сляп, за да не забележи, че е плакала. Маделин си помисли дали да не му се извини и да избяга, но в мига, в който я докосна, се разплака отново.

Дънкън я притисна в прегръдките си. За него явно беше достатъчно да я държи близо до себе си, докато успееше да се овладее. Очевидно тъкмо бе приключил с плуването, защото бе мокър от главата до кръста. А Маделин изобщо не допринасяше за изсушаването му, защото плачеше и хълцаше, докато меката ѝ коса покриваше гърдите му.

— Ще умреш от студ, ако се разхождаш наоколо полугол — каза му между риданията. — Този път няма да ти стопля краката.

Дори Дънкън да ѝ отговори, тя не го чу. Лицето ѝ бе притиснато до рамото му. Пръстите ѝ се разхождаха по гърдите му и го галеха. Младият мъж си помисли, че тя дори не осъзнава какво върши, нито пък има представа какъв ефект имат действията ѝ върху него.

Изведнъж Маделин се опита да го избута от себе си. Удари брадичката му, промърмори нещо в извинение и след това направи грешката да го погледне в лицето. Устата му бе опасно близо до нейната. Не можеше да откъсне поглед от него, спомняйки си как се бе почувствала, когато го бе целунала открито в палатката през нощта.

Искаше да го целуне отново.

Дънкън сякаш прочете мислите ѝ, защото бавно сведе уста към нейната.

Бе решил да ѝ даде само една бърза, нежна целувка. Да, просто искаше да я утеши, но тогава ръцете ѝ се обвиха около тила му, а устата ѝ приканващо се разтвори срещу него. Езикът му се възползва от поканата, преплитайки се с нейния.

Господи, бе толкова сладка. Можеше да го разгорещи само за миг. Искаше да бъде нежен, но тя не му позволяваше. Звуците, които издаваше, пропъждаха всички мисли за утеха от съзнанието му.

Усети я как трепери и чак тогава осъзна къде се намираха. Неохотно се отдръпна от нея, очаквайки да му се възпротиви. Само след миг му се искаше отново да я целуне и без да се колебае наведе глава и зацелува своята нежна и страстна жена преди дори да е успяла да продума.

Дънкън я караше да изгаря цялата. Не мислеше, че ще има сили да се откъсне от него, докато дланта му не докосна едната ѝ гърда.

Чувството бе прекрасно и когато осъзна, че иска много повече, тя се отдръпна.

— По-добре се прибери вътре, преди да се превърнеш на кубче лед — прошепна дрезгаво тя.

Той въздъхна. Маделин отново се опитваше да го командва. Вдигна я на ръце и игнорирайки протеста ѝ я понесе към крепостта.

— Адела говори ли с теб за това, което се случи с нея? — попита, когато успя да се концентрира.

— Да, разказа ми — потвърди тя. — Но няма да ти кажа нищо, без значение, колко ще настояваш. Ако искаш можеш да ме измъчваш, но аз няма...

— Маделин — дълбоката му въздишка я накара да млъкне.

— Обещах на Адела да не казвам нищо на никой, най-вече на теб. Сестра ти се страхува от теб, Дънкън — добави тя.

Тя си помисли, че Дънкън ще се ядоса на думите ѝ, но за нейна изненада той само кимна.

— Така и трябва да бъде — каза, свивайки рамене. — Аз съм неин господар, както и неин брат, но първото е с по-голяма тежест от второто.

— Не, не бива да бъде така — започна да спори Маделин. — Членовете на семейството трябва да са сплотени, да се хранят заедно и да не се карат. Те трябва да...

— От къде по дяволите знаеш какво трябва да се случва в едно семейство? Та ти си живяла само с вуйчо си — каза Дънкън, поклащайки раздражено глава.

— Въпреки това знам — възрази тя.

— Маделин, не поставяй под съмнение методите ми — каза тихо Дънкън. — Защо плачеше? — попита той, сменяйки ненадейно темата на разговора.

— Заради това, което брат ми е сторил на Адела — прошепна Маделин. Тя положи глава на рамото му. — Лоудън ще гори в ада.

— Да — отвърна Дънкън.

— Той е човек, който трябва да бъде спрян. Не те съдя, задето искаш да го убиеш, Дънкън.

Той поклати глава.

— Това, че не ме съдиш, кара ли те да се чувстваш по-добре?

Бе сигурна, че долови весели нотки в гласа му.

— Размислих относно убиването. И заради това плачех — прошепна тя. — А и за това, което трябва да направя.

Дънкън я зачака да му обясни. Стигнаха до входната врата. Той я отвори, без дори да я пусне да стъпи на земята. Силата му отново я изуми. На нея ѝ бе отнело няколко минутна борба, като се наложи да дърпа и с двете си ръце и да вложи цялата си сила, за да я откrexне мъничко, колкото да се промуши отвън, а той я бе отворил, влагайки минимална сила.

— Какво трябва да направиш? — попита той, неспособен да скрие любопитството си.

— Да убия човек.

Вратата се затръшна зад гърба му, точно в мига, в който Маделин прошепна тези думи и Дънкън не бе сигурен дали е чул правилно. Той реши, че ще успее да събере достатъчно търпение, за да изчака и да ѝ поиска обяснение, когато стигнат до стаята му.

Понесе я нагоре по стълбите, игнорирайки протестите ѝ, че можела да ходи, и не спря, когато минаваха покрай голямата зала, а продължи нагоре по стълбището. Маделин мислеше, че той я носи към стаята ѝ в кулата. Когато обаче стигнаха до коридора, водещ натам, той зави в противоположната посока и продължи да върви. Беше прекалено тъмно, за да види къде точно отиват.

Изпитваше силно любопитство, защото досега не бе забелязвала тесният коридор. Стигнаха до края му и Дънкън отвори вратата, внасяйки я вътре. Очевидно това бе неговата спалня, осъзна тя и си помисли, че е много мило от негова страна да ѝ отстъпи леглото си за през нощта.

Вътре бе топло и уютно. В камината бумтеше силен огън, който затопляше въздуха и меко осветяваше мрачната стая. На отсрещната стена имаше прозорец, който вместо с капаци, бе покрит с щавени животински кожи. Широкото легло заемаше почти цялото пространство непосредствено до огнището. До него имаше ракла. Леглото и раклата бяха единствените мебели в стаята. Беше безупречно чисто, което накара Маделин да се усмихне. Не знаеше защо бе толкова доволна, но наистина се радваше, че Дънкън е подреден, колкото нея.

Но защо тогава позволяваше да превръщат голямата зала в кочина? Това нямаше никакъв смисъл, след като бе видяла личните му

покои. Реши да си поговори с него по този въпрос веднага, щом го свари в добро настроение. След това отново се усмихна, защото си помисли, че сигурно ще се е превърнала в старица, преди Дънкън да промени нрава си толкова драстично.

Той очевидно не бързаше много да я пусне. Отиде до камината, наведе се и започна да потърква рамото си в ъгъла ѝ, сякаш се опитваше да успокои някакъв упорит сърбеж. Маделин се държеше толкова здраво за него, все едно живота ѝ зависеше от това. Господи, щеше ѝ се да бе облякъл риза. Но не от скромност, защото обожаваше да го докосва. Дънкън бе като бронзов бог. Кожата му бе топла, а с дланите си, подпрени на раменете му, можеше да почувства как мускулите му играят под пръстите ѝ.

Искаше ѝ се да разбере защо реагира така на присъствието му. Сякаш цялата бе обхваната от пламъци. Посмя да го погледне и забеляза, че той я гледа съсредоточено. Изглеждаше толкова красив. Щеше да ѝ е по-лесно, ако беше грозен.

— Да не би да смяташ да ме държиш на ръце през цялата вечер?
— попита тя, като безуспешно се правеше на недоволна.

Дънкън сви рамене и почти я пусна. Маделин веднага го сграбчи и щом видя усмивката му, осъзна, че явно го бе направил нарочно, за да я подразни.

— Първо ми отговори въпроса и тогава ще те пусна — отвърна Дънкън.

— Ще ти отговоря — съгласи се тя.

— Каза ми, че смяташ да убиеш човек, нали?

— Да — загледа се в брадичката му, докато му отговаряше.

Маделин изчака цяла минута преди Дънкън да каже нещо за признанието ѝ. Очакваше, че ще ѝ изнесе дълга лекция за това, че е прекалено слаба, за да убие човек.

Но бе напълно неподготвена за смеха му. Започна с тихо боботене от гърдите, но премина в дълбок, силен звук, изразяващ истинското му веселие.

Явно бе чул правилно. Маделин искаше да убие човек. Това желание бе толкова абсурдно, че той реши, че се е пошегувала. Но сериозният поглед в очите ѝ показваше, че наистина го мисли.

А реакцията му въобще не ѝ се понрави. Господ да му е на помощ, не можеше да спре да се смее. Позволи ѝ да стъпи на земята,

но ръцете му останаха на раменете ѝ.

— И кой е нещастният човек, когото смяташ да убиеш? — попита я усмихнато. — Предполагам, че е някой Уекстън, нали?

Маделин се отдръпна от него.

— Разбира се, че не е Уекстън. Въпреки че, ако трябва да бъда откровена и ако имах зла душа, ти щеше да си пръв в списъка ми за убиване, милорд.

— Ха — отвърна Дънкън все още усмихвайки се. — Щом не е никой от нас, моя сладка, нежна лейди, тогава кого си решила да убиеш? — попита я той.

— Истина е, Дънкън. Аз съм сладка и нежна девойка и беше крайно време да го разбереш — отвърна Маделин. Но гласът ѝ въобще не звучеше сладко.

Тя отиде до леглото и приседна на края му. Отдели известно време да приглади полата си и след това отпусна ръце в скута си. Беше истински ужасена, задето ѝ се налагаше да говори така открито за отнемането на човешки живот. Но все пак мъжът, когото смяташе да убие, със сигурност си го заслужаваше, нали?

— Няма да ти кажа името му, Дънкън. Това си е моя битка.

Той не беше съгласен, но реши да почака, преди да я принуди да му каже истината.

— Когато убиеш този мъж, смяташ ли отново да повърнеш?

Тя не му отговори. Дънкън реши, че може би е осъзнала колко нелепо е решението ѝ.

— А после ще плачеш ли отново? — попита я, спомняйки си реакцията ѝ, след като уби воина, който нападна Гилард.

— Ще си спомня да не ям нищо, преди да го убия, Дънкън, за да не ми прилошее, и ако се разплача след това, ще си намеря уединено местенце, за да не ме види някой. Това обяснение достатъчно ли ти е?

Маделин пое дълбоко дъх и отчаяно направи опит да задържи изражението си спокойно. Господи, вече се чувстваше като грешница.

— Да убиеш някого не е решение, което можеш да вземеш с лека ръка — каза тя. — Но справедливостта не бива да бъде потъпквана.

Дънкън отново се разсмя. Това я разяри.

— Вече искам да си лягам, можеш да си вървиш.

— Позволяваш си да ми нареждаш да напусна собствената си спалня? — попита я той.

Вече не се смееше, а Маделин нямаше дързостта да го погледне.

— Точно така — призна тя. — Ако съм се показала като неблагодарница, много се извинявам. Но знаеш, че не лъжа. Много мило от твоя страна да ми преотстъпиш леглото си за през нощта. Наистина го оценявам. И утре щом оправят стаята на Адела, веднага ще се върна в кулата.

Тя бе останала без дъх, след като завърши с обяснението си.

— Честността ти е освежаваща.

— И винаги ми навлича неприятности — въздъхна младото момиче. Продължи да се взира в ръцете си, молейки се Дънкън да побърза и да я остави сама. Тогава чу тихо тупване. Звукът привлече вниманието ѝ и тя вдигна поглед в мига, в който Дънкън свали и вторият си ботуш и го пусна на пода. — Не стига, че е неприлично, задето стоиш пред мен без риза — започна тя, — а сега си решил да ме засрамиш още повече, като свалиш и останалите си дрехи, преди да си тръгнеш? И пред лейди Еленор ли се държиш така.

Маделин усети, че се изчервява. Бе решила да не обръща никакво внимание на Дънкън. Щом имаше желание да се разхожда наоколо полугол, тя просто щеше да си затвори очите. И нямаше да му каже нито дума, когато тръгнеше да излиза от стаята.

Не можеше да разбере какво е намислил. Наблюдаваше го с крайчеца на окото си. Дънкън коленичи пред камината и добави няколко цепеници. За малко да му благодари за предвидливостта, но си спомни, че възнамеряваше да го игнорира. Господи, той наистина я караше да губи нишката на мисълта си.

Дънкън се изправи и закрачи към вратата. Преди Маделин да осъзнае, какво е намислил, пусна дървеното резе.

Очите ѝ се разшириха от изумление. Беше заключена в стаята, но истинският проблем бе, че Дънкън стоеше от грешната страна на вратата. И дори една сладка, нежна дама, знаеше какво означава това.

Маделин ахна при това грубо нарушение на нормите, подскочи от леглото и изтича до вратата. Намерението ѝ бе кристално ясно. Искаше да излезе от стаята, за да избяга от Дънкън.

Той я загледа как се мъчи да махне резето. Когато се увери, че никога няма да успее да отключи необичайния механизъм, той тръгна към леглото. Реши да не събува панталоните си, за да не нарани

нежните ѝ чувства. Тя изглеждаше така, сякаш всеки момент ще изпадне в истерия.

— Идвай в леглото, Маделин — заповяда Дънкън, разполагайки се върху завивките.

— Няма да спя до теб — отсече тя.

— Спали сме заедно...

— Само веднъж, в палатката, Дънкън, и тогава бе наистина наложително. Трябваше да споделим топлината си.

— Не, Маделин, оттогава, всяка нощ спя при теб — обяви той.

Маделин се завъртя светкавично, за да го погледне.

— Не би посмял!

— О, напротив — ухили ѝ се той.

— Как може да лъжеш толкова небрежно? — възропта тя.

Но не му даде време да ѝ отговори, а се обърна и отново започна да се бори с резето. Единственото, което получи за усилията си бе дървена треска под нежната кожа на палеца си. Тя извика гневно.

— И сега, заради теб ми се заби треска в пръста, много ти благодаря — промърмори, навела глава, за да огледа пораженията.

Дънкън въздъхна. Маделин долови примирения звук от другата страна на стаята, но не го чу да става от леглото, затова след миг подскочи стреснато назад, удряйки главата си в брадичката му, когато той хвана ръката ѝ.

— Движиш се точно като вълк — възмути се тя и му позволи да я завлече на светло пред камината. — И това въобще не е комплимент, Дънкън, затова можеш да спреш да се хилиш насреща ми.

Той не ѝ обърна внимание, а се пресегна и взе от лавицата на камината един кинжал с невероятно остър и тънък връх. Маделин затвори очи, когато почувства първото пробождање. Но след миг бързо ги отвори, защото реши, че ако не го наблюдава внимателно, той може да отреже целия ѝ палец. Тя се наведе и без да иска попречи на Дънкън да вижда какво прави.

Той обаче издърпа ръката ѝ отново към светлината. След това склони глава, за да свърши това, което бе намислил. Челото ѝ се допря до неговото, но нито един от двамата им не се отдръпна.

Той ухаеше приятно.

От нея отново се носеше аромат на рози.

След миг тресчицата бе извадена. Маделин не му каза й дума, но по лицето й личеше, че му има пълно доверие. Дънкън се намръщи раздразнено. Когато го гледаше по този начин, всичко, за което можеше да мисли бе да я прегърне и целуне. По дяволите, призна той с възмущение, тя трябваше само да го погледне, за да го накара да закопнее да я отнесе в леглото си.

Дънкън остави кинжала на полицата и се върна до леглото. Но не пусна Маделин, а я повлече след себе си.

— Не можеш и една треска да извадиш от пръста си, а мислиш да убиеш човек — промърмори той.

— Няма да спя с теб — заяви категорично Маделин. Застана до таблата на леглото, решена да спечели спора. — Ти си най-арогантния и най-упорития мъж на света. Търпението ми се изчерпва. Не възнамерявам да се примирявам с това.

Маделин със закъснение осъзна, че е грешка да се приближава толкова близо до него, докато му крещи. Дънкън се пресегна и я сграбчи. Придърпа я към себе си, а ръката му се обви здраво около китката й.

Той затвори очи, очевидно опитвайки да се успокои.

Маделин го погледна право в лицето.

— Ти ме мразиш прекалено много, за да спиш до мен. Излъга ме, нали, Дънкън? Не сме спали заедно. Щях да си спомням.

— Спиш толкова дълбоко, че можеш да проспиеш цяла битка — отбеляза той. Очите му все още бяха затворени, но се усмихваше. — И, Маделин, не те мразя.

— Със сигурност ме мразиш — възрази тя. — Да не си посмял да си променяш мнението точно сега.

Тя зачака да й отговори. Но когато той не обели и дума, тя започна отначало.

— Беше нещастна случайност, че се запознахме. Аз ти спасих живота. А ти как ми се отблагодари? Доведе ме тук, на това затънтено място и постоянно злоупотребяваш с добрия ми характер. Сигурна съм, че си забравил и това, че спасих живота на Гилард.

Господи, как й се искаше той да си отвори очите, за да види реакцията му.

— Сега аз се грижа за Адела. И се чудя дали не си планирал и това от самото начало — Маделин се намръщи при тази мисъл и

продължи: — Трябва да признаеш, че аз съм жертвата в цялата тази ситуация. Аз съм тази, с която са се държали непочтено. Като се замисля за всичко, което преживях...

Дънкън изсумтя, прекъсвайки тирадата й. Маделин беше толкова разярена, че си пожела да има смелостта да изкрещи направо в ухото му.

— Аз съм тази, която би трябвало да те мрази — промърмори тя. Пооправи роклята си и легна по гръб. — Ако нямах някои планове, още сега щях да започна да настоявам да престанеш да съсипваш доброто ми име, Дънкън. Вече не бих могла да се омъжа подобаващо. Това е сигурно, макар да трябва да призная, че Лоудън ще загуби най-много от това, не аз. Той смяташе да ме продаде на този, който предложи най-високата цена. Или поне това ми каза, че мисли да направи. А сега просто ще ме убие, ако му предложат малко пари — промърмори, а после добави доволно: — И за всичко това си виновен ти — добави тя доволно.

Когато приключи с оплакванията, бе изтощена.

— Как въобще ще успея да те накарам да ми обещаеш каквото и да е било? А вече дадох думата си на бедната Адела — добави тя и се прозя.

Тогава Дънкън се размърда. Маделин бе хваната неподготвена. Едва успя да отвори очи, когато той се надвеси над нея. Лицето му бе толкова близо до нейното, че тя почувства топлия му, сладък дъх по бузата си. Едното му тежко бедро я притисна към меката постеля.

Милостиви Боже, та тя лежеше по гръб.

— Ако се възползваш от мен, ще намеря начин да го кажа на лейди Елинон — избъбри Маделин.

Дънкън извъртя очи към тавана.

— Маделин, да не би да си мислиш, че ще...

Тя затисна устата му с ръка.

— Да не си посмял да го кажеш — викна тя. — Защо ще си се разпрострял върху мен като одеяло, ако не смяташ да... — Маделин изимитира погледа му. — Опитваш се да ме направиш на глупачка — обвини го тя.

— И сама добре се справяш — каза й Дънкън.

— Махни се от мен. Тежиш повече от вратите в дома си.

Дънкън се повдигна пренасяйки тежестта на лактите си. Но тазът му остана притиснат до нейния. Така можеше да почувства топлината ѝ.

— Какво искаш да ти обещаая?

Маделин изглеждаше обърквана от въпроса му.

— Адела — подсказа ѝ той.

— О — възкликна тя, гледайки го безмълвно. — Смятах да почакам до утре, за да говорим за нея. Не съм си и помисляла, че ще ме караш да спя с теб тази вечер. А и възнамерявах да те хвана в по-добро настроение...

— Маделин — след като изрече името ѝ, той простена и от начина, по който стисна челюстта си, тя разбра, че търпението му се е изчерпало.

— Искам да ми обещаеш, че Адела ще може да остане да живее с теб в този дом, дотогава, докато тя самата желае, и че няма да я принуждаваш да се омъжи за някой, без значение какви са обстоятелствата. Това достатъчно ли ти е?

Дънкън се намръщи.

— Утре ще говоря с нея — каза той.

— Сестра ти се страхува от теб и няма да има смелостта да ти каже всичко, но ти обещавам, че ако ми дадеш думата си, ще видиш невероятна промяна в нея. Тя е много притеснена, Дънкън, и ако се согласиш с молбата ѝ, ще се почувства много по-добре.

Той бе готов да се усмихне. Маделин бе поела ролята на майка за Адела, точно както бе очаквал, че ще постъпи. Беше безмерно доволен, че планът му е подействал.

— Много добре. Кажи ѝ, че ѝ давам думата си. Ще трябва да поговоря с Джералд — добави той.

— Джералд просто ще трябва да си намери друга годеница. Така или иначе Адела вярва, че годежът вече е разтрогнат. Освен това той ще иска непорочна жена и това ме кара да не го харесвам.

— Но ти дори не си го срещала — раздражено отбеляза Дънкън. — Как може да го съдиш толкова строго?

Маделин се намръщи. Той бе прав и бе доста болезнено да го признае.

— Дали Джералд знае какво се е случило с Адела?

— Досега вече цяла Англия е научила. Лоудън се е погрижил за това.

— Брат ми е зъл човек.

— Дали и вуйчо ти Бертон мисли така? — попита Дънкън.

— От къде знаеш името на вуйчо ми? — попита го тя.

— Ти ми го каза — отвърна ѝ и се ухили щом видя как очите ѝ се разширяват.

— Кога? Имам отлична памет и не си спомням да съм ти казвала каквото и да е било.

— Когато беше болна ми спомена за вуйчо си.

— Ако съм ти казала нещо, не си го спомням. Било е грубо от твоя страна да слушаш какво съм говорила.

— Беше невъзможно да не те чуя — каза ѝ Дънкън и се ухили при спомена. — Ти не говореше, а крещеше и то през цялото време.

Той преувеличи малко само за да види каква ще бъде реакцията ѝ. Когато не криеше чувствата си, на лицето ѝ се появяваше невинно изражение, което намираще за доста освежаващо.

— Кажи ми какво съм казала — нареди тя. Тонът ѝ бе пропит от съмнение.

— Списъкът е прекалено дълъг. Достигнах до заключението, че си ми споделила абсолютно всичко.

— Всичко? — сега вече изглеждаше ужасена. Господи, беше засрамена. Какво ли му бе казала, дали това, че харесва целувките му толкова много?

В очите на Дънкън се разгоряха искри. Може би само се шегуваше с нея. И това положение въобще не ѝ харесваше. Тя реши да изтрие усмивката от лицето му.

— Тогава значи съм ти казала имената на всичките мъже, които съм приемала в леглото си? Предполагам, че играта свърши — завърши тя и сви рамене.

— Твоята игра свърши в мига, в който се срещнахме — каза ѝ Дънкън. Гласът му бе невероятно нежен.

Маделин почувства как гласа му я обгръща като милувка. И нямаше ни най-малка представа как да реагира.

— Това пък какво означава?

Дънкън се усмихна.

— Прекалено много говориш — каза ѝ той. — Това е още един недостатък, над който трябва да поработиш.

— Това е нелепо — отвърна му. — За цялата седмица откакто съм тук съм ти казала само няколко думи, а ти не ми обърна внимание. Как може да си помислиш, че говоря прекалено много? — възмути се тя и го плесна по рамото.

— Не си мисля нищо. Фактите говорят сами за себе си — отвърна ѝ Дънкън. Наблюдаваше я внимателно и забеляза как в сините ѝ очи се разгоря огън.

Бе толкова лесно да я дразни. Знаеше, че трябва да спре, но истински се наслаждаваше на реакцията ѝ. Не мислеше, че има нещо лошо в това. Но в следващия миг, тя се превърна в подивяла котка.

— Не ти допада, когато говоря каквото мисля, нали?

Дънкън кимна.

Тя реши, че в момента ѝ прилича на разбойник. Кичур черна коса бе паднал на челото му. И ѝ се хилеше насреща. Можеше да накара и светец да започне да ругае.

— Тогава повече няма да ти говоря. Кълна се, няма повече да ти проговоря. Това радва ли те?

Той кимна отново, макар и малко по-бавно. Маделин си пое дълбоко дъх, приготвяйки се да му каже какво точно мисли за грубото му държание, но Дънкън я прекъсна, преди да успее да изрече и дума. Наведе глава към нея, докосвайки устните ѝ със своите, покорявайки я.

С едва доловима съпротива тя отвори уста, за да посрещне настоящия му език. Той я зацелува дълбоко и бавно. Господи, можеше да почувства огъня, горящ в тялото ѝ. Дланите му обгърнаха лицето ѝ, а пръстите му се заровиха нежно в прекрасната ѝ коса.

Господи, колко силно я желаше. От нежна, целувката бързо се промени и стана дива и страстна. Езиците им се преплитаха отново и отново, докато Дънкън почти полудя от нуждата си да я притежава. Знаеше, че трябва да спре, но бе неспособен да се отдръпне, когато почувства ръцете ѝ върху гърба си. Леката, нежна ласка бе като докосване на крила на пеперуда, но когато той простена и се притисна силно към сладката ѝ уста, натиска на ръцете ѝ се усили. Устата ѝ бе гореща, влажна и приканяща.

Когато най-после успя да се откъсне от нея, почувства как тялото ѝ потръпна и чу как от устните ѝ се изтръгна протестиращ стон.

Погледът ѝ бе замъглен от страстта, а устните ѝ, червени и подути, го умоляваха да ги вкуси отново. Дънкън знаеше, че не бива да започва нещо, което няма да може да довърши. Слабините му пулсираха от желание и му бе нужна цялата воля, която притежаваше, за да се отдръпне от нея.

С още един раздражен стон, той се претърколи до нея. Обви ръцете си около кръста ѝ и я придърпа към себе си.

Маделин изпита желание да се разплаче. Не можеше да разбере защо продължава да му позволява да я целува. И по-важното, не разбираше, защо не можеше да се спре да го целува. Държеше се като разпусната жена.

Дънкън само трябваше да я докосне и тя се разпадаше на парчета. Сърцето ѝ забързваше ритъма си, дланите ѝ се изпотяваха и цялата бе погълната от копнеж да получи много повече от една целувка.

Чу прозявката му и заключи, че целувката не му се е отразила по никакъв начин.

Мъжът я възбуждаше неимоверно. Маделин бе решена да стои далеч от него, въпреки че противоречеше на намерението си, като се притискаше към тялото му. Тъкмо се бе настанила удобно и чу как Дънкън простена. Ръцете му се плъзнаха към бедрата ѝ и я хвана здраво.

Колко противоречив мъж бе той! Не осъзнаваше ли, колко ще ѝ е неудобно да спи с роклята си? Тя се размърда, почувства го как потрепери и си помисли, че сигурно ще ѝ се сопне.

Но бе прекалено изморена, за да мисли за раздражението му. Като се прозя, тя затвори очи и заспа.

Това бе, без съмнение, най-трудното предизвикателство, пред което Дънкън се бе изправял. И ако тя помръднеше дупето си още веднъж, бе сигурен, че ще се провали.

Никога не бе желал някоя жена така, както нея. Затвори очи и си пое дълбоко и накъсано дъх. Маделин отново се разшава до него и той започна да брои до десет, казвайки си, че когато стигне до магическото число, ще има повече контрол над себе си.

Тя се сгуши инстинктивно в него и в своята невинност дори не подозираше в каква беда се намира. Дупето ѝ го разсейваше през

цялата седмица. Представи си походката ѝ, виждайки отново нежните очертания на бедрата ѝ, докато обикаляше из крепостта му.

Дали влияеше и на другите мъже така, както на него? Дънкън се намръщи над този въпрос, признавайки, че със сигурност бе така. Да, беше виждал погледите на мъжете и вниманието, което тя привличаше, откъдето и да минеше. Дори Антъни, един от най-верните му васали и близък приятел, бе променил поведението си, когато се намираше около нея. В началото на седмицата бе мълчалив и постоянно се мръщеше, но скоро Дънкън забеляза, че васалът му е станал необичайно бърлив. И вече не вървеше зад Маделин. Не, той ходеше редом с нея.

Точно така, както на самия него му се искаше да стори.

Не можеше да обвинява Антъни, за слабостта да попадне под чара ѝ.

Гилард пък напълно бе променил държанието си. Подозираше, че по-малкият му брат е заплепен от Маделин. А това беше проблем.

Тя отново започна да се върти. Дънкън се почувства така, сякаш е обхванат от пламъци. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за мощната нужда, владееща тялото му. Като изръмжа раздражено, той отметна завивката и стана от леглото. Макар че Маделин се стресна от внезапното му раздвижване, не се събуди.

— Спи като невинно бебе — промърмори си баронът и тръгна към вратата.

Без да осъзнава се насочи отново към езерото и с кисела усмивка си помисли, че ще му се наложи отново да се потопи в студената вода.

Не се славеше с търпението си, но искаше да реши всичките си проблеми, преди да се посвети на Маделин. Вече се бе примирил с факта, че ще му се налага да плува в езерото много по-често от обикновено. И макар да нямаше желание да го стори точно сега, знаеше, че това ще потуши донякъде огъня в слабините му.

Като изсумтя раздражено, той затвори вратата зад себе си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Цвете сред тръните, ангел сред бодли.“

— И понякога, Адела, ако бебето се роди с видим недъг, спартанските бащи са изхвърляли новороденото през прозореца на дома си или от върха на най-близката скала, за да се отърват от него. Да, виждам, че си шокирана, и то с право, но вуйчо ми Бертон ми е разказвал за тези свирепи воители от отминалите времена и съм сигурна, че не смекчил нито думичка. Считаше за свой дълг да ми разказва всички истории, точно както са се случили.

— А какви са били спартанските жени? Вуйчо ти разказвал ли ти е за тях? — попита нетърпеливо Адела.

Малката сестра на Дънкън седеше на края на леглото и гледаше да не се пречка в краката на Маделин, докато тя пренареждаше мебелите в спалнята. Беше се опитала да я убеди, че не бива да работи толкова много, като някоя слугиня, но когато новата ѝ приятелка си наумеше нещо, нямаше никакъв начин да бъде разубедена.

Бяха изминали вече три седмици, откакто Маделин принуди Адела да ѝ се изповяда. И щом веднъж момичето си каза всичко, мъката и вината бяха намалели значително. Маделин се бе оказала права за това. А и изобщо не изглеждаше шокирана от историята. Странно, но това бе помогнало толкова, колкото и споделянето на случилото се. Маделин ѝ съчувстваше, но не я съжеляваше.

Сега Адела винаги гледаше да е близо до нея, вярвайки, че тя знае кое е най-добро. Беше приела, че миналото не може да се поправи и се опита да го остави зад гърба си, точно както ѝ бе предложила Маделин. Това разбира се бе много по-лесно да се каже, отколкото да се направи, но приятелството им бе толкова искрено и естествено, че бе помогнало на Адела да откъсне мислите си от проблемите. Преди седмица дойде и месечният ѝ цикъл, избавяйки я от една от тревогите ѝ.

Маделин ѝ бе помогнала да погледне света през други очи. Разказваше ѝ най-невероятните и прекрасни истории, които бе чувала. Адела бе удивена от знанията, които бяха складирани в паметта ѝ, и всеки ден с нетърпение чакаше приятелката ѝ да ѝ разкаже някоя нова история.

Сега, докато гледаше към нея, Адела се усмихна. Каква гледка бе приятелката ѝ само. По носа и лицето имаше мръсни петна, а косата ѝ, макар че бе вързана с небесносиня панделка, почти се бе развързала и се виеше около лицето ѝ.

Маделин спря да мете мръсотията от ъгъла и се обърна, подпирайки се на дръжката на метлата си.

— Виждам, че привлякох вниманието ти — отбеляза тя. Замълча за миг, за да отметне една къдрица, паднала пред лицето ѝ, размазвайки още мръсотия по челото си и продължи с историята. — Вярвам, че спартанските жени са били доста освободени. Би трябвало да са били ужасни колкото мъжете си, Адела. Иначе просто не биха могли да се разбират помежду си, не мислиш ли?

Адела се изкикоти. Звукът стопли сърцето на Маделин. Промяната в сестрата на Дънкън бе повече от приятна. Напоследък очите ѝ блестяха, а усмивката почти не слизаше от лицето ѝ.

— Сега, след като пристигна новият свещеник, трябва много да внимаваме да не говорим такива неща пред него — прошепна Адела.

— Още не съм го срещала — отвърна Маделин, — но смятам да го направя много скоро. Крайно време е братята Уекстън да имат до себе си божи човек, който да се грижи за душите им.

— Преди имаха — каза Адела. — Но когато отец Джон почина и църквата се подпали, никой не направи нищо — тя сви рамене и помоли: — Разкажи ми още за спартанците, Маделин.

— Ами, според мен, по онова време дамите са забременявали още, преди да навършат дванадесет години, макар че това е само предположение от моя страна, а не нещо, което съм научила от вуйчо ми. Както и да е, освен това знам, че са допускали повече от един мъж в леглата си — Адела ахна и Маделин кимна, очевидно доволна от реакцията на приятелката си.

— Повече от един, по едно и също време? — попита Адела. Тя прошепна въпроса си и след миг се изчерви силно от неудобство.

Маделин прехапа долната си устна, докато обмисляше дали е възможно.

— Не, не мисля така — най-после отговори тя. Тъй като седеше с гръб към вратата, а приятелката ѝ се бе съсредоточила върху нея, нито една от двете не забеляза, че Дънкън е застанал на прага.

Той тъкмо смяташе да обяви присъствието си, когато Маделин проговори отново.

— Не мисля, че е възможно да лежиш по гръб в леглото и над теб да има повече от един мъж — призна тя.

Адела се изкикоти отново, Маделин сви рамене, а Дънкън, който бе чул голяма част от разказа ѝ за спартанците, извъртя очи към тавана.

Маделин подпря метлата на стената и коленичи пред раклата на Адела.

— Ще трябва да я изпразним, ако искаме да я преместим в другия край на стаята — каза тя.

— Първо довърши историята си — настоя Адела. — Разказваш най-необикновените неща, Маделин.

Дънкън отново се наклони да издаде присъствието си, но след миг се разколеба. В интерес на истината му стана доста интересно.

— В Спарта не е съществувало понятие като безбрачие. Дори е било престъпление да не се ожениш. Тълпи от неомъжени жени тръгвали по улиците, за да търсят свободни мъже, и когато ги откриели, се хвърляли върху тях.

— Как така са се хвърляли върху тях? — недоумяваше Адела.

— Да, те се хвърляли върху горките мъже и ги пребивали от бой — провикна се тя. Главата ѝ бе скрита в сандъка. — Казвам ти, това е самата истина — добави тя.

— Какво друго?

— Знаеш ли, че младите мъже са били затваряни в тъмни стаи с жени, които никога не са срещали на светло и е трябвало... е нали се сецаш за какво говоря — завърши тя.

Маделин пое дълбоко дъх и започна да киха, заради праха в сандъка.

— Някои жени са раждали деца, преди дори да срещнат съпрузите си лице в лице — тя се изправи, удари главата си в капака на сандъка, а разхлабената ѝ панделка се развърза, разпилявайки косата ѝ. — И може да ти прозвучи ужасно, но ще ти кажа нещо. Като си

представя брат ти Дънкън, съм сигурна, че лейди Еленор ще предпочете да го срещне в тъмна стая.

Маделин каза това само на шега, но Адела възкликна ужасена. Младото момиче тъкмо бе видяло, че Дънкън стои на вратата.

Приятелката ѝ не разбра правилно реакцията ѝ и веднага се разкая.

— Но това не е тема за разговор — обяви тя. — Дънкън е твой господар и твой брат все пак и не ми влиза в работата да се шегувам за негова сметка. Моля за извинение.

— Приемам извинението ти.

Дънкън бе този, който ѝ даде прошката си. Маделин бе толкова изненадана да чуе гласа му, че отново удари главата си в капака, преди да се обърне, за да го погледне.

— От колко време стоиш там? — попита тя, изчервявайки се от срам, а после се изправи пред него.

Дънкън не ѝ отговори. Просто стоеше там и я изнервяше. Маделин приглади полите на роклята си, забеляза огромно петно точно над талията си и веднага го скри с ръце. Кичур коса падна пред лявото ѝ око, но тя не посмя да го махне, защото ако вдигнеш ръка, Дънкън щеше да види колко е изцапана роклята ѝ.

Трябваше да си напомни, че е само пленница, а той похитител. Какво значение имаше дали ще изглежда занемарена или не? Тя издуха косата от очите си и се опита да погледне весело към него.

Маделин все още се чувстваше ужасно. Дънкън, който знаеше добре какво става в главата ѝ, се усмихна на нейното нещастие. Ставаше ѝ все по-трудно да скрие чувствата си. Това му хареса почти толкова, колкото и раздърпания ѝ вид. Беше сигурна, че се усмихва заради мръсната ѝ рокля. Дънкън затвърди мнението ѝ, като я огледа щателно. Погледът му лениво се плъзна от върха на главата ѝ до прахта по обувките ѝ. Усмивката му се разширяваше, докато привлекателната трапчинка се появи на бузата му.

— Качи се в стаята си, Маделин, и стой там, докато не дойда за теб.

— Може ли първо да приключа със задачата си? — попита тя, опитвайки се да прозвучи скромно.

— Не, не може.

— Дънкън, Адела иска да пренаредя стаята ѝ, за да изглежда по... — Господи, за малко да му каже, че сестра му иска стаята да ѝ бъде толкова уютна, колкото нейната на върха на кулата. Тогава той щеше да разбере, какво е направила там и да побеснее.

Маделин погледна към нея. Горкото момиче стискаше ръцете си и се взираше в пода.

— Адела, забрави да поздравяш подобаващо брат си — каза Маделин.

— Добър ден, милорд — прошепна веднага тя. Но така и не го погледна в очите.

— Името му е Дънкън. Барон или не, той е твой брат — Маделин се обърна и погледна към него. Погледът ѝ го предупреждаваше да не повишава тон на сестра си.

Дънкън повдигна едната си вежда, щом я видя как му се мръщи. Когато тя закима енергично към Адела, той сви рамене. Нямаше ни най-малка представа, какво се опитва да му каже.

— Е? Няма ли да поздравяш сестра си, Дънкън? — попита тя.

Въздишката му отекна в каменните стени.

— Да не би да ми даваш нареждания? — попита той.

Изглеждаше доста раздражен. Маделин сви рамене.

— Няма да ти позволя да плашиш сестра си — заяви тя, преди да успее да се спре.

На Дънкън му се прииска да се разсмее. Значи бе истина това, което бе зарадвало Гилард и ядосало Едмънд. Плахата Маделин бе станала защитница на Адела. Едно коте се опитваше да защитава друго, макар че Дънкън трябваше да признае, че точно в момента Маделин се държи по-скоро като тигрица. В очите ѝ гореше син пламък, и о, тя се опитваше да скрие гнева си от него.

Дънкън погледна Маделин така, че тя идеално разбра какво мисли за дързостта ѝ. Тогава се обърна към сестра си и каза:

— Добро утро, Адела. Добре ли се чувстваш?

Тя кимна и чак тогава посмя да погледне към брат си и да му се усмихне. Дънкън кимна, изненадан, че един толкова прост жест като поздрава му, е способен да промени държанието на сестра му.

След това се обърна, решен да напусне стаята на крехката си малка сестра, преди на Маделин да ѝ хрумне нещо друго.

— Не може ли Маделин да остане тук и да...

— Адела, моля те не оспорвай заповедите на брат си — прекъсна я Маделин, страхувайки се, че търпението му много скоро ще се изчерпа. — Неуважително е — добави с окуражителна усмивка.

След това повдигна края на полата си и забърза след Дънкън, провиквайки се през рамо:

— Сигурна съм, че има добра причина да ме повика.

Наложи ѝ се да тича, за да го настигне.

— Защо трябва да се върна в кулата? — попита тя, когато беше сигурна, че Адела не може да я чуе.

Стигнаха до площадката на стълбището, когато той спря и се обърна към нея. Искаше да я хване за раменете и да я разтърси така, че зъбите ѝ да затракат, но петното мръсотия на носа ѝ, привлече вниманието му. Той избърса праха с палец.

— Лицето ти е покрито с мръсотия, Маделин. Това значи ли, че си дефектна? Трябва ли да те хвърля през прозореца, как мислиш?

На Маделин ѝ отне известно време да разбере, за какво ѝ говори той.

— Спартанците не са хвърляли пленниците си през прозореца — отвърна му. — Само недоразвитите бебета. Те са били могъщи воини със зли сърца — добави.

— Управлявали са с желязна ръка — каза Дънкън. Палецът му се плъзна лениво по долната ѝ устна. Не можеше да спре да я докосва. — Управлявали са без никаква милост.

Маделин не се отмести. Вгледа се в очите му, докато се опитваше да не изгуби нишката на разговора им.

— Без никаква милост?

— Да, точно така, както трябва да действа един водач.

— Така ли — прошепна тя.

Дънкън кимна.

— Спартанците са били непобедими.

— А сега виждаш ли някакви спартанци, Дънкън? — попита Маделин. Той сви рамене и не успя да се сдържи да се усмихне на нелепия ѝ въпрос. — Може да са били непобедими, но сега са мъртви.

Господи, гласът ѝ потрепери. И тя много добре знаеше причината. Дънкън я наблюдаваше съсредоточено, докато я придърпваше нежно към себе си.

Не я целуна и разочарованието ѝ беше много голямо.

Тя въздъхна.

— Маделин, не мога да се въздържам повече — прошепна той и се наведе, а устата му се озова на милиметри от нейната.

— Няма ли? — попита тя, останала отново без дъх.

— Не, няма — промърмори, като вече звучеше ядосан.

Маделин поклати глава объркано.

— Дънкън, сега ще ти позволя да ме целунеш — каза му тя. — Няма да има нужда да се въздържаш.

Отговорът му на откровените ѝ думи, бе да стисне ръката ѝ и да я повлече нагоре по стълбите към кулата.

— Няма да си пленница още дълго — обяви Дънкън.

— Значи признаваш, че беше грешка да ме водиш тук? — попита тя.

Той чу страха в гласа ѝ.

— Аз не правя грешки, Маделин.

Не си направи труда да погледне назад към нея и не ѝ проговори, докато не стигнаха до вратата на стаята ѝ. Когато посегна да отвори вратата, Маделин препречи пътят му, облягайки се на нея.

— Мога и сама да отворя вратата си — заяви тя. — И ти със сигурност правиш грешки. И най-голямата ти грешка съм аз.

Въобщо нямаше намерение да каже точно това. Господи, сама се обиждаше.

Дънкън се усмихна. Очевидно осъзна как се бе объркала. Той я издърпа към себе си и отвори вратата. Маделин веднага се втурна вътре и се обърна, за да затръшне вратата под носа му.

Той не ѝ позволи. Стана тя, каквато стана, помисли си тя и се опита да не се плаши от реакцията му, след като видеше промените, които бе направила в стаята.

Той не можеше да повярва на очите си. Маделин бе преобразила студената си килия в приветливи покои. Стените бяха измити и на отсрещната стена имаше голям цветен гоблен. На него бе изобразена последната битка от нашествието на Уилям. Цветовете бяха невероятно живи, а воините бяха избродирани с червени и сини конци. Дизайнът беше прост, но радваше окото.

Леглото бе покрито със синьо покривало. В другия край на стаята имаше два големи стола с червени възглавнички. Бяха разположени под ъгъл пред камината. Пред всеки стол имаше малка

табуретка, на която седящият можеше да си повдигне краката. Дънкън забеляза, че на облегалката на единия от столовете висеше недовършен гоблен. Кафяви конци висяха до пода. И макар и недовършен, той можеше да разбере как ще изглежда накрая. Това бе изображение на въображаемия вълк на Маделин.

Мускулът отстрани на челюстта му потръпна. Два пъти. Маделин не бе сигурна какво значи това. Чакаше, опитвайки се да се подготви за мига, в който той ще започне да ѝ крещи.

Дънкън не каза нито дума, просто се обърна, излезе и затвори вратата зад себе си.

Уханието на рози го последва надолу по стълбите. Той успя да удържи темперамента си, докато стигна до входа на голямата зала. Гилард го забеляза и забърза напред, за да говори с него. Гласът му бе пълен с младежко нетърпение, когато попита.

— Да не би лейди Маделин вече да приема гости?

Дънкън изрева гневно толкова силно, че сигурно го бяха чули чак в най-високата кула.

Очите на Гилард се разшириха. Никога не го бе чувал да крещи така. Дънкън се втурна навън точно когато Едмънд влезе.

— Какво го е ядосало така? — попита Гилард.

— Не какво, а кой — отвърна Едмънд.

— Не разбирам.

Едмънд се усмихна и потупа брат си по рамото.

— И Дънкън не разбира, но бих се обзаложил, че скоро ще разбере.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

*„Не на пъргави се дава сполучлив бяг, нито на храбри
— победа.“*

Стария завет, Еклисиаста, 9:11

Маделин работеше над гоблена си, но мислите ѝ не бяха насочени към шиенето. Отново и отново продължаваше да си припомня коментара на Дънкън. Какво имаше предвид с думите, че няма да му бъде пленница още дълго?

Явно много скоро щеше да ѝ се наложи да се изправи срещу него. Беше се държала като страхливка и бе достатъчно честна към себе си, за да си го признае. Страхуваше се от отговора му.

Изведнъж вратата на стаята ѝ се отвори и Адела връхлетя забързано вътре. Малката сестра на Дънкън изглеждаше отчаяна. Сякаш всеки миг щеше да се разплаче.

Маделин веднага скочи на крака.

— Кой те разстрои? — поиска да узнае тя, прибързано решавайки, че Дънкън е виновника.

Адела избуха в сълзи и Маделин побърза да затвори вратата. Обви ръка около раменете ѝ и я поведе към единия от столовете.

— Седни и се успокой. Не вярвам да е толкова ужасно, колкото си мислиш — и се помоли да е права. — Кажи ми каква е причината за сълзите ти и аз ще се погрижа всичко да се оправи.

Адела кимна, но щом я погледна отново зарева с цяло гърло. Маделин седна на стола срещу нея и търпеливо зачака.

— Брат ти е изпратил мъже да те отведат, Маделин. Дънкън позволи на пратеника да влезе. Затова ти бе наредено да се върнеш в стаята си. Дънкън не иска воина да те види.

— Защо? Всички знаят, че съм пленница тук. Лоудън...

— Не ме разбра — прекъсна я Адела. — Едмънд каза на Гилард, че според него, Дънкън не иска пратеникът да види, че с теб се отнасят

добре — тя спря, за да попие крайчеца на очите си с ръкава на роклята си. — Ти смяташ, че се отнасяме добре с теб, нали Маделин?

— Мили Боже, затова ли плачеш? Разбира се, че се отнасяте добре с мен. Огледай се, Адела — добави тя и се усмихна леко. — Стаята ми не изглежда ли достатъчно удобна?

— Не трябваше да седя там, за да подслушвам какво каза пратеникът на Дънкън, но го направих. Гилард и Едмънд също бяха там и чуха всяка дума. Дънкън не ги накара да напуснат. А мен никой не ме забеляза, Маделин. Сигурна съм.

— Пратеникът от кого бе изпратен, от краля или от брат ми? — попита Маделин. Вътрешно бе ужасно изплашена, но се стараеше да прикрива страха си. Момичето разчиташе на силата ѝ и тя не можеше да я предаде.

— Не знам кой го е изпратил. Не успях да чуя какво си казаха в началото.

— Каж ми какво чу — предложи Маделин.

— Трябва да те заведат веднага в кралския двор. Пратеникът каза, че макар и да си била... опозорена... — гласът ѝ се пречупи и тя спря за миг, за да се успокои.

Маделин прехапа долната си устна. Бореше се с желанието да хване Адела за раменете и да я разтърси, за да довърши историята си.

— Ще те омъжат в мига, в който пристигнеш в Лондон.

— Разбирам — прошепна Маделин. — Знаехме какво ще се случи, Адела. Знаехме, че Лоудън ще предприеме нещо. Разбра ли името на мъжа, за когото смятат да ме омъжат?

Адела кимна.

— Мърсър.

Момичето захлупи лице в ръцете си и зариди сърцераздирателно. Маделин вече не можеше да скрие изражението си. Помисли си, че всеки миг ще повърне.

— Ами Дънкън, Адела? — успя да попита. — Той какво каза на пратеника? Съгласи ли се?

— Не каза и дума. Пратеникът му достави съобщението и излезе навън при другите.

— Колко война е изпратил Лоудън?

— Не знам — прошепна Адела. — Едмънд и Гилард започнаха да си крещят един на друг, веднага щом пратеникът излезе. Дънкън не

каза нищо. Той само стоеше пред камината със скръстени зад гърба ръце.

— Той се е отдръпнал от тях — каза Маделин.

— Не разбирам — промърмори Адела.

— Брат ти има две роли в дома си, Адела. Той е господар, но освен това е и брат. Мога да си представя защо са спорели Едмънд и Гилард. Едмънд ще иска да ме предаде в ръцете на воините възможно най-скоро. Докато Гилард ще настоява да ме задържат тук дори с цената на битка.

Преди Маделин да довърши, Адела заклати оживено глава.

— Едмънд е против това да те предадем на хората на Лоудън — каза тя.

— Застъпил се е за мен?

— Да — отвърна Адела. — Предложи да ме изпратят при сестра ни Катрин възможно най-бързо. Притеснява се, че всичко това може да ми дойде прекалено много. Не искам да ходя никъде. Катрин е много по-възрастна от мен, а съпруга ѝ е доста странен.

Маделин се изправи и бавно отиде до прозореца. Отвори кепенците и се загледа в далечината. Бе убедена, че трябва да се успокои, за да потисне гнева, който се надигаше в нея.

— Адела, знаеш ли, че спартанките са изпращали децата си да живеят при воините още от съвсем малки. Момченцата са били учени да крадат. Считало се за голямо достойнство да си добър крадец.

— Маделин, за какво говориш? Как може точно сега да ми разказваш истории?

Маделин се обърна и позволи на Адела да види сълзите, стичащи се по бузите ѝ. Младото момиче никога не бе виждало приятелката си да плаче.

— Старите истории ме успокояват, Адела. Те са ми познати и близки. Веднъж да успея да избистря ума си и ще съм способна да мисля трезво. Тогава ще реша какво трябва да направя.

Адела остана поразена от мъката и болката, които прочете в очите на приятелката си и бързо кимна.

Маделин се обърна отново към прозореца и погледна към билото. „Кой ще храни вълка ми, ако ме няма?“, запита се тя. Странното бе, че в мислите ѝ се прокрадна образа на Дънкън. Беше го

объркала с вълка, осъзнавайки, че и той се нуждае от толкова грижи, колкото и дивия звяр. Сигурно дори и от повече.

Не можеше да разбере защо изпитва нуждата да промени пустия живот на Дънкън.

— С вуйчо ми сядахме пред огъня всяка вечер. Научих се да свиря на псалтерий. Когато не беше уморен, той също свиреше с мен. Животът ми бе толкова спокоен, Адела.

— Там нямаше ли никакви млади хора, Маделин? Всеки път, когато ми разказваш истории, говориш само за възрастни хора.

— Вуйчо ми Бертон живееше в имението Грийнстейд. Барон Мортън бе много стар. После при нас дойдоха да живеят отец Робърт и отец Самюел. Те всички се разбираха много добре, но само аз играех шах с барон Мортън. Понякога той лъжеше. Вуйчо казваше, че не било грях, и баронът постъпвал така, защото бил кисел и заядлив заради възрастта.

Маделин остана смълчана доста дълго време. Адела се загледа в огъня, докато приятелката ѝ се взираше навън в нощта.

Но този път не се получи. Колкото и да се опитваше да се успокои, Маделин усещаше как целият ѝ самоконтрол се сгромолясва. Бе изпълнена с гняв.

— Трябва да намерим някой, който да те защити — прошепна Адела.

— Ако ме принудят да се върна при Лоудън, всичките ми планове ще бъдат съсипани. Смятах да отида в Шотландия. Едуайт щеше да ме приеме в дома си.

— Маделин, в Шотландия... — Адела смяташе да каже, че в Шотландия живее Катрин и е омъжена за братовчед на шотландския крал.

Но приятелката ѝ не ѝ даде шанс да се изкаже.

— Защо за Бога се притеснявам, че плановете ми ще бъдат провалени? Лоудън или ще ме убие, или ще ме даде на Мърсър. Ако стори второто, тогава Мърсър ще ме убие — Маделин се засмя рязко и Адела потрепери. — Не мога да повярвам, че Лоудън се е загрижил за мен. Когато тръгна след Дънкън, след като унищожил крепостта му, мислех, че единственото, което иска е да го убие. Но сега той изпраща войните си за мен — тя поклати глава. — Нищо не разбирам.

Преди Адела да се опита да я успокои, Маделин неочаквано се обърна и закрачи към вратата.

— Маделин, трябва да останеш тук. Дънкън не ти е позволил да...

— Имам нужда от защитник, нали така, Адела? — тя повдигна рамене. — Е, Дънкън е повече от подходящ за тази задача.

— Какво смяташ да правиш?

— Брат ти ще отпрати хората на Лоудън. Аз лично ще се погрижа да го стори и то още сега.

Младата жена дори не успя да продума. В следващия миг Маделин бе навън и тичаше надолу по стълбите. Адела се втурна след нея.

— Маделин, да не би да си решила да наредиш на брат ми какво да прави? — гласът и бе пропит с тревога.

— Точно това съм решила — извика тя.

На Адела ѝ се наложи да седне по средата на стълбището, защото беше поразена от думите ѝ. Милата ѝ приятелка си бе загубила ума. Тя я гледаше как тича надолу с развети коси. Чак когато Маделин изчезна на долния етаж, Адела осъзна, че трябва да се опита да ѝ помогне. Без значение колко беше изплашена, бе решена да се изправи срещу Дънкън и да я защити. Дори може би щеше да успее да събере достатъчно смелост, за да говори с брат си.

Маделин стигна до голяма зала и поспря, за да си поеме дъх. Едмънд и Гилард бяха седнали един срещу друг на масата. Дънкън бе застанал с гръб към входа, загледан в буйния огън.

Едмънд тъкмо завършваше изречението си, обърнат към брат си. Маделин успя да чуе само:

— Значи е решено, че Дънкън ще я заведе...

Маделин веднага заключи, че всички са еднородни, че трябва да я предадат в ръцете на Лоудън.

— Няма да ходя никъде.

Заявлението ѝ получи моментална реакция. Дънкън се обърна бавно и я погледна. За миг тя остана загледана в него, сетне се обърна към братята му. Гилард има дързостта да ѝ се усмихне, сякаш е намерил изказването ѝ за много забавно, а Едмънд, както винаги, се намръщи.

Дънкън не показа никаква реакция. Маделин повдигна полите си и бавно тръгна напред, докато не застана пред него.

— Ти ме плени, Дънкън. Това бе твое решение — обяви тя. — Сега имам да ти кажа нещо. Ще си остана пленница. Ясна ли съм?

В очите му се прочете лека изненада. Да, бе чул много добре всяка нейна дума. „А и защо да не е?“, запита се тя. Буквално бе изкрещяла решението си направо в лицето му.

Но когато не проговори и остана загледан в нея, Маделин реши, че явно се опитва да я изплаши. Е този път нямаше да успее.

— Няма да се отървеш от мен, Дънкън.

По дяволите, гласът ѝ потрепери.

Избутвайки стола си назад, Едмънд се изправи. Движенията му привлякоха вниманието на Маделин. Тя бавно отиде до масата и сложи ръце на кръста си.

— Веднага свали тази намръщена физиономия от лицето си, Едмънд, или кълна се в Господ, аз ще го направя.

Гилард гледаше към Маделин с отворена уста. Никога не я бе виждал разгневена. Дали наистина вярваше, че Дънкън ще я върне на Лоудън? Осъзнаването на това го накара да се усмихне. Горката Маделин. Явно въобще не познаваше Дънкън. Освен това не бе наясно със собствената си значимост. Тя беше толкова нежно и малко девойче, а пък се изправяше така храбро срещу Дънкън, предизвиквайки го. Ако не го бе видял с очите си, никога нямаше да повярва, че се е случило. Гилард избухна в смях.

Маделин го чу, завъртя се светкавично и го изгледа кръвнишки.

— Гилард, нима всичко това ти се струва забавно?

Той направи грешката да кимне. Погледна към нея точно в мига, в който тя го замери с една от каните с ейл. Гилард успя да се отмести навреме, и когато Маделин грабна следващата, Едмънд посегна към нея и я взе от ръцете ѝ. Двамата стояха един до друг на платформата. Маделин блъсна силно Едмънд с бедрото си. Той загуби равновесие, падна назад и се приземи на задника си. Той със сигурност щеше да успее да предотврати падането, ако не се бе спънал в стола. Маделин проследи жалките му усилия, преди да се обърне към Гилард.

— Да не си посмял отново да ми се присмиваш — нареди тя.

— Маделин, ела тук — заповяда Дънкън. Той се бе облегал на полицата на камината и изглеждаше толкова отегчен, сякаш всеки миг

щеше да заспи.

Тя се подчини, без да задава никакви въпроси, и тръгна към него, преди да осъзнае какво прави. Но ненадейно спря и поклати глава.

— Повече не смятам да приемам заповеди от теб, Дънкън. Вече нямаш никаква власт над мен. За теб аз съм само пионка. Убий ме, ако искаш. Предпочитам смъртта пред това да се върна при Лоудън.

Ноктите на пръстите ѝ се забиваха силно в дланите ѝ. Макар и да опитваше, не можеше да накара ръцете си да спрат да треперят.

Той не отмести погледа си от нея.

— Едмънд, Гилард, оставете ни насаме — макар гласът му да бе тих и спокоен, тонът му не търпеше възражения. — Вземете и сестра ни със себе си.

Адела се криеше зад стената близо до входа. Когато Дънкън даде заповедта си, тя връхлетя в стаята.

— Бих искала да остана тук, Дънкън, ако Маделин има нужда от мен.

— Ще отидеш с братята си — заяви Дънкън. Сега гласът му бе студен, и прекрати всички зараждащи се възражения.

Гилард хвана ръката на Адела.

— Маделин, ако искаш да остана, аз...

— Не оспорвай заповедите на брат си — прекъсна я Маделин. Нямаше намерение да крещи, но просто така се случи.

Адела заплака и това охлади гнева на Маделин. Тя се пресегна и потупа рамото на приятелката си. Дори успя да се усмихне.

— Няма да се омъжа за Мърсър — каза тя. — В интерес на истината, няма да се омъжвам за никого.

— Напротив, ще го направиш — каза Дънкън. Той дори се усмихна, а думите му прозвучаха като обещание.

Маделин се почувства така, сякаш току-що я бе зашлевил. Отстъпи крачка назад, поклащайки глава.

— Няма да се омъжа за Мърсър.

— Не, няма.

Отговорът му я обърка.

Дънкън не гледаше към нея. Вниманието му бе съсредоточено към братята му, които буквално влачеха Адела към изхода. Тримата не бързаха особено да излязат от залата и вървяха едва-едва, сякаш имаха завързани тежести за краката. Очевидно бе, че се стараят да се забавят

възможно най-много, за да чуят разговора му с Маделин. Дънкън естествено я обвини за държанието на роднините си. Да, вината бе изцяло нейна. Преди тя да влезе в живота им, братята и сестра му му се подчиняваха безпрекословно. Откакто лейди Маделин стъпила в дома му, всички и всичко се бе обърнало с главата надолу.

Дънкън си каза, че не обича промените, макар да трябваше да си признае, че предстояха още много такива. И знаеше, че те ще бъдат посрещнати със съпротива, особено от страна на Гилард. Малкият му брат бе най-големия съюзник на Маделин. Дънкън въздъхна. Предпочиташе да води битка, вместо да се занимава със семейните дела.

— Едмънд, открий свещеника и ми го доведи — ненадейно извика Дънкън.

Брат му се обърна изненадан.

— Веднага — озъби се Дънкън.

Заповедта му накара кожата на Маделин да настръхне. Тя понечи да се обърне към Едмънд, но коментарът на Дънкън я спря наскоро движението.

— Да не си посмяла да кажеш на брат ми да не уважи заповедите ми, Маделин, или кълна се в Господ, ще хвана червената ти коса и ще запуша устата ти с нея.

Маделин възкликна ужасена, а Дънкън беше доволен, смятайки, че суровата заповед е подействала и младата жена е осъзнала в каква уязвима позиция се намира. Целта му бе да я накара да му се подчини. Искаше да е кротка за това, което предстоеше.

Когато Маделин закрачи с убийствен поглед в очите към него, Дънкън реши, че заплахата му явно не е подействала. Тя въобще не се държеше покорно.

— Как смееш да ме обиждаш така? Косата ми не е червена и ти дяволски добре го знаеш. Кестенява е — изкреця. — Да имаш червена коса носи нещастие, а моята не е с такъв цвят.

Той не можеше да повярва на ушите си. Явно ѝ бе станало навик да му противоречи за всичко. Маделин спря само на крачка от него. Толкова близо, че само с едно движение би могъл да я сграбчи, помисли си той.

Жената бе доста смела, но наивна и нямаше ни най-малка представа какво представлява светът, в който живееха. Според Дънкън

това бе единствената причина, която извиняваше думите ѝ. Отвъд защитните стени на крепостта му имаше десетки от войните на Лоудън, готови да атакуват, ако до сутринта Маделин не им бъде предадена. Тя трябваше да бъде разярена заради това, каза си той.

Но вместо да се тревожи за ситуацията, в която се намираше, спореше за цвета на косата си. Беше много повече червена, отколкото кестенява и в името на Господ, нямаше идея защо тя не го осъзнава.

— Обидите ти нямат край — каза му тя. В следващия миг се разплака. Вече не можеше да го гледа и точно това бе причината, поради която му позволи да я притисне в обятията си.

— Няма да се върнеш при Лоудън, Маделин — каза с дрезгав глас Дънкън.

— Ще остана тук до пролетта — подсмръкна тя.

В следващия миг в залата влезе Едмънд, следван от новия свещеник.

— Отец Лоурънс е тук — обяви той, привличайки вниманието на Дънкън.

Маделин веднага се откъсна от прегръдката му. Обърна се и погледна към свещеника. Той бе много млад. Това я изненада. И на всичкото отгоре ѝ изглеждаше много познат, макар да не можеше да се сети от къде. Много малко млади свещеници бяха посещавали вуйчо ѝ Бертон.

Тя поклати глава и реши, че не беше възможно да го е срещала преди.

Ненадейно Дънкън я издърпа до себе си. Стояха твърде близо до камината. Маделин забрави за свещеника и започна да се притеснява дали роклята ѝ няма да се подпали. Когато се опита да се отдръпне настрана, Дънкън я хвана по-здраво. Ръката му бе обвита около раменете ѝ и я притискаше към него. Странно, но само след няколко секунди, близостта му я успокои. Успя да скръсти ръце в скута си и да възвърне спокойното си изражение.

Свещеникът изглеждаше притеснен. Не беше особено красив мъж, защото лицето му бе цялото в белези от шарка. Освен това бе доста рошав.

Гилард връхлетя забързано в стаята. По изражението на лицето му, човек можеше да предположи, че се готви за битка. И ненадейно с

Едмънд си размениха ролите. Едмънд се усмихваше, а Гилард се мръщеше.

— Дънкън, аз ще се оженя за лейди Маделин. Повече от готов съм да направя тази саможертва — обяви Гилард. Лицето му бе почервеняло и той нарочно използва думата „саможертва“, за да попречи на Дънкън да разбере какви са истинските му чувства към Маделин. — Тя ми спаси живота — добави той, когато брат му не отрони и дума.

Дънкън много добре съзнаваше какво се върти в ума му. Гилард бе прозрачен като водата. Мислеше си, че е влюбен в Маделин.

— Не спори с мен, Гилард. Решението ми е взето и ще ти се наложи да го уважиш. Разбра ли ме, братко?

Гласът му бе мек, но заплашителен, и Гилард издавайки силен, гневен вик, поклати глава.

— Ще те предизвикам!

— Брак? — Маделин прошепна думата толкова тихо, сякаш бе богохулство. А в следващия миг изкрещя. — Саможертва?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Живейте благоразумно с жените си и отдавайте чест на женския пол като на по-слаб съсед.“

Новия завет, Петра, 3:7

— Няма да се омъжвам за никого — Маделин имаше намерение да изкрещи решението си, но думите прозвучаха задавено. Най-после разбра, какво смята да направи Дънкън. Гилард може би нямаше намерение да оспорва решението му, но тя определено щеше да го стори.

Дънкън изглеждаше решен на всяка цена да наложи волята си. Той не обърна внимание на опитите ѝ да се отскубне от него и заповяда на свещеника да започне церемонията.

Отец Лоурънс изглеждаше толкова объркан, че дори не можеше да си спомни стандартната процедура за бракосъчетаване, а Маделин бе толкова разярена, че дори не му обръщаше внимание. Беше прекалено заета да крещи на мъжа, който я стискаше толкова силно, че сигурно щеше да я убие.

Когато чу обещанието на Дънкън, че я приема за своя съпруга, рязко заклати глава. Тогава свещеника я попита дали взема Дънкън за свой съпруг и тя веднага му отговори.

— Не, не го взимам.

Дънкън не се интересуваше от отговора ѝ. Стисна я толкова силно, че Маделин си помисли, че ще потроши всички кости в тялото ѝ.

Той хвана косата ѝ, дръпна я назад, за да я погледне в очите и нареди:

— Отговори му отново, Маделин.

Погледът му почти успя да я накара да размисли.

— Първо ме пусни — заинати се тя.

Дънкън, който смяташе, че тя ще му се подчини, я пусна. Ръката му отново се обви около раменете ѝ.

— Попитайте я отново — заповяда той на стреснатия свещеник.

Отец Лоурънс изглеждаше така, сякаш всеки миг ще припадне. Но въпреки това повтори въпроса си.

Този път Маделин не изкрещя отказа си. Не каза нито дума. Ако продължаваха да настояват, щяха да останат тук до сутринта. Никой нямаше да я принуди да участва в този фарс.

Не можеше да разчита Гилард да се намеси. Макар че според нея той изглеждаше така, сякаш има желание да убие Дънкън. Когато младият мъж сложи ръка на дръжката на меча си и направи крачка напред, тя ахна ужасена. Милостиви Боже, той се канеше да предизвика Дънкън.

— Да, ще те приема за съпруг, Дънкън — избъбри бързо. И без да откъсва поглед от Гилард добави: — По собствена воля.

Ръцете му се отпуснаха и тя си отдъхна облекчена.

Адела пристъпи напред, застана между Едмънд и Гилард и се усмихна към Маделин. Едмънд също се усмихваше. Искаше да им изкрещи и на двамата да престанат. Но не го направи, защото видя дивия поглед в очите на Гилард.

Свещеникът побърза да довърши церемонията. След като им даде благословията си, макар да прозвуча странно и объркано, той се извини и забързано напусна залата. Цветът на лицето му бе станал зелен. Мъжът очевидно бе ужасен от Дънкън и чувството ѝ бе много добре познато.

Дънкън най-после я пусна и тя се завъртя светкавично към него.

— Този брак е един фарс — прошепна му достатъчно тихо, че да не я чуе Гилард. — Свещеникът дори не ни благослови както трябва.

Дънкън има дързостта да ѝ се усмихне.

— Веднъж ми каза, че никога не правиш грешки, Дънкън. Но този път наистина направи една. Съсипа живота си. И защо? Омразата към брат ми и желанието ти за отмъщение са безкрайни, нали?

— Маделин, бракът ни е истински. Качвай се в стаята ми и ме чакай там, съпруго. Ще дойда при теб след няколко минути.

Нарочно наблегна на думата *съпруга*. Маделин го погледна объркана, в очите му имаше толкова топлина и нежност. В неговата стая?

Тя подскочи, когато Адела докосна рамото ѝ, сякаш искаше да ѝ каже, че всичко ще бъде наред. Със сигурност бе по-лесно да се каже, отколкото да се преживее, все пак не тя се бе обвързала с вълка.

Прииска ѝ се да се отдалечи от всички Уекстън. Имаше прекалено много неща, за които трябваше да помисли. Маделин повдигна крайчеца на полата си и бавно тръгна към вратата.

Едмънд я спря, когато достигна до изхода, докосвайки нежно ръката ѝ.

— Бих искал да те приветствам с добре дошла в семейството ни — каза той.

И дори изглеждаше така, сякаш наистина го мисли. Това разгневи Маделин почти толкова, колкото и ужасяващата му усмивка. Ненадейно си помисли, че предпочита да ѝ се мръщи.

— Да не си посмял да ми се усмихваш Едмънд, иначе ще те ударя. Само посмей и ще видиш.

Той изглеждаше достатъчно изненадан, за да я накара да изпита удовлетворение.

— Доколкото си спомням, беше ме заплашила, че ще ме удариш, ако направя точно обратното, Маделин.

Тя нямаше ни най-малка представа за какво ѝ говори. А ѝ въобще не се интересуваше, защото точно в момента на главата ѝ бяха струпани достатъчно грижи. Издърпа ръката си от тази на Едмънд и като си мърмореше, че се надява той да се задави с вечерята си, излезе от стаята.

Гилард се опита да я последва, но Едмънд го спря.

— Тя вече е съпруга на брат ти, Гилард. Уважавай този факт — изрече го тихо, за да не чуе Дънкън. Големият им брат им бе обърнал гръб и отново се бе загледал в огъня.

— Бих могъл да я направя щастлива, Едмънд. Маделин е преживяла толкова болка през живота си. Тя заслужава някой да я оцени по достойнство.

— Сляп ли си, братко? Не си ли забелязал начина, по който Маделин гледа към Дънкън и как брат ни не я изпуска от поглед? Те се интересуват един от друг.

— Грещиш — отвърна Гилард. — Маделин мрази Дънкън.

— Тя не мрази никой. Изобщо не е способна да изпитва това чувство — Едмънд се усмихна на брат си. — Просто не желаш да

признаеш истината. Защо мислиш, че ѝ бях ядосан толкова много преди? По дяволите, можех да видя искрите и привличането между тях от самото начало. Дънкън не се отдели и за миг от нея, докато беше болна.

— Само защото се чувстваше отговорен за нея — възрази Гилард.

Най-малкият брат отчаяно се опитваше да обуздае гнева си, но аргументите на Едмънд бяха силни и звучаха разумно.

— Дънкън се ожени за Маделин, защото така искаше. Знаеш ли, Гилард, наистина е забележително, че брат ни се ожени по любов. В тези времена това е много рядко срещано. Няма да спечели никаква земя от този брак, а само ще ядоса краля.

— Той не я обича — промърмори Гилард.

— Напротив, обича я — възрази брат му. — Просто още не го е осъзнал.

Дънкън не мислеше за братята си. Напълно бе игнорирал присъствието им, докато правеше планове си за утрешния ден. Пратеникът му бе съобщил, че ако не им предадат Маделин, ще ги нападнат при изгрев-слънце. Дънкън знаеше, че блъфират. И дори бе леко разочарован. Копнееше да се впусне в битка с всеки, който подкрепя Лоудън. Но въпреки това жалката пасмина, която мръзнеше отвъд защитните му стени, едва ли бе толкова глупава, че да посмее да го предизвика. Много добре знаеха, че хората му, освен че ги превъзхождаха числено, са и много добре обучени. Лоудън вероятно ги бе изпратил, за да може да ги използва като доказателство пред краля, че е направил опит да върне сестра си.

Удовлетворен от изводите, които направи, Дънкън избута тези мисли в дъното на съзнанието си и се посвети на размишления за новия си живот. Колко ли време щеше да ѝ отнеме да го приеме като свой съпруг? За него времето нямаше особено значение, но колкото по-скоро Маделин се примирише с новия си живот, толкова по-скоро щеше да се успокои и да заживеят в мир.

Почувства се горд, че именно той ще бъде мъжа, който ще се грижи за нея и ще я защитава. Тя щеше да му се доверява и да го почита. Вече не можеше да ѝ обърне гръб. Чувството на дълг, което бе

силно развито в него, го бе накарало да постъпи така. Връщането ѝ при Лоудън бе равносилно на това да затвори дете в една клетка с лъв.

— По дяволите — промърмори той на себе си. Още от първия път, когато я докосна разбра, че никога няма да ѝ позволи да си тръгне от него. — Кара ме да се държа като глупак — изрече, без да се страхува, че някой може да го чуе.

Но освен това му носеше такава радост. Досега не бе осъзнавал колко празен е бил живота му, докато не се появи Маделин. Тя можеше да го накара да направи дори невъзможното само като го погледнеше с големите си невинни очи. Когато не мислеше как да я удуши, бе обсебен от нуждата да я целуне. И факта, че Лоудън бе неин брат, изобщо не му пречеше. Тя не притежаваше черната душа на брат си, бе надарена с чисто сърце и бе способна на такава любов, че бе разбила целия цинизъм на Дънкън.

Той се усмихна. Чудеше се в какво ли състояние щеше да открие Маделин, когато се качеше горе. Дали щеше да бъде ужасена, или щеше да го погледне ведро и без страх? Дали младоженката му щеше да се държи като коте, или като тигрица?

Той напусна залата и тръгна да търси Антъни. След като изслуша поздравленията на воина си за сватбата, той му даде допълнителни инструкции за нощната стража. Следващото, което направи бе да отиде до езерото за вечерния си ритуал и да поплува. Дънкън умишлено се забави, за да даде повече време на Маделин да се подготви за него. Беше изминал цял час, откакто тя бе напуснала залата.

Реши, че ѝ е дал достатъчно време. Тръгна нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж. Нямаше да му бъде лесно да я убеди, че иска да я люби. Но не би използвал сила, без значение колко щеше да се дърпа малката му съпруга. Щеше да отнеме време, но искаше да дойде доброволно в леглото му.

Закле се, че ще държи темперамента си под контрол, но за малко да наруши клетвата си щом стигна до стаята си и откри, че е празна. Дънкън въздъхна раздразнено и тръгна към кулата.

Тя наистина ли си мислеше, че би могла да се скрие от него? Самата мисъл му се стори доста забавна и го накара да се усмихне. Но усмивката му се изпари, когато се опита да отвори вратата и разбра, че е залостена.

Маделин все още бе леко разтревожена. Тя се върна в стаята си почти изпаднала в истерия, а после ѝ се наложи да чака доста време, докато напълнят ваната ѝ с гореща вода. Мод се бе заела с тази задача. Маделин се опита да оцени усилията им, но слугинята и двамата мъже, които носеха ведрата с водата, се забавиха толкова много, че едва не се поболя от притеснение, че Дънкън ще дойде, преди да е успяла да го заключи отвън.

Дървената летва бе точно там, където я бе скрила, под леглото. Щом промуши тежкото дърво през железните халки от двете страни на вратата, тя въздъхна облекчено.

Мускулите на раменете ѝ я боляха ужасно. Беше напрегната, както никога през живота си и колкото и да опитваше, не можеше да проумее нищо. Дали Дънкън се бе оженил за нея само за да ядоса Лоудън? Ами лейди Еленор?

Остана доста време във ваната. Предишната вечер си бе мила косата, затова реши сега да пропусне. Опита да я повдигне на върха на главата си, използвайки панделка, за да обуздае буйните къдрици, но въпреки това, преди да свърши, повечето се бяха изсипали по раменете ѝ.

Господ ѝ бе свидетел, че след банята въобще не се чувстваше по-спокойна. Дори напротив, бе ужасно притеснена. Искаше да крещи от гняв и същевременно да плаче от унижение. Единствената причина да не направи нито едно от двете бе, че не можеше да събере ума си.

Чу Дънкън да се качва по стълбите точно когато излизаше от ваната. Ръцете ѝ трепереха, докато посягаше към робата си, но си каза, че е заради студа в стаята, а не от страх.

Стъпките спряха. Дънкън бе точно от другата страна на вратата. Маделин усети нова вълна от страх и ужасно се засрами от себе си, защото постъпваше като някоя страхливка. Изтича в най-отдалечения край на стаята и се сви в ъгъла като изплашено дете. После побърза да завърже колана на робата, макар да осъзнаваше, че Дънкън няма как да я види през дървената врата, която ги делеше. За Бога, трябваше ли да се държи така, сякаш всеки миг щеше да припадне.

— Маделин, отдръпни се от вратата.

Изненада се колко кротко прозвуча гласа му. Но после се намръщи и го зачака да закрепци и да започне да заплашва. А и защо не

биваше да стои до вратата?

Получи отговор на този въпрос още в следващата секунда. Звукът, който последва, бе като от експлозия и тя подскочи назад, удряйки главата си в каменната стена. Маделин изпищя, когато дървената летва се строши като клечка и ако можеше да раздвижи ръцете си, би се прекръстила пред тази гледка.

Вратата се разцепи на две и Дънкън без проблем избута жалките ѝ останки.

Намерението му бе да я хване и да я завлече долу в спалнята си, но когато я видя свита в ъгъла, нещо в сърцето му се смекчи. Освен това бе доста притеснен от мисълта, че тя може да скочи през прозореца, преди да стигне до нея. Изглеждаше достатъчно изплашена, че да се опита да го направи.

Не искаше да я плаши допълнително. Дънкън въздъхна дълго и шумно и после небрежно се облегна на касата на вратата. Усмихна ѝ се в очакване да се успокои.

Реши да използва разумни и нежни думи, за да я накара да дойде при него.

— Можеше просто да почукаш, Дънкън — промяната в нея се случи невероятно бързо. Вече не се криеше в ъгъла, а стоеше изправена и му се мръщеше, което красноречиво показваше, че няма никакво намерение да скача през прозореца. Но може би намерението ѝ бе да бутне самия него от там.

Той направи опит да не се разсмее, осъзнавайки, че гордостта ѝ е важна и за двамата им. По дяволите, не искаше тя да се страхува от него.

— И какво, ако бях почукал, щеше ли да ми отвориш, съпруго? — попита той, а гласът му бе нежен и успокояващ.

— Не ме наричай съпруго, Дънкън. Бях принудена да се омъжа за теб. Виж какво направи с вратата ми. Сега заради необмислената ти постъпка, ще трябва да спя на течение.

— О, значи щеше да ми отвориш вратата, така ли? — попита Дънкън и се ухили. Истински се наслаждаваше на ситуацията. Едмънд бе прав, Маделин бе красива малка диктаторка. Това било *нейната* врата.

Но едно не можеше да се отрече, бе прелестна гледка. Косата ѝ падаше по раменете, а пламъците в камината оцветяваха къдриците ѝ в наситено червен цвят. Бе подпряла ръце на кръста си, с изправен като

струна гръб, а разтвореният до талията халат му предоставяше чудесна гледка към голата кожа между гърдите ѝ.

Зачуди се колко ли време ще ѝ отнеме да осъзнае, че се намира в доста уязвима позиция. Робата, която ѝ бе прекалено голяма, всеки миг щеше да се свлече в краката ѝ, а за Дънкън бе очевидно, че под дрехата е напълно гола. Коленете ѝ надничаха между гънките плат. Усмивката бавно изчезна от лицето му. Очите му потъмняха. Цялата му концентрация се бе изпарила и той можеше да мисли единствено за това как я докосва.

„Какво му става?“, зачуди се Маделин. Изражението му бе станало тъмно като туниката, с която бе облечен. Небеса, а на нея ѝ се искаше да не изглежда толкова красив.

— Разбира се, че нямаше да отворя вратата, Дънкън, но въпреки това трябваше да почукаш — щом осъзна какво е казала, се почувства като идиот. Той не спираше да я гледа така, сякаш искаше да я...

— Никога ли не си лъгала? — попита, когато видя, че в погледа ѝ побягна страх.

Въпросът му я обърка, както се бе надявал и Дънкън бавно влезе в стаята.

— Винаги казвам истината, без значение колко е болезнена — отвърна тя. — И ти го знаеш много добре — погледна го недоволно и тръгна към него, за да може да чуе добре следващите ѝ думи. Бе решена да му даде да се разбере и щеше да го стори, ако не бе забравила, че робата ѝ е прекалено дълга, а дървената вана е точно пред нея. Тя се спъна в подгъва на дрехата и удари пръстите си в долната част на ваната и щеше да падне с главата надолу вътре, ако Дънкън не я бе уловил в последния момент.

Той обгърна талията ѝ, когато Маделин се наведе, за да разтърка наранените си пръсти.

— Всеки път щом съм близо до теб се наранявам.

Мърмореше сама на себе си, но Дънкън чу всяка дума. И побърза да се защити.

— Никога не съм те наранявал — възрази той.

— Да, но постоянно заплашваш, че ще го направиш — каза Маделин. Изправи се и осъзна, че ръцете му са на кръста ѝ, затова нареди: — Пусни ме.

— Да те отнеса ли като чувал с жито до стаята ми, или смяташ да вървиш до мен, както би направила една добра съпруга? — попита той. Дънкън бавно я завъртя, карайки я да го погледне в очите.

Тя обаче се втренчи в гърдите му и той нежно повдигна брадичката ѝ нагоре.

— Защо не ме оставиш на мира?

— Опитах, Маделин.

Думите му прозвучаха като милувката на нежен летен бриз.

Палецът му нежно се плъзна по брадичката ѝ. Как можеше едно толкова невинно докосване да има такъв опустошителен ефект върху нея?

— Опитваш се да ме омагьосаш — прошепна Маделин, но въпреки това не се отдръпна, когато палецът му погали долната ѝ устна.

— Ти си тази, която ме е омагьосала — призна Дънкън. Гласът му бе дрезгав от желание.

Сърцето ѝ затуптя лудешки. Едва успяваше да си поеме дъх. Езикът ѝ докосна възглавничката на палеца му. Само това си бе позволила, леко докосване, но дори и то бе достатъчно да разтрепери краката ѝ. Тя го била омагьосвала? Самата мисъл бе толкова приятна, колкото и целувките му. А колко много искаше да я целуне. „Само една целувка, каза си, само една и ще го отпратя.“

Дънкън изглеждаше решен да остане там цяла нощ. Маделин бързо изгуби търпение, отблъсна ръката му и се изправи на пръсти, за да положи една непорочна целувчица на трапчинката на брадичката му.

Той не реагира по никакъв начин. Тя придоби смелост и положи ръце на раменете му. Тъй като гледеше надолу към нея, това улесни задачата ѝ, макар че леко се поколеба, когато го усети да се напруга.

— Ще те целуна за лека нощ — обясни тя и едва успя да разпознае собствения си глас. — Наистина обичам да те целувам, Дънкън, но това ще е всичко, което смятам да ти позволя.

Той не помръдна. Маделин дори не можеше да разбере дали все още диша. Не знаеше дали думите ѝ са го ядосали, или са му били приятни, преди да докосне устните му. Щом го направи, разбра, че и той обича да я целува почти толкова, колкото и тя него.

Маделин въздъхна доволно.

Дънкън изръмжа нетърпеливо.

Но не си позволи да използва езика си, преди тя да изиска да се включи в целувката, докосвайки го със своя. Едва тогава той пое пълния контрол.

Тя не искаше целувката да свършва и когато осъзна това, го отблъсна.

Ръцете му се плъзнаха към бедрата ѝ. Позволи ѝ да се отдръпне леко и зачака с любопитство да види какъв ще е следващия ѝ ход. Тя бе непредсказуема.

Маделин не можеше да го погледне. Бузите ѝ бяха силно зачервени. Беше очевидно, че е доста засрамена от действията си.

Неочаквано Дънкън я вдигна на ръце и се усмихна пакостливо, когато тя придърпа краищата на робата, за да покрие коленете си. Младият мъж едва се стърпя да не ѝ напомни, че докато боледуваше той се бе грижил за нея и бе видял много повече от коленете ѝ. Но вече беше в прегръдките му, където ѝ бе мястото, и реши да не повдига темата.

Когато тръгнаха надолу по стълбите, Маделин осъзна, че изобщо не е подготвена да прекара нощта с Дънкън.

— Нощницата ми остана горе в стаята — заекна тя. — Преди спях с една дневна рокля, но е прекалено голяма и...

— Няма да ти трябва — прекъсна я Дънкън.

— Ще ми трябва — промърмори Маделин.

Той не ѝ отговори и когато затръшна вратата след тях, разбра, че е загубила спора. Бяха се озовали в неговата спалня.

Дънкън я положи на леглото и се върна към вратата, за да постави резето. После се обърна, бавно скръсти ръце на гърдите си и ѝ се усмихна.

На бузата му се появи привлекателна трапчинка. Или поне Маделин я наричаше така, макар да звучеше твърде невинно за мъж с неговите размери и мощ. Все пак воините нямаха трапчинки.

Мислите ѝ блуждаеха. И, разбира се, вината бе негова. Той просто си стоеше и я наблюдаваше. Караше я да се чувства като малко мишле, притиснато в ъгъла от гладен вълк.

— Да не би да се опитваш да ме изплашиш? — попита Маделин като звучеше наистина изплашено.

Дънкън поклати глава. Усети страха ѝ и осъзна, че усмивката му изобщо не я предразполага да се успокои.

— Не искам да се страхуваш — той тръгна към нея. — Предпочитам да не се боиш от мен, макар да смятам, че е нормално една девица да се страхува да изживее първата си любовна нощ.

Опитът му да я успокои се провали. Дънкън го осъзна, когато я видя да скача от леглото като ужилена.

— Любовна нощ? Дънкън няма да ме любиш — извика тя.

— Напротив — отвърна баронът.

— Знаех, че ще съм принудена да спя до теб, но това е всичко, което съм съгласна да позволя тази нощ!

— Маделин, вече сме женени. Напълно естествено е, че ще прекараме първата си брачна нощ заедно.

— А естествено ли е една дама да бъде принудена да се омъжи против волята си? — попита тя.

Той се намръщи раздразнено. Тя звучеше така, сякаш всеки миг ще се разплаче. Дънкън реши отново да я накара да се ядоса. Предпочиташе крясъците пред сълзите.

— Когато се налага.

— Когато се налага? По-скоро имаш предвид, когато на някой му е изгодно, нали? Каж ми нещо, Дънкън. Наложително ли е да ми се натрапиш тази нощ?

Не му даде време да ѝ отговори.

— Дори не си направи труда да ми обясниш причините за този брак. Непростима постъпка от твоя страна.

— Наистина ли очакваш да ти давам обяснения? — изрева той. Почти в същия миг съжали за избухването си, защото Маделин подскочи в края на леглото и закърши ръце.

Дънкън опита да потуши гнева си. Прекоси стаята и застана пред камината. С умишлено бавни движения започна да развързва връзките на туниката си. Не откъсваше поглед от Маделин и я чакаше да го погледне, за да види какво прави.

Тя се опитваше да не го гледа и да игнорира присъствието му, но просто не можеше. Кожата му бе станала бронзова от слънцето, а сега горящият огън я позлатяваше. Мускулите по тялото му заиграха, когато се наведе да свали ботушите си.

Господ да ѝ е на помощ, искаше да го докосне. Самата мисъл бе толкова шокираща, че тя поклати глава. Но да, наистина копнееше да

го докосне. Но освен това искаше той да напусне стаята. Не, въздъхна тя, това последното бе лъжа.

— Мислиш, че съм курва — ненадейно каза тя. — Да, живеех с един пъргав свещеник... това бяха твоите думи, Дънкън — напomini му тя. — Не искаш в леглото си курва, нали?

Молеше се да е права.

Дънкън се усмихна на начина, по който се опитваше да го разубеди.

— Курвите имат няколко преимущества пред невинните девственици, Маделин. Ти обаче можеш да тълкуваш думите ми както пожелаеш.

Не, тя не разбра думите му кристално ясно, но не можеше да му го каже, нали? Не бе успяла да го заблуди.

— Те нямат никакви преимущества — промърмори тя.

— Не трябваше ли да кажеш „ние“?

Тя се предаде. Не беше курва и знаеше, че и той е наясно с това.

Когато не му отговори, Дънкън стигна до заключението, че не го прави, защото в противен случай трябваше да го излъже.

— Курвата знае всички начини, по които може да задоволи един мъж, Маделин.

— Аз не съм курва и ти го знаеш.

Дънкън се усмихна. О, колко го радваше нейната честност. Бе мъж, свикнал с предателствата, но въпреки това би заложил живота си, че Маделин никога не би го излъгала.

Когато остана напълно гол, се запъти към другата страна на леглото. Маделин бе с гръб към него. Видя, че раменете ѝ се стегнаха и потръпнаха, когато отметна завивката и легна. После се обърна, загаси свещта и шумно се прозя. Ако в този миг Маделин се бе обърнала да го види, щеше да разбере, че прозявката му е напълно измамна. Намеренията му бяха ясни дори за някоя наивна и плашлива жена като съпругата му. Очертаваше се една много дълга нощ.

— Маделин.

Мразеше начина, по който изговаряше името ѝ, когато бе раздразнен. Винаги изричаше натъртено последните букви така, сякаш името ѝ бе Лин.

— Не се казвам Лин — промърмори тя.

— Ела в леглото.

— Не съм изморена — думите ѝ бяха глупави, но бе прекалено уплашена, за да измисли нещо по-остроумно. Трябваше да се вслушва повече в историите на Марта. Но вече бе твърде късно да промени това. О, Господи, имаше чувството, че всеки момент ще повърне. А какво по-унизително от това, да се отърве от вечерята си пред очите му? Самата мисъл накара стомаха ѝ да се преобърне от тревога. — Не знам какво да правя.

Измъченият шепот сякаш разкъса сърцето на Дънкън.

— Маделин, спомняш ли си първата нощ, която прекарахме заедно в палатката ми? — попита той.

Гласът му беше нежен и дрезгав и Маделин си помисли, че сигурно се опитва да я успокои.

— Онази нощ ти обещах, че никога не бих те насиллил. А някога да съм нарушавал обещание, което съм ти дал? — попита той.

— От къде да знам? — отвърна Маделин. — Никога не си ми обещавал нищо, за да нарушиш обещанието си — обърна се, за да види дали няма да се опита да я сграбчи. Това беше грешка, защото Дънкън не си бе направил труда да се завие. Бе чисто гол. Грабна одеялото и го метна върху него. — Покрий се, Дънкън. Неблагоприлично е да ми показваш... краката си.

Тя отново се изчерви. Дънкън не знаеше колко още ще може да поддържа равнодушната си преструвка.

— Желая те, Маделин, но искам и ти да ме желаеш. Искам да те чуя как ме молиш да продължа, дори и това да ми отнеме цялата нощ, за да го постигна.

— Никога няма да се моля.

— О, напротив, ще го направиш.

Маделин погледна в очите му и опита да разбере дали не се шегува с нея. Изражението му не показваше какво мисли. Тя разтревожено прехапа долната си устна.

— Обещавах ли? — попита най-последно. — Наистина ли няма да ме принудиш?

Дънкън я изчака да го погледне и кимна. Реши утре да ѝ каже, че не бива да оспорва думите му. Тази нощ щеше да ѝ позволи това малко прегрешение.

— Вярвам ти — прошепна тя. — Странно е, но смятам, че винаги съм ти вярвала.

— Знам.

Прозвуча толкова арогантно, че Маделин не можа да потисне усмивката си, а после въздъхна облекчено.

— След като не ми позволи да си донеса нощницата, ще ми се наложи да ползвам една от твоите ризи — каза тя.

И без да изчака позволенията му, отиде до скрина, повдигна капака и започна да рови из дрехите, докато не откри подходяща риза. Не знаеше дали Дънкън я гледа, затова остана с гръб към него, докато сваляше робата си, а после бързо надяна ризата.

Дрехата едва покриваше коленете ѝ и тя бързо се мушна под завивките. Но тъй като беше прекалено припряна се стовари не особено грациозно до Дънкън.

След това ѝ отне доста време да нагласи завивките така, че да остане доволна. Маделин не смяташе, че е редно да го докосва, но въпреки това, искаше да е възможно най-близко до него, за да почувства топлината му. След известно време най-после се настани удобно и въздъхна. Надяваше се Дънкън да не се е раздразнил от движенията ѝ. Искеше ѝ се той да я прегърне и да я притисне към себе си. Господ ѝ бе свидетел, вече бе свикнала той да я сграбчва и да я завлича нанякъде и бе достатъчно откровена, за да си признае, че това много ѝ харесва. Защото в крайна сметка винаги се озоваваше сгушена до него, където се чувстваше уютно и в безопасност. Почти обичана. Това беше само едно измамно чувство, но тя просто не можеше да го прогони от съзнанието си. Не беше грях да мечтаеш, нали така?

Дънкън нямаше ни най-малка представа какво се върти в ума ѝ. Отне му много повече време, отколкото очакваше, да я накара да легне в леглото му. Вечерният му ритуал с плуването в замръзналото езеро, бе нищо в сравнение с изпитанието, на което бе подложен в момента. Обаче бе сигурен, че наградата щеше да си заслужава мъчението. С тази мисъл той се завъртя и легна на една страна. Повдигна се на лакът, подпря глава на дланта си и погледна към съпругата си. Предполагаше, че ще е скрита под завивките и за това се изненада, че лежи и го гледа с очакване.

— Лека нощ, Дънкън — прошепна тя и му се усмихна сладко.

Той обаче искаше нещо много повече.

— Целуни ме за лека нощ, съпруго.

Гласът му звучеше доста арогантно. Но това не я притесни, само му се намръщи.

— Вече те целунах за лека нощ — сладко му напомни тя. — Целувката ми толкова незначителна ли беше, че вече си я забравил?

Нима тя се шегуваше? Дънкън реши, че е така, защото явно до него се чувстваше в безопасност. На всичкото отгоре сякаш смяташе, че го е победила. О, тя му се доверяваше и той бе невероятно доволен от този факт, макар че нарастващата болка в слабините му го разконцентрираше. Не можеше да откъсне поглед от устните ѝ и бе безсилен да спре порива, който го накара да се наведе и бавно да притисне устата си към нейната. Ръката му се обви около кръста ѝ, за да ѝ попречи да се дръпне, ако решише да го направи. Обеща си, че няма да я насилва да го целуне, а просто ще я държи близо до себе си, докато сама изяви желание да му отвърне.

Устните му се сляха с нейните в целувка, която имаше за цел да сломи съпротивата ѝ. Жадният му език се плъзна в устата ѝ диво и свирепо. Искаше да ѝ достави удоволствие и знаеше, че е успял, когато езикът ѝ с готовност се преплете в неговия, а ръката ѝ докосна бузата му нежно и колебливо.

Дънкън чу въздишката ѝ, когато задълбочи целувката. Ръката му се плъзна по врата ѝ, а палецът му започна да разтрива с лениви кръгообразни движения мястото, където туптеше пулса ѝ.

Маделин искаше да се приближи още малко до него, за да усети по-силно топлината на тялото му. Да го целува ѝ се струваше най-правилното нещо на света. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и когато той простена ниско от удоволствие, тя се усмихна срещу устните му.

Той повдигна глава, за да я погледне. Маделин изглеждаше напълно доволна. Устните ѝ бяха влажни и подпухнали, а очите ѝ блестяха така, че караха сърцето му да се облива в топлина. Усмихна ѝ се в отговор, без да има и най-малка представа защо го прави. Когато усети как пръстите ѝ колебливо докосват тила му, не можа да устои и отново я целуна. Зъбите му леко ухапаха долната ѝ устна; отдръпна се малко и Маделин го последва. Тя се разсмя доволно, като го накара да простене измъчено.

Целувката стана безмилостна и гореща. Ръцете му обгърнаха лицето ѝ, и когато тя започна да му отвръща, той ѝ позволи да почувства глада му.

Маделин простена и се притисна плътно към него, така че пръстите на краката ѝ се отъркаха в косъмчетата на прасците му.

Дънкън прекрати неспокойните ѝ движения като стисна краката ѝ между мощните си бедра. Устата му не се откъсна дори за миг от нейната. Той пируваше с нея и с помощта на езика си пиеше от сладкия нектар, който тя така щедро му предлагаше.

Не можеше да ѝ се насити. Целувката му стана дива, лакома. Ръцете му бяха също толкова непокорни, колкото и устата — ласкаво и възбуждащо се разхождаха по сгорещената ѝ кожа от раменете до началото на гръбнака ѝ. Тръпки на екстаз караха тялото ѝ да трепери все повече и повече. Тя не можеше да улови мислите си, нито да ги задържи за повече от секунда. Маделин усети, че губи контрол над тялото си. Не можеше да се спаси. Умът ѝ сякаш бе подвластен на онова ново еротично чувство, което контролиреше тялото ѝ.

Маделин се гърчеше в ръцете му. Бе напълно потопена в усещанията си, докато не усети твърдото доказателство за възбудата му между бедрата си. Тя простена задъхано и опита да се отдръпне, но страстните целувки на Дънкън успяха да прогонят страха ѝ. Беше ѝ невероятно горещо. Умът ѝ се бунтуваше срещу тази интимност, но тялото ѝ не се подчиняваше, следвайки свой собствен ритъм. Тя инстинктивно го хвана и го задържа там, използвайки бедрата си, за да го обгърне. Позволи на топлината да я обгърне, но когато Дънкън се раздвижи и възбудената му плът се потърка в нея, тя опита да го спре. Ръцете ѝ сграбчиха бедрата му в желанието си да го избута. Мислеше си, че успява, но колкото повече усещаше движенията му, толкова повече съпротивата ѝ отслабваше. Докосването му възпламени тлеещата страст, стаена дълбоко в нея, и не след дълго тя се притискаше по собствено желание към него, а ноктите ѝ се забиваха в гърба му, за да го задържат възможно най-близо.

Дънкън знаеше, че е изплашена от копнежа, който я бе обхванал, но бе решен да я накара да отвърне на страстта му. Ръцете му почти грубо се впиха в задните ѝ части. Той я повдигна и я притисна към себе си, позволявайки ѝ да го почувства. От дълбините на гърдите му се изтръгна нисък, примитивен звук, който напомни на Маделин за магическия зов на сирените и я хипнотизира. Тя не можа да устои и го целуна диво, пренебрегвайки всичките си задръжки. Несдържаният ѝ отклик едва не изпрати Дънкън до границите на лудостта. Той откъсна

устни от нейните и започна да обсипва с целувки шията ѝ. Опита се да запази контрол, но му беше много трудно. Вече изпитваше физическа болка само задето я държеше в ръцете си; не искаше нищо друго, освен да потъне дълбоко в нея, да превземе напълно тялото и душата ѝ. Разбира се, не можеше да го направи, за нея бе още много рано. Дънкън си каза, че трябва да действа бавно, да ѝ даде повече време, но устните и ръцете му, отказваха да се вслушат в гласа на разума. Господ да му е на помощ, не можеше да спре да я докосва. Ароматът ѝ го омайваше, досега никога не бе изпитвал толкова съкрушителна страст. След миг осъзна, че това е само началото, и тази мисъл едва не го накара да експлодира.

Маделин знаеше, че трябва да сложи край на волностите му. Лежеше притисната до тялото му със здраво обвити около кръста му ръце. Пое си дълбоко дъх в опит да се успокои, но това се оказа непосилно. Дънкън дразнеше шията ѝ с устни и език, шепнеше някакви безсрамни и възбуждащи думички, близо до ухото ѝ, и тя изобщо не можеше да се съсредоточи върху определена мисъл.

Нарече я красавица и ѝ зашепна какви еротични неща иска да ѝ направи с най-малки подробности. Каза ѝ, че го подлудява от желание, и тя бе сигурна, че той наистина има предвид всяка дума, която изрича, заради начина, по който треперева ръцете му, докато отмяташе косата от лицето ѝ и целуна веждата ѝ.

Тя знаеше, че много лесно би могъл да сломи всяка нейна съпротива. Но въпреки това силата му не я плашеше. Всичко, което трябваше да направи бе, да му каже да спре. Той не би я насиллил. Всеки път щом я докоснеше Дънкън успяваше да сдържа силата си под контрол. Вместо това, използваше един много по-добър метод, за да я спечели. Ухажваше я с нежни ласки и неусетно я въвеждаше в света на забранените удоволствия.

Само ако можеше да събере сили да постави достатъчно разстояние помежду им, може би щеше да си върне част от разума. Точно с това намерение, тя се претърколи встрани от него.

Дънкън я последва. Чак тогава Маделин осъзна, че завивките ги няма. Бе напълно покрита от тялото му. Голите им крака се преплетоха и само тънкият плат на ризата, с която бе облечена, пазеше девствеността ѝ от него.

Дънкън се справи и с тази преграда, издърпвайки дрехата бавно нагоре към гърдите ѝ. Беше непоколебим и свали ризата ѝ преди тя да успее дори да възкликне в несъгласие. В интерес на истината, не бе много сигурна, но май му бе помогнала да я съблече.

Всичките мисли от ума ѝ се изпариха, когато гърдите му се притиснаха към нейните.

Малките къдрави косъмчета се потъркаха нежно в набъбналите ѝ зърна и тя изстена от удоволствие. Дори дишането му я възбуждаше толкова силно, колкото и докосването му. То бе накъсано и неоспоримо доказваше, че и той изпитва нужна, равна по сила на нейната.

Дънкън повдигна глава и я погледна. Очите ѝ бяха потъмнели и сънени.

— Харесва ли ти да ме целуваш, Дънкън?

Той не бе подготвен за въпроса и му отне известно време да открие гласа си, за да ѝ отговори.

— Да, Маделин, харесва ми да те целувам — тогава се усмихна. — Също толкова, колкото и на теб.

— Наистина обичам да те целувам — прошепна.

Трепереща, тя нервно прокара връхчето на езика по долната си устна. Дънкън я изпиваше с поглед. Изстена и затвори очи за миг преди отново да я погледне.

Тя го подлудяваше. Ухажването не бе лека задача. Желаше я. Веднага. Знаеше, че все още не е готова за него и трябва да продължи да я възбужда, дори ако процеса го убиеше. Помисли си, че ако скоро не я има, наистина ще умре.

Пое си дълбоко дъх и целуна една от извитите ѝ вежди. После я целуна по носа, точно върху привлекателните лунички, за които бе сигурен, че тя ще отрече, че съществуват.

Маделин затаи дъх, чакайки го да стигне до устата ѝ. Когато Дънкън се отклони и зацелува шията ѝ, опита да го накара да се върне там, където желаше.

— Искам отново да те целуна, Дънкън — прошепна тя.

Знаеше, че се държи безсрамно. Да, играеше си със забранения огън. Маделин си каза, че се държи толкова глупаво, защото бе хваната неподготвена. Никой никога не ѝ бе обяснявал взаимоотношенията между мъжа и жената. Никой не я бе предупредил за невероятно удоволствие. Нито ѝ бе казвал, че то ще ѝ пречи да разсъждава.

Маделин изведнъж осъзна, че мнимата битка, която водеше със себе си, не беше нищо друго, освен една преструвка. Тя се опитваше да накара Дънкън да взема решенията вместо нея, за да прехвърли после отговорността за действията им върху него. Щеше да се преструва на невинна жертва, хваната в капана на удоволствието, което той ѝ причиняваше.

Истината сякаш я зашлеви през лицето. Дънкън не я насилваше за нищо.

— Аз съм страхливка — прошепна.

— Не се страхувай — утеши я той, а гласът му преливаше от нежност.

Маделин се опита да обясни, да му даде това, от което се нуждаеше, да му каже, колко много го желае. Само за тази нощ, тя искаше да му принадлежи. Знаеше, че той не би могъл да я обича, но за една възхитителна нощ, тя искаше да се престори, че ѝ е обещал любовта си наистина. Ако можеше да ѝ даде дори една малка част от себе си, може би тя щеше да си повярва, че това бе достатъчно.

— Обвий ръце около мен, Маделин — нареди ѝ Дънкън. Гласът му бе контролиран, а ръцете му, обгръщащи гърдите ѝ, бяха невероятно нежни.

Дланите му ги покриха целите. Маделин инстинктивно се изви към него; удоволствието, с което я даряваше, бе мъчително сладко.

Дънкън игнорира изненаданата ѝ въздишка и потърка с палец връхчетата на гърдите ѝ. Когато те щръкнаха и се втвърдиха, той се наведе, за да поеме едното в устата си. Започна да я измъчва с кадифен език, засмуквайки зърното ѝ. Действията му направо я влудяваха. Тя се въртеше и стенеше с ръце, вкопчени в раменете му.

Когато се отдръпна, гърдите ѝ бяха болезнено чувствителни. Дънкън отново я покри с тялото си и плени устните ѝ за една дълга, изгаряща целувка, която само я накара да закопнее за още.

Вече не можеше да чака. Някъде в най-отдалеченото кътче на ума му се мярна мисълта, че тя все още не му е дала позволението си. Повдигна глава и видя изпълнените ѝ със сълзи очи.

— Искаш ли да спра? — докато задаваше въпроса се запита как за Бога, щеше да успее да го направи. — Маделин, кажи ми защо плачеш? — изтри с палец сълзата, която се плъзна по бузата ѝ.

Тя не му отговори и той грубо зарови ръка в копринените кичури на косата ѝ.

— Отдай ми се, съпруго, докрай. Мога да видя страстта в очите ти. Само изречи думите, Маделин.

Настояваше толкова силно, колкото я и желаше. Можеше да я почувства как изгаря. Как тялото ѝ се движи неспокойно под неговото.

— Знам, че е грешно, но те желая — прошепна Маделин. — Желая те толкова силно, че ме боли.

— Вече си моя съпруга, Маделин — отвърна ѝ дрезгаво Дънкън. — Това, което правим не е грешно.

Той се отпусна върху нея и я целуна с гореща, пламенна целувка, която само даваше, без да иска нищо в замяна. Тя му отвърна с равна на неговата страст. Когато ноктите ѝ се забиха в мускулите на раменете му, той се отдръпна рязко назад.

— Кажи ми, че ме искаш вътре в теб. Сега. Кажи го, Маделин.

Дънкън я гледаше в очите, докато бавно разтваряше краката ѝ. Преди тя да осъзнае какво е намислил, ръката му се мушна в меките къдрици, покриващи най-чувствителната част от нея. Пръстите му я галеха и докосваха, докато тя не се разгорещи и овлажни от желание. През цялото време той я гледаше как му откликва страстно.

Един от пръстите му бавно проникна в нея. Маделин инстинктивно се изви срещу ръката му и действието ѝ, лишено от всякакви задръжки, му достави такова неимоверно удоволствие, че той си помисли, че след миг ще умре. Беше толкова гореща. И тази горещина му принадлежеше.

— Спри това мъчение, Дънкън. Ела при мен.

Той простена името ѝ преди устата му да се впие в нейната. Толкова бавно, колкото бе възможно, се настани между копринените ѝ бедра, повдигна ханша ѝ и започна да прониква в нея. Тя се извиваше в опит да му помогне.

Дънкън спря, когато усети бариерата на девствеността ѝ.

— Обвий си краката около кръста ми — изстена той.

Лицето му бе заровено във врата ѝ. Когато я усети, че се движи, за да изпълни нареждането му, той се тласна напред. Маделин изплака от болка и се опита да се отдръпне от него.

— Всичко е наред, любима. Болката всеки миг ще изчезне, обещавам ти. Стой спокойно — прошепна той.

Дънкън искаше да изчака тялото ѝ да привикне към проникването му, но напрежението, което изпитваше, беше непоносимо. Не можеше да спре. Започна да се движи, в началото бавно, а после нарастващата нужда го накара да усилва темпото. Ръката му се мушна между сплетените им тела и той я погали, разпалвайки отново страстта ѝ. Много скоро болката бе забравена. Дънкън я изпълваше напълно. Маделин започна да се движи заедно с него, извивайки бедра, за да го поеме по-дълбоко, и тогава усети промяната, която настъпи в съпруга ѝ.

Силата се отприщи, обгради я, проникна в нея. Тя тържествуваше в това усещане, позволявайки на своята мекота да се превърне в обвивка за неговата мощ. Сега те бяха две части на едно цяло. Всеки принадлежеше на другия с тяло, разум и душа.

Контролът я напусна. Почувства се дива като тигрица пусната на свобода и опита да стигне до мистериозното удовлетворение, което бе някъде много близо. Отдаде се на усещането, отдаде се на съпруга си, на любовника си. И то само защото самият той ѝ се бе отдал изцяло.

Той шепнеше някакви безсрамни неща в ухото ѝ, но скоро бе прекалено погълната от страстта, за да разбира думите му. Не можеше да мисли, а само чувстваше мощта, която я изпълваше, разтягаше и я превземаше.

Кулминацията бе толкова поразителна, че тя изплака от удоволствие. Изплака неговото име. Почувства се ужасена, уязвима, защитена. Почувства се обичана.

В отговор Дънкън извика силно, когато на свой ред достигна върха. Изрече името ѝ и я притисна силно към себе си, сякаш искаше да станат едно цяло. В следващия миг се срина върху нея и удовлетворен, отново прошепна името ѝ.

Телата им бяха влажни от пот. Мускусният аромат на страстта им ги обграждаше като мъгла. Маделин близна леко рамото му, усещайки соления вкус на кожата му.

Дънкън не мислеше, че ще има сили да се повдигне и да легне до нея. Реши да си остане точно там, където е завинаги. Никога не бе изживявал нещо подобно. Когато най-после успя да събере малко сили, се подпря на лактите си и я погледна. Очите ѝ бяха затворени. Бузите ѝ розовееха. Отново се бе превърнала в плахо коте, помисли си с усмивка. Господи, как можеше да се срамува, след като бе отвърщала

на ласките му толкова пламенно. Сигурно цяла седмица щеше да носи драскотините, които бе оставила по раменете му.

— Нараних ли те?

— Да — гласа ѝ прозвуча срамежливо.

— Много ли? — той звучеше притеснен.

— Малко.

— А доставих ли ти удоволствие, Маделин? — попита Дънкън.

Тя има смелостта да го погледне и арогантната му усмивка я заплени.

— Да — призна.

— Малко ли?

Тя поклати глава и най-после му се усмихна. Изведнъж осъзна, че той има нужда да чуе колко много ѝ е харесало също толкова силно, колкото и тя имаше нужда от одобрението му.

— Много, Дънкън.

Той кимна, напълно удовлетворен. Въпреки че знаеше какъв ще е отговора ѝ, се почувства невероятно доволен от честността ѝ.

— Ти си страстна жена, Маделин. И няма защо да се срамуваш от това — целуна я дълго и силно, и когато отново я погледна, с удоволствие забеляза, че срамежливостта ѝ е изчезнала. Очите ѝ бяха добили дълбок тъмносин цвят. Господи, можеше отново да се загуби в нея.

Дънкън изведнъж се почувства уязвим. Не можеше да разбере от къде се появи това чувство. То бе съвсем чуждо на природата му. Ако не започнеше да се пази от нея, Маделин щеше да го превърне в Самсон. Със сигурност бе много по-привлекателна от Далила. Да, тя щеше да отнеме силата му, ако ѝ позволеше.

Легна намръщен по гръб до нея и скръсти ръце на тила си, затискайки няколко кичура от косата ѝ под лакътя си. Дори не забеляза, загледан в тавана, докато тя се мъчеше да я освободи.

Дънкън се опита да се съсредоточи над по-важните въпроси. Беше ги игнорирал прекалено дълго. Единственото време, когато бе пряк със себе си, бе, когато докосваше Маделин. Тогава не можеше да контролира действията си, без значение колко се стараше. Тя бе започнала да означава много за него. Властта, която притежаваше над него, го разтревожи, а той не бе мъж, който често или лесно се тревожеше.

Маделин легна по гръб и издърпа завивката до брадичката си; все още можеше да види свирепото, смръщено лице на съпруга си.

Това я изплаши. Дали не бе стрешила някъде? Знаеше, че се бе държала малко плахо, дори несръчно.

— Съжаляваш ли, Дънкън? — попита го колебливо.

Не можеше да го погледне, затова затвори очи и се остави във властта на страха и срама.

— Не съжалявам за нищо.

Той буквално изляя думите. Гласът му бе груб и това изобщо не я успокои. Почувства се наранена и унижена. Пламъкът след любенето им вече бе изчезнал, заменен от пустота и отчаяние заради преживяния провал. Господ да ѝ е на помощ, всеки миг щеше да заплаче.

Дънкън не ѝ обръщаше особено внимание, защото току-що бе приел голата истина.

Прозрението го зашемети. Нахалната и непредсказуема жена, която ревеше толкова силно, че можеше да събуди и мъртвите, бе намерила пътя до сърцето му.

Изведнъж се почувства уязвим като онзи воин Ахил, за който Маделин му беше разказала. Да, Ахил изобщо не е бил доволен, когато научил, че петата му е уязвима. Сигурно е бил толкова разгневен, колкото бе и Дънкън, щом осъзна истината.

Нямаше ни най-малка представа как ще успее да се защити от нея. Реши, че има нужда от време, за да помисли над ситуацията. Да, време и разстояние, защото не беше възможно да мисли, докато Маделин е близо до него. По дяволите, това го вбесяваше.

Дънкън въздъхна силно и шумно. Знаеше от какво се нуждае Маделин, какво иска от него. Изръмжа раздражено, отметна завивката и я придърпа в прегръдките си. Нареди ѝ да спре да плаче, но тя не му се подчини и продължи, докато вратът му не подгизна от сълзите ѝ.

Маделин имаше намерение да му каже, че го презира, и че повече никога няма да му проговори, както и че е най-безчувствения, арогантен мъж, когото някога е срещала. Но първо трябваше да спре да плаче, защото иначе щеше да звучи жалка, вместо ядосана.

— Съжаляваш ли вече, Маделин? — попита я, когато вече не можеше да понася звука от плача ѝ.

Тя кимна, удряйки брадичката му.

— Да. Очевидно е, че на теб не ти хареса. Знам го със сигурност, защото се мръщиш и ръмжиш, но се получи така само защото не знаех какво трябва да правя, Дънкън.

Господи, тя беше непредвидима. Ревеше с глас само защото си бе помислила, че не му е доставила удоволствие. Щом осъзна това, той се усмихна.

Маделин неочаквано се откъсна от прегръдката му и отново го удари.

— Не искам никога повече да ме докосваш.

В гнева си забрави, че е гола. Тялото му обаче моментално откликна на пленителната гледка. Маделин се изправи с лице към него, седна на петите си, а великолепните ѝ пълни гърди с розови връхчета, бяха прекалено интригуващи, за да не им обърне внимание. Дънкън се пресегна и хвана зърното на едната ѝ гърда между палеца и показалеца си. Връхчето се втвърди, преди тя да успее да го плесне през ръката.

След това се опита да го отхвърли, дърпайки завивката на гърдите си, но Дънкън бързо спечели съревнованието, като издърпа одеялото и го хвърли на пода. Тя щеше да го последва, ако младият мъж не бе хванал ръката ѝ и не я бе дръпнал към себе си.

Дънкън стисна здраво и двете ѝ ръце и се ухили. Усмивката му рязко се изпари, когато коляното ѝ се заби в най-уязвимото място, между бедрата му.

Той изстена и притисна краката ѝ със своите, ефективно прекратявайки борбата ѝ. Пусна ръцете ѝ и бавно придърпа главата ѝ към себе си. Можеше да почувства сълзите ѝ по гърдите си и не искаше нищо друго, освен да я целуне, за да прогони гнева ѝ, но спря тъкмо, преди да го направи.

— Чуй ме, съпруго. Ти не беше непохватна, а просто невинна. И ми достави удоволствие, много по-силно от всичко, което съм преживявал досега.

Маделин се загледа в него за миг. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Наистина ли Дънкън? Доставих ли ти удоволствие?

Той кимна раздразнен. Закле се, че първото нещо, което щеше да направи на сутринта бе да ѝ изнесе лекция, че не бива никога да се съмнява в думите му, и в следващия миг се сети, че вече си бе обещал това само преди няколко часа.

Тя изглеждаше вече по-успокоена.

— И ти ми достави удоволствие — прошепна тя.

— Знам това, Маделин — избърса сълзите от лицето ѝ и въздъхна щом видя как изражението ѝ се промени след думите му. — Не ми се мръщи насреща — нареди той.

— От къде може да знаеш, че си ми доставил удоволствие?

— Защото крещеше името ми и ме молеше...

— Никога не моля, Дънкън — прекъсна го Маделин. — Преувеличаваш.

Той ѝ се ухили с цялата арогантност, която притежаваше. Маделин отвори уста да му каже, колко е надменен, но устните му се притиснаха към нейните и сложиха край на възражението ѝ.

Целувката бе дълга и гореща. Маделин почувства възбудата му да се притиска в нея и размърда ханша си срещу него, неспокойно и игриво, засилвайки желанието му.

Дънкън нежно я отместил назад.

— Лягай да спиш. Ще бъде прекалено болезнено за теб, ако се любим отново.

Тя спря протеста му с още една целувка. Реши, че ѝ харесва да лежи върху него и срамежливо му го призна.

Той се усмихна, но въпреки това настоя тя да ляга да спи.

— Това е заповед — каза ѝ.

— Не искам да спя — възпротиви се Маделин. Тя го ухапа по врата, потръпвайки от новоосъзнатата си самоувереност. — Ухаеш толкова хубаво — езикът ѝ започна да си играе с ухото му и го разконцентрира.

Дънкън реши, че веднага трябва да прекрати играта ѝ, преди да е станало прекалено късно и да не може да се въздържа да я люби отново. Не искаше да я нарани, но знаеше, че е прекалено невинна, за да го разбере.

Трябваше да ѝ покаже колко неудобно ще ѝ бъде, ако отново бъдат заедно толкова скоро.

С това намерение, ръката му се придвижи между телата им. Когато провря пръста си в нея, Маделин изстена. Ноктите ѝ се забиха в раменете му.

— Сега ми кажи, че ме желаеш — заповяда Дънкън със загрубял от желание глас.

Маделин се изви. Болката и удоволствието се смесваха. Тя потърка гърдите си в неговите.

— Желая те, Дънкън — прошепна.

Той изведнъж усети, че контролът го напуска. Почувства се достатъчно силен, за да завладее целият свят. Когато Маделин се опита да се претърколи по гръб, той я задържа, поклащайки глава.

— Наистина ли ще ме накараш да ти се моля, Дънкън? — попита тя и си помисли, че звучи заповеднически също като съпруга си.

Той реши, че гласа ѝ трепери от същата нужда като неговата.

Целуна я, за да изтрие недоволната бръчка на челото ѝ и внимателно започна да прониква в нея.

Маделин яхна бедрата му и простена доволно. Последната ѝ ясна мисъл бе истинско откритие. Не беше нужно да лежи по гръб, за да се люби с мъжа си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Защото дето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.“

Новия Завет, Лука, 12:43

Дънкън винаги бе вярвал, че е практичен мъж. Знаеше, че е упорит, и че държи всичко да бъде направено по неговия начин, но не смяташе, че това са недостатъци на характера му. Обичаше дните му да следват точно предначертан график и смяташе, че предвидимостта води до безопасност и комфорт. Като водач на толкова много хора, беше наложително да поддържа ред и дисциплина. Без добре начертан план за деня, щеше да настане хаос.

Хаос. Думата му напомни за малката му, нежна съпруга. И макар да не изказваше гласно мнението си, Маделин придаде на думата бъркотия ново значение. Само един господ знаеше колко объркан и хаотичен стана живота му, след като взе решението да се ожени за тази жена. Но единствено пред себе си можеше да признае, че бракът му бе първата необмислена постъпка в живота му.

Дънкън твърдо вярваше, че би могъл да продължи постарому, без в живота му да настъпят никакви промени. Освен това вярваше, че ще бъде способен да игнорира Маделин, точно както правеше и преди да изрекат брачните си клетви. Но той грешеше напълно и за двете.

Маделин бе много по-упорита, отколкото бе предполагал. Само с това си обясняваше очевидното ѝ неуважение към властта му.

Дънкън мразеше промените. Някъде в едно далечно кътче на съзнанието си, подозираше, че Маделин го знае. Тя му се усмихваше невинно, когато ѝ наредеше да направи нещо, и веднага щом му видеше гърба правеше това, което иска по своя си начин.

О, хубавата му женичка бе много кротка и мила край него. Или поне на пръв поглед изглеждаше такава. Изчервяваше се лесно. Дънкън само трябваше да ѝ хвърли един дълъг горещ поглед и тя

веднага откликваше. Той не можеше да разбере защо още се притеснява, но въпреки това не засягаше въпроса за срамежливостта ѝ. Но когато не ѝ обръщаше внимание, тя правеше каквото си искаше.

Промените, които Маделин направи въобще не бяха малки. Най-впечатляващата и тази, от която той въобще не се оплакваше, се бе случила в голямата зала. Без дори да поиска разрешението му, тя бе наредила да се махне паянтовата платформа. Старата надрана маса бе отнесена в стаите на воините, а една чисто нова и по-малка, направена от дърводелеца под зоркия поглед на Маделин, бе поставена в залата, отново без неговото позволение.

Тя напълно подлуди слугите, докато те не почистиха всичко точно така, както бе пожелала. Те сигурно си мислеха, че е полудяла, но никой не посмя да се изправи пред своя лорд, за да му го каже. Въпреки това Дънкън забеляза как всеки бърза да изпълни заповедите ѝ, сякаш да удовлетворят желанията на новата им господарка бе най-висшата им цел. Подовете бяха почистени, а стените измити и украсени. Нови рогозки, подозрително ухаещи на рози, бяха постлани по пода. Гигантското знаме, боядисано в кралско синьо, на което с бели конци беше избродиран герба на Дънкън, го бе впечатлило най-много. Сега то висеше над камината, а пред нея Маделин бе поставила два масивни стола с високи облегалки. По някакъв начин стаята приличаше на спалнята в кулата. Тя бе оползотворила пространството, като бе мебелирала няколко различни места с удобни за сядане мебели. Дънкън не можеше да си представи защо някой ще иска да седи в залата. Въпреки че наистина изглеждаше уютна, залата бе просто място, където човек можеш да изяде храната си, или да постои за няколко минути пред камината, за да се стопли. Не се очакваше някой да се задържа по-дълго там. Въпреки това жена му явно не бе способна да осъзнае този малък факт и бе превърнала залата в място, което приканваше човек да мързелува и да изостави задачите си.

Освен това Дънкън забеляза, че воините му винаги се стараят да почистят ботушите си, преди да влязат в залата. Не знаеше дали това му харесва или не. Дори мъжете му се подчиняваха на безмълвните заповеди на Маделин.

Кучетата я бяха подложили на най-голямото изпитание. Тя постоянно ги гонеше навън. А те непрестанно се връщаха. Но Маделин успя да реши и този проблем. Веднага щом установи кое от

кучетата води глутницата, тя го изведе навън, подлъгвайки го с едно голямо парче овнешко месо. После започна да го храни под стълбището, докато го научи, че само там ще получава храната си.

Вече никой не хвърляше кокали през рамото си. Гилард разказа на Дънкън, как Маделин застанала срещу тях и сладко им обяснила, че или ще се хранят като цивилизовани хора, или въобще няма да получат ядене. Мъжете не се оплакваха. И те, подобно на слугите, явно изгаряха от желание да ѝ се харесат.

Да, сега се държеше по-скоро като тигрица, отколкото като коте. Ако решеше, че някой от слугите се е отнесъл непочтително към някой Уекстън, тя започваше да го поучава толкова дълго, че да го накара да се засрами.

Сега, като се замислеше над това, Дънкън осъзна, че тя поучаваше и него. Жена му бе малко по-мила с него, но много често изказваше мнението си.

Постоянно поставяше под съмнение убежденията му. Дънкън си припомни случка от миналия ден, когато Маделин бе чула разговора му с Гилард относно крал Уилям и братята му, Робърт и Хенри. Веднага щом Гилард бе напуснал залата, Маделин сподели на Дънкън, че е притеснена за братята на краля. Раздразнено и авторитетно го бе уведомила, че никой от кралските братя няма достатъчно отговорности. По нейно мнение, щом те бяха толкова недооценени, щяха да се почувстват пренебрегнати и със сигурност да създадат много проблеми на краля.

Разбира се, според Дънкън тя нямаше никаква представа какви глупости говори. Нима една жена би могла да разбира от политика? Дънкън търпеливо отдели време да ѝ обясни, какво е направено за по-големия брат. Робърт, за Бога, бе получил Нормандия, една много по-богата държава от Англия, и вече бе доказал, че не притежава чувство за отговорност, изоставяйки богатата земя, дадена от брат му, за да отиде на кръстоносен поход.

Маделин пренебрегна логичните му аргументи, настоявайки, че той самият действа като крал Уилям, защото държи братята си под строг контрол и не им позволява сами да вземат решения. А след това дори започна и да го поучава, обяснявайки му, че скоро Едмънд и Гилард ще се почувстват недооценени като братята на краля.

Накрая Дънкън я бе сграбчил и бе започнал да я целува. Според него това бе единствения начин да сложи край на дискусиата. А и самото действие му носеше голяма наслада.

Поне по десет пъти на ден, Дънкън си казваше, че не бива да се занимава с дребните домакински проблеми. Все пак той имаше много по-важна работа. Негова бе задачата да превърне обикновените мъже в могъщи воители.

По тази причина се опита да страни от братята, от сестра си и най-вече от вироглавата си жена.

И все пак, макар да се бе откъснал от битовите проблеми, все още не можеше да обърне гръб на проблема „Маделин“. Беше прекалено зает да я защитава. В интерес на истината, всичките му мъже се бяха изредили да я спасяват. Тя никога не каза и дума, за да им благодари, но Дънкън знаеше, че жена му не го прави от неучтивост. Не, истината бе много по-ужасна. Маделин дори не осъзнаваше, че импулсивността ѝ толкова често я бе поставяла в опасност.

Един следобед Маделин толкова бързаше да стигне до конюшните, че притича пред мъжете, които се упражняваха с лъкове. Една стрела прелетя на милиметри от главата ѝ. Горкият воин, който я бе изстрелял, се срина на колене от ужас. До края на деня не можа да улучи мишената, благодарение на тази случка. А Маделин бе продължила, неосъзнаваща хаоса, който бе причинила. Инцидентите, които се разминаваха на косъм от това да станат истинска трагедия, бяха толкова много, че Дънкън вече им бе изгубил броя. Вече се бе стигнало до там да изпитва ужас от предстоящия доклад на Антъни всяка вечер.

Верният му васал изглеждаше напълно изтощен от задачата си. Но въпреки това не се оплака нито веднъж. Дънкън обаче можеше да се обзаложи, че воинът би предпочел да участва в някоя кървава битка на живот и смърт, отколкото по цял ден да търчи след жената на своя лорд.

Отне му известно време, но той най-после успя да разбере, защо Маделин се държи толкова безгрижно, без никакви притеснения и задръжки. Причината бе много проста. И му достави истинско удоволствие. Маделин се чувстваше в безопасност. Когато бе измъчвана от треска, той бе научил всичко за детството ѝ. Била е тихо дете, което винаги се е стараело да бъде незабележимо. Майка ѝ я бе

защитавала от баща ѝ и брат ѝ, но след като се споминала, Маделин е трябвало да живее сама с Лоудън в продължение на две жестоки, болезнени години. Наложило се е бързо да се научи да спре да се смее, както и да плаче. Не бивало да показва духа и гнева си, за да не привлича вниманието върху себе си.

От друга страна годните, които бе прекарала с вуйчо си Бертон, са били едни от най-щастливите в живота ѝ, но Дънкън се съмняваше, че Маделин се е държала като нормално дете дори и тогава. Животът със свещеник допълнително я бе научил да бъде въздържана. Дънкън не вярваше тя да е била палаво дете, щом за нея е отговарял крехък стар мъж, който вероятно е зависел повече от момичето, отколкото то от него. Свещеникът я бе научил на контрол. Дънкън знаеше, че се бе опитал да ѝ помогне да оцелее. Вуйчо ѝ я бе научил как да крие емоциите от брат си, защото знаел, че много скоро ще ѝ се наложи да се върне в родния си дом. Нито един от двамата им не бе очаквал гостуването ѝ да се проточи с години. По тази причина Маделин бе живяла в непрекъснат страх, че всеки момент Лоудън може да се появи на прага на вуйчо ѝ и да я отведе със себе си. А със страха идваше и предпазливостта. Сега, когато се чувстваше в безопасност, бе захвърлила въздържанието.

Дънкън я разбираше много по-добре отколкото тя самата разбираше себе си. На пръв поглед изглеждаше, че е непохватна, но истината бе, че тя толкова бързаше да навакса с всичко, което бе пропуснала в живота си, толкова бе нетърпелива да натрупа нов опит, че нямаше време да помисли какво върши. Честта за това се падаше на съпруга ѝ. Маделин бе като младо конче, което тепърва изпробваше силата на краката си. Бе удоволствие човек да я наблюдава и кошмар да я пази.

Това, което Дънкън не разбираше, бяха чувствата, които изпитваше към жена си. Бе отишъл в крепостта на Лоудън, за да плени Маделин. Планът бе да отмъсти — око за око. Това бе достатъчна причина.

Докато тя не стопли краката му.

От онзи момент всичко се бе променило. Дънкън знаеше със сигурност, че от тогава бяха свързани завинаги. Никога нямаше да ѝ позволи да го напусне.

И след това се ожени за нея.

На следващата сутрин армията на Лоудън напусна земите на Уекстън.

Всеки божи ден Дънкън измисляше нови причини, за да оправдае непрактичното си решение да се ожени за нея. Опитваше се да се сети за логичен отговор, който да обясни чувствата, изпълващи сърцето му.

В понеделник си каза, че се е оженил за нея, защото иска тя да се чувства в безопасност и да живее спокоен живот, без да се страхува. Неегоистичният ѝ акт на доброта, когато се бе опитала да спаси живота му, си заслужаваше тази саможертва.

Във вторник се постара да се убеди, че се е оженил за нея, защото я искаше в леглото си. Да, похотта бе една много добра причина.

В сряда промени решението си, сметна, че ѝ се е обрекъл, защото е слаба, а той силен. Целият му опит сочеше, че той е този, който трябва да поеме тази отговорност. Маделин бе като васалите му, и макар че не бе коленичила пред него, за да покаже верността си, негов дълг бе да я защитава. И така, все пак състраданието го бе накарало да я вземе за съпруга.

Стана четвъртък и на ум му дойде нова причина. Беше се оженил за Маделин не само за да я защитава, а и за да ѝ покаже колко ценна е тя самата. Бе прекарала с Лоудън години изпълнени с жестокост. Нежната му съпруга бе повярвала, че няма никакво значение. Тя не вярваше, че е значима. Лоудън бе съсипал две години от живота ѝ и после я бе изпратил при вуйчо ѝ Бертон на гости. Беше очевидно, дори за Дънкън, че най-вероятно е забравил за съществуването ѝ. Това бе единствената причина, за която можеше да се сети, задето я бе оставил да живее със стария свещеник цели десет години.

Като ѝ бе дал името си, Дънкън просто ѝ бе показал, колко значима е тя всъщност.

За нещастие тази причина не изтрая дори до края на деня.

Той упорито отричаше истината. Наистина вярваше, че би могъл всяка нощ страстно да прави любов с Маделин и да я игнорира през целия ден. В собствените му уши това решение звучеше достатъчно приемливо. Все пак досега много успешно бе успявал да се дистанцира от семейството си. Той бе господар и брат. Нито едно от тези задължения не влизаше в противоречие с другото. Да, наистина на

думи звучеше доста лесно. Маделин бе намерила пътя към сърцето му, но това не означаваше, че може да влияе на начина му на живот.

През цялата седмица малко по малко осъзнаваше истината, която започваше да го дразни като съскащ тътен на гръмотевица.

В петък следобед, точно две седмици след като се бе оженил за Маделин, бурята се разрази. Опустошително.

Дънкън тъкмо се бе завърнал от обиколка на земите си извън защитната стена, когато виковете на Едмънд привлякоха вниманието му. Обърна се точно на време, за да види как Маделин върви към конюшните. Вратите на обора бяха отворени, а Силенус отвързан. Животното тичаше към Маделин с наведена глава и мълниеносни копита. Огромният жребец щеше да я стъпче до смърт.

Главният коняр тичаше след коня, стиснал юздите в ръка, а Антъни бе точно зад него. И двамата крещяха, за да предупредят Маделин, но Дънкън реши, че шумът от галопиращия жребец ѝ пречи да ги чуе, защото тя дори не се обърна да ги погледне.

Беше сигурен, че тя всеки миг ще умре.

— Не! — викът се откъсна от дълбините на душата му. Дънкън се почувства така, сякаш някой бе изтръгнал сърцето му от гърдите. Единственото, за което можеше да мисли, бе да стигне до Маделин и да я защити.

Всички тичаха към нея, опитвайки се да я спасят.

Но тя явно не се нуждаеше от това.

Маделин бе глуха и сляпа за хаоса около нея. Погледът ѝ бе насочен право към Силенус. Носеше лакомството му в ръка и се бе запътила към конюшната, за да го посети, когато той изскочи и се затича към нея. Бе си помислила, че животното е нетърпеливо и бърза да я посрещне.

Силенус едва не я уби. Облаци прах обгърнаха лицето на Маделин, когато жребецът спря само на сантиметри от нея. Тя размаха ръка пред лицето си, за да прогони прахта и конят веднага я побутна с муцуна. Младата жена предположи, че животното си търси бучката захар.

Всички бяха прекалено зашеметени, за да помръднат. Гледаха как великолепният жребец рови с копито земята и отново побутва Маделин. Тя се засмя, очарована от проявата му на привързаност и

най-после му поднесе ръката си, за да може да си вземе бучката захар от дланта ѝ.

Щом жребецът изяде лакомството си, Маделин го потупа и едва тогава забеляза, че съвсем близо зад животното стоят Джеймс и Антъни. Антъни се бе облегал на Джеймс за опора.

Маделин им се усмихна.

— Да не би да те боли раната, Антъни? Изглеждаш ми малко блед — каза тя.

Той поклати енергично глава, затова тя се обърна към Джеймс и улови стъкления му поглед.

— Явно агънцето ми най-после да е разбило вратата на бокса си. Опитва се да го стори от доста време.

Когато Джеймс не ѝ отговори, Маделин реши, че сигурно Силенус го е изплашил.

— Ела, Силенус, мисля, че притесняваш Джеймс — каза тя.

Бавно заобиколи животното и тръгна към конюшните. Конят се обърна и заподскача доста по-послушно след нея към дома си. Гласът ѝ, галещ като нежна мелодия, подканваше големия звяр да върви кротко след нея.

Дънкън искаше да тръгне след Маделин. Щеше да я убие, задето го бе изплашила до смърт. Но знаеше, че ще му се наложи да почака, докато краката му започнат отново да му се подчиняват.

Господ му бе свидетел, имаше нужда да се облегне на стената до него. Сякаш цялата сила бе напуснала тялото му. Почувства се като старец с болно сърце. Забеляза, че Едмънд е в почти същото състояние. Брат му бе коленичил на земята и Дънкън знаеше, че не го е направил по свой избор.

Явно Антъни бе единственият, който се контролираше. Той бавно се дотътри до Дънкън, свирукайки си под нос и на Дънкън му се прииска да го убие.

Васалът сложи ръка на рамото му. Може би това бе знак на съчувствие. Дънкън не знаеше дали с този жест мъжът му изказваше съболезнованията си, задето се бе оженил за Маделин, или просто му показваше, че разбира как се чувства след сцената, на която току-що бяха станали свидетели. Дънкън не оцени действията му, без значение от какво бяха продиктувани.

— Има нещо, което трябва да ти кажа, Дънкън.

Гласът на Антъни бе спокоен, но все пак привлече вниманието му и той се обърна намръщен към воина.

— И какво е то? — попита.

— Жена ти е твърдо решена да язди Силенус — каза Антъни.

— Когато съм мъртъв и неспособен да стана свидетел на това — изрева разярено Дънкън.

Антъни има наглостта да се усмихне. После побърза да извърне лице настрана, за да не може лордът му да го види.

— Защитата на жена ти е едно доста необичайно предизвикателство. Когато си е наумила нещо, няма сила, която да ѝ попречи да го направи.

— Тя съсипа верния ми кон — изкрещя Дънкън.

— Да — отвърна Антъни, без да може да скрие веселите нотки в гласа си. — Така е.

Дънкън поклати глава.

— Господи, помислих си, че ще я загубя — гласът му се превърна в дрезгав шепот. Когато погледна надолу към ръцете си и видя, че все още треперят, отново се разгневи. — Ще я убия. Можеш да бъдеш свидетел на смъртта ѝ, ако искаш.

Дънкън отново крещеше, но Антъни не се притесни. Васалът се облегна на стената и попита само от любопитство.

— Защо?

— Ще направи денят ти по-интересен — обяви Дънкън.

Антъни не се сдържа и най-после се разсмя.

— Нямах намерение да те питам защо бих искал да стана свидетел на смъртта на Маделин, бароне. Исках да знам защо искаш да я убиеш.

Смехът на Антъни не се отрази добре на господаря му.

— Какво ще кажеш в новите ти задължения да влиза грижата за водата? — заплаши той. — Ще ти бъде ли толкова забавно, докато влачиш ведро след ведро вода за кухнята? Дали това задължение ще бъде достатъчно предизвикателство за теб, Антъни?

Самото предложение бе невероятна обида за воин с ранга на Антъни. Дънкън реши, че васалът веднага ще се разкая за липсата си на уважение към висшестоящия си.

Антъни обаче изобщо не изглеждаше разкаян.

— Давате ми много опасна задача, бароне. Може да попитате Ансел, колко опасна е в действителност.

— За какво говориш, по дяволите?

— Преди няколко дни оръженосецът ви за малко не се удави. Той се качил горе на стълбите към бъчвата за дъждовна вода, когато една топка го ударила по рамото. Естествено загубил равновесие и...

Дънкън повдигна ръка, за да го накара да замълчи. Не искаше да чуе нито дума повече от тази история. Затвори очи и се замоли за търпение. И макар да не знаеше цялата история, по някакъв начин чувстваше, че неговата нежна, малка съпруга бе виновна за нещастиято, сполетяло Ансел. Беше забелязал, че тя показва на децата някаква нова игра предишния следобед.

Едмънд се приближи до тях.

— Какво ти е толкова забавно, Антъни? — попита той.

Едмънд все още трепереше, заради факта, че Маделин се бе разминала на косъм със смъртта и в този момент нищо не му се струваше забавно.

— Нашият господар смята да убие съпругата си — отбеляза Антъни.

Едмънд се раздразни.

— За Бога — промърмори той. — Погледни лидера ни — устните му се разтегнаха в лека усмивка, когато добави: — Та Дънкън не може да убие агънцето.

По дяволите, беше унижително. Едмънд очевидно бе чул, че Маделин нарича жребеца му агънце. Вероятно всички я бяха чули, а Едмънд със сигурност щеше да каже на онези, които не бяха.

— Като гледам, Антъни, нашата пленница се е превърнала в похитител.

— Не съм в настроение за гатанките ти, Едмънд — промърмори Дънкън.

— Очевидно е, че и не си в настроение да признаеш, че си влюбен в Маделин. Като гледам състоянието ти, братко, много скоро истината ще те удари между очите.

Едмънд поклати глава, обърна се и бавно си тръгна.

— Маделин е лесна за обичане, бароне — каза Антъни, когато останаха насаме.

— Лесна? По-лесно ще ми бъде да глътна боздуган.

Двамата бяха напълно различни. Дънкън бе непреклонен като дънера на вековно дърво. Маделин летеше в облаците като вятъра.

И все пак той нямаше шанс срещу нея... не и след като докосна краката му. Сега Дънкън го знаеше. Господи, той я обичаше.

— Няма да позволя живота ми да се превърне в хаос — каза го толкова пламенно, сякаш даваше клетва.

— Може би, след време, всичко ще се нареди...

— Когато Маделин остарее дотолкова, че да не може да става от леглото — прекъсна го Дънкън, — чак тогава отново ще заживея спокойно.

— Спокойствието е скучно — каза Антъни с усмивка. — Жена ти вдъхна нов живот на дома ти, Дънкън — мъжът се опитваше да го успокои с аргументите си.

От начина, по който Дънкън му се мръщеше, заключи, че не е успял. Може би господарят му току-що бе осъзнал колко много значи Маделин за него. Ако това бе причината, явно баронът му не приемаше много добре осъзнатото. Реши да го остави насаме с мислите му, извини се с нисък поклон и се отдалечи.

Дънкън му бе благодарен за това. Пред очите му все още бе сцената с галопирация жребец, летящ срещу малката му нежна съпруга и знаеше, че докато е жив, никога няма да забрави ужаса, който преживя.

Тя бе запленила коня му, също както бе запленила и него. Най-после Дънкън се усмихна, когато осъзна, какво бе сторила Маделин. Едмънд беше прав. Сега тя се бе превърнала в похитител, защото бе завоевала сърцето му.

В тази истина той намери изненадваща сила. Почувства се така, сякаш току-що бе сложил край на четиринадесетдневни пости. Вече нямаше да я игнорира. Да, сега щеше да пирува. Освен това, призна пред себе си, че времето, в което се бе държал твърдо, вече бе отминало.

Той тръгна след съпругата си, с решението първо да ѝ се скара добре, а после да я нацелува. Все още беше ядосан. И разбира се, вината бе изцяло нейна. Тя бе тази, която накара сърцето му да препусне лудешки. Тя го изплаши до смърт. Това чувство не му хареса изобщо. Освен това не бе свикнал да обича някого. За първото щеше да

му е нужно известно време, за да го преживее, а за второто му трябваше време, да се приспособи.

Проехтя още един вик и Дънкън се спря. Фъргъс, воинът, който бе на пост на южната стена, викаше, за да оповести, че някакви посетители приближават крепостта. По цветовете на знамето, развяващо се от вятъра, стражът разбра, че са барон Джералд и хората му.

Това бе достатъчно, за да съсипе напълно денят на Дънкън. По дяволите, той бе изпратил пратеника си при Джералд, за да му обясни всичко за състоянието на Адела. Предполагаше, че Джералд ще изпрати свой пратеник, който да му съобщи, че е съгласен договорът да бъде анулиран. Но очевидно щом Джералд бе яздил целият този път до крепостта му, все още имаше проблеми за решаване, преди да разтрогнат годежа.

По дяволите, щеше да му се наложи да бъде дипломатичен. А Адела сигурно отново щеше да се върне към лудото си състояние, когато научеше, че годеникът ѝ пристига на посещение. След миг Дънкън осъзна, че може би си прави прибързани заключения.

Джералд му беше стар приятел. Можеше да има десетки причини за посещението му. Господи, явно Маделин му въздействаше много повече, отколкото бе предполагал. Беше започнал да прихваща от нейните недостатъци.

Тя започваше да действа пагубно и на концентрацията му. Само преди два дни се канеше да даде команда на мъжете си, когато тя се бе появила в полезрението му и Дънкън изведнъж се бе заплеснал по нежния начин, по който се поклащаха бедрата ѝ, докато ходеше. Напълно бе забравил за заповедта, която смяташе да даде.

Този спомен го накара да се усмихне. Воините му го гледаха, очаквайки командата му, а той стоеше там, без да има ни най-малка представа, какво смяташе да им каже. Вероятно бе изглеждал доста глупаво, докато Гилард най-последно не се бе намесил и не му бе припомнил какво точно се канеха да вършат.

Фъргъс отново му извика, изтръгвайки го от спомените и Дънкън веднага нареди да пуснат барон Джералд в крепостта.

Маделин тъкмо излизаше от конюшната, когато Дънкън препречи пътя ѝ. Без да я поздрави дори бегло, както подобава, той започна да ѝ нарежда.

— Адела е вътре, Маделин. Отиди да ѝ кажеш, че барон Джералд е тук и тя трябва да го поздрави на вечеря.

Очите на съпругата му се разшириха от изненадващите новини.

— Защо е дошъл, Дънкън? Ти ли си го повикал?

— Не, не съм — отвърна раздражено, че тя не бе повдигнала веднага полите си, за да хукне и да изпълни заповедта му. Но стоеше достатъчно близо до него, за да може да я целуне и тази мисъл напълни обсеби съзнанието му. — Отиди да направиш това, което ти наредих, съпруго.

— Винаги правя това, което ми заповядваш — отвърна Маделин с усмивка. Тя се обърна и тръгна към крепостта. — И добър ден и на теб, Дънкън — извика тя през рамо.

Това беше неуважителен коментар, с който искаше да му напомни за липсата му на маниери, помисли си Дънкън. Сетне си каза, че е много жалко, задето няма време да я накаже за наглостта ѝ.

— Маделин.

Тя спря веднага щом го чу да я вика, но не се обърна към него, преди той да ѝ заповяда.

— Ела тук.

И тъй като гласът му прозвуча много нежно тя спря да се мръщи.

— Да, Дънкън? — попита тя.

Той се покашля, за да прочисти гърлото си, намръщи се и каза.

— Добър ден.

Нямаше намерение да казва точно това, нали? Дънкън се намръщи още повече, когато я видя да се усмихва. В следващия миг той я сграбчи в обятията си и я целуна.

В началото тя бе прекалено изненадана, за да му отвърне. Дънкън никога не я докосваше през деня. Винаги я игнорираше. Но сега това изобщо не бе така. Не, сега я целуваше пламенно пред погледите на всички, които минава край тях.

Целувката му не беше нежна, а възбуждаща и изпълнена със страст. И точно когато тя започна да ѝ се наслаждава, Дънкън се отдръпна и ѝ се ухили.

— Да не си посмяла втори път да наречеш коня ми „агънце“. Разбра ли ме?

Маделин гледаше нагоре към него и изглеждаше объркана и зачервена.

Но преди да успее да му отговори, Дънкън се отдалечи. Маделин повдигна полите си и хукна след него. Хвана ръката му, за да го спре и когато той се обърна към нея, все още се усмихваше.

— Болен ли си, Дънкън? — попита го, а в гласа ѝ се долавяше страх.

— Не.

— Тогава защо се усмихваш толкова често? — поиска да узнае тя.

Дънкън поклати глава.

— Маделин, моля те, отиди и кажи на Адела, че Джералд е тук — каза той.

— Моля те? — попита Маделин. Изглеждаше зашеметена. — Ти каза „моля те“...?

— Маделин, направи това, което ти заповядах — настоя Дънкън.

Тя кимна, но не се помръдна от мястото си. Просто стоеше там и гледаш как съпругът ѝ се отдалечава. Беше прекалено изумена, за да тръгне отново след него. Дънкън винаги бе предвидим. Сега той се променяше пред нея. Тя разтревожено закърши ръце. Ако беше горещ летен ден, щеше да помисли, че слънцето е напекло главата му. Но тъй като беше януари и бе дяволски студено, не можеше да намери нито една приемлива причина, която да обясни рязката промяна в поведението му.

Трябваше ѝ време да помисли. Маделин въздъхна и се опита да прогони мислите за странното поведение на съпруга си от ума си. Забърза да търси Адела.

Но бе много по-лесно да реши да не мисли за Дънкън, отколкото да го направи. По-скоро щеше да успее да ходи боса по пирони.

Адела обаче ѝ помогна да спре да мисли за съпруга си. Малката сестра на Дънкън бе в спалнята си, седеше в края на леглото и разресваше косата си.

— Адела, ще имаме гости — обяви бодро Маделин.

Адела бе щастлива да я види, докато не разбра, кой е гостът им.

— Ще остана в стаята си, докато той не си тръгне — изкрещя тя. — Дънкън ми даде думата си. Как можа да накара Джералд да дойде тук?

Маделин можеше да види колко е изплашена. Ръцете ѝ се отпуснаха в скута ѝ, а раменете ѝ увиснаха.

— Дънкън не е канил Джералд. Не се разстройвай, Адела. Знаеш, че брат ти не би нарушил обещанието си. В сърцето си знаеш, че ти казвам истината, нали?

Адела кимна.

— Може би, ако се държа така, както в началото, когато ти дойде, Джералд ще се отвори от мен и ще си замине веднага.

— Говориш глупости — отвърна Маделин, потушавайки нетърпеливите искри, пламтящи в очите на Адела. — Джералд само би помислил, че си много жалка. Може да реши, че просто все още не си се съвзела от инцидента. Ако се постараш да изглеждаш красива и го посрещнеш с уважението, което заслужава, той ще разбере, че си наред с ума си, но просто не желаш да се омъжиш за него. Освен това Дънкън е този, който трябва да говори с Джералд, не ти.

— Но Маделин, не бих могла да се изправя пред Джералд, просто не мога — изплака Адела. — Той знае какво ми се случи. Ще умра от срам.

— За Бога — въздъхна Маделин. Опита се да звучи раздражено, макар че вътрешно я болеше, заради Адела. — Това, което се е случило, не е било по твоя вина. Джералд го знае много добре.

Младата жена не изглеждаше облекчена от аргументите ѝ, затова тя реши да промени посоката на разговора им.

— Каж ми какво си спомняш за барон Джералд. Как изглежда той?

— Има черна коса и лешникови очи, ако не се лъжа — отвърна Адела, свивайки рамене.

— Мислиш ли, че е красив? — попита Маделин.

— Не знам.

— Мил ли е?

— Бароните не са мили — отвърна Адела.

— Защо не? — попита Маделин. Тя застана зад Адела и започна да сплита косата ѝ.

— Те не трябва да са мили — отвърна Адела. — Какво значение има дали е красив или не, Маделин? — тя се опита да се обърне, за да я погледне.

— Стой мирно иначе плитката ти ще стане хлабава — нареди ѝ Маделин. — Просто ми беше любопитно какъв е баронът, това е всичко.

— Не мога да сляза долу — повтори Адела.

И в следващия миг заплака. Маделин не бе сигурна какво да направи.

— Не трябва да правиш нищо, което не искаш, Адела. Но така или иначе Дънкън ти даде думата си и според мен най-малкото, което можеш да направиш, е да му покажеш признателността си, като застанеш до него и посрещнеш Джералд като почетен гост.

Още известно време тя изтъква аргументите си и накрая успя да я придума.

— Ще слезеш ли долу с мен? Ще застанеш ли до мен? — попита Адела.

— Разбира се, че ще го направя — обеща Маделин. — Запомни, Адела, заедно, можем да се изправим пред всякакви предизвикателства.

Адела кимна. Маделин бе успяла да разведри настроението ѝ.

— Страхувам се, че плитката не стана много добре — каза тя. — Направи я отново и смени роклята си. Аз ще отида да нагледам вечерята и да се преоблека.

Маделин я потупа по рамото и усети, че ръцете ѝ трепереха. Знаеше, че е така, защото Адела бе разстроена и се бе изправила пред нова беда.

Тя продължи да се усмихва, докато затвори вратата след себе си. Едва тогава позволи на тревогата ѝ да си проличи. Започна да се моли за това, което според нея щеше да бъде истинско чудо. Молеше се за кураж.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Любовта побеждава всичко, нека даряваме любов.“
Вергилий, „Еклоги“, том 10

След като Маделин даде указания на Гърти за вечерята, отиде в стаята си в кулата.

Бяха изминали две седмици, откакто Дънкън бе разбил вратата и една седмица, откакто бе сложена нова. Железните халки от двете ѝ страни обаче липсваха и всеки път щом ги видеше, Маделин се усмихваше. Съпругът ѝ бе наредил да ги махнат, за да не може отново да го заключи отвън.

Прерови целия си гардероб и накрая избра една красива риза в кралско син цвят. Новата дълга до глезените одежда, прекрасно контрастираше с дългата до под коляното бяла рокля, която бе облякла отгоре. Маделин умишлено се облече в цветовете на Уекстън. Все пак бе съпруга на Дънкън и домакиня на барон Джералд. Искаше Дънкън да се гордее с нея. После дълго разресва косата си, като остави красивите къдрици да се спускат по гърдите ѝ. И тъй като имаше още доста време, седна на леглото и започна да сплита три дълги сини панделки, за да направи красив колан. Омота го около кръста си, но не го стегна много, за да може той да се спусне леко около ханша ѝ, което според Адела бе много модерно, а малката сестра на Дънкън бе доста по-запозната с модата, отколкото Маделин. Завърши тоалета си като скри камата за рязане на месо в наскоро пришитото си скрито джобче.

На Маделин ѝ се прииска да има огледало, за да види как изглежда, но веднага реши, че подобно разточителство е ненужно.

Вече бе на половината път до стаята на Адела, когато се спря притеснена. Дали барон Джералд щеше да гледа на нея като съпруга на Дънкън, или като сестра на Лоудън? Господ ѝ бе свидетел, той имаше достатъчно причини, за да мрази брат ѝ. Лоудън бе унищожил

възможността Джералд и Адела да имат общо бъдеще. Дали баронът, щеше да се обърне срещу нея в гнева си?

Пред очите на Маделин една след друга се заизреждаха ужасяващи сцени. Когато си представи как барон Джералд я стисва за гърлото, младата жена си наложи да се успокои. Наистина бе изплашена, но страхът ѝ помогна да запази хладнокръвие. Постара се лицето ѝ да придобие спокойно изражение.

Каза си, че се е измъквала невредима от доста по-страшни ситуации. Тази мисъл ѝ вдъхна кураж. А колкото и ужасно да се държеше с нея баронът, Дънкън никога нямаше да му позволи да я нарани.

Адела бе готова, когато Маделин най-последно почука на вратата ѝ. Младото момиче бе облечено с тъмно розова рокля, върху светлорозова риза. Косата ѝ бе сплетена на венец около главата ѝ. Маделин си помисли, че е много хубава.

— Адела, гълъбче, изглеждаш възхитително.

Младата жена се усмихна.

— Наричаш ме с толкова смешни имена, все едно съм по-млада от теб, като много добре знаеш, че съм по-голяма с почти две години.

— Това не е начин да приемаш комплименти — смърри я Маделин, игнорирайки темата за разликата в годините им. Все пак Адела може и да беше по-възрастна на години, но Маделин се чувстваше така, сякаш тя имаше много повече житейски опит. Изобщо не бе толкова деликатна като приятелката си, а и беше омъжена жена.

— Благодаря ти, че ми каза, че изглеждам великолепно — каза Адела. — Маделин и ти си невероятно красива. И носиш цветовете на Дънкън. Брат ми няма да може да откъсне поглед от теб.

— Вероятно няма дори да забележи, че съм в стаята — отвърна тя.

— О, ще забележи — предрече Адела с усмивка. — Вече свикна ли да имаш съпруг?

Адела понечи да седне на леглото, за да поговорят, сякаш разполагаха с цялото време на света. Но Маделин я спря, хващайки я за ръката, преди да я поведе към вратата.

— Никога не съм знаела, какво да изпитвам към брат ти — призна тя, докато двете вървяха една до друга. — В един момент Дънкън се държи така, сякаш бракът ни ще бъде успешен и двамата ще

живеем щастливо заедно, а в следващия, сякаш му се иска да се отърве от мен. Не съм глупачка, Адела. Разбирам защо се ожени за мен.

— За да отмъсти на брат ти? — попита намръщено Адела.

— Виждаш ли? И ти си го осъзнала — възкликна Маделин.

Игнорира факта, че Адела бе задала въпрос, а не го бе казала като факт. Адела искаше да се доизкаже, защото бе сигурна, че Дънкън не би се оженил, само за да отмъсти на някого, но Маделин започна да говори и я разсея.

— Твърде глупаво е да мисля, че Дънкън ще свикне с това да бъде негова съпруга и знам, че положението е само временно. Кралят със сигурност ще поиска църквата да анулира брака ни.

Адела кимна. И на нея ѝ бе хрумнала тази възможност.

— Чух Гилард да казва, че кралят отново е в Нормандия, за да потуши нов бунт.

— И аз чух същото — каза Маделин.

— Маделин, какво имаше предвид, когато каза, че се надяваш Дънкън да свикне с теб? — попита Адела.

— Брат ти направи жертва като се ожени за мен. Той се отказа от лейди Еленор. Просто не искам да бъде нещастен.

— Смяташ, че се е жертвал? — попита Адела. — Не осъзнаваш ли колко важна стана ти за всички нас?

Когато Маделин не отговори, тя попита.

— Обичаш ли брат ми?

— Не съм глупачка — отвърна Маделин. — Всеки, когото някога съм обичала ми е бил отнеман. Освен това не смятам да дам любовта си на вълк. Просто искам да живеем в мир и разбирателство през времето, което ни е отредено.

Адела се усмихна.

— Дънкън не е вълк, Маделин. Той е мъж. И смятам, че не ми казваш истината.

— Винаги казвам истината — отвърна тя, поразена, че Адела мисли обратното.

— Значи, лъжеш самата себе си — каза Адела. — Може би се опитваш да защитиш сърцето си, като не искаш да се влюбваш в Дънкън, но смятам, че вече си започнала да го обичаш, иначе нямаше да се разстроиш толкова от въпроса ми.

— Въобще не съм разстроена — озъби се Маделин. Но на момента съжали за гневното си избухване. — О, Адела, животът не е толкова прост, колкото би трябвало да бъде. Почти съжалявам Дънкън. Трябваше да промени бъдещето си само за да си отмъсти и сега се сдоби със съпруга, която не желае. Вярвам, че вече се разкайва за прибързаността си. Просто е прекалено упорит, за да си го признае.

— Дънкън никога не е правил нещо прибързано в живота си — възрази Адела.

— За всичко си има първи път — отвърна Маделин, повдигайки рамене.

— Мод го е видяла да те целува навън — прошепна Адела.

— И веднага изприпка, за да ти го каже, така ли?

— Разбира се — засмя се Адела. — Мод и Гърти се състезават една с друга. Всяка от тях иска да е първата, която ще ми съобщи последните клюки.

— Беше най-странната случка, Адела. Дънкън ме целуна пред очите на всички — Маделин замълча и въздъхна. — Мисля си, че може би се е разболял.

В този момент стигнаха до подножието на стълбището и влязоха в коридора, водещ до голямата зала. Адела спря.

— Господи, ужасно се страхувам, Маделин.

— Аз също, Адела — призна Маделин.

— Ти? Изобщо не изглеждаш изплашена — каза Адела и бе толкова изненадана от признанието на приятелката си, че забрави страха си. — Защо се страхуваш?

— Защото барон Джералд със сигурност ме мрази. Аз съм сестра на Лоудън. Вечерята ще бъде голямо изпитание за мен.

— Дънкън не би му позволил да те обиди, Маделин. Сега ти си съпруга на брат ми.

Маделин кимна, макар въобще да не бе убедена. Когато Адела хвана ръката ѝ и я стисна, тя се усмихна на приятелката си.

Те спряха отново, когато застанаха на прага на залата. Адела вече стискаше болезнено ръката на Маделин.

Причината беше очевидна. Дънкън и Джералд стояха един до друг пред камината и се взираха в тях. Странното бе, че според Маделин и двамата изглеждаха леко смаяни. И въобще не бяха ядосани.

Маделин се усмихна на барон Джералд и веднага отмести поглед към съпруга си. Дънкън я наблюдаваше доста внимателно, без да се усмихва. Взорът му я накара да се изчерви. Тя разпозна погледа много добре. Дънкън винаги придобиваше това изражение, след като я целунеше.

Скоро стана доста неудобно, тъй като четиримата просто стояха и се гледаха един друг. Маделин първа си спомни добрите маниери. Тя направи лек реверанс, смушка Адела да направи същото и бавно премина през залата. Младата жена я последва с нежелание.

Изражението ѝ бе ведро. На пръв поглед изглеждаше напълно спокойна. Маделин вървеше гордо, но същевременно и много женствено, затова Дънкън мигновено разбра, че нещо не е наред. Той посрещна жена си по средата на залата и застана толкова близо до нея, че туниката му се докосна до ръката ѝ.

— От какво се страхуваш? — попита я и се наведе, докато лицето му не се озова на милиметри от нейното.

Гласът му бе толкова тих, че ѝ се наложи леко да се повдигне на пръсти към него, за да го чуе. Беше изненадана, че е разбрал, че се страхува.

— Барон Джералд знае ли, че съм сестра на Лоудън, Дънкън? — попита тя. Страхът се промъкна в шепота ѝ.

Тогава Дънкън разбра всичко. Той кимна в отговор и след това обви ръка около раменете ѝ. Притисна я до себе си и я представи на барона.

Джералд изобщо не изглеждаше обиден от присъствието ѝ. Той ѝ се усмихна топло и се поклони, след като ги представиха.

Беше привлекателен мъж, но Маделин не можеше да го нарече красавец, не и когато стоеше рамо до рамо с Дънкън. Съпругът ѝ бе много по-красив от барона. В интерес на истината, той сигурно би засенчил всеки мъж в Англия.

Маделин погледна нагоре към него, с намерението да му каже да помогне на Адела. Разбира се смяташе да го прошепне тихо, за да не я чуе Джералд, но щом го видя мислите ѝ се объркаха и тя забрави, какво искаше да каже. Дори не можеше да се усмихне. Очите му имаха най-великолепния сив цвят, който бе виждала, напръскани със сребърни точки.

— Защо ме гледаш така? — попита Дънкън.

Носът му почти се допря до нейния. Беше толкова близо, че можеше да го целуне.

— Как те гледам? — попита Маделин.

Звучеше така, сякаш едва успява да си поеме дъх. Изчерви се толкова силно, че Дънкън без проблем прочете мислите й. Прииска му се да я вдигне на ръце и да я отнесе горе. Да, искаше да я люби до настъпването на утрото.

Спокойното изражение бе напуснало лицето на съпругата му и Дънкън се подсмихна доволно.

Едмънд влезе в залата точно когато той се канеше да целуне жена си. Адела се взираше в пода, Джералд в нея, а Маделин изглеждаше като хипнотизирана от съпруга си.

— Добър вечер — извика Едмънд в притихнала зала.

Всички се раздвижиха едновременно. Маделин подскочи, удрайки се в носа на Дънкън. Той отстъпи назад и побърза да я подхване, преди да се е строполила на колене на пода. Адела се завъртя и се насили да се усмихне на Едмънд. Барон Джералд кимна, отвърщайки на поздрава.

— Прекрасна вечер, не мислиш ли, Дънкън? Господи, Джералд, доста си се променил от последния път, когато те видях. Приличаш на грозен старец — засмя се весело Едмънд.

Умът на Дънкън се избистри. Той все още изгаряше от желание да грабне жена си и да я изнесе от залата, но намери достатъчно самоконтрол в себе си да изчака да мине вечерята.

— Време е за вечеря — обяви той. Сграбчи ръката на Маделин и я поведе към масата.

Тя не можеше да разбере защо се е разбързал. Мислеше, че ще си поговорят малко, преди да започнат да се хранят. Но щом видя погледа на съпруга си, реши да не спори с него.

Дънкън се настани начело на масата, а Маделин от лявата му страна. Беше истински изненадан, когато Ансел се появи от дясната му страна и започна да му сервира. Въпреки че един оръженосец трябваше да е запознат с всички възможни задължения, за да може да служи добре на своя господар, той бе научил момчето само как да се бие.

Това явно бе още една промяна, която Маделин бе направила, разбира се, без да поиска позволението му. Той поклати примирено

глава, кимна на Ансел и погледна жена си.

Тя прояви дързостта да му се усмихне.

— Знаеш ли, Дънкън, че това е първата вечеря, която споделяме?
— попита го тихо, опитвайки се да отвлече вниманието от оръженосеца.

Той не сметна за нужно да ѝ отговори. В интерес на истината едва проговори по време на вечерята. Гилард закъсна и това накара Дънкън да се намръщи. Маделин обаче бе благодарна, че съпругът ѝ се задоволи само с това и не започна да се разправя с брат си пред госта им.

Отец Лоурънс изобщо не се появи по време на вечерята. Маделин бе единствената, която не се изненада от липсата му. Освен това не вярваше, че се е разболял, макар Едмънд да бе казал така. Според нея свещеникът просто се боеше от Дънкън. Не можеше да го вини. Без значение, че бе божи и църковен служител, той бе прекалено млад, за да изпълнява свещения си дълг пред Дънкън.

Едмънд и Гилард поддържаха разговора по време на вечерята, задавайки въпроси на Джералд за изминалата година, защото бе минало доста време от последната им среща.

Маделин слушаше разговора им, очарована от начина, по който те се заяждаха приятелски един с друг. На пръв поглед сякаш се нагрубяваха, но на Маделин не ѝ отне много време, за да разбере, че по този начин, показваха привързаността си. Това ѝ се стори доста интересно.

Барон Джералд очевидно бе добър приятел на братята Уекстън, а освен това притежаваше и чувство за хумор. Когато Едмънд му се присмя, че е слабак и разказа една история как Джералд изпуснал мечата си в разгара на важна битка, баронът само се разсмя и се включи с друга история, която поставяше Едмънд в не по-добра светлина.

Адела седеше срещу Маделин със забит в масата поглед, но на няколко пъти не можа да скрие усмивката си, докато слушаше забавните подмятания от събеседниците на масата. По време на вечерята Джералд не можеше да вижда добре Адела, тъй като Едмънд стоеше между тях, затова Маделин си помисли, че той ще си изкриви врата, докато правеше опити да я поглежда.

Едмънд най-после се смили над ухажора на Адела. Той се изправи и заобиколи масата, преструвайки се, че иска да си налее

халба ейл. Това не заблуди никого, най-малко Адела, защото точно до чинията на Едмънд имаше пълна халба.

— Как си, Адела? — попита вежливо Джералд. — Съжалявам, че ме нямаше, когато си била...

Лицето на Джералд пламна, но това на Адела бе още по-червено. Баронът, без да иска щеше да спомене за инцидента.

Настъпи тягостно мълчание. Накрая Дънкън въздъхна и каза.

— Тя също съжалява, че сте се разминали в Лондон, Джералд. Адела, баронът те пита как се чувстваш — напомни той на сестра си.

Гласът бе нежен и пълен с разбиране. Господи, ставаше й все по-лесно да го обича. Прекалено лесно. Дали наистина се бе влюбила в мъжа си, но бе прекалено упорита, за да го признае?

Маделин се притесни и въздъхна толкова шумно и нетактично, че щом звукът отекна в стаята, тя веднага се разкая. Дънкън се обърна към нея и й се усмихна. След това я изненада, като бавно и палаво й намигна, прогонвайки тревогата й.

— Чувствам се отлично, Джералд — каза Адела.

— Изглеждаш чудесно.

— Така и се чувствам, благодаря ти.

Маделин забеляза как мъжът й завъртя отегчено очи и бе сигурна, че счита разговора за абсурден.

— Маделин, никога не съм опитвал толкова добре приготвена храна — каза Джералд и отвлече вниманието й от съпруга й.

— Благодаря ти, Джералд.

— Ядох много и от всичко — каза й баронът. След това се обърна към Адела. — Би ли желала след вечеря да се разходиш с мен из вътрешния двор, Адела? — той погледна Дънкън и побърза да добави: — Ако брат ти позволи, разбира се.

Преди тя да успее да откаже, Дънкън даде позволенията си и младата жена побърза да погледне към Маделин за помощ.

Тя не знаеше какво би могла да направи, но бе решена да промени мнението на Дънкън и леко го настъпи по крака. След като Дънкън не реагира и дори не я погледна, тя го настъпи отново, този път по-силно. Но той отново не й обърна внимание и търпението й се изчерпа.

Тя го ритна, но всичко, което успя да постигне бе да изгуби пантофката си накъде под масата. Дънкън продължаваше да не й

обръща внимание, но в следващия миг се пресегна под масата, хвана крака ѝ и го сложи в скута си. Тя осъзна, че позата ѝ е много неприлична, но слава Богу, никой не видя какво се случва отдолу; нито някой забеляза, как стисна силно с ръце ръба на масата пред себе си, когато Дънкън леко започна да гали с ръка свода на ходилото ѝ. Опита да се отдръпне, но изгуби равновесие.

Едва не падна от стола си и седящия до нея Гилард я изгледа озадачено, когато се блъсна в него, но я прихвана за ръката, като ѝ помогна да седне стабилно. Усети как се изчервява. Адела се бе втренчила в нея, явно искаше да ѝ напомни да я измъкне от разходката и Маделин реши, че е крайно време да се намеси.

Дънкън може и да държеше крака ѝ, за да не го ритне отново, но нямаше как да ѝ попречи да мисли.

— Каква прекрасна идея, да се разходим навън след вечеря — докато го казваше, тя гледаше към съпруга си.

Дънкън се намръщи, а Маделин се усмихна, предвкушвайки победата си.

— Дънкън и аз с удоволствие ще ви придружим, нали така, съпруже? — попита тя.

Покрай него винаги трябваше да се стъпва на пръсти, дори и тези пръсти да бяха в скута му. Той не би ѝ отказал пред госта им. Маделин се обърна към Адела, която изглеждаше истински облекчена и двете споделиха по една усмивка.

— Не, няма да го направим — обяви съвсем спокойно Дънкън.

При отказа му двете млади жени се намръщиха.

— Защо пък не? — предизвика го Маделин и му се усмихна, защото знаеше, че Джералд ги наблюдава.

Дънкън отвърна на усмивката ѝ, макар да личеше, че точно сега му се иска да я метне през прозореца. Беше забелязала, че той не обича да обяснява решенията си. Според Маделин тази черта от характера му беше много дразнеща. Но тя със съчувствие си каза, че това беше за негова сметка, защото нямаше намерение да престава да оспорва заповедите му, когато намереше за добре. Не би могла да се въздържи да не го прави.

— Защото, Маделин, след вечеря искам да си поговорим насаме.

— За какво искаш да си поговорим? — попита тя и го погледна недоволено.

— За мъжете и техните коне — каза й Дънкън.

Едмънд изсумтя. Гилард се разсмя шумно. А Маделин ги погледна намръщено, преди да се обърне към Дънкън. И на нея, както и на братята му, тази причина й се струваше напълно безсмислена. Мъжете и конете им. Да... несъмнено. Посланието бе кристално ясно. Той явно смяташе да я накаже, задето го бе предизвикала. Прииска й се да му отвърне дръзко, но не се сети за нищо и предпочете да не го дразни повече. Иначе той можеше да направи нещо, с което да я засрами.

Маделин реши да го игнорира и затова му обърна гръб. Беше много грубо, но освен това и ужасна грешка, защото бе забравила, че кракът й е в скута му. На Гилард му се наложи отново да я подпре, за да не падне.

Дънкън знаеше, че тя се опитва да го игнорира. Усмивката му се разшири и този път си пролича и в очите му. Когато се обърна, за да кимне на Джералд, той осъзна, че приятелят му също е разбрал какви са били намеренията й. Баронът се опитваше всячески да не се разсмее.

— С разрешението на Дънкън, искам да ти дам един подарък, Адела.

— Подарък ли? — тя бе изненадана от жеста му. — О, не мога да приема нищо от теб, Джералд. Не е трябвало да си създаваш проблеми, за да ми носиш нещо.

— Какво си й донесъл? — попита Гилард.

Въпросът му прозвуча нахално, но барон Джералд не изглеждаше обиден. Той просто се ухили и поклати глава.

— Е? — нетърпеливо попита Гилард.

— Музикален инструмент — отвърна Джералд. — Псалтерий.

— Катрин имаше такъв — каза Гилард. Той се обърна към Маделин. — По-голямата ни сестра не успя да овладее изкуството да свири на него. Слава богу, че го взе със себе си, когато се омъжи — добави той с палава усмивка. — Само с една песен успяваше да ни накара да заскърцаме със зъби — Завъртя се към Джералд и каза: — Жестът ти е много мил, Джералд, но само ще събира прах. Адела не знае как да свири на него, а Господ да ни е на помощ, ако Катрин реши да се върне, за да я учи.

— Маделин може да свири — избъбри Адела. Ненадейно си бе спомнила, че младата жена ѝ бе разказала как е свирила на вуйчо си всяка вечер. Засрамена от начина, по който брат ѝ се опитваше да омаловажи подаръка, продължи: — И тя ще ме научи да свиря, нали, Маделин?

— Разбира се — отвърна тя. — Много мило от твоя страна да донесеш такъв подарък, бароне.

— Да — извика Адела. — Благодаря ти.

— Е, в такъв случай? — попита Джералд, но когато видя, че Дънкън кимна, се ухили. Адела също се усмихна неочаквано, а Маделин въздъхна. — Веднага ще отида да го донеса — обяви Джералд. Скочи на крака и се насочи към вратата, подвиквайки през рамо: — Може би ще успеем да убедим Маделин да ни изсвири една или две песни, преди да излезем на разходка, Адела. Ако, разбира се, разговорът на Дънкън за мъжете и конете им може да почака още малко.

Джералд чу смеха на Дънкън, преди да излезе от залата. Гилард също се изправи.

— Къде хукна така? — попита Едмънд.

— Да взема друг стол за Маделин. Май има нещо нередно в този, на който седи — добави той. — Няколко пъти за малко да падне от него.

Маделин бавно се обърна към Дънкън и го погледна. Ако посмееше да изрече дори само една дума, щеше да го изхвърли през прозореца.

Адела реши, че идеята Маделин да им посвири, е прекрасна и за това я помоли горещо да го направи. Беше съгласна с всичко, което щеше да отложи разходката ѝ с Джералд.

— О, Адела не смятам, че тази вечер е подходящото време да...

— Толкова ли си нетърпелива да останеш насаме със съпруга си? — прошепна нежно Дънкън.

Тя се обърна отново към него, за да му се намръщи и бе възнаградена с една от редките му, секващи дъха усмивки. Трапчинката отново се появи на бузата му. И тогава той пак ѝ намигна пред погледите на всички.

Дънкън разчупваше парче хляб на две, а тя го гледаше зашеметена, докато не ѝ просветна, че той вече не държи крака ѝ. От

колко ли време и двете му ръце бяха върху масата?

Веднага издърпа крака си от скута му.

— Ами ако крякам като жаба, Дънкън, ще те посрамя ли? — попита тя.

— Никога не би могла да ме посрамиш — отвърна той.

Беше толкова мило от негова страна да ѝ го каже. Маделин не знаеше как да реагира. Дали само я дразнеше или ѝ казваше истината?

— Ти си моя жена, Маделин. Нищо, което направиш, не би могло да ме засрами.

— Защо? — попита тя, навеждайки се към него, за да не може останалите да чуят.

— Защото аз избрах теб — отвърна Дънкън и също се наведе към прелестната си съпруга. — Това е толкова просто, дори и за...

— Само да си посмял да ме наречеш глупачка, кълна се, ще бъда принудена да взема подаръка на Адела и да те ударя с него по главата.

Маделин беше много по-ужасена от заплахата, отколкото Дънкън. Той хвана ръката ѝ и я дръпна към себе си.

— Спри да ме докосваш — прошепна яростно тя.

Погледна към останалите членове на клана Уекстън. Едмънд разказваше някаква забавна история и Гилард, и Адела го слушаха внимателно.

— Не.

Тя изви очи обратно към съпруга си, когато го чу да ѝ отказва.

— Това не ми харесва, Дънкън.

— О, напротив, харесва ти, Маделин. Когато си в обятията ми, харесваш всичко, което правя. Стенеш и ме молиш...

Тя притисна ръка към устата му, а страните ѝ пламнаха като огъня в камината. Дънкън се разсмя и весел, бумтящ звук изпълни залата с топлина. Едмънд и Гилард настояха да научат защо се смее, а той изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да им каже. Маделин започна да се моли и задържа дъха си.

Пое си въздух едва когато Дънкън просто повдигна рамене и смени темата на разговора.

Маделин неочаквано забеляза, че Адела оправя ръкавите на роклята си, а миг след това приглади и косата си.

И тогава разбра. Господи, наистина бе глупачка. Адела искаше да изглежда добре заради Джералд. Тя се кипреше и гласеше, за да му се

хареса.

Сега, като се замисли над това, Маделин осъзна, че Джералд все още е привлечен от Адела. Начинът, по който я гледаше беше най-красноречивото доказателство.

Сърцето ѝ се стопли, когато ѝ хрумна, че той сигурно още я желае, и това я накара да изпита истинска симпатия към барона.

Но след миг отново се притесни, защото Адела бе решена да остане при семейството си, а Дънкън ѝ бе дал думата си. Това бе голямо усложнение.

— Защо се мръщиш така, Маделин? — попита Гилард.

— Просто си мислех, че колкото повече остаряваме, толкова по-сложен става животът ни — отвърна Маделин.

— Не може вечно да си останем деца — намеси се Едмънд и както винаги сви рамене, карайки я да се усмихне.

Напомни ѝ за вуйчо ѝ, който също като него приемаше спокойно всичко, което му поднесе съдбата.

— Обзалагам се, че и ти си се мръщил, когато си се сбогувал с детството си — каза тя.

Едмънд я погледна слисано. Понечи да се намръщи, но се отказа и това разсмя Маделин.

— Не си спомням много добре какво е било детството ми — каза той. — Но кристално ясно помня Гилард като малко момче. Брат ни постоянно се забъркваше в неприятности.

— Ти забърквала ли си се в каши, когато си била малко момиченце? — обърна се Гилард към Маделин, в опит да отвлече вниманието им от своите лудории. Не беше нужно тя да научава за дивото му детство. Срамуваше се от това и предпочиташе за нея да е такъв, какъвто бе сега.

Маделин поклати глава.

— О, не, никога не съм правила пакости, Гилард. Бях доста тиха и кротка. Никога не съм вършила нещо нередно.

Дънкън и братята му се разсмяха. Маделин не ги прекъсна, докато не осъзна, че звучи така, сякаш се прави на светица.

— Е, имам някои недостатъци — заекна тя.

— Ти? Не може да бъде — прекъсна я Едмънд с усмивка.

Маделин се изчерви. Не беше сигурна как да отвърне на коментара му. Все още не се доверяваше на точно този Уекстън, макар

вече да бе привикнала с усмивките му. Тя се обърна, за да погледне Дънкън.

— Не засрамвай Маделин — той смъмри брат си.

— Кажни ни какви са недостатъците ти, Маделин — попита Адела с окуражителна усмивка.

— Е, може да не ми повярвате, но бях много несръчно дете, непохватно.

На никой не му бе трудно да го повярва. Дънкън поклати глава към Гилард, който изглеждаше така, сякаш всеки миг ще избухне в смях. Едмънд се задави с пиетието си и едва успя да го преглътне, докато Маделин срамежливо признаваше недостатъка си. Адела се кискаше, докато тупаше брат си по гърба.

Барон Джералд се завърна с подаръка и го постави на масата пред Адела точно когато Едмънд спря да кашля. Триъгълният инструмент бе направен от светло дърво. Струните бяха дванадесет и Маделин проследи със завист как Адела прокара пръсти по тях.

— Отец Лоурънс трябва да благослови инструмента — каза Адела.

— Да, на литургията утре сутрин — намеси се Гилард. — Дънкън, наредих на свещеника да изнася литургията в залата всяка сутрин, докато ремонтират параклиса.

Той кимна, изправи се и, без да каже и дума, сложи край на вечерята.

Маделин изчака всички да станат и да се преместят до столовете срещу камината. Веднага щом ѝ обърнаха гръб, тя коленичи на пода и се пхна под масата, за да потърси липсващата си обувка.

Дънкън обви ръце около кръста ѝ, издърпа я, изправяйки я пред себе си, и размаха обувката пред лицето ѝ.

Маделин се завъртя, опитвайки да я хване.

— Защо ми се мръщиш? — попита Дънкън. Повдигна я, сложи я да седне на края на масата и хвана крака ѝ, за да я обуе.

— И сама можеш да се обуя — прошепна тя. — И се мръщя, защото се закачаш с мен, Дънкън. Въобще не ми харесва.

— Защо? — той я повдигна отново и я сложи да стъпи на земята. Но не я пушна, ръцете му останаха обвити около кръста ѝ, и макар да не желаше да си го признае, това доста я притисни.

— Защо? — повтори тя, като правеше опити да се сети за какво говореха. Разбира се, той бе виновен, че си бе забравила мисълта, защото я гледаше така, сякаш желаше да я целуне и тя не можеше да мисли за нищо друго, освен как ѝ се иска да му отвърне.

— Защо не ти харесва да се закачам с теб? — попита я, навеждайки се близо до лицето ѝ.

— Защото, когато се закачаш с мен, не мога да предвидя какъв ще е следващият ти ход — отвърна Маделин. — Ти си като стръкче трева през зимата, Дънкън. Студен, твърд и суров — опита се да направи крачка назад, но той не ѝ позволи, стисна я по-силно и я дръпна към себе си, докато се облегна на гърдите му. — А сега се държиш като стръкче трева през лятото, извиваш се по този начин и...

Изглеждаше толкова объркана, че той не посмя да се засмее.

— Никога не са ме сравнявали със стръкче трева — каза ѝ. — А сега, кажи ми истината, цялата истина, а не само празни приказки, ако обичаш.

— Ако обичаш? — тя изглеждаше ужасена от думите му. — Дънкън, не обичам да се закачаш с мен, защото това ме кара да мисля, че ти се държиш мило с мен. Искам да си предвидим и ядосан — промърмори тя. — Ще си счупя врата, ако продължа да те гледам така.

Жената изобщо не говореше смислено. Но това не биваше да го изненадва, каза си той. Съпругите бяха много по-неразбираеми, отколкото бе очаквал.

— Не ти ли харесва да бъда мил с теб? — попита я недоверчиво.

— Не — гласът ѝ се повиши.

— По дяволите, защо не? — Дънкън вече не шептеше. Напълно бе забравил за семейството и госта си. Всичко, за което можеше да мисли, бе да вземе противоречивата си жена в обятията си и да прави любов с нея.

Маделин не искаше да му отговори, защото щеше да ѝ се наложи да бъде искрена.

— Ще стоим тук, ако трябва и цяла нощ, докато не ми отговориш — закани се Дънкън.

— Ще ми се смееш.

— Маделин, щом не ти се присмях, когато ме сравни със стръкче трева, каквото и да кажеш, то едва ли ще ме накара да се разсмея.

— О, добре — каза тя. — Когато си мил с мен изпитвам желание да те обичам. Ето, доволен ли си?

Бе повече от доволен. И ако Маделин бе посмяла да го погледне, щеше да разбере колко са му харесали думите ѝ.

Мили Боже, тя му ги бе изкрещяла. Маделин усети как всеки миг ще се разплаче, пое си дълбоко дъх и заби поглед в гърдите му, преди да прошепне:

— И сърцето ми ще бъде разбито, нали?

— Аз ще го пазя — отвърна Дънкън.

Думите му прозвучаха толкова арогантно, че Маделин го погледна раздражено. Дънкън просто не успя да се сдържи. Устата му бе близо до нейната, прекалено близо, за да се спре. Цялата му дисциплина се изпари и той се наведе и плени устата ѝ в гореща целувка.

— За Бога, Дънкън, ние тук стоим и чакаме Маделин да ни посвири на псалтерий — извика Едмънд.

Дънкън въздъхна срещу устните ѝ, преди да се отдръпне. Палецът му нежно разтърка долната ѝ устна.

— Забравих, че не сме сами — каза той и ѝ се ухили.

— Аз също — прошепна Маделин. Тя се изчерви и задъхано си пое въздух.

Дънкън хвана ръката ѝ и я заведе до един свободен стол.

— Но тук трябва да седиш ти — каза му Маделин и добави: — Този стол има най-високата облегалка.

Когато стана ясно, че няма да започне, докато той не седне там, Дънкън се подчини. Дори ѝ се усмихна.

Едмънд избута друг стол към нея.

— На този ще ти бъде ли по-удобно?

Маделин му благодари и седна, а Джералд ѝ подаде псалтерия. Ръцете ѝ трепереха, когато постави инструмента в скута си. Чувстваше се невероятно нервна, защото мразеше да е центъра на вниманието. Много по-удобно бе да си незабележим.

Джералд бе застанал зад стола на Адела с отпуснати на облегалката ръце. Гилард и Едмънд също стояха прави от двете страни на камината. И всички до един гледаха към Маделин.

— Мина толкова много време — каза тя. Сетне погледна надолу към инструмента. — Досега съм пяла само за вуйчо ми и за приятели

му. Не съм обучавана.

— Сигурна съм, че вуйчо ти и приятелите му са смятали, че си чудесна — прекъсна я Адела. Бе забелязала, че ръцете на Маделин треперят и се опитваше да я успокои.

— О, те наистина мислеха, че съм чудесна — призна Маделин, усмихвайки ѝ се. — Но все пак повечето от тях бяха почти глухи.

Дънкън веднага се наведе напред, така че всички да го видят добре. Изражението му ясно предупреждаваше никой да не се смее.

Барон Джералд се покашля. Гилард се обърна и погледна към огъня. Маделин си помисли, че вече се е изморил да я чака да започне.

— Мога да пея няколко песни на латински, пеехме ги около Великден — каза тя.

— Не знаеш ли някоя песен, в която се пее за стръкчета трева? — поинтересува се Дънкън.

Маделин го погледна притеснено и той ѝ се ухили.

— Стръкчето трева през зимата може да се счупи на две, ако го настъпиш — каза му сладко тя. — А стръкчето през лятото може да бъде смачкано, ако го настъпиш и стоиш известно време върху него — добави тя.

— За какво говорите? — попита подозрително Гилард.

— За една тъжна песен — отвърна Дънкън.

— За предвидимостта — отвърна в същото време Маделин.

— Предпочитам да изпееш нещо за Полифем — прекъсна ги Едмънд.

— Какво или кой е Полифем? — попита барон Джералд.

— Едноок великан — отвърна Едмънд и се ухили на Маделин.

— Той е бил водача на циклопите — каза тя. — Знаеш ли историята за Одисей? — попита тя Едмънд.

— Много малко — отвърна той. Не добави, че всичко, което знаеше, го бе научил от нея, докато бе изгаряла от треската.

— Джералд, Маделин може да разказва най-прекрасните истории — каза Адела. В ентусиазма си, тя се пресегна и докосна ръката му.

— Никога не съм чувал за този Одисей — обяви той. — И защо според теб?

Маделин се усмихна. Джералд звучеше раздражен, че не е информиран. Изглеждаше така, сякаш търси кого да обвини за това.

— Няма нищо срамно в това, че не си осведомен — отвърна Маделин. — Може би си чувал за Гърбърт от Улрих?

— Монахът? — попита Джералд.

Маделин кимна. Тя погледна към Адела, за да ѝ обясни. Със сигурност малката сестра на Дънкън не бе чувала за този мъж.

— Гърбърт е живял преди много години, Адела. Мисля, че преди почти сто години. Той напуснал манастира си и отишъл да учи в Испания. Когато се завърнал във Франция, основал църковно училище в Реймс и преподавал на учениците всички древни истории, които бил превел. Някакъв мъж на име Омир, написал историята за митологичния воин Одисей и Гърбърт я превел от гръцки на латински.

— Как мислиш Омир и Гърбърт били ли са приятели? — попита Адела.

— Не — отвърна Маделин. — Омир е живял в древни времена на място, наречено Гърция и е умрял стотици години преди Гърбърт да се роди. Историите на Омир били запазени от монасите. Някои от тях не биха се харесали на нашата църква, но аз не показвам никакво неуважение, когато разказвам тези истории. В интерес на истината те са прекалено странни, за да вярваме, че наистина са се случили.

Всички изглеждаха заинтригувани. Маделин се обърна към Дънкън, видя го, че ѝ кима и засвири на псалтерия.

В началото направи няколко доста дразнещи грешки. Но след това баладата, разказваща за Одисей, който среща циклопите, погълна цялото ѝ внимание. Маделин погледна надолу към псалтерия и си представи, че стои пред вуйчо си Бертон и му пее. Веднъж щом си го представи, ръцете ѝ спряха да треперят. Гласът ѝ се извиси силно и ясно и историята за война сякаш оживя.

Поемата заплени слушателите. Дънкън си помисли, че гласът ѝ е омаен. Това бе истинската същност на жената, която сега наричаше своя съпруга.

Маделин сякаш плетеше своята магия около тях. И той, мъж, който никога не си губеше времето в мързелуване, сега се отпусна назад в стола и се усмихна със задоволство.

Тя започна историята от там, откъдето Полифем заловил Одисей и хората му, точно както бе пожелал Едмънд. Полифем бил решен да изяде всеки един от тях. Едноокият гигант ги държал в плен, дълбоко в своята пещера, блокирайки входа с голям скален блок. И тъй като в

същата тази пещера той държал през нощта овцете си, всяка сутрин му се налагало да маха камъка, за да ги пуска да пасат. Веднъж Одисей ослепил циклопа и показал на хората си как да се прилепят към коремите на овцете. Полифем отворил входа и пуснал животните, като махал с ръце във въздуха над тях, за да попречи на воините да излязат. Умният план на Одисей ги спасил.

Когато Маделин свърши рецитала, публиката ѝ започна да моли за още.

Всеки се изреди да каже коя е била частта, която най-много му е харесала, като се прекъсваха един друг.

— Било брилянтно от страна на Одисей да каже на Полифем, че името му е Никой — каза Гилард.

— Да — съгласи се Джералд. — И когато останалите циклопи чули Полифем да крещи, след като Одисей го ослепил, и го извикали в пещерата, за да го попитат дали има нужда от помощ и да му кажат името на мъчителя му.

Едмънд се разсмя, присъединявайки се към останалите.

— И когато той казал, че Никой го измъчва, приятелите му го оставили на мира.

Маделин се усмихна, зарадвана от ентузиазма им към историята ѝ. Тя се обърна, за да погледне към Дънкън и го видя да се взира в огъня. Усмихваше се, а на лицето му бе изписано доволно изражение.

Имаше красив профил и докато го гледаше, усети как я залива топла вълна. Изведнъж осъзна на кого ѝ напомня Дънкън. На Одисей. Да, той бе точно като митологичния воин, за когото мечтаеше още откакто бе малко момиченце. Одисей се бе превърнал в неин въображаем изповедник, приятел, довереник; тя му споделяше всичките си страхове, когато се чувстваше изплашена и самотна. Обичаше да си мечтае как един ден Одисей ще се появи магически и ще я отведе със себе си. Той ще да се бие за нея, да я пази от Лоудън и да я обича.

Когато Маделин порасна, прогони детинските си мечти. И до този момент бе забравила своя таен блян.

Но сега, в този прекрасен миг, взирайки се в съпруга си, осъзна, че мечтата ѝ се е сбъднала. Дънкън бе нейният Одисей. Той бе неин любовник, защитник, спасителят, избавил я от брат ѝ. Господи, тя бе влюбена в него.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Защото цената на мъдростта е по-висока от скъпоценните камъни.“

Стария завет, Йов, 28:18

— Маделин, какво ти има? Да не си болна? — Адела скочи на крака и се втурна към приятелката си. Помисли си, че Маделин всеки миг ще припадне. Лицето ѝ бе преbledняло и ако Адела не я бе достигнала на време, красивия псалтерий щеше да падне на пода.

Маделин поклати глава, понечи да се изправи, но после се отказа, защото не бе сигурна, дали краката ѝ ще я издържат. В интерес на истината все още трепереше, заради това, което току-що бе осъзнала. Бе влюбена в Дънкън.

— Добре съм, Адела. Само съм леко изморена, това е всичко. Моля те не се притеснявай.

— Ще имаш ли сили, за да изпееш още една песен? — попита я младата жена. Веднага се почувства виновна, но се оправда пред себе си, че е отчаяна, а по-късно щеше да намери начин да ѝ се отплати задето ѝ бе помогнала. Дори реши, че ще ѝ занесе закуската в леглото на следващата сутрин.

Маделин знаеше, че Адела протака, за да спечели още време. Тя съчувстваше на приятелката си, но все пак не можеше да измисли план, как да ѝ спести разходката с Джералд. Когато Джералд пристъпи напред и застана до Адела, Маделин каза:

— Прекрасен инструмент подарихте на Адела. Подбрали сте го много внимателно, Джералд.

Баронът се усмихна.

— Дънкън също е направил много добър избор.

Маделин беше объркана от думите му, но в този миг Едмънд и Гилард изразиха удоволствието си от изпълнението ѝ. Скоро тя се изчервяваше от неудобство. Истината бе, че не бе свикнала да

получава комплименти. Помисли си, че Уекстън са най-необичайното семейство. Толкова лесно го правеха. Явно, според тях похвалите не отнемаха от достойнството им.

Преди да ги срещне никой никога не ѝ бе казвал, че е красива. А сега всеки един от тях ѝ го казваше доста често. Според нея те наистина го мислеха.

— Ако продължавате да ме хвалите така, ще стана много суетна — призна тя със свенлива усмивка.

Забеляза обаче, че Дънкън не каза нищо и се зачуди дали изпълнението ѝ му е харесало.

Съпругът ѝ все още не се държеше нормално. Беше толкова странно, когато я сграбчи и я целуна отвън на двора пред всички. А по време на вечерята постоянно се закачаше с нея. Ако не знаеше, че е невъзможно, щеше да си помисли, че той има чувство за хумор. Но това, разбира се, бе нелепо.

Тя забеляза, че Джералд хваща ръката на Адела и я повежда навън от залата. Младата жена на няколко пъти погледна умолително към Маделин през рамо.

— Не стой дълго навън, Адела — извика ѝ тя. — Студено е и ще настинеш.

Това бе най-доброто, за което се сети. Адела прие думите ѝ с благодарно кимване, преди Джералд да я изведе извън полезрението ѝ.

Гилард и Едмънд също напуснаха залата и изведнъж Дънкън и Маделин се оказаха сами.

Тя приглади полите на роклята си, тъй като не знаеше къде да дене ръцете си. Прииска ѝ се да се качи горе в кулата и да прекара сама няколко минути. Господи, имаше толкова много неща, за които да мисли, толкова много решения, които да вземе.

Можеше да почувства върху себе си погледа на Дънкън.

— Преди да отидеш до езерото, ще ми кажеш ли за мъжете и конете им, Дънкън? — попита тя.

— Какво? — той беше объркан.

— Каза, че трябва да говориш с мен за мъжете и техните коне — обясни тя. — Не си ли спомняш?

— О, да — отвърна Дънкън и ѝ се усмихна топло. — Ела поблизо до мен, съпруго, за да започна с наставленията си.

Тя се намръщи на нареждането му, защото и без това бе достатъчно близо.

— Държиш се много странно, Дънкън — каза тя, докато се приближаваше към него. — И освен това изглеждаш много спокоен. Сякаш не си на себе си — добави тя.

Маделин прехапа долната си устна, докато гледаше надолу към него. Неочаквано се пресегна и сложи ръка на челото му.

— Нямах треска — обяви тя.

Той си помисли, че гласът ѝ прозвуча разочаровано. Намръщеното ѝ изражение бе достатъчно гневно, че да го наведе на тази идея. Дънкън я сграбчи и я настани в скута си.

Маделин нагласи роклята си и се настани в него възможно най-превзето. Сетне отпусна ръце в скута си.

— Тревожи ли те нещо? — попита Дънкън. С палеца си освободи долната ѝ устна от зъбите, впити в нея.

Разбира се, че бе притеснена. Той се държеше като напълно непознат. Това не бе ли достатъчна причина една съпруга да бъде разтревожена? Маделин въздъхна. Отметна кичур коса от лицето си и без да иска удари с лакът брадичката на Дънкън.

Побърза да се извини, засрамена от своята несръчност.

Той кимна, мълчаливо приемайки извинението.

— Докато пееш, не звучиш като крякаща жаба.

Маделин се усмихна и си помисли, че това е най-прекрасният комплимент, който бе получавала.

— Благодаря ти, Дънкън — каза тя. — А сега сигурно ще ме инструктираш за мъжете и конете — предположи тя.

Дънкън кимна. Ръката му бавно се плъзна по гърба ѝ, докато не се озова на рамото ѝ. Докосването му накара кожата ѝ да настръхне от вълнение. Тогава той я дръпна напред.

Маделин се оказа притисната към гърдите му.

— Ние мъжете се привързваме по доста странен начин към конете си, Маделин — започна Дънкън. Гласът му бе топъл като огъня в камината.

Тя се сгуши в него, прозя се и затвори очи.

— Да, ние държим конете ни да изпълняват всяка наша команда. Един рицар не може да се бие добре, ако му се налага да отделя време,

за да контролира и коня си. В жестока битка животът ни може да бъде застрашен, ако животното не ни се подчини.

Дънкън продължи с обясненията още няколко минути.

— Ти, съпруго, отделяш моя жребец от мен. Би трябвало да съм ти много ядосан. И сега, като се замисля за това, наистина съм бесен — промърмори Дънкън. Кисела усмивка се появи на лицето му, докато мърмореше за загубата на верния си жребец. — Да, ти съсипваш Силенус. Сега, ако искаш, можеш да ми възразиш, но вече реших да ти го подаря. Затова първо ще изслушам извинението ти, задето съсипа коня ми, и после благодарностите ти за подаръка, който ти правя.

Но не получи нито едно от двете. Маделин нито му се извини, нито му благодари. Той се намръщи на упоритостта ѝ и леко повдигна брадичката ѝ, за да види лицето ѝ.

Тя беше заспала. Вероятно не бе чула нито една негова дума. Би трябвало да ѝ е ядосан. Най-малкото беше доста неуважително. Но вместо да я събуди, Дънкън я целуна. Маделин се сгуши по-силно в него и ръцете ѝ инстинктивно се обвиха около врата му.

Едмънд влезе в стаята, точно когато Дънкън я целуваше за втори път по главата.

— Спи ли? — попита той.

— Лекцията ми толкова я изплаши, че припадна — сухо отвърна Дънкън.

Брат му се разсмя, но си спомни, че снаха му спи и снижи гласа си.

— Не се тревожи, че може да я събудиш, Едмънд. Тя спи като добре преяло коте.

— Тя имаше тежък ден. Храната на вечеря беше изключително вкусна и то само защото Маделин надзираваше изкъсо своя персонал. Изядох четири парчета плодов пай — призна Едмънд. — И знаеш ли, че беше по рецепта на Маделин?

— Нейният персонал?

— Да, сега те са ѝ верни.

— А ти, Едмънд? Ти верен ли си ѝ?

— Сега тя е моя сестра, Дънкън. Бих дал живота си, за да я защита — отвърна той.

— Не се съмнявам в теб, Едмънд — каза Дънкън, когато осъзна, че брат му иска да се защити.

— Тогава защо ме попита? — учуди се Едмънд. Той дръпна един стол, седна и погледна към брат си. — Да не би Джералд да е донесъл новини, отнасящи се до Маделин.

Дънкън понечи да кимне, но щом повдигна брадичката си, главата на Маделин се сгуши във врата му, за да се доближи възможно най-близко до него. Той се усмихна.

— Да, Джералд донесе новини. Кралят ни е все още в Нормандия, но Лоудън събира войските си. Джералд е на наша страна, разбира се.

— Длъжен съм да се върна при барон Рейнхолд само след три седмици — напомни му Едмънд. — Но въпреки че съм му дал клетва за вярност, на първо място съм васал на краля, на второ твой и на трето на Рейнхолд. За това той ще ми позволи да остана тук колкото е нужно.

— Ако е нужно, Рейнхолд също ще застане редом с мен и Джералд срещу Лоудън. Заедно можем да съберем над хиляда души.

— Забравяш съюза ти с шотландците — напомни му Едмънд. — Съпругът на Катрин може да ти осигури осемстотин души, дори и повече.

— Не съм забравил, но нямам желание да замесвам в това семейството на Катрин — отвърна Дънкън.

— Ами ако кралят застане на страната на Лоудън.

— Няма да го направи.

— От къде може да си толкова сигурен? — попита Едмънд.

— Кралят често е разбиран погрешно, Едмънд. Бил съм се за него прекалено много пъти. Хората смятат, че има неконтролируем характер. Той се смята за непобедим, но в една битка, един от хората му го събори на земята. Воините наобиколиха Уилям и всеки от тях се кълнеше, че ще убие непохватния васал. Кралят се засмя над недоразумението, плесна воина по рамото, с което го запрати на земята и после му нареди да се качва на коня си и да отива да се бие.

Едмънд се обърка от историята.

— Казват, че Лоудън има необичайно влияние над краля.

— Съмнявам се, че кралят ни ще позволи някой да му влияе.

— Моля се да си прав, братко.

— Има нещо друго, което искам да обсъдя с теб, Едмънд. Става дума за земята на Сокола.

— Какво имаш предвид? — попита Едмънд намръщено.

Земята на Сокола, макар да бе едно от отдалечените притежания на Дънкън, се смяташе за богата и ветровита. Намираше се в най-южната част на земите на Уекстън.

— Искам да вземеш това владение. Построй си крепост там. Ако е възможно, ще ти прехвърля земята. Кралят няма да го позволи, освен ако не намери някаква изгода от това за себе си.

Дънкън замълча за миг, докато обмисляше сложността на проблема.

Едмънд бе поразен от думите на брат си.

— Това, което казваш, е нечувано — заекна той.

За пръв път в живота си Едмънд бе разтърсен до основи. И макар възможността да бе много малка, надеждата припламна в него. Да притежава собствена земя, да си бъде сам господар, всичко това бе прекалено невероятно, за да го приеме спокойно.

— Защо искаш да взема земята на Сокола? — попита Едмънд.

— Маделин.

— Не разбирам.

— Веднъж, когато аз и Гилард обсъждахме братята на краля, жена ми ни чу. И щом Гилард излезе от залата, Маделин ми посочи колко неспокойни са Робърт и Хенри. Според нея е така, защото на никой от тях не му е възложена някаква значима отговорност.

— Мили Боже, та на Робърт му беше дадена цяла Нормандия — прекъсна го Едмънд.

— Да — каза Дънкън с усмивка. — Но малкият брат на краля получи злато и някакво малко незначително парче земя от баща си и дори аз мога да видя колко е недоволен от това. Той е роден лидер, но правото да управлява му е отнето по рождение.

— Ако има някакво решение, бих се радвал да го чуя — каза Едмънд.

— Маделин ме накара да се замисля. Ти си мой васал, а също и на Рейнхолд. Задълженията ти, свързани с това, няма да отпаднат и все пак, ако успеем да получим разрешението на краля, тогава ще можеш да вземеш земята на Сокола и да я направиш доходоносна. Ти си много добър в това да превърнеш една монета в десет, Едмънд.

Брат му се усмихна, поласкан от комплиментата.

— Ако не отговорят на молбата ни, ти пак ще построиш там дома си, но ще казваме, че си мой управител. Кралят ще приветства

допълнителните приходи от данъци и няма да се интересува кой от братята ги плаща.

— Напълно съгласен съм с плана ти — обяви Едмънд с усмивка.

— Гилард скоро ще се върне при барон Тормонт, за да завърши своите четиридесет дни служба — прекъсна го Дънкън.

— Той има дарба да води хората и много скоро ще стане дясната ръка на барона, както Антъни стана твоя първи заместник — каза Едмънд.

— Преди това брат ни ще трябва да се научи да контролира темперамента си — отвърна Дънкън.

Едмънд кимна в съгласие.

— Все още не си ми казал какви новини е донесъл Джералд за Маделин — каза той.

— Той е убеден, че братът на краля, Хенри, може би подготвя бунт. Джералд е бил повикан да говори с него.

— Кога? Къде?

— Клейрънс ще приемат Хенри за свой гост. Не знам кога ще се състои срещата.

— Смяташ ли, че Хенри ще поиска от Джералд да го подкрепи в бунта му против краля? — попита Едмънд. — Ами ти? И ти ли си поканен на срещата?

— Не. Той знае, че ще застана зад краля си — отвърна Дънкън.

— Значи предполагаш, че Хенри ще се обърне срещу Уилям?

— Ако бях сигурен в това, щях да застана пред краля ни и да дам живота си за него. Заклел съм се да го защитавам.

Едмънд кимна доволен.

— Джералд каза, че числеността на тези, които негодуват срещу краля, се увеличава. Има повече от един заговор за убийството му. Това не е нещо необичайно. И баща му имаше много врагове.

Тъй като Дънкън не каза нищо, Едмънд продължи:

— Джералд смята, че са го поканили, заради приятелството му с мен. Той смята, че Хенри иска да знае дали ще го призная за крал в случай, че Уилям загине.

— А ние ще изчакаме да разберем докъде ще доведат кроежите му?

— Да, именно — намръщи се Едмънд. — Много неща трябва да се обмислят, братко.

— Кажи ми нещо, Едмънд — попита Дънкън, сменяйки темата, — Гилард все още ли вярва, че е влюбен в Маделин?

Брат му сви рамене.

— Отне му известно време да свикне с мисълта за брака ти — призна той. — Но вярвам, че вече е преживял това увлечение. Обича Маделин и тя го нарича „братко“, което напълно потушава всички по-силни чувства. Изненадвам се, че си забелязал мъката му.

— Всяка мисъл е изписана на лицето на Гилард — отвърна Дънкън. — Забеляза ли как посегна към мечата си по време на брачната церемония, когато си помисли, че принуждавам Маделин?

— Но ти я принуди — ухили се Едмънд. — И да, видях го, както и Маделин. Смятам, че това е единствената причина да се съгласи да стане твоя съпруга.

Дънкън се ухили.

— Така си беше, Едмънд. Маделин винаги се старае да защитава тези, които смята, че са по-слаби. В онзи момент тя се страхуваше да не отвърна на Гилард.

Дънкън започна лекичко да милва гърба на жена си. Едмънд забеляза това и си помисли, че сигурно не осъзнава какво прави.

— Маделин иска ли да си заминем? — попита Едмънд.

— Не, Едмънд. Представям си колко ще се разстрои, когато си тръгнете и със сигурност ще обвини мен — отвърна Дънкън. — Жена ми няма да разбере, че си длъжен да се върнеш при Рейнхолд, заради лоялността си към него.

Едмънд кимна.

— Мисля, че тя се страхува, да не би да задържа теб и Гилард под контрол през целия ви живот, без да ви дам шанс да постигнете нещо сами.

— Жена ти има много странни хрумвания — отбеляза Едмънд. — И все пак тя промени живота ти, нали, Дънкън? Промени и нашия. Това е първият път, когато толкова дълго разискваме някакъв проблем. Вярвам, че Маделин направи семейството ни по-сплотено.

Дънкън не му отговори, затова Едмънд се изправи и тръгна към изхода.

— Знаеш ли много е жалко — извика той през рамо.

— Кое е жалко? — поинтересува се Дънкън.

— Че не я плених пръв.

Дънкън се усмихна.

— Не, Едмънд, не е жалко, а е благословия. Защото Господ ми е свидетел, че в противен случай щеше да ми се наложи да ти я отнема.

Маделин се събуди точно когато Дънкън направи този коментар. Тя започна да се върти, за да може да седне и срамежливо погледна съпруга си.

— Какво ще отнемаш от брат си, Дънкън? — попита го с дрезгав глас.

Приглади косата си, а Дънкън някак се постара да избегне лакътя ѝ, преди да отговори.

— Нищо, за което да се притесняваш, Маделин.

— Винаги трябва да споделяш всичко с братята си — каза му тя.

Едмънд чу забележката ѝ и смехът му прокънтя из залата, докато излизаше.

Точно тогава вътре влетя разгневената Адела. Щом забележа Маделин, малката сестра на Дънкън избухна в сълзи.

— Джералд настоява, че брачният договор още е в сила, Маделин. Какво ще правя? Той все още иска да се ожени за мен.

Маделин скочи от скута на Дънкън точно когато Адела се хвърли в прегръдките ѝ.

Дънкън погледна с въздишка към сестра си, която всеки момент щеше да изпадне в истерия.

— Би трябвало да зададеш този въпрос на мен, Адела — каза той. Хвана ръката на Маделин и като игнорира факта, че Адела се е залепила за жена му като мокра рокля, я задърпа към вратата.

— Не можем просто да оставим сестра ти в това състояние — запротестира Маделин. Господи, имаше чувството, че е като въже, което дърпаха и от двата края. — Дънкън, ще ми откъснеш ръката.

Барон Джералд нахълта в залата, препречвайки пътят на Дънкън, който искаше да отведе Маделин в спалнята им и да остави проблема с Адела за сутринта. Дънкън изобщо не бе в настроение за дълги дискусии, но тъй като видя, че няма да успее да се измъкне, реши да вземе решение по този въпрос веднага.

Преди Джералд да успее да каже и дума, той го попита:

— Все още ли искаш да се ожениш за Адела?

— Да — отвърна Джералд. Тонът му бе предизвикателен, както и стойката му. — Тя ще бъде моя жена.

— Дадох думата си на Адела, че ще остане в дома ми, докато сама не пожелае да го напусне.

На лицето на Джералд се изписа гневно изражение, но когато отвори уста, Дънкън изръмжа:

— Сгреших като ѝ дадох това обещание — каза той, признавайки грешката си пред Едмънд, Маделин, Адела и Джералд. Това бе невероятно за човек, който никога досега не го бе правил. Дънкън се усмихна на начина, по който думите му поразиха всички около него. Обърна се към Маделин и прошепна. — Заразила си ме с твоята мания да казваш истината, съпруго. Сега си затвори устата, любима. Всичко ще бъде наред.

Маделин бавно кимна и се усмихна на съпруга си, давайки му да разбере, че има пълното ѝ доверие. Бе толкова доволен от нея, че когато се обърна, за да се изправи срещу Джералд, все още се усмихваше. Джералд го познаваше прекалено добре и знаеше, че трябва да изчака обяснението му, преди открито да го предизвика. В миналото Дънкън винаги се бе доказвал като мъж на честта.

— Адела — повика я Дънкън, — престани да ревеш и кажи на барон Джералд какво точно ти обещах.

Тонът му не търпеше възражения, затова Адела се откъсна от Маделин и обясни:

— Ти каза, че мога да остана тук до края на дните си, ако това е моето желание.

При думите ѝ, Джералд направи крачка към нея, но погледът на Дънкън го възпря да продължи.

— А сега, Джералд, какво обещание дадох на теб?

Гласът му бе благ и създаваше впечатление, че е отегчен от цялата тази ситуация. Маделин улови ръката му.

Джералд извика в отговор:

— С благословията на краля, ти се съгласи Адела да стане моя съпруга.

Едмънд не успя повече да запази мълчание.

— Как в името на Бога, ще успееш да спазиш и двете обещания?
— попита той.

— Джералд — каза Дънкън, игнорирайки въпроса му, — моето обещание към Адела зависи от нейното собствено желание да остане тук. Вярвам, че от теб зависи да промениш мнението ѝ.

— Да не би да предлагаш...

— Добре дошъл си да останеш в дома ми, без значение колко време ще ти отнеме да я спечелиш — каза Дънкън.

Джералд изглеждаше изумен, но само след миг лицето му се озари от най-арогантната усмивка и той се обърна ухилен към Адела.

— Адела, щом не желаеш да напуснеш този дом, тогава аз ще остана тук с теб.

— Ти какво? — изпищя Адела, но все пак Маделин не зърна страх в очите ѝ, а само недоверие и гняв.

— Както каза брат ти, аз ще остана тук, толкова време, колкото ще ми е необходимо да те накарам да разбереш, че е писано да си моя жена — заяви той. — Чу ли ме добре?

Разбира се, че го бе чула. Маделин си помисли, че дори и стражите на портата го бяха чули. Той крещеше достатъчно силно, та всички в крепостта да разберат отчетливо думите му.

Маделин направи крачка към Адела с намерението да я предпази от гнева на Джералд, но Дънкън ѝ попречи като хвана ръката ѝ. Той я дръпна към себе си, а когато отвори уста, за да възрази, я стисна по-силно и тя реши, че ще изкаже протеста си малко по-късно.

Адела бе прекалено разярена и можеше сама да се защити. Тя повдигна полата си и тръгна към Джералд.

— Ще станеш стар, посивял и съсухрен, преди да променя решението си, Джералд.

Той ѝ се усмихна.

— Подценяваш способностите ми, Адела — отвърна ѝ той.

— Ти си най-упорития мъж, който някога се е раждал — изкрещя тя. — Ти... ти, плебей — сетне се завъртя на пети и напусна залата.

Всичко щеше да бъде наред. Маделин го почувства със сърцето си. Адела беше бясна, но не и ужасена.

— Какво е плебей? — обърна се Джералд към Едмънд.

Той сви рамене и погледна към Маделин.

— Още една от твоите думички ли е? — попита той.

— Да — призна Маделин.

— Нещо неприятно като Полифем ли е? — попита Едмънд.

Тя поклати глава.

— Е поне Адела има по-добро мнение за теб, отколкото имаше Маделин за мен, когато ме видя за пръв път — каза Едмънд с кисела

усмивка.

Маделин нямаше представа за какво говори Едмънд. Дънкън пожела на всички лека нощ и я издърпа навън, преди да е успяла да попита брат му за какво говори.

Нито един от съпрузите не пророни и дума, преди да стигнат до спалнята на Дънкън. Когато ѝ отвори вратата, за да влезе, Маделин бе решила да го попита за Адела или за Едмънд. Но вниманието ѝ бе привлечено от спалнята. Дънкън бе преместил тук вещите ѝ от стаята в кулата. Сега двете кресла стояха пред камината му, нейната завивка покриваше огромното легло, а гобленът, който бе ушила, висеше над камината.

Мод тъкмо излизаше от стаята, но преди да го направи съобщи на барона, че банята на Маделин е готова, както бил наредил.

Веднага щом вратата се затвори зад прислужницата, Маделин каза:

— Не мога да се къпя пред теб, Дънкън. Моля те отиди и поплувай в езерото, докато аз...

— Виждам съм те достатъчно често без дрехи, Маделин — каза Дънкън. Развърза плетения ѝ колан, провеси го на облегалката на един от столовете и посегна, за да свали роклята и ризата.

— Да, но винаги сме били в леглото, Дънкън, завити и... — гласът ѝ пресекна.

Той се подсмихна.

— Влизай във ваната, любима, преди водата ти да изстине.

— Ти плуваш в замръзнало езеро — напомни му Маделин. Съпругът ѝ бавно смъкна ризата от тялото ѝ. — Защо го правиш? — попита тя и се изчерви толкова силно, че почувства как бузите ѝ парят. — Обичаш ли да плуваш, когато е студено?

Маделин се опитваше да отвлече вниманието му от задачата, която си бе поставил, а именно да я съблече. Но Дънкън явно можеше да отговаря на въпросите ѝ и едновременно с това да я разсъблича.

— Не ми допада особено — отвърна Дънкън.

За него нямаше нищо по-лесно от това да я съблича, а и определено му допаднаше да маха пластовете дрехи, за да се добере до прекрасното ѝ тяло. Коленичи пред нея и бавно свали обувките и чорапите ѝ, а след това я помилва, прокарвайки гореща пътечка до кръста ѝ.

Ръцете му я накараха да въздъхне от удоволствие.

— Тогава защо го правиш? — попита Маделин.

— За да закаля тялото и умът си.

След това спря да я докосва и тя изпита разочарование.

— Има много по-лесни начини да закалиш тялото си — прошепна Маделин.

Помисли си, че гласът ѝ прозвуча много дрезгаво. После се опита да скрие гърдите си като ги покри с косата си, но се намръщи, щом осъзна, че дължината на къдриците не прави задачата по-лесна. Тя усука краищата им, събирайки я на едно и така скри от погледа му извивките на гърдите си.

Но Дънкън не ѝ позволи да се крие от него. Той се изправи и отмести косата ѝ, оставяйки я да се спусне по гърба ѝ. Дланите му обгърнаха стегнатите хълмчета, докато палците правеха нежни въртеливи движения върху розовите връхчета. Пръстите на краката ѝ се забиха в плетените рогозки на пода. Тя инстинктивно се приведе напред, търсейки близостта му.

— Ако сега те целуна, Маделин, няма да ти позволя да се изкъпеш. Мога да видя страстта в очите ти. Чувстваш ли колко силно те желая? — прошепна той и гласът му бе също толкова нежен, колкото и ръцете, които я докосваха.

Маделин бавно кимна.

— Винаги съм те желала, Дънкън.

След това се насили да се обърне и да отиде до ваната.

Той се опита да не гледа към съпругата си. Беше си обещал, че тази нощ ще действа бавно. Щеше да я люби, без да бърза, без значение колко му се искаше да я сграбчи, да я хвърли върху леглото и да я люби с целия плам и цялата страст, която се бе натрупала в тялото му.

Щеше да бъде внимателен и да ѝ шепти нежни думи. Планът му бе да я накара да му признае, колко много го обича. По този въпрос се чувстваше малко несигурен. Имаше нужда да чуе думите от нея, след като бе осъзнал собствените си чувства.

Бе решен да я накара да го обича. И бе достатъчно арогантен да вярва, че щом веднъж я спечели, тя няма да може да му откаже нищо.

Той се усмихна на себе си. Щеше да използва в своя изгода навика ѝ да казва винаги истината. Свали туниката си, коленичи пред

камината и добави още дърва в огъня.

Маделин се изкъпа бързо, притеснена, че Дънкън може да се обърне и да я види как върши тази интимна задача.

Но после видя забавната страна на ситуацията и се разсмя.

Дънкън се изправи и застана до ваната. С ръце на кръста, той й нареди да му каже какво намира за толкова забавно.

Вече не носеше ризата си. Сърцето й затуптя лудешки и дъхът заседна в гърлото й. О, как успяваше да й въздейства толкова лесно.

— Спя до теб всяка нощ, без никаква дреха върху себе си и сега изобщо не бива да се чувствам засрамена. Затова се разсмях — добави тя със свиване на рамене, което едва не я удави.

Маделин се изправи и застана с лице към съпруга си, доказвайки както на себе си, така и на него, че повече няма да се срамува.

Капчици вода блестяха по кожата й. Краищата на косата й се бяха слепили мокри по тялото. На лицето й бе изписано закачливо изражение. Дънкън се наведе и я целуна веднъж по челото и после още веднъж по нослето. Просто не успя да се въздържи. Беше толкова прекрасна и така смело се опитваше да не се срамува от него.

Когато тя потрепери, Дънкън се пресегна и взе кърпата, която Мод бе оставила на един от столовете. Обви я около нея, вдигна я от ваната и я отнесе до камината.

Маделин застана с гръб към огъня и затвори очи, когато гърдите на Дънкън се притиснаха към нейните. Топлината, идваща от камината, сгря раменете й, а жаркият му поглед стопли сърцето й.

Почувства се обгрижена. Чувството бе толкова прекрасно, че дори не си помисли да възрази, когато Дънкън се зае да подсуши тялото й. В началото той използваше кърпата, за да избърше кожата й, но когато свърши с гръба й, неочаквано хвана двата края на плата и я дръпна към себе си. Тогава устата му плени нейната в изгаряща целувка. Езикът му проникна в сладостта, която предлагаше устата й. Той пусна кърпата, обгърна с ръце дупето й и я повдигна, притискайки я към твърдостта си, към своята изгаряща топлина.

Тя простена от удоволствие срещу устните му и преплете езика си с неговия. Ръцете й се плъзнаха по мускулестия му гръб и щом пръстите й се мушнаха под колана на панталоните му, той рязко се отдръпна от нея.

— Отведи ме в леглото, Дънкън — помоли го Маделин. Опита се отново да плени устата му в целувка, но той не ѝ позволи.

— Скоро, Маделин — обеща ѝ с дрезгав глас. Целуна върха на брадичката ѝ и бавно започна да се плъзга към гърдите ѝ. — Красива си — прошепна ѝ.

Искаше да вкуси всеки сантиметър от кожата ѝ. Покри с длан едната ѝ гърда, докато засмукваше малкото връхче на другата, карайки го да се превърне в твърда пъпка.

Езикът му бе като горещо кадифе. Маделин едва успяваше да стои изправена. Когато Дънкън коленичи и засипа с дъжд от целувки корема ѝ, тя си пое дълбоко въздух и забрави да го изпусне. Ръцете му разделиха бедрата ѝ, плъзнаха се между тях, влудявайки я и карайки я да изгуби контрол. Той целуна бледия белег на бедрото ѝ, докато ръцете му продължаваха сладко да я измъчват; плъзгаха се по нея, милваха я, боготворейки най-горещата част от тялото ѝ.

Той хвана здраво бедрата ѝ, а когато устата му започна да целува меките къдрици между тях, коленете ѝ поддадоха.

Дънкън не ѝ позволи да се помръдне. Устните и езикът му пиеха от сладостта на горещината, която бе създал. Тя бе сладка като мед и опияняваща като старо вино.

Маделин си помисли, че ще умре от удоволствие. Ноктите ѝ се забиваха в раменете му и оставяха по кожата дълги драскотини. Тя простена високо и примитивният, еротичен звук едва не го подлуди.

Той бавно я придърпа на пода. Устата му плени нейната в мига, в който пръстите му проникнаха в нея. Маделин се изви срещу ръката му и когато в тялото ѝ избухнаха хиляди искри, изплака името му. Вълна след вълна от чисто, невероятно удоволствие заливаше тялото ѝ, а Дънкън я държеше притисната към себе си, шептейки ѝ любовни слова.

Маделин се почувства като течено злато в ръцете му. Искаше да му каже, какво невероятно удоволствие ѝ е доставил, но просто не можеше да спре да го целува за достатъчно дълго време, за да успее да проговори.

Дънкън се откъсна от нея и бързо свали останалите си дрехи. След това легна по гръб и я придърпа върху себе си.

Знаеше, че всеки миг ще изгуби контрол. Разтвори краката ѝ над себе си, като се опитваше да не бъде много груб, а ръцете му едва не я

подлудиха от желание. Маделин простена името му, молейки го с ръце и устни да прекрати това сладко изтезание.

Той повдигна леко бедрата ѝ и проникна в нея с мощен тласък. Тя бе повече от готова за него.

Беше невероятно гореща, толкова влажна, толкова тясна.

Дънкън ѝ позволи да поеме инициативата и Маделин изви гръб назад, поемайки го целия в себе си, а после започна да се движи с бавни, инстинктивни движения, които го подлудиха.

Той се почувства едновременно слаб като млад оръженосец и могъщ като военачалник. Хвана здраво бедрата ѝ, сякаш безмълвно ѝ нареждаше да се движи по-енергично.

Дънкън достигна върха преди нея, но дълбокият стон, който се изтръгна от гърлото му, я доведе до така търсеното освобождение.

Маделин се срина на гърдите му. Дънкън изстена, но тя бе прекалено изтощена и прекалено задоволена, за да му се извини.

Измина доста време преди някой от тях да възвърне способността си да говори. Пръстите на Маделин рисуваха причудливи кръгчета по гърдите на Дънкън. Обожаваше да чувства под дланите си къдравите косъмчета, покриващи гърдите му, обожаваше гладката му гореща кожа и прекрасната му миризма.

Той лениво се превъртя, докато тя не остана под него. После се претърколи настрани, подпря главата си на лакътя и прехвърли тежкия си крак върху бедрата ѝ.

Според нея изглеждаше ужасно арогантен. Гледаше я с невероятно самодоволно изражение. Къдрица коса бе паднала пред очите му и се виеше над челото му.

Маделин тъкмо щеше да посегне, за да я отметне, когато Дънкън проговори.

— Обичам те, Маделин.

Ръката ѝ замръзна във въздуха.

Очите ѝ се разшириха и чак тогава Дънкън осъзна какво бе казал.

Това въобще не влизаше в плановете му. Предполагаше се, че тя първа трябваше да му признае любовта си. Той се усмихна на досадната си грешка и я зачака търпеливо да осмисли думите му и също да му признае, че го обича.

Маделин не можеше да повярва, че ѝ бе казал тези думи. Изглеждаше сериозен, което показваше, че наистина го мисли.

Тя заплака и Дънкън нямаше ни най-малка представа как да реагира.

— Плачеш, защото ти казах, че те обичам ли?

Маделин поклати глава.

— Не — прошепна тя.

— Тогава защо си разстроена? Току-що ти доставих удоволствие, нали?

Вече звучеше леко разтревожен и Маделин се опита да избърше сълзите от бузите си като го удари, без да иска по брадичката.

— Достави ми удоволствие — каза му тя. — Толкова съм изплашена, Дънкън. Не бива да ме обичаш.

Той въздъхна. Реши, че ще трябва да ѝ даде няколко минути, за да се успокои, преди да получи подобаващо обяснение. Трепереше прекалено силно, за да говори свързано.

Наистина прояви търпение, но щом я отнесе в леглото, тя се сгуши в него под завивките и не проговори повече.

— Защо се страхуваш? — попита я. — Толкова ужасно ли е, че те обичам?

Гласът му преливаше от нежност и това я накара отново да заплаче.

— Няма никаква надежда за нас, Дънкън. Кралят ще...

— Ще ни даде благословията си, Маделин. Кралят ще одобри брака ни.

Той звучеше толкова уверен в себе си, че това ѝ даде утеха.

— Кажи ми защо смяташ, че кралят ще застане на твоя страна. Обясни ми. Не искам да се страхувам.

Дънкън въздъхна.

— Крал Уилям и аз се познаваме още откакто бяхме млади момчета. Той има много недостатъци, но се доказва като водач. Ти не го харесваш, заради историите, които си чувала от вуйчо си. А неговото мнение е повлияно от църквата. Кралят загуби подкрепата на духовенството, защото конфискува богатствата на манастирите. Освен това и не бързаше да ги възстанови. Те открито проявяват неуважение към краля ни, защото той никога не е зачитал мнението им.

— Но защо мислиш...

— Не ме прекъсвай, докато ти обяснявам — каза Дънкън. Но смекчи заповедния си тон като я помилва и нежно я притисна към себе

си. — Не искам да се хваля, но аз помогнах на краля да обедини шотландците и продължавам да подкрепям мирното им съжителство. Той знае колко съм ценен. Аз имам много добре тренирана армия, която той може да повика по всяко време и е сигурен, че ще се отзова, Маделин. Той разчита на моята лоялност. Аз никога не бих го предал. И той много добре го знае.

— Но Дънкън, Лоудън му е много специален приятел — прекъсна го тя. — Марта ми го каза, а и аз съм чувала разни слухове от приятелите на вуйчо ми.

— Коя е Марта?

— Една от слугините, която работеше за вуйчо — отговори Маделин.

— Е, тогава със сигурност, е безпогрешна като папата — отвърна Дънкън. — И ти ли мислиш така?

— Разбира се, че не — промърмори Маделин и опита да се повдигне, за да го погледне в очите, но той не й позволи да помръдне. Тя отново облегна глава на рамото му и каза: — Брат ми дори се хвали, че командва Уилям.

— Каж ми, съпруго, какво имаш предвид под „специален“? — попита Дънкън.

Маделин бурно поклати глава.

— Не мога да го кажа. Ще бъде грешно.

Дънкън въздъхна раздражено. Много добре знаеше за предпочитанията на краля и отдавна предполагаше, че Лоудън е бил повече от обикновен писар в двора на Уилям. Но бе изненадан, че невинната му съпруга знае за това.

— Ще трябва да ми се довериш, Дънкън, като ти казвам, че връзката между брат ми и краля е греховна.

— Това е без значение — отвърна той. — Няма да говорим повече по тази тема, тъй като, доколкото виждам, те кара да се срамуваш. Знам много добре какво имаш предвид под „специален“, Маделин. И все пак, кралят не би предал своите барони. Мога да разчитам на честта му.

— Може би говорим за същата чест, заради която бе вързан за стълб в двора на Лоудън? — попита Маделин. — Ти си толкова честен, че повярва на брат ми, че ще уважи временното ви примирие, нали?

— Много внимателно обмислих плана си — отвърна ѝ Дънкън, а гласът му прозвуча близо до ухото ѝ. — Никога не съм се доверявал на брат ти.

— Той можеше да те убие много преди хората ти да влязат в крепостта, Дънкън — отвърна му Маделин. — Всъщност, можеше да умреш от студ. Аз, разбира се, те спасих. Честта няма нищо общо с това.

Дънкън не ѝ възрази. Маделин, разбира се, грешеше, но той не смяташе за нужно да ѝ посочи грешките.

— Лоудън ще ме използва, за да ти навреди.

Този неин коментар нямаше никакъв смисъл.

— Маделин, няма нито един барон в Англия, който да не е чул за случилото се с Адела. Ако кралят обърне гръб на това, ще направи първата си най-голяма и най-глупава грешка. Има много лоялни барони, които ще застанат на моя страна. Всички ние сме обвързани с честта си към краля, но той също трябва да бъде честен с нас. В противен случай нашата клетва за вярност няма да значи нищо. Имай вяра в мен, Маделин. Лоудън няма да спечели тази война. Довери ми се, съпруго, знам какво трябва да бъде направено.

Маделин помисли няколко минути над думите му и най-последно прошепна.

— Винаги съм ти се доверявала, още от нощта, която прекарахме заедно в палатката ти. Ти ми обеща, че няма да ме докоснеш, когато заспя, и аз ти повярвах.

Дънкън се усмихна при този спомен.

— Сега осъзна ли колко абсурден е бил страхът ти, че бих могъл да се възползвам от теб, без да разбереш?

Тя кимна.

— Аз спя много дълбоко, Дънкън — подразни го тя.

— Маделин, няма да ти позволя да игнорираш първоначалния ни разговор. Преди малко ти признах, че те обичам. Нищо ли няма да ми кажеш в отговор? — попита Дънкън.

— Благодаря ти, съпруге.

— Благодаря ти? — изкрещя той в отговор. Търпението му вече се бе изчерпало. Тя трябваше да му отвърне, че също го обича. По дяволите, нима не знаеше, че очакването го вбесява.

Изведнъж Маделин се озова просната по гръб, а съпругът ѝ се надвеси над нея. Мускулът от едната страна на бузата му играеше, което бе сигурен знак, че е ядосан. Изглеждаше готов за битка.

Тя обаче изобщо не се изплаши. Нежно погали раменете му и после отпусна длани по ръцете му. Тялото му бе твърдо и неподвижно. Под пръстите си можеше да почувства стоманената му сила. Маделин не откъсна погледа си от очите му, докато го милваше. И макар че можеше да почувства мощта му, тя виждаше уязвимост в очите му. Бе поглед, който не бе виждала никога досега, но все пак го разпозна. Дънкън изглеждаше невероятно красив и леко разтревожен.

Когато тя му дари една нежна усмивка, той веднага спря да се мръщи. Видя искрите в очите ѝ и ги разпозна. Тялото му се отпусна върху нейното.

— Смейш да ме дразниш?

— Не те дразня — каза му Маделин. — Ти току-що ми даде най-прекрасният подарък, Дънкън. Очарована съм.

Той искаше да чуе много повече.

— Ти си първия мъж, който някога ми е казал, че ме обича — прошепна Маделин. Повдигна вежди и добави: — Как бих могла да не те обичам?

Тя изглеждаше така, сякаш току-що бе осъзнала този факт. Въздъхвайки раздражено, Дънкън подръпна едно кичурче от косата ѝ.

— Е, тогава явно съм проклет късметлия, че Гилард не ти каза пръв, че те обича.

— Каза ми го — обяви Маделин и се усмихна, когато го видя как се напрегна, чувайки думите ѝ. — Но това не се брой, защото той в действителност не чувстваше любов. Брат ти просто малко се поувлече.

Неочаквано Маделин се повдигна и го целуна, а после обви ръце около кръста му и го стисна силно.

— О, Дънкън, обичам те от толкова дълго време. Била съм глупачка да не го осъзная по-рано. Тази вечер, докато стояхме пред огъня със семейството и госта ти, неочаквано осъзнах, че съм влюбена в теб. Ти ме направи ценна, Дънкън. В сърцето си знам, че знача нещо за теб.

Той поклати глава.

— Винаги си била много ценна, Маделин. Винаги.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Цяло чудо е, че ме обичаш. Ти ме взе със себе си само за да отмъстиш на брат ми. Нали?

— Да — призна Дънкън.

— И по тази причина се ожени за мен — каза Маделин. Тя се намръщи на съпруга си. — Обичаше ли ме тогава?

— Предполагам, че беше похот — отговори Дънкън. — Искях те в леглото си — добави той и се ухили.

— Отмъщение и похот — отвърна Маделин, — най-жалките причини, Дънкън.

— Забравяш състраданието — информира я Дънкън.

— Състрадание? Казваш, че си ме съжалявал, така ли? — попита Маделин с нарастващо раздражение. — Мили Боже, от съжаление ли ме обичаш?

— Любима моя, ти току-що описа оправданията, които сам си измислях.

Тя не обърна внимание на смеха му.

— Ако любовта ти се основава на похот, съжаление и отмъщение, тогава...

— Маделин — прекъсна я Дънкън, опитвайки се да я успокои. — Какво ти казах, преди да напуснем крепостта на брат ти? Спомняш ли си?

— Каза ми, че е око за око — отвърна тя.

— Ти ме попита дали принадлежиш на Лоудън. Помниш ли какво ти отговорих?

— Да, не можах да разбера какво имаше предвид — каза Маделин. — Ти ми каза, че принадлежа на теб.

— И казах истината — заяви Дънкън и я целуна само за да прогони подозрителния ѝ поглед.

— Все още не разбирам — каза му тя, когато най-после ѝ позволи да проговори.

— И аз не бях разбрал — отвърна той. — Мислех да те задържа при себе си, но чак по-късно разбрах, че искам да се оженя за теб. Истината, Маделин, е, че твоята състрадателна постъпка реши съдбата ти.

— Така ли? — очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Погледът му бе толкова любящ, толкова нежен.

— Бях загубен от момента, в който ти стопли краката ми, макар че ми отне доста време, преди да осъзная истината.

— Ти ми каза, че съм глупава — напомни му Маделин, усмихвайки се на спомена.

Искрите отново се върнаха в очите ѝ. Вече не бе ядосана. Дънкън се престори на обиден само за да види реакцията ѝ.

— Никога не съм казвал, че си глупава. Бил е някой друг и веднага ще го предизвикам на двубой.

Маделин избухна в смях.

— Беше ти, бароне. Вече съм ти простила за това. А и аз също те наричах с разни обидни имена.

— Нима? Никога не съм чувал някое от тях — каза Дънкън. — Кога ме наричаше с тези имена?

— Когато ми обърнеше гръб, разбира се.

Тя изглеждаше толкова невинна, че усмивката му се разшири.

— Някой ден манията ти да казваш истината, ще те вкара в сериозна беда — той я целуна, преди да продължи: — Но аз винаги ще бъда до теб, за да те защитавам.

— Точно както аз винаги ще защитавам теб — каза му Маделин. — Все пак това е мой дълг като съпруга.

Тя се засмя на скептичното му изражение.

— Не ме притесняваш — заяви тя. — След като имам любовта ти, никога повече няма да се страхувам от теб.

Дънкън реши, че тя звучи много самодоволно.

— Знам.

Маделин се засмя на отчаянието в гласа му.

— Искам да чуя още веднъж как казваш, че ме обичаш — нареди той.

— Ама че арогантна заповед — прошепна Маделин. — Обичам те с цялото си сърце, Дънкън — каза тя и целуна брадичката му. — Бих дала живота си за теб, съпруге — леко ухапа долната му устна и после я близна с език. — Ще те обичам винаги.

Той изръмжа доволно и отново започна да я люби бавно и с наслада.

Доста по-късно Маделин се обади.

— Дънкън?

— Да, любима?

— Кога осъзна, че ме обичаш?

— Заспивай, Маделин. Скоро ще се съмне.

Тя обаче не искаш да спи. Не искаше тази прекрасна нощ да свършва. Умишлено притисна дупето си към стомаха му и краката ѝ се преплетоха с неговите.

— Моля те, кажи ми кога точно разбра.

Дънкън въздъхна. Знаеше, че няма да го остави на мира, докато не ѝ отговори.

— Днес.

— Ха! — провикна се тя.

— Какво „ха“? — попита Дънкън.

— Вече всичко добива смисъл — обясни тя.

— Говориш безсмислици — отвърна той.

— През целия ден ти си този, който се държи странно. Честно казано доста ме разтревожи. Кога днес?

— Какво кога?

— Кога точно осъзна, че ме обичаш? — Маделин не искаше да се откаже.

— Когато си помислих, че конят ми ще те убие.

— Силенус? Мислил си, че Силенус ще ме нарани?

Той долови учудването в гласа ѝ и се усмихна, заровил лице в косата ѝ. Тя все още не бе осъзнала ужаса, през който го бе прекарала.

— Дънкън?

Обожаваше начина, по който прошепваше името му, когато искаше нещо от него. Беше нежен, увещаващ и невероятно сексапилен.

— Ти съсипа жребеца ми. Точно това ти обяснявах долу, когато заспа в скута ми.

— Не съм го съсипала — защити се Маделин. — Само му показах какво е нежност. Привързаността не може да те убие.

— Подобна привързаност може да доведе до гибелта ми, ако не ме оставиш да заспя — каза той и се прозя. — Превърнала си се в ненаситница — добави той с присмехулна въздишка. — Изпиваш силата ми.

— Благодаря ти.

— Можеш да задържиш Силенус за себе си.

— Силенус? Мой? — тя прозвуча толкова доволно, сякаш бе малко дете получило първия си подарък.

— Животното вече ти е вярно. Ти превърна могъщия ми звяр от жребец в агънце. Никога няма да мога да го преживея.

— Кое няма да можеш да преживееш?

Дънкън игнорира въпроса ѝ и я накара да се обърне с лице към него. След това я изгледа продължително и сериозно.

— Сега искам да ме чуеш много добре, съпруго. Няма да го яздиш, преди да съм те научил. Разбра ли ме?

— От къде знаеш, че не умея? — попита Маделин. Тя не можеше, разбира се, но все още си въобразяваше, че бе успяла да скрие от него този си недостатък. Обаче съпругът ѝ бе много по-проницателен, отколкото бе предполагала.

— Просто ми дай думата си — настоя той.

— Обещавам — тя започна да дъвче долната си устна, когато изведнъж ѝ хрумна нещо. — Нали няма да промениш мнението си на сутринта?

— Разбира се, че няма. Силенус вече е твой.

— Не говорех за Силенус.

— Тогава за какво?

Тя изглеждаше притеснена и това го накара да се намръщи, докато тя не се престраши да му прошепне.

— Няма да си промениш мнението и на сутринта да спреш да ме обичаш, нали?

— Никога.

Той я целуна като доказателство, че ще спази думите си, после се превъртя по гръб и затвори очи, решен да спи. Наистина бе изтощен.

— Забрави да отидеш до езерото, за да поплуваш тази вечер. Доста неприлично за теб.

Когато той не ѝ отговори, тя попита:

— Защо не го направи?

— Защото е прекалено студено.

Отговорът бе логичен, но все пак бе странно, че идваше от Дънкън. Маделин се усмихна на себе си. О, колко го обичаше.

— Дънкън? Хареса ли ти да се любиш с мен пред камината? Имам предвид, когато ме целуваше... там?

Тя звучеше едновременно засрамена и любопитна.

— Да, Маделин. Имаш вкус на мед.

Само спомена за вкуса ѝ го накара отново да се възбуди. Огромното желание, което изпитваше към нея го учудваше.

Маделин се завъртя на една страна и го погледна. Очите му бяха затворени, но той се усмихваше и изглеждаше доста доволен.

Ръката ѝ бавно се плъзна от брадичката към стомаха му.

— А дали на мен ще ми хареса вкусът ти? — попита го с дрезгав шепот.

Преди да успее да ѝ отговори, тя се наведе и целуна пъпа му. Усмихна се, когато видя как мускулите на корема му се стегнаха. Ръцете ѝ бавно се плъзнаха по-надолу, а устата и езикът ѝ ги следваха плътно.

Дънкън спря да диша, когато ръцете ѝ го обгърнаха.

— Толкова е твърд, Дънкън, толкова горещ — прошепна тя. — Дай ми своя огън.

Той забрави всяка мисъл за спане и я остави да изплете своята магия около него. Помисли си, че със сигурност е най-богатият мъж на света и то, защото жена му го обичаше.

А след това вече изобщо не бе способен да мисли.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

*„Заявявам, че правото е на страната на силата.
Правдата защитава интересите на по-силния.“*

Платон, Републиката

Суровите дни на зимата настъпиха с ниски температури и мразовит вятър, които превръщаха селските ниви в заледена попарена от слана пустош. Изглежда зимата се канеше да скове света в ледената си прегръдка за цяла вечност, преди тази нежна девойка Пролетта, да дойде с прекрасната си зеленина, пълна с нови обещания. Тя носеше дара на възраждането, обгърната от топлите лъчи на слънцето. Ухажван от обещанието на пролетта, вятърът утихна и се превърна в нежен бриз.

Дърветата бяха първите, които изпълниха това обещание. Клоните им вече не бяха голи, а отрупани с нежни пъпки и зелени листа, украсили всяко клонче, потръпващи при допира на топлия бриз. Забравени семенца, изпопадали по земята заради бушуващите есенни ветрове, сега цъфтяха буйно, а мириса им бе достатъчно силен, за да примами пчелите.

Това бе магическо време за Маделин. А и обичта ѝ към Дънкън ѝ носеше такава радост. Все още смяташе, че е истинско чудо, че той също я обича. Първите няколко седмици след признанието му, тя непрекъснато се измъчваше, че той би могъл да се отегчи от нея. Затова правеше всичко по силите си, за да го зарадва. И въпреки това неизбежното първо скарване вече бе факт. Дребното неразбирателство, което можеше да се реши много лесно, бе достигнало огромни размери, само защото Дънкън бе в лошо настроение, а тя бе изтощена.

Истината бе, че Маделин дори не можеше да си спомни как започна кавгата. Помнеше само, че Дънкън ѝ крещеше. Тя веднага се бе скрила зад безопасната си, спокойна маска, но на съпруга ѝ не му

отне много да разруши самообладанието ѝ. Тя бе избухнала в сълзи, заявявайки му, че очевидно вече не я обича и бе избягала в кулата.

Той я бе последвал и все още ръмжеше на висок глас, но този път за това, че трябвало да се отърве от неприятния навик да си прави погрешни и прибързани заключения. Когато осъзна, че сега той ѝ е сърдит, задето си е помислила, че вече не я обича, Маделин вече нямаше нищо против да ѝ крещи или да ѝ се мръщи. Все пак в момента ѝ крещеше, че я обича.

Тази нощ, тя бе научила един много важен урок. Нямаше да се случи нищо лошо, ако му изкрещеше в отговор. Правилата за живота, които знаеше, се бяха променили, след като срещна клана Уекстън. Свободата, която ѝ бе позволена сега, бе отключила всички скрити вратички на емоциите ѝ. Не ѝ се налагаше да се въздържа. Когато искаше да се смее, се смееше. А когато ѝ се приискаше да се разкрещи, го правеше, но въпреки това дори и в тези моменти се стараеше да се държи като дама.

Освен това Маделин осъзна, че е усвоила някои от характерните черти на съпруга си.

Имаше някаква сигурност в еднообразието и тя започна да се дразни от всяка малка промяна, точно както се дразнеше и той. Когато Едмънд и Гилард напуснаха, за да отслужат своите четиридесет дни при сюзерените си, всеки, който успя да чуе виковете ѝ разбра, че това положение не ѝ допада.

Дънкън ѝ каза, че не разсъждава разумно, дори ѝ напомни, че самата тя го бе посъветвала да даде на братята си повече отговорности. Маделин, обаче, не желаше да се вслуша в разума. Беше се превърнала в майка орлица и искаше всички Уекстън да са около нея, за да може да ги държи под око.

Дънкън разбираше жена си много по-добре, отколкото тя него. Братята му и Адела бяха станали част от семейството ѝ. Тя бе живяла сама прекалено дълго, и сега, когато имаше около себе си толкова хора, за които да я е грижа, не искаше да се откаже от тях безропотно.

Но освен това, тя бе и умиротворител. Маделин винаги се намесваше там, където сметнеше, че е нужна помощта ѝ. Защищаваше всички, но винаги оставаше изумена, когато защитаваха нея.

Истината бе, че тя все още не можеше да разбере колко е ценена. Дънкън знаеше, че според нея е истинско чудо, задето той я обича. Не

беше мъж, който обявява гласно чувствата си, но бързо осъзна, че тя има нужда да чува често клетвата му за вечна любов. Имаше неща, за които тя се страхуваше и притесняваше, което бе разбираемо, предвид миналото ѝ и той прие, че щеше да ѝ е необходимо време, за да добие увереност в собствените си способности.

Дните прекарани с новата му съпруга щяха да бъдат идилични, ако Адела не бе решена да подлуди всички около себе си. Дънкън се опитваше да съчувства на сестра си, но поведението ѝ бе такова, че го накара да започне да си мечтае тайно да я удуши.

Той направи грешката да сподели с жена си, колко го дразни държанието на Адела и как едва се сдържа да не натъпче някакъв парцал в устата ѝ. Маделин бе ужасена. И естествено веднага я защити. Дори предложи той да стане по-съпричастен. За Бога, той не можеше да разбере, защо бе поискала това от него.

Маделин го нарече коравосърдечен, макар че точно в този случай много грешеше. Дънкън наистина съчувстваше на барон Джералд. Приятелят му притежаваше търпението на Йов и издръжливостта на калена стомана.

Адела правеше всичко по силите си, за да обезкуражи своя ухажор. Тя му се подиграваше, крещеше, плачеше. Нищо обаче нямаше ефект. Джералд изобщо не се бе разколебал от целта си да я спечели. Според Дънкън, приятелят му бе или инатлив като муле, или глупав като бик. А може би по малко и от двете.

И не можеше да не се възхити на барона. Такава решителност бе похвална, особено след като наградата, която Джералд така усърдно преследваше, беше крещяща вироглава жена.

Дънкън наистина предпочиташе да не обръща внимание на цялата тази ситуация. Маделин обаче не му го позволяваше. Тя постоянно го въвлечаше в центъра на семейните кавги, с обяснението, че е негов дълг да се погрижи за всичко.

Много често му припомняше, че може да бъде господар и брат, и всички тези глупости свързани със студеното му и дистанцирано отношение към семейството си бяха лош навик от миналото и трябваше да бъде изкоренен.

Освен това според нея, те с братята му можеха да бъдат най-добрите приятели и наред с това да изпитват респект към него. Дънкън

предпочете да не спори с нея. Само един Бог знаеше, че откакто се бяха оженили не бе успял да излезе победител от нито един техен спор.

А и точно по този въпрос, тя бе права. Разбира се, не си направи труда да ѝ го признае, защото знаеше, че тя веднага ще се захване да променя някой друг негов „навик“, който не одобряваше.

Той започна да се храни със семейството си всяка вечер, защото знаеше, че така ще я зарадва и бързо осъзна, че намира голямо удоволствие във вечерите, прекарани в голямата зала. Заедно говореха на всякакви теми и енергично спореха за какво ли не. И двамата му братя бяха умни и схватливи мъже и много скоро Дънкън започна истински да цени съветите им.

Той бавно премахна бариерите, които бе издигнал, за да стои настрана от семейството си и осъзна, че наградата за това е много по-голяма, отколкото усилията за постигането ѝ.

Сега Дънкън осъзна, че баща му бе грешал. Бе управлявал с железен юмрук, за да запази позицията си на господар и вероятно бе смятал, че ще изгуби уважението на децата си, ако им покаже някаква привързаност. Не беше сигурен какви са били причините на баща му, но вече не се налагаше да следва остарелите му порядки.

И за това трябваше да благодари на жена си, която му бе помогнала да промени държанието си. От нея бе научил, че не е задължително страхът и уважението да вървят ръка за ръка. Много по-добра комбинация бяха любовта и уважението, може би дори възможно най-добрата. В това бе иронията. Маделин бе благодарна на Дънкън, защото я бе направил част от семейството си, макар че се бе случило точно обратното. Тя бе определила неговото място в собствения му дом. Бе го научила как да бъде брат на Гилард, Едмънд и Адела. Да, тя го бе поставила точно в центъра на семейството.

Дънкън продължи постарому да тренира заедно с хората си през деня, но всеки следобед отделяше по един час, за да научи Маделин да язди. Тя беше много схватлива, учеше бързо и много скоро яздеше свободно Силенус до хълма извън защитните стени. Той разбира се, винаги бе зад нея, за да я пази. И продължаваше да мърмори за странния ѝ навик да носи храна на въображаемия си вълк.

Маделин го помоли да ѝ обясни, защо от едната страна хълмът е гол, без нито едно дърво, а от другата има гъсто залесена гора и храсти.

Дънкън ѝ обясни, че дърветата умишлено са изкоренени от страната на крепостта. Ако не го бяха направили, пазачите на защитната стена нямаше как да видят кой се приближава. А така всеки, който се насочеше към дома им, се налагаше да премине през голото поле и незабавно щяха да го забележат. По този начин пазачите можеха да разберат дали се приближава приятел или враг. В случай, че ги приближаваха неприятели, стрелците лесно щяха да ги защитят, защото без укритието на дърветата, нападателите нямаше как да избегнат стрелите им.

Тя беше изумена от обяснението му. Изглежда всичко, което правеше мъжът ѝ, бе с цел да защити крепостта и живеещите в нея. Той кимна в съгласие, като поясни, че най-главната отговорност на лорда на Уекстън бе защитата.

Лекцията му я накара да се усмихне. Напоследък бе свикнал да я вижда усмихната.

Дънкън знаеше, че тя се притеснява за бъдещето им. Все още не обичаше да ѝ напомнят за брат ѝ и всеки се стараяше да не споменава името му по време на разговорите им. И тъй, като каквото и да кажеше, очевидно не можеше да я убеди, че всичко ще бъде наред, двамата в негласно споразумение избягваха темата.

Пролетта беше време на просвещение за Дънкън. Наложил му се да напусне Маделин за цял месец, поради неотложни и важни дела и когато се върна, жена му се разплака от радост. Те останаха будни през цялата нощ, любиха се страстно и щяха да останат през следващия ден в леглото, ако семейството не ги бе прекъснало.

Маделин мразеше, когато му се налагаше да я оставя сама. Дънкън го мразеше не по-малко и макар да не възнамеряваше да ѝ го каже, когато беше далеч от нея, буквално броеше часовете до завръщането си.

Пролетта остави своето слънчево палто и цъфнали цветя след себе си. В земята на Уекстън настъпиха топлите дни на лятото.

Сега придвижването по пътищата бе много по-лесно. Дънкън знаеше, че е само въпрос на време, преди да го извикат, за да отговаря за действията си пред краля. Той криеше притесненията си от Маделин, докато незабелязано събираше войската си.

Барон Джералд се завърна в Уекстън в края на юни с подновено намерение да убеди Адела да му стане съпруга. Дънкън посрещна

приятеля си на двора. Всеки един от тях имаше да съобщи важни новини на другия. Дънкън току-що бе навестен от пратеник и бе приел официално писмо, носещо печата на краля. Барон Уекстън можеше да чете, факт, с който жена му не бе запозната и това, което току ще бе прочел го оживи. Поради тази причина той бе разсеян и не посрещна подобаващо Джералд.

Джералд обаче изглежда бе в същото настроение на духа. След като се поклони по дворцов маниер, той подаде юздите на жребеца си на Ансел и се обърна към приятеля си.

— Току-що се връщам от Клейрънс — обяви той с тих шепот.

Дънкън повика Антъни до себе си.

— Има много неща за обсъждане и искам Антъни да участва — обясни му той.

Джералд кимна.

— Тъкмо обяснявах на Дънкън, че идвам от земите на Клейрънс — поясни той. — Там бе и братът на краля, Хенри, който зададе много въпроси за теб, Дънкън.

Тримата бавно се отпавиха към голямата зала.

— Смятам, че с тях целеше да разбере каква ще бъде позицията ти, ако той стане крал — призна Джералд.

Дънкън се намръщи.

— Какви въпроси? — попита той.

— Разговорът бе с недомлъвки. Сякаш всички бяха посветени в нещо, в което аз не съм. Звуча доста неразбираемо, нали? — попита той.

— Ще се наложи ли да защитаваме Уилям? Смяташ ли, че Хенри ще направи преврат?

— Не мисля — енергично отвърна Джералд. — Все още мисля, че всичко е много странно, защото въпросите, които ми зададоха, бяха свързани с теб, макар да не си замесен в това.

— Поставиха ли под въпрос лоялността ми?

— Лоялността ти никога не е била тема на разговор — отвърна Джералд. — Но ти командваш най-могъщата армия в Англия, Дънкън. Лесно би могъл да се изправиш срещу краля ни, ако пожелаеш.

— Хенри наистина ли вярва, че бих предал господаря си? — попита Дънкън, очевидно изумен от възможността.

— Не, всеки знае, че си мъж на честта, Дънкън. Но според мен тази среща нямаше никакъв смисъл. Цялата атмосфера бе много неловка — Джералд сви рамене. — Хенри ти се възхищава и все пак мога да кажа, че беше притеснен от нещо. Само един Господ знае от какво.

Тримата мъже изкачиха стъпалата към голямата зала. Маделин стоеше до масата и аранжираше букет цветя в една голяма ваза. Три малки момченца седяха на пода в краката ѝ и хапваха плодова пита.

Тя вдигна глава щом чу, че мъжете приближават и се усмихна щом видя, че Джералд им е дошъл на гости. След това им се поклони, поздравявайки ги.

— Вечерята ще е готова след един час. Джералд, радваме се да те видим отново. Нали така, Антъни? Адела ще бъде много доволна.

Мъжете се разсмяха.

— Казвам ви истината — настоя Маделин. После се обърна към децата: — Отидете и си дояжте навън. Уили, моля те отида да намериш лейди Адела. Кажй ѝ, че имаме гост. Нали няма да забравиш? — настоя тя.

Децата скочиха на крака и хукнаха навън. Уили неочаквано се втурна към Маделин и обгърна с ръчичките коленете ѝ. Дънкън се загледа как жена му се хвана с едната ръка за масата, а с другата погали момчето по главичката.

Беше очарован от нежността ѝ. Всички деца я обичаха. Винаги я следваха по петите и с нетърпение очакваха тя да им се усмихна и да ги похвали. И нито едно от мъничетата не оставаше разочаровано. Маделин знаеше името на всяко от тях, което си беше истинско постижение предвид това, че в крепостта имаше около петдесет деца.

Когато най-последно Уили я пусна и изтича навън, цялата рокля на Маделин бе изцапана с мръсотията, покриваща личицето на детето.

Тя погледна надолу към изцапаната дреха и въздъхна, а после извика след отдалечаващото се дете:

— Уили, отново забрави да се поклониш на господаря си.

Мъничето веднага спря, обърна се засрамено и направи несръчен поклон. Дънкън кимна, а детето се усмихна и отново хукна.

— Чии са тези деца? — попита Джералд.

— На слугите — отвърна Дънкън. — Постоянно вървят след жена ми.

Яростен вик прекъсна разговора им. Дънкън и Джералд въздъхнаха едновременно. Явно Уили бе открил Адела и ѝ бе казал, че Джералд е пристигнал.

— Не се мръщи така, Джералд — каза му Маделин. — Адела се влачи наоколо намусена от мига, в който ти си замина. Сигурна съм, че ѝ липсваше. Не си ли съгласен, Антъни?

По физиономията, която направи васалът му, си личеше, че мъжът въобще не е съгласен. Дънкън се разсмя, когато Антъни каза:

— Ако мислите така, то аз смятам да не ви възразявам.

Джералд се ухили.

— Правим се на дипломатични, а Антъни?

— Просто не бих желал да разочаровам господарката си — обяви васалът.

— Моля се да не грешиш, Маделин — каза Джералд. Той седна близо до Дънкън и Антъни на масата. Тя побърза да му даде чаша вино и Джералд веднага отпи голяма глътка. — Гилард и Едмънд тук ли са?

Дънкън поклати глава и взе чашата вино, което Маделин му подаде, без да пуска ръката ѝ. Тя се наведе към него и му се усмихна.

— Дънкън, отец Лоурънс най-последно ще изнесе литургия за нас — обяви Маделин и се обърна към Джералд, за да му обясни: — Свещеникът изгори ръцете си, точно след като ни венча. На горкия човек му отне много време да се излекува. Явно инцидентът е бил ужасен, въпреки че той не ни обясни какво точно се е случило.

— Ако беше позволил на Едмънд да види изгарянията, нямаше да му отнеме толкова много време да се излекува — отбеляза Антъни. — А сега Едмънд го няма, разбира се — добави той и сви рамене.

— Смятам да разменя няколко думи с отец Лоурънс — промърмори Дънкън.

— Не го ли харесваш? — попита Джералд.

— Въобще.

Маделин бе изненадана от коментара на съпруга си.

— Дънкън, той никога не е около теб. Как може да не го харесваш? Та ти едва го познаваш.

— Маделин, мъжът не си върши задълженията. Постоянно се крие в параклиса. Страхува се дори да ме изповяда.

— Не знаех, че си толкова религиозен — намеси се Джералд.

— Не е — каза Антъни.

— Дънкън просто иска свещеника да върши това, за което е бил изпратен — каза Маделин, като се пресегна и напълни чашата на Антъни с вино.

— Той ме обижда — обяви Дънкън. — Тази сутрин пристигна пратеник с писмо от манастира му. Поисках да го сменят и Маделин написа петицията от мое име — завърши той доволно.

Тя побутна ръката му и почти изсипа чашата с вино. Дънкън знаеше, че жена му не иска никой да узнае, че умее да чете и пише. Той ѝ се усмихна, забавлявайки се от факта, че тя се срамува от тези свои забележителни способности.

— Какво пише в писмото? — попита Маделин.

— Не знам — отвърна Дънкън. — Имах други неща за вършене, съпруго. Този въпрос може да изчака след вечерята.

Още един вик прекъсна разговора им. Адела очевидно се бе развихрила.

— Маделин, за Бога, иди при нея и я накарай да спре да пици. Джералд, започвам да се страхувам от посещенията ти — каза Дънкън на приятеля си.

Маделин побърза да смекчи думите му.

— Съпругът ми не искаше да бъде груб — каза тя на Джералд. — Много, и все важни, неща са му се струпали на главата.

Дънкън въздъхна и то достатъчно шумно, за да предизвика жена си да се обърне към него.

— Не е нужно да обясняваш поведението ми, Маделин. А сега върви да намериш Адела.

Тя кимна.

— Смятам да поканя на вечерята и отец Лоурънс. Той вероятно няма да дойде, но все пак ще го поканя. Ако случайно ни уважи с присъствието си, моля те, бъди възпитан и не се заяждай с него, докато се храним. След това може да му крециш колкото си искаш.

Беше изречено като молба, но гласът ѝ, звучеше така, сякаш му нареждаше. Дънкън ѝ се намръщи, а тя му се усмихна.

Веднага щом Маделин напусна залата, Джералд каза много тихо:

— Кралят ни се е върнал в Англия.

— Готов съм — отвърна Дънкън.

— Ще дойда с теб, когато те повикат — каза Джералд.

Дънкън поклати глава.

— Не може наистина да вярваш, че кралят ще игнорира бракът ти, Дънкън. Ще трябва да дадеш обяснение за действията си. А аз имам право да предизвикам Лоудън, също толкова, колкото и ти. Дори може би повече. Решен съм да убия копелето.

— Половин Англия иска да го убие — намеси се Антъни.

— Вече ме повикаха — каза Дънкън.

Гласът му бе толкова спокоен, че на мъжете им отне няколко секунди, за да реагират.

— Кога? — попита Джералд.

— Точно преди да пристигнеш — отвърна Дънкън.

— Кога заминаваме? — поиска да узнае Антъни.

— Кралят иска веднага да тръгна към Лондон — отвърна Дънкън. — Вдругиден, смятам, че е достатъчно скоро. Антъни, този път ти ще останеш тук.

Васалът не показва, че не е съгласен с решението на своя господар, но изглеждаше разочарован, защото досега винаги бе яздил с него.

— Ще вземеш ли Маделин с теб? — попита Джералд.

— Не, тук тя ще е в безопасност.

— В безопасност от гнева на краля или от Лоудън?

— От Лоудън. Кралят ще я защити.

— Имаш прекалено голяма вяра в него, за разлика от мен — призна Джералд.

Дънкън погледна към Антъни.

— Оставям най-голямото си съкровище в твоите ръце, Антъни. Всичко това може да е капан.

— Какво предполагаш? — попита Джералд.

— Лоудън има достъп до печата на краля. Нарезданията в писмото не звучаха като дадени от краля. Това предполагам.

— Колко мъже ще вземеш с теб и колко ще оставиш да пазят Маделин? — попита Антъни. Той вече обмисляше защитата на крепостта. — Може това да е план да те отдалечат отук, за да може Лоудън да атакува. Със сигурност ще знае, че не би я взел със себе си.

Дънкън кимна.

— Обмислям и този вариант.

— Имам само стотина мъже с мен — намеси се Джералд. — Ако искаш, ще ги оставя тук с Антъни, Дънкън.

Джералд и Антъни започнаха да обсъждат броя на войните, които трябваше да останат в крепостта и тези, които да тръгнат за Лондон, а Дънкън се изправи и се приближи до камината. Той се обърна точно в момента, в който Маделин мина покрай залата. Вероятно отиваше да поговори с отец Лоурънс. Малкото момченце Уили се държеше за полата ѝ, за да не изостане.

Дънкън прогони мислите за жена си от ума си, когато Антъни и Джералд се присъединиха към него. Около десет минути обсъждаха разгорещено каква да е защитата на крепостта Уекстън, затова Антъни и Джералд издърпаха по един стол, а Дънкън седна на онзи, който Маделин бе определила за негов.

Неочаквано Уили нахълта тичешком в залата. Детето спря изведнъж, когато видя Дънкън. В очичките му се четеше див, неподправен ужас.

Дънкън си помисли, че момчето изглежда така, сякаш току-що е видяло дявола. Без да откъсва поглед от него, Уили плахо застана до стола на Дънкън.

— Какво има момче? Искаш да говориш с мен ли? — попита той тихо и спокойно, за да не изплаши още повече малчугана.

Антъни понечи да зададе въпрос на Дънкън, но баронът вдигна ръка, за да го накара да замълчи, после се завъртя на стола, за да застане лице в лице с детето. Наведе се надолу и му направи знак да се приближи. Уили заплака, но пристъпи към Дънкън и засмука палеца си, когато погледна към своя господар.

Търпението на Дънкън започна да се изчерпва. Изведнъж Уили издърпа палеца от устичката си и прошепна.

— Той я удари.

Дънкън скочи от стола, преобръщайки го и хукна навън, беше по средата на залата, преди другите двама мъже да разберат какво става.

— Какво има? — обърна се Джералд към Антъни, когато васалът хукна след господаря си.

— Маделин — извика Антъни.

Джералд скочи на крака и се затича след него. Беше измъкнал меч си, преди да стигне до стъпалата.

Дънкън пръв стигна до параклиса. Вратата бе залостена, но не му отне много време да я строши на парчета. Яростта му даваше сила.

Звукът от разцепеното дърво предупреди отец Лоурънс. Когато Дънкън нахлу в предверието, видя, че свещеникът използва Маделин като щит. Той я държеше пред себе си, притиснал острието на кинжала към шията ѝ.

Дънкън не погледна към Маделин. Просто не смееше. Ако го стореше, яростта му щеше да изригне. Вниманието му бе насочено към побъркания мъж, който го предизвикваше.

— Ако се приближиш само още една крачка, ще ѝ прережа гърлото — изкрещя свещеникът. Той бавно заотстъпва назад, полувлачейки и полутеглейки заложницата си.

Всеки път, щом свещеника отстъпеше назад, Дънкън го следваше с крачка напред.

Свещеникът се блъсна в малката квадратна масичка, на която държаха запалените свещи. Той си позволи бърз поглед назад, явно за да прецени разстоянието до задната врата и това бе грешката, която Дънкън чакаше да направи.

Той атакува. Изби кинжала далеч от лицето на Маделин, хващайки го за тъпия край и извъртайки го с мълниеносна бързина към врата на свещеника, воден от смъртоносно намерение. Свещеникът залитна назад, когато Дънкън издърпа Маделин на безопасно разстояние.

Отец Лоурънс бе мъртъв още преди да падне на пода.

Малката масичка се разби в стената, а по пода се разхвърчаха свещи. Пламъците веднага обхванаха сухото дърво.

Дънкън не обърна внимание на огъня и внимателно вдигна Маделин на ръце. Тя се сгуши в него.

— Отне ти много дълго време да дойдеш — прошепна с лице заровено във врата му. Гласът ѝ трепереше и тя хлипаше тихичко.

Дънкън си пое дълбоко дъх в опит да се успокои. Искаше да се отърси от яростта, за да може да се държи нежно с Маделин.

— Добре ли си? — най-последно попита той, с дрезгав от гнева глас.

— Имала съм и по-добри дни — прошепна тя.

Спокойният ѝ отговор, го успокои. Тогава Маделин го погледна. Когато видя нараняванията по лицето ѝ, той отново побесня. Лявото ѝ око бе подуто. От ъгълчето на устата ѝ се процеждаше кръв, а по цялата ѝ шия имаше драскотини.

На Дънкън му се прииска отново да убие свещеника. Маделин можеше да почувства тръпките, разтърсващи тялото на съпруга ѝ. Очите му отразяваха гнева, който го бе обзел. Тя се пресегна и сложи длан на бузата му.

— Всичко свърши, Дънкън.

Джералд и Антъни нахълтаха в параклиса. Джералд видя огъня и веднага хукна обратно навън, крещейки заповеди да събере мъжете.

Антъни застана до господаря си. Когато Дънкън се обърна и тръгна да излиза навън, васалът вдигна едно парче дърво, висящо от стената. Беше остатък от вратата, която Дънкън бе разбил.

Маделин можеше да види тревогата на Антъни. Изглеждаше намръщен и почти толкова разярен, колкото и Дънкън. Тя се опита да го успокои и да му покаже, че вече е добре.

— Антъни, забеляза ли, че съпругът ми обича да минава през вратите? — попита го тя.

Мъжът за миг я погледна изумен, но скоро на лицето му разцъфна усмивка. Дънкън се наведе, за да предпази главата ѝ, докато я изнасяше навън и тя се облегна на рамото му. Чак когато стигнаха до вратите на крепостта, Маделин осъзна, че все още плаче. „Това са само последствията от случилото се преди малко“, помисли си тя и потрепери.

Когато стигнаха до спалнята на Дънкън, зъбите ѝ вече тракаха. Той я уви в едно одеяло и я постави в скута си, докато се грижеше за нараненото ѝ лице.

Потеше се от горещината на огъня, но стоеше пред камината, заради нея.

— Дънкън? Видя ли лудия поглед в очите му? — Маделин потръпна от спомена. — Той щеше да... Дънкън? Щеше ли да ме обичаш, ако ме беше изнасилил?

— Тихо, любима моя — успокои я съпругът ѝ. — Винаги ще те обичам. Този въпрос беше много глупав...

Тя се успокои от отговора му. Сгуши се на гърдите му и остана така за няколко минути. Имаше да му каже толкова неща, но трябваше да събере малко сили.

Дънкън вече си мислеше, че може би е заспала, когато тя прошепна:

— Бил е изпратен тук, за да ме убие.

Маделин се извъртя в ръцете му, за да го погледне в лицето. Погледът в очите му отново бе станал леденостуден.

— Бил е изпратен? — гласът му бе тих. Според нея той опитваше да прикрие гнева си. Не се справяше много успешно, но тя не му го каза.

— Отидох в църквата, за да му кажа, че го каним на вечеря. Хванах го неподготвен, защото не беше с расото си, а носеше обикновени дрехи като на селянин. Както и да е, ръцете му вече не бяха превързани.

— И какво още? — настоя Дънкън, когато тя млъкна.

— По ръцете му нямаше никакви белези. А се предполагаше, че ги е изгорил, помниш ли? Не можеше да извърши литургията, защото беше ранен. Само дето нямаше никакви белези.

Дънкън кимна и тя продължи.

— Не казах нищо за ръцете му. Престорих се, че не съм забелязала, но си помислих, че трябва да ти го кажа. Както и да е — продължи тя. — Казах му, че е пристигнало писмо от манастира му, и че след вечеря ти ще си поговориш с него. Това беше голяма грешка от моя страна, макар по онова време да не го осъзнавах — добави тя. — Свещеникът побесня. Каза ми, че Лоудън го е изпратил. Задачата му била да ме убие, ако кралят застане на твоя страна. Дънкън, как е възможно един Божи човек да продаде душата си на дявола? Отец Лоурънс явно е осъзнал, че повече не може да се крие. Каза ми, че ще избяга от тук, но не и преди да ме убие.

Маделин отново се отпусна на гърдите на Дънкън.

— Изплаши ли се, Дънкън? — попита го шепнешком.

— Никога не се плаша — озъби се той. Беше толкова бесен от предателството на свещеника, че едва можеше да се съсредоточи.

Маделин се усмихна на думите му.

— Искях да те попитам дали си се притеснил, а не дали си се изплашил, обърках се — призна тя.

— Какво? — попита той и поклати глава, в опит да прогони гнева. Сега Маделин имаше нужда да бъде утешена. — Притеснен? По дяволите, Маделин, бях бесен.

— Да, знам, че беше — отвърна тя. — Заприлича ми на моя вълк, докато дебнеше похитителя ми.

Дънкън ѝ позволи да седне в скута му, за да я целуне. Беше много нежен, защото устните ѝ бяха прекалено наранени, за да понесат истинската му страст.

В следващия миг Маделин скочи от скута му, хвана ръката му и го задърпа, докато се изправи, а след това го накара да я последва през стаята. Тя седна на леглото и потупа мястото до себе си.

Дънкън свали туниката си. Горещината в стаята го измъчваше. Седна до съпругата си, обви ръка около раменете ѝ и я дръпна към себе си. Искаше да я държи по-близо и да ѝ каже, колко много я обича. Господ му бе свидетел, че имаше нужда да изрече думите много повече, отколкото тя имаше нужда да ги чуе.

— Маделин, ти изплаши ли се?

— Малко — призна тя. Щеше да свие рамене, но тежката му ръка ѝ попречи да го направи. Седеше свела глава, рисувайки с пръст кръгчета по бедрото му, и той помисли, че се опитва да го разсея.

— Само малко ли?

— Е, знаех, че ще дойдеш за мен, затова не бях ужасно изплашена. Разбира се, започнах леко да се притеснявам, когато не се появи веднага. Мъжът се опитваше да съдере роклята ми...

— Можеше да те убие — каза Дънкън с треперещ от гняв глас.

— Не, ти нямаше да му позволиш да ме убие — каза му Маделин.

Господи, тя имаше такава вяра в него. Дънкън бе поразен от нея.

Кръгчетата, които правеше по бедрото му се насочиха към мястото, където се съединяваха краката му. Дънкън хвана ръката ѝ и я притисна неподвижно върху бедрото си. Жена му вероятно бе толкова объркана, че не съзнаваше какво прави или как му въздействаше.

— Господи, колко топло стана тук — прошепна Маделин. — Защо си запалил огъня в това топло време, Дънкън?

— Ти трепереше — напомни ѝ той.

— Вече съм по-добре.

— Тогава ще сляза долу, за да взема писмото от манастира. Интересно ми е какво има да ни каже игуменът — обяви Дънкън.

— Не искам още да слизаш долу — помоли Маделин.

На Дънкън веднага му се прииска да се погрижи за нея.

— Трябва да си починеш за час-два — каза ѝ той.

— Не искам да си почивам — отвърна му Маделин. — Ще ми помогнеш ли да съблека тези дрехи? — обърна се тя към съпруга си с толкова невинен глас, че той веднага стана подозрителен.

Маделин се изправи и застана между краката му, без изобщо да му помага, докато той се зае със задачата да я съблече.

— Какво те накара да дойдеш в параклиса? — неочаквано го попита тя.

— Момчето на Мод е видяло как копелето те удря. Дойде да ми каже — отвърна Дънкън.

— Не знаех, че Уили ме е последвал до параклиса. Сигурно е успял да избяга преди свещеника да залости вратата. Вероятно е бил ужасен. Той е само на пет години. Трябва да го наградиш, заради съобразителността му да дойде при теб.

— По дяволите, всичко е по моя вина — изръмжа Дънкън. — Трябваше да следя домакинството си толкова изкъсо, колкото и тренировките на мъжете.

Маделин сложи ръце на раменете му.

— Това е моето задължение в този дом. Сега, като се замисля, нищо от това нямаше да се случи, ако...

Въздишката му я накара да замълчи.

— Знам, че нищо от това нямаше да се случи, ако бях до теб, за да те защита — заяви той.

Гласът му преливаше от мъка и Маделин поклати глава.

— Нямаше да кажа това — заяви тя. — Не трябва да си правиш погрешни заключения, Дънкън. Много лош навик. Освен това, ти имаш много по-важни неща за вършене.

— Ти си на първо място, преди всичко останало — веднага я прекъсна Дънкън.

— Е, аз възнамерявах да кажа, че това нямаше да се случи, ако знаех как сама да се защитавам.

— Какво намекваш? — попита Дънкън. Той наистина нямаше представа какво се върти в ума ѝ. Но след миг се усмихна, защото осъзна, че много рядко знае какво си мисли тя.

— Отец Лоурънс не беше много по-едър от мен — каза тя. — Ансел е точно на моята височина.

— Какво общо има с всичко това моят оръженосец? — попита Дънкън.

— Ансел се учи как да се защитава — обяви Маделин. — Реших, че ти би могъл да научиш и мен на това. Ще бъде полезно, не си ли съгласен?

Не, той въобще не беше съгласен, но реши да не спори с нея.

— Ще говорим за това по-късно — обеща той.

Маделин кимна.

— А сега трябва да се погрижиш за нуждите ми, Дънкън. Това е заповед.

Той веднага реагира на закачливата нотка в гласа ѝ.

— И какви заповеди смяташ да дадеш на съпруга си? — попита я.

Тя започна бавно да развързва колана на долната си риза. Платът се плъзна по раменете ѝ. Дънкън поклати глава, опитвайки се да ѝ откаже.

— Прекалено наранена си, за да мислиш за...

— Само така си мислиш — прекъсна го тя — Знам, че сега не изглеждам много красива. Изглеждам плашещо, нали?

— Ужасяваща като един от циклопите ти, едва издържам да те гледам.

Думите му я разсмяха. Тя знаеше, че той се шегува с нея, защото докато говореше я дърпаше надолу, за да я настани върху себе си и едновременно с това се опитваше да свали ризата ѝ.

— Тогава, ще ти се наложи да си затвориш очите, докато ме любиш — информира го тя.

— Ще го преживея — обеща той.

— Все още чувствам ръцете му — прошепна Маделин с треперещ глас. — Имам нужда от докосването ти. Накарай ме да забравя. Искам отново да се чувствам чиста, Дънкън. Разбираш ли ме?

В отговор той я целуна и скоро тя не можеше да мисли за нищо друго, освен да отвърща на целувките му. В този момент само те двамата бяха от значение.

А сърцето и тялото ѝ бяха пречистени.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни.“

Новият Завет, Йоан, 8:32

Колкото и да бе иронично, нападението над Маделин промени отношенията между Джералд и Адела.

Маделин бе настояла да вечеря със семейството си и госта им. Когато двамата с Дънкън влязоха в залата, Адела вече бе седнала на масата. Джералд бе застанал срещу камината и се бе загледал замислено в пламъците.

Дънкън въздъхна, с което показва, че не е в настроение да понесе още една от сцените на Адела. Маделин го помоли с поглед да прояви търпение, но след това реши друго. И тя не бе в настроение за караници.

Адела извика тихо щом видя Маделин и напълно забрави за Джералд.

— Какво се е случило с теб? Да не би Силенус най-последно да те е хвърлил от седлото? — попита тя.

Маделин се обърна намръщено към Дънкън.

— Точно преди да напуснем спалнята ни, изрично те попитах дали изглеждам добре — прошепна му яростно тя.

— Излъгах — отговори й Дънкън и се ухили.

— Трябваше да отида да се погледна в огледалото на Адела — отвърна му тя. — Сестра ти изглежда така, сякаш ще повърне. Как мислиш, дали ще разваля апетита на всички?

Дънкън поклати глава.

— И нашествие не би намалило глада ми. Вече изразходих всичките си сили, за да те задоволя...

Тя го сръга леко, за да замълчи, защото бяха много близо до Адела и тя можеше да ги чуе.

— Имах нужда да ме любиш — прошепна тя. — Когато ме докосна, забравих за всичко, което ми стори свещеника. Това бе единствената причина, задето бях малко... дръзка.

— Дръзка? — подсмихна се Дънкън. — Маделин, любима моя, ти се държа като истинска...

Тя отново го удари, този път малко по-силно, след което се обърна към Джералд и Адела, който тъкмо ѝ обясняваше как е получила нараняванията си.

— О, Маделин, изглеждаш ужасно — каза Адела с глас, преливащ от съчувствие.

— Да лъжеш, е грях — каза тя на Дънкън.

Дънкън бе заповядал името на отец Лоурънс да не се споменава по време на вечерята и всички се бяха подчинили. Адела напълно игнорираше Джералд. Баронът ѝ направи комплимент, когато всички ставаха от масата след вечерята, но тя му отвърна грубо.

Търпението на Дънкън се изчерпа.

— Искам да говоря и с двама ви — ядосано заяви той. Гласът му бе груб и остър като бръснач.

Адела изглеждаше изплашена, Джералд объркан, а Маделин едва сдържаше усмивката си.

Всички го последваха до камината. Той се настани на своя стол, а когато Джералд понечи да вземе стол за себе си, Дънкън каза.

— Не, Джералд. Седни до Адела.

После се обърна към сестра си и я попита:

— Вярваш ли, че знам кое е най-доброто за теб?

Тя бавно кимна. Маделин си помисли, че очите ѝ са станали огромни като чинии.

— Тогава позволи на Джералд да те целуне. Веднага.

— Какво? — Адела звучеше ужасена.

Дънкън се намръщи на реакцията ѝ.

— Когато жена ми бе нападната от Лоурънс, тя поиска да изтрия лошите ѝ спомени. Адела, ти никога не си била целувана или докосвана от мъж, който те обича. Предлагам да позволиш на Джералд да те целуне сега и да решиш дали си отвратена, или ти е харесало.

Маделин реши, че планът му е идеален.

Адела се изчерви от срам.

— Пред всички ли? — попита тя с писклив глас.

Джералд се усмихна и хвана ръката ѝ.

— Бих те целунал пред целия свят, ако ми позволиш — каза ѝ той.

Според Дънкън Джералд правеше грешка с това, че бе поискал позволението ѝ, но запази мислите си за себе си.

Освен това заповедта му вече бе приведена в действие. Преди сестра му да успее да се отдръпне, Джералд се наведе и положи непорочна целувка на устните ѝ.

Адела гледеше объркано към Джералд. И след това той я целуна отново, ръцете му дори не я докоснаха, но устните му сякаш я бяха пленили напълно.

Маделин се почувства глупаво, задето ги гледаше. Тя отиде до Дънкън и седна на страничната облегалка на креслото му, като се опита да гледа към тавана, а не двамата души, които се целуваха толкова трогателно.

Когато Джералд отстъпи назад, Маделин погледна към Адела. Младата жена изглеждаше зачервена, засрамена и истински учудена.

— Той не се целува като Мър... — цветът изчезна от бузите ѝ и тя пребледня силно заради грешката си и погледна Маделин за помощ.

— Той трябва да научи, Адела.

Джералд и Дънкън се спогледаха смръщени. Нито един от тях не знаеше за какво говори Маделин.

— Не мога да му кажа — прошепна Адела. — Би ли го направила вместо мен? Моля те, Маделин. Умолявам те.

— Само ако ми позволиш да кажа и на Дънкън — каза Маделин.

Адела погледна към брат си, който прочете тревогата в очите ѝ. Най-после тя кимна, обърна се към Джералд и му каза:

— Никога повече няма да пожелаеш да ме целунеш, след като разбереш какво наистина се случи с мен. Съжалявам, Джералд. Трябваше да...

Адела се разплака. Джералд посегна към нея, за да я прегърне, но тя поклати глава.

— Мисля, че наистина те обичам, Джералд. Толкова много съжалявам — след тези прощални думи, тя излезе тичешком от залата.

Маделин изобщо не бе доволна от обещанието, което бе дала. Знаеше, че когато им каже истината ще нарани много както съпруга си, така и Джералд. И двамата наистина много обичаха Адела.

— Джералд, моля те седни и ме изслушай — помоли тя. Гласът ѝ звучеше много напрегнато. — Дънкън, обеща ми, че няма да ми се ядосаш, задето не споделих това с теб. Адела ме накара да обеща, че ще запазя тайната ѝ.

— Няма да ти се ядосвам — обеща той.

Маделин кимна. Не можеше да понесе погледа на Джералд, докато разкриваше истината за Адела, затова заби поглед в пода, докато им споделяше всичко. Наблегна на факта колко разочарована е била Адела, задето Джералд не се е присъединил към нея в двора и поради тази причина е станала лесна плячка за Лоудън.

— Мисля, че се е опитвала да те накаже — каза Маделин на Джералд. — Макар да се съмнявам, че го е осъзнавала.

Погледна за миг към Джералд, видя го, че кимна и чак тогава се обърна към Дънкън и им разказа всичко, без да пропуска нищо. След като разкри деянието на Мърсър, очакваше поне един от двамата мъже да избухне гневно.

Но нито един не каза и дума.

Когато свърши с разказа, Джералд се изправи и бавно излезе от залата.

— Какво ще направи? — попита Маделин и в същия миг осъзна, че плаче. Избърса сълзите си и потрепери, когато докосна нараненото си лице.

— Не знам — отвърна Дънкън. Гласът му бе мек, но и гневен.

— Ядосан ли си ми, задето не ти казах досега?

Той поклати глава. Изведнъж в ума му проблесна една мисъл.

— Мърсър е мъжът, когото искаш да убиеш, нали?

Маделин се намръщи.

— Беше ми казала, че искаш да убиеш един мъж. Помниш ли? Имала си предвид Мърсър, нали?

Тя кимна.

— Не можех да позволя да му се размине и все пак трябваше да уважа клетвата, която дадох на Адела, че ще запазя тайната ѝ — прошепна тя. — Дънкън, не знаех как да постъпя. Бог трябва да наказва грешниците. Знам това много добре. И не биваше да искам да го убия, но Господ да ми е на помощ, наистина го желяех.

Дънкън я дръпна в скута си и я притисна нежно към себе си. Много добре можеше да разбере мъката на чувствителната си съпруга.

И двамата останаха смълчани за няколко минути. Маделин се тревожеше за Джералд. Дали щеше да си отиде, или щеше да продължи да ухажва Адела?

Дънкън използва това време, за да обуздае емоциите си. Не винеше сестра си за увлечението ѝ по Лоудън, защото бе много наивна. Но брат ѝ умишлено се бе възползвал от това.

— Аз ще се погрижа за Мърсър — обеща Дънкън на Маделин.

— Не, няма да го направиш.

Тези думи бяха изречени от Джералд. Маделин и Дънкън проследиха с поглед как се приближава и застава пред тях. Яростта го бе обзела напълно, целият се тресеше от гняв.

— Аз ще го убия, и ако ти, Дънкън, си позволиш да ми отнемеш това право, ще убия и теб.

Маделин се задъха. Погледна към съпруга си, но по изражението му не можеше да разбере дали е обиден или ядосан.

Дънкън се загледа за момент към Джералд. След това бавно кимна.

— Да, Джералд, това е твое право. Ако го предизвикаш, ще бъда зад теб и ще ти пазя гърба.

— Аз ще застана зад теб, когато предизвикаш Лоудън — отвърна Джералд.

Войнственото изражение напусна лицето на младия мъж и той седна срещу Дънкън.

— Маделин? Моля те, би ли казала на Адела, че искам да говоря с нея?

Тя кимна и забърза да изпълни молбата, но докато стигне до стаята на Адела бе толкова притеснена, че чак ѝ призляваше. Все още не знаеше какво ще направи Джералд.

Адела вече бе решила, че той ще я изостави.

— Така е най-добре — каза тя на Маделин, докато хлипаше. — Целувката беше нещо наистина прекрасно, но само това бих могла да позволя. Никога не бих могла да го допусна в леглото си.

— Не знаеш дали би могла да го приемеш или не — отвърна Маделин. — Адела няма да е никак лесно, но Джералд е търпелив мъж.

— Това е без значение — каза Адела. — Той ще ме напусне.

Адела грешеше. Джералд я чакаше в подножието на стълбите. Без да каже и дума, той хвана ръката ѝ и я поведе надолу.

Дънкън се приближи до Маделин и я вдигна на ръце.

— Изглеждаш изтощена, съпруго. Време е да си лягаме.

— По-добре да изчакам Адела да се върне. Може би ще има нужда от мен — възрази Маделин, когато Дънкън започна да изкачва стъпалата.

— Аз имам нужда от теб сега, Маделин. Джералд ще се погрижи за Адела.

Тя кимна.

— Маделин, утре трябва да замина. Но няма да ме има за много кратко време — добави той, преди да е успяла да го прекъсне.

— Къде отиваш? — заинтересува се тя. — Нещо важно ли е? — попита след това, като опита да прозвучи заинтересована, а не разочарована. Не можеше да очаква той да прекарва всяка минута от живота си с нея. Все пак Дънкън бе мъж с много отговорности.

— Да, има нещо важно, което изисква вниманието ми — отвърна той, решен да сведе обясненията до минимум. Маделин бе подложена на прекалено много мъчения този ден. Дънкън не искаше да ѝ даде още един повод за притеснение, затова днес не ѝ каза за заповедта на краля, иначе сигурно тя изобщо нямаше да може да заспи от тревога.

Мод тъкмо слизаше по стълбите, когато Дънкън се появи от ъгъла. Тя му каза, че веднага ще нареди да приготвят банята на баронесата, но той поклати глава, като ѝ каза, че лично ще се погрижи за това.

Жената му се поклони.

— Мод, синът ти днес постъпи много храбро.

Тя грейна от удоволствие. Вече бе чула за смелата постъпка на сина си. Той бе накарал родителите му да се гордеят с него, спасявайки живота на баронесата.

— Ще трябва да измисля достойна награда за храбростта му — каза Дънкън.

Мод изглеждаше прекалено трогната, за да отвърне. Тя направи още един поклон и изказа благодарността си.

— Благодаря ви, милорд. Моят Уили обича много баронесата. Той постоянно търчи след нея и ѝ бърбори за какво ли не, но тя явно

няма нищо против и винаги отделя време, за да му каже някоя добра дума.

— Той е умно момче — похвали го Дънкън.

Ласкателството му бе доста необичайно, а самият факт, че говори с нея, я накара да се почувства горда. Отново се поклони на господаря си, повдигна полите си и хукна надолу по стълбите. Гърти със сигурност щеше да иска да чуе за случилото се. И Мод с радост щеше да бъде първата, която щеше да ѝ разкаже.

Маделин прокара ръка по бузата на съпруга си.

— Ти си добър мъж, Дънкън — прошепна му тя. — Това е още една причина, заради която те обичам толкова много.

Дънкън сви рамене, карайки я да се хване силно за него, за да не изгуби равновесие.

— Правя само това, което трябва — отвърна той.

Маделин се усмихна. Помисли си, че мъжът ѝ се е почувствал неловко заради благодарностите на Мод.

— Отказаха ми банята — каза тя и реши да се пошегува. — Може би ще плувам в езерото ти. Какво ще кажеш за това?

— Ще кажа, че планът ти е много добър, съпруго. И аз ще плувам с теб.

— Само се шегувах — засмя се тя. — Не искам да плувам в езерото ти.

След това потръпна.

— Когато бях малка, скочих в едно езерце. Не беше дълбоко, а и аз знаех да плувам. Но краката ми затънаха в тинята, а роклята ми натеза като камък, но все пак успях да се измъкна. И имах още по-голяма нужда от баня. Тинята бе омазала и косата ми.

Дънкън се разсмя.

— Първо, по-голямата част от дъното на моето езеро е каменисто — каза той. — А и не се предполага, че ще плуваш с дрехите си, Маделин. Изненадан съм, че не си се удавила.

Думите му не я разубедиха.

— Водата е много чиста, почти можеш да видиш дъното — продължи да я убеждава Дънкън.

Стигнаха до спалнята и Маделин бързо се съблече и зачака съпруга си в леглото, докато той едва бе успял да свали туниката си.

— Сигурна ли си, че не желаш да поплуваш с мен? — попита той с усмивка.

— Да — каза тя. — Навън има воители. Мили Боже, дори Джералд и Адела са навън. Нямам никакво намерение да се разхождам без дрехи пред тях. Как може въобще да си помислиш, че бих могла да...

— Маделин, никой не ходи при езерото толкова късно вечер. Освен това, луната не предоставя достатъчно светлина, за да може някой да...

Тя го прекъсна като извика възмутено.

— Дънкън, какво правиш?

Беше очевидно, дори за нея, защото той стоеше до леглото и държеше наметалото й.

— Увий това около себе си. Ще те занеса на ръце до езерото — каза той.

Маделин прехапа нерешително устни. Наистина й се искаше да поплува. Тази нощ бе много горещо и задушно. Въпреки това притеснението, че някой може да я види, я спираше.

Дънкън търпеливо я чакаше да вземе решение. Помисли си, че в момента му изглежда ужасно привлекателна. Бе покрита само с едно тънко одеяло, а гърдите й надничаха през ръба му.

— Нали каза, че изглеждам изтощена — започна тя. — Може би...

— Излъгах.

— Нали ти казах, че е грях да лъжеш — смъмри го тя. След това дръпна одеялото нагоре, като щит помежду им. — Сапунът ми е в твоя скрин — каза му тя.

Маделин бе решила да го накара да се обърне, за да може да се омотае в наметалото без той да я гледа. Все още не бе свикнала да стои гола пред него.

Дънкън се ухили. Отиде до сандъка и взе сапуна. Маделин опита да грабне наметалото преди той да се обърне, но не бе достатъчно бърза.

Съпругът й се върна до леглото. Наметалото й бе праметнато през ръката му. В едната му ръка беше сапуна й, а в другата едно малко кръгло огледалце.

Той й го подаде.

— Окото ти е насинено също като това на Едмънд, когато ти лично цапардоса — отбеляза той.

— Никога не съм насинявала окото на Едмънд — възрази Маделин. — Ти само се шегуваш с мен.

Тя обърна огледалото да се огледа.

И изпищя.

Дънкън се разсмя.

— Наистина приличам на циклоп — проплака тя. Изпусна огледалото на леглото и покри с косата си наранената страна на лицето си. — Как понасяш да ме целуваш? — попита тя. — Имам черен кръг около едното си око и...

Гласът ѝ звучеше така, сякаш ридае. Усмивката на Дънкън се изпари, когато се наведе над нея. Леко повдигна брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне. Сега изражението му бе сериозно.

— Защото те обичам, Маделин. Ти си всичко, което някога съм желал и дори много повече. Мислиш ли, че една-две синини, биха променили това, което чувствам в сърцето си? Вярваш ли наистина, че любовта ми може да бъде толкова повърхностна?

Маделин поклати глава. Тя бавно отметна одеялото и застана пред съпруга си.

Вече не се срамуваше от него. Дънкън я обичаше. Само това беше от значение.

— Сега бих искала да отидем на езерото ти, Дънкън. Но нека да побързаме, преди да започна да те моля да ме любиш.

Той хвана брадичката ѝ с ръце и я целуна.

— О, но аз смятам да те любя, Маделин.

Тя бе стоплена от обещанието и от тъмния поглед в очите му. Чу се да въздиша и почувства горещината в стомаха ѝ да се разпространява из цялото ѝ тяло.

Дънкън уви наметалото около нея, вдигна я на ръце и я изнесе от спалнята им.

Не срещнаха никой по пътя си към езерото. Той беше прав, тази вечер луната не светеше толкова силно.

Дънкън я отнесе в далечния край на езерото. Маделин потопи пръстите на краката си във водата и обяви, че е прекалено студена.

Той ѝ каза, че ще го преживее и застана до нея. Увита в наметалото си, Маделин го наблюдаваше как се съблича.

В следващия миг Дънкън се гмурна грациозно в езерото. Тя седна на брега и се наведе към водата. Щеше да вземе и наметалото със себе, ако Дънкън ѝ бе позволил. Но съпругът ѝ доплува до нея, взе дрехата и я хвърли на тревата.

На Маделин ѝ отне няколко минути, за да свикне с водата. Чувството да плуваш без дрехи бе много еротично. Тя се почувства доста палава и му го каза, признавайки срамежливо, че усещането е много хубаво.

Маделин побърза да довърши къпането си. Насапуниса косата си и я изплакна, като се гмурна под водата. Когато изплува на повърхността за трети път, Дънкън беше пред нея.

Възнамеряваше само да поговорят, но тя му се усмихна със своя омаен поглед. Водата се плискаше срещу гърдите ѝ. Връхчетата им се бяха втвърдили. Той просто не се сдържа и обхвана с ръце заоблените хълмчета.

Тя се облегна на него, отмятайки главата си назад, за да го целуне. Това бе изкушение, на което не желаше да устои и превзе гладно устните ѝ. Езикът му се гмурна в устата ѝ. Влажно. Диво. Толкова непокорно.

Дънкън щеше да си позволи само целувка, след което смяташе да я отнесе в стаята им, където да прави любов с нея, но тогава Маделин отърка тялото си в неговото, а ръцете ѝ бавно се плъзнаха под водата и обхванаха възбудената му плът.

Той обви ръце около нея, грубо притискайки я към себе си. Целуна я толкова дълбоко, сякаш искаше да я погълне.

Тя също бе невъздържана като него. Ръцете ѝ се придвижиха към раменете му и диво започнаха да драскат кожата му. Дънкън я вдигна нагоре, докато гърдите ѝ се отъркаха в неговите, и усети как краката ѝ се раздвижиха. Сладкият ѝ стон на копнеж направо го подлуди.

Той ѝ прошепна какво иска от нея, а гласът му бе дрезгав от желание. Когато Маделин обви крака около талията му, той проникна в нея бавно, предпазливо и до край.

Тя се тласна срещу него, забивайки нокти в раменете му.

— Дънкън — гласът ѝ прозвуча като молба.

Той целуна слепоочието ѝ.

— Опитвам се да бъда нежен с теб, Маделин — прошепна дрезгаво той.

— По-късно, Дънкън — изстена тя. — Бъди нежен по-късно.

И тогава Дънкън ѝ даде това, от което тя се нуждаеше. Движеше се енергично, доставяйки ѝ толкова много удоволствие, колкото и тя на него. Когато я почувства как се извива срещу него, намерила освобождението си, той покри устата ѝ със своята, за да улови стоновете ѝ. Семето му се изля в нея, а той я прегърна силно, докато траеше освобождението му.

Маделин се сгуши в него, слаба и напълно задоволена. Дъхът ѝ топлеше врата му и той се усмихна с арогантно удоволствие.

— Ти си много дива жена, Маделин.

Тя се засмя, очарована от комплимента, но в следващия момент си спомни къде се намират.

— Мили Боже, Дънкън. Мислиш ли, че някой ни е видял?

Сега звучеше истински ужасена. Скри лице в свивката на рамото му и Дънкън се подсмихна.

— Любима, никой не ни е видял — прошепна той.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, не е достатъчно светло.

— Благодаря на Господ за това — отвърна тя.

Беше истински облекчена, преди Дънкън отново да проговори.

— Макар, че вдигаше толкова шум, че би могла да събудиш и мъртвец. Ти си шумна, любима моя. Колкото повече се възбуждаш, толкова по-силно крещиш.

— О, Господи — Маделин опита да се потопи под водата. Дънкън не ѝ позволи. Той се засмя с дълбок, дрезгав глас и продължи да се шегува с нея. — Не се оплаквам, сърчице мое. Стига да продължаваш така да изгаряш по мен, може да крещиш колкото си искаш.

Тъкмо, когато реши да му се скара за това, че е толкова арогантен, Дънкън умишлено падна назад, повличайки я със себе си. На нея не ѝ остана нищо друго, освен да поеме дълбоко дъх, преди да се потопят във водата.

Той я целуна отново под повърхността и тя се откъсна от него, когато почувства, че не ѝ стига въздух.

Маделин не знаеше как да играе във водата. Когато Дънкън я опръска, тя се втурна да бяга от него. Наложил му се да ѝ каже, че и тя трябва да го опръска в отговор. Тя си помисли, че играта да се опиташ

да удавиш другия е глупава, но още в момента, в който изричаше коментара си, вече се смееше и се опитваше да го събори, подритвайки го с крак.

Но тя бе тази, която изгуби равновесие. Когато Дънкън я измъкна от водата, тя кашляше, плюеше и в същото време се опитваше да го поучава.

Те останаха в езерото почти цял час. Дънкън я научи как да плува, макар че урокът му започна като я обиди.

— Докато плуваш изглеждаш така, сякаш се давиш.

Тя не бе особено обидена, дори го целуна, за да му покаже, че не е наранил чувствата ѝ.

Когато Дънкън най-последно я отнесе в стаята им, Маделин бе напълно изтощена.

Дънкън обаче бе в настроение за разговор. Лежеше на леглото, ръцете му бяха скръстени зад тила му и наблюдаваше жена си, докато тя си решеше косата. И двамата бяха напълно голи и никой не се срамуваше от това.

— Маделин, бях поканен да говоря с краля — каза Дънкън. Постара се да говори спокойно, за да я накара да си помисли, че е просто отегчен от цялата тази ситуация. — Утре ще замина, за да се видя с него в Лондон.

— Поканен? — гребенът се изплъзна от пръстите ѝ, когато се обърна към него.

— Добре де, бях повикан — призна той. — Трябваше да ти кажа по-рано, но не исках да те тревожа.

— Всичко е заради мен, нали? Дънкън, няма да ти позволя да ме игнорираш или да ме изолираш от това. Имам право да знам какво става.

— Никога не съм те игнорирал, нито съм те оставял в неведение — отвърна Дънкън. — Просто се опитвах да те защитя.

— Ще бъде ли опасно? — тя не му даде време да ѝ отговори. — Разбира се, че ще бъде опасно. Кога тръгваме?

— Ние никъде няма да ходим. Ти оставаш тук. Ще бъде безопасно за теб.

Тя беше готова да спори, но Дънкън поклати глава и каза:

— Ако трябва да се тревожа за теб, ще бъда постоянно разконцентриран. Вече съм взел решение, Маделин. Ти оставаш тук.

— А ти ще се върнеш ли при мен?

Той бе изненадан от въпроса ѝ.

— Разбира се.

— Кога?

— Не знам колко време ще ми отнеме, Маделин.

— Седмица, месец, година?

Той видя страха в очите ѝ и си спомни за времето, когато е била забравена от семейството си. Дънкън я дръпна върху себе си и я целуна.

— Винаги ще се връщам при теб, Маделин. Ти си моя съпруга, за Бога.

— Твоя съпруга — прошепна тя. — Винаги, когато се изплаша или започна да се боя за бъдещето, си напомням, че съм твоя — Дънкън се усмихна. Тя вече въобще не изглеждаше изплашена. — Ако позволиш да те убият, ще намеря гроба ти и ще се изплюя на него — заплаши го тя.

— Ще се погрижа да не се случи.

— Обещаваш ли ми?

— Обещавам ти.

Маделин нежно обгърна с длани лицето на съпруга си.

— Взимаш сърцето ми със себе си, мой любим похитителю.

— Не, Маделин. С тялото и душата си, аз съм твой пленник.

И той подпечата клетвата си, като прави любов с нея.

Дънкън бе облечен още преди изгрев-слънце. Той изпрати да повикат Антъни и отиде да го изчака в голямата зала.

Когато васалът влезе в стаята, той тъкмо бе счупил печата на писмото от манастира.

Антъни седна на масата срещу него, и го изчака да привърши с четенето. Влезе Гърти с поднос, отрупан с хляб и сирене.

Васалът успя да се нахрани преди Дънкън да дочете писмото. Новините явно не зарадваха господаря му. Той хвърли писмото на масата и удари силно с юмрук по дървената повърхност.

— Новините не са ли добри? — попита Антъни.

— Очаквах да не са добри. Отец Лоурънс не съществува.

— Но мъжът, който уби...

— Е бил изпратен от Лоудън — каза Дънкън. — Вече знаех това, но все пак мислех, че е свещеник.

— Е поне не си убил божи човек — посочи очевидния факт Антъни. — А и не е могъл да докладва на Лоудън, Дънкън. Не е напуснал крепостта, откакто пристигна. Или поне не съм го забелязал.

— Ако му бях обърнал внимание, по-рано щях да забележа, че нещо не е наред. Невниманието ми едва не коства живота на жена ми.

— Тя не те вини — каза Антъни. — А и нещата не се развиха толкова лошо, колкото можеше да стане, Дънкън. Поне мнимият свещеник не ни изповяда — Антъни изтръпна от тази мисъл.

— Освен това, не съм се оженил — каза Дънкън и отново удари с всичка сила с юмрук по масата.

Писмото подскочи и се търколи към една ваза с цветя, спирайки се там.

— Милостиви Боже, не се бях сетил за това.

— И Маделин не се е досетила — отвърна Дънкън. — Но ще го направи. Прекалено умна е. Ако имаше време, щях да намеря свещеник и да се венчаем, преди да замина.

— Ще отнеме седмици...

Дънкън кимна.

— Каза ли й къде отиваш? — попита Антъни.

— Да, но няма да й кажа за измамника. Когато се върна, ще доведа със себе си свещеник. Ще й кажа, че не сме женени само минута, преди да се венчая отново за нея. По дяволите, каква бъркотия.

Антъни се усмихна. Господарят му бе прав. Маделин щеше да се досети.

Дънкън се насили да прогони от ума си проблемите около Лоурънс. Започна да обсъжда плановете си със своя васал, като търсеха евентуално решение на всеки проблем, който би могъл да възникне.

— Трениран си от най-добрите. Имам пълна вяра в способностите ти — каза Дънкън, когато приключи с нарежданията си.

Очевидно това беше опит да се разведрят малко, защото Дънкън бе този, който го бе научил на всичко. Васалът се ухили.

— Оставяш тук достатъчно воители, че да завладеят цяла Англия — отбеляза Антъни.

— Виждал ли си Джералд тази сутрин?

Антъни поклати глава.

— Мъжете се събират пред конюшните — каза той. — Може би е там и чака.

Дънкън се изправи и двамата се отправиха към конюшните. Баронът реши първо да поговори с воините, които тръгваха с него, и да им каже, че има вероятност да им е заложен капан. След това насочи вниманието си към мъжете, оставащи в крепостта.

— Лоудън може да чака да напусна крепостта, за да атакува.

След като приключи с поръките си към мъжете, Дънкън се върна в голямата зала. Маделин тъкмо слизаше по стълбите и той я пое в обятията си, за да я целуне.

— Не забравяй обещанието си да се грижиш за себе си — прошепна му тя, когато той я пусна.

— Обещавам — каза Дънкън, обви ръка около раменете ѝ, и я изведе навън. Трябваше да минат покрай параклиса, за да стигнат до конюшните. Дънкън спря, за да види пораженията от огъня. — Ще се наложи да го построим отново — каза той.

Споменаването на параклиса напомни на Маделин за писмото от манастира.

— Дънкън, ще имаш ли време да ми дадеш да прочета писмото от манастира на отец Лоурънс? Трябва да си призная, че съм малко любопитна какво пише в него.

— Да, вече го прочетох.

— Можеш да четеш! Така и подозирах, но ти никога не ми каза. Винаги, щом си помисля, че съм те опознала достатъчно, ти казваш нещо и отново ме изненадваш.

— Значи не съм толкова предвидим, колкото мислеше? — попита я с усмивка.

Тя кимна.

— За някои неща си много предвидим. О, как ми се иска да не тръгваш. Искам да ме научиш да се защитавам. Ако мога да се защитавам толкова добре, колкото Ансел, може би щеше да ми позволиш да дойда с теб.

— Нямаше да позволя — отвърна Дънкън. — Но ти обещавам, че ще започна с обучението ти, веднага щом се върна — каза той, за да я успокои.

Имаше няколко хватки, които една жена трябваше да знае. Явно молбата ѝ не бе чак толкова нелепа. Маделин не бе много силна

физически, но волята ѝ го впечатли.

Дънкън забеляза, че барон Джералд все още не се е появил. След като прекара няколко минути с жена си, той се обърна и каза.

— Сега ще ти предам първия ти урок. След като си служиш с дясната ръка, трябва да носиш камата си от лявата страна — той извади камата и я постави обратно на колана ѝ, но този път от лявата страна.

— Защо?

— Защото така ще ти бъде много по-лесно да извадиш оръжието си. Понякога, съпруго, всяка секунда е ценна.

— Ти носиш меча си от дясната страна на тялото ти, Дънкън. И знам, че държиш оръжието си с лявата ръка. Стъпалата! Дали урокът има нещо общо със стъпалата, които са от лявата страна на стената, вместо от дясната?

Той кимна.

— Баща ми също се биеше с лявата ръка. Когато врагът нападал, той е трябвало да слиза по стълбите, а не да се качва. Баща ми винаги е правил всичко така, че да бъде в негова полза. Като е построил стълбите по този начин е можел с дясната ръка да пази равновесие, опирайки се на стената, докато държи меч с лявата си ръка.

— Бил е много хитър — заяви Маделин. — Повечето мъже използват дясната си ръка, нали? Каква прекрасна идея да не правиш всичко по традиционния начин и да построиш дома си както на теб ти е удобно.

— Истината е, че баща ми е заел тази идея от един свой чичо — каза Дънкън.

Баронът си бе помислил, че успешно е отвлякъл вниманието ѝ от писмото, но се лъжеше, защото тя скоро се върна на тази тема.

— Какво пишеше в писмото, Дънкън?

— Не беше нищо важно — отвърна той. — Лоурънс напуснал манастира, когато е бил зачислен да служи в крепостта на Лоудън.

Беше му много неприятно, че лъже съпругата си. Но го направи с добри намерения. Не искаше тя да се тревожи, докато той бе далеч от дома.

— Сигурно е бил добър мъж, преди брат ми да го поквари — рече Маделин. — Ще наредя тялото му веднага да бъде изпратено

обратно в манастира, Дънкън. Сигурно ще искат да го погребат както подобава.

— Не — каза той и осъзна, че извика. — Исках да кажа, че това вече е уредено.

Странното му държание я обърка. В този момент барон Джералд се приближи към тях, за да ги поздрави и отвлече вниманието ѝ.

— С Адела ще се венчаем, когато се върнем — обяви той. — Най-после се съгласи.

Маделин се усмихна, а Дънкън го потупа по рамото.

— Къде е Адела? — попита той.

— Плаче в стаята си. Вече се сбогувах с нея — добави Джералд.

— Сигурен ли си, че искаш да се ожениш за нея, Джералд? Сестра ми прекарва голяма част от дните си плачейки.

— Дънкън! — възмутено възкликна Маделин.

Джералд се разсмя.

— Надявам се, че ще е изплакала всичките си сълзи, докато се венчаем.

Неочаквано Дънкън се обърна, сграбчи Маделин и я целуна, преди тя да осъзнае какво прави.

— Ще се върна у дома преди дори да разбереш, че съм заминал — обеща той.

Маделин се опита да се усмихне. Не искаше да плаче. Не беше достойно да показва чувствата си пред воините на съпруга си.

Застанала в средата на вътрешния двор, тя наблюдаваше как той отпътува.

Антъни се приближи и застана до нея.

— Той ще се върне при нас — каза му тя. — Той ми даде думата си, Антъни.

— Той е мъж на честта, Маделин. Няма да наруши обещанието си.

— Доста ще съм заета — каза тя на васала. — Дънкън обеща, че ще ме научи на хватки за самозащита.

— Хватки за самозащита? — повтори Антъни, показвайки объркването си.

— Да. Ще ме научи как да се защитавам — обясни Маделин. Нарочно го каза така, сякаш всичко това бе идея на съпруга ѝ. Маделин знаеше, че ще е по-лесно да получи съдействието на Антъни, ако той

вярва, че Дънкън иска тя да се научи как да се защитава. А и не мислеше, че като го подведе, го лъже. — Ти би могъл да ми дадеш един-два урока. Какво мислиш, Антъни? Ще можеш ли да отделяш по малко време през деня, за да ме научиш да се защитавам?

Да се защитава? Антъни остана безмълвен и изглеждаше доста скептичен. Погледна изучаващо към Маделин и осъзна, че тя е напълно сериозна.

Тя си помисли, че Антъни явно е ужасен от молбата ѝ.

— Или може би ще отида да поговоря с Нед. Той може да ми измайстори добър лък, също и стрели. Ако се постарая, вярвам, че мога да стана много добра след време.

На Антъни му се прииска да се прекръсти. Разбира се, нямаше да го направи, защото господарката му го гледаше с надежда.

Той бе прекалено слаб пред чара ѝ, за да ѝ откаже.

— Ще говоря с Нед — обеща той.

Маделин му благодари възторжено, а васалът се поклони и се оттегли.

В началото Антъни нямаше за какво да се притеснява. Първоначално главната му цел бе да осигури безопасността на съпругата на Дънкън. Сега задачите му ставаха две. Щеше да му се наложи да защитава войните от Маделин.

Поне чувството му за хумор го спасяваше от отчаянието. Когато стигна до колибата на ковача, вече се смееше с глас. Дано небесата му бяха на помощ. До края на седмицата сигурно всички щяха да ходят със стрели, забити в задниците си.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

„С каквато мярка мерите ще ви се отмери.“

Новият Завет, Марк, 4:24

Дънкън пръв усети опасността и даде сигнал да спрат, а воините се наредиха зад него. Никой не каза и дума, и когато успокоиха конете, над гората се спусна зловеща тишина.

Барон Джералд бе застанал отдясно на Дънкън и заедно с хората си чакаше заповедите му, осланяйки се на преценката му. Репутацията на Дънкън бе легендарна. Джералд се бе сражавал рамо до рамо с него и преди. Той познаваше изключителните способности на приятеля си, и макар да бяха почти на една и съща възраст, признаваше пред себе си, че Дънкън го бе научил на много от нещата, които знаеше.

Когато Дънкън вдигна ръка, няколко от воините безшумно се разпръснаха, за да разузнаят района.

— Много е тихо, прекалено тихо — каза Дънкън на Джералд.

Мъжът кимна.

— Това не е мястото, което бих избрал за засада, Дънкън — призна той.

— Именно.

— От къде знаеш? Нищо не забелязах — попита Джералд.

— Просто го чувствам — отвърна Дънкън. — Те са там, по-надолу в гората, спотайват се и ни чакат.

В гората от лявата им страна се чу леко подсвирване и Дънкън веднага се обърна натам, а после нареди на воините да се разпръснат.

Воинът, който бе подсвирнал, се върна при тях.

— Колко са? — попита Дънкън.

— Не мога да преценя, но видях няколко щита.

— Тогава ги умножи по сто — каза Джералд.

— В низината до моста — допълни воинът. — Там се крият, милорд.

Дънкън кимна. Той посегна към меча си, но Джералд хвана ръката му.

— Не забравяй, Дънкън, ако Мърсър е един от тях...

— Твой е — обеща му той с груб и овладян глас.

— А Лоудън е твой — каза Джералд.

Дънкън поклати глава.

— Той няма да е тук. Копелето се крие зад гърбовете на мъжете си или в двора на Уилям. Сега вече получих отговор, Джералд. Писмото е било фалшиво, изпратено от Лоудън, а не от краля. Но това ще бъде последната му лъжа.

Дънкън изчака, докато една трета от хората му се разпръснаха в полукръг по западния склон. Още толкова безшумно сториха същото, но направиха полукръг от източната страна на моста. Последната група остана зад своите барони. Те бяха избрани да атакуват директно врага.

Джералд бе доволен от плана на Дънкън.

— Ще паднат в собствения си капан — каза той доволно.

— И сега ще затворим кръга около тях, Джералд. Дай сигнал.

С тези думи той отдаде голяма чест на своя приятел. Джералд се изправи на седлото, вдигна меча си във въздуха и изкрещя бойния си вик.

Викът отекна в долината. Воините, които бяха обградили врага, нападаха.

Капанът се затвори. Битката принадлежеше на по-силния и в този ден, щеше да надделее мощта.

Лукавите мъже, които се криеха като жени зад дървета и скали, чакайки нищо неподозиращите си жертви да попаднат в ръцете им, се оказаха в капан.

Сега хората на Дънкън показаха превъзходството си. Те поеха инициативата още от самото начало, биеха се с вещица и скоро постигнаха победата.

Не взеха никакви пленници.

Битката вече бе към своя край, когато Джералд забеляза Мърсър. Погледите им се преплетоха, предизвиквайки се през тълпата биещи се мъже. Мърсър се усмихна подигравателно и се обърна, за да възседне коня си. Мислеше си, че ще има достатъчно време да избяга.

Джералд веднага разбра какви са намеренията му и започна да се бие като обладан от демон, решен да стигне до Мърсър, преди копелето да се е измъкнало. Дънкън бе плътно зад Джералд, защитавайки гърба му, като му крещеше да се успокои.

Дънкън бе бесен. Той бе мъж, който изискваше дисциплина както от себе си, така и от воините си. И все пак барон Джералд, равен на него по титла и богатство, бе нарушил всички правила, на които го бе научил. Приятелят му бе извън контрол.

Джералд едва можеше да чуе предупрежденията, които му крещяха. Пред очите му бе паднала червена пелена от истинска ярост. Сега тялото и ума му се управляваха от силен и опустошителен гняв.

Мърсър възседна жребеца си и загледа как Джералд се бори, за да се добере до него. Губеше ценни секунди, но се чувстваше достатъчно в безопасност, за да си го позволи. Все пак барон Джералд бе пеша, а не на кон.

Самодоволната му усмивка се превърна в подигравателен смях, когато Джералд се спъна и падна на колене. Мърсър видя в това удобна възможност. Той поведе коня си надолу по наклона. Навеждайки се странично от седлото си, той насочи меча си към барона.

Джералд се преструваше, че изпитва слабост. Бе навел глава, коленичил на едно коляно, докато чакаше врагът му да си приближи до него.

Мърсър замахна с меча си в секундата, в която Джералд скочи на крака.

Използвайки тъпия край на меча си, Джералд събори Мърсър от коня.

Мърсър падна на една страна, после се претърколи с намерението да вземе оръжието си и да скочи на крака.

Но нямаше никакъв шанс. Джералд настъпи ръката му. Когато Мърсър погледна нагоре, той видя барона да стои над него с меч, насочен към гърлото му. Когато острието проби кожата му, Мърсър затвори очи и заскимтя от ужас.

— В ада дали ще има жени, които да изнасилваш, Мърсър? — попита го Джералд.

Очите на Мърсър се отвориха стреснато. И в тези последни секунди, преди да умре, той разбра, че Джералд е узнал истината за Адела.

Дънкън не успя да види битката между двамата. Когато сражението приключи, той отиде при воините си, за да провери колко от тях бяха убити, а след това преброи ранените.

Няколко часа по-късно, когато слънцето започна да залязва, той тръгна да търси Джералд. Намери приятеля си да седи на един камък. Дънкън му каза нещо, но не получи отговор.

— Какво по дяволите ти става? — извика той ядосано. — Къде е мечът ти, Джералд? — попита миг по-късно.

Джералд най-после погледна към него. Очите му бяха зачервени и подути. И макар Дънкън никога да не го произнесе на глас, си помисли, че приятелят му е плакал.

— Там, където му е мястото — отговори Джералд. Гласът му бе лишен от чувства, както и лицето му.

Дънкън не разбра какво му говори, преди да види тялото на Мърсър. Мечът на Джералд бе забит в слабините му.

Направиха лагера си на хребета над бойното поле. Джералд и Дънкън хапнаха от оскъдните дажби, които имаха, и не си проговориха, докато нощта не се спусна над тях.

Джералд използва времето, за да се отърси от яростта си, а Дънкън, за да подхрани гнева си.

Когато Джералд проговори, той изля цялата си мъка.

— През цялото това време съм лъгал себе си и Адела — каза той. — Мислех, че ще успея да се примиря със случилото се. Когато се заклех да убия Мърсър, вярвах, че това е най-логичното решение. Но когато го видях, Дънкън, нещо в мен се пречупи. Негодникът се смееше.

— Защо го казваш като оправдание? — попита Дънкън. Гласът му бе тих.

Джералд поклати глава и се усмихна безрадостно.

— Защото имах чувството, че искаше да забиеш меча си в мен — каза той.

— Ти се би като глупак, Джералд. Ако не бях зад теб, никога нямаше да стигнеш до върха на хълма. Сега щеше да си мъртъв. Жаждата ти за отмъщение едва не те погуби.

Дънкън замълча за миг, за да му даде време да осмисли думите му. Гневът, породен от необмислените действия на приятеля му, нарастваше с всеки изминал миг. Дънкън едва сега го осъзна. Беше

бесен, защото видя слабост в приятеля си, и осъзна, че също я притежава.

— Държах се като глупак. Няма да се оправдавам повече — каза Джералд.

Дънкън знаеше колко му е трудно да направи това признание.

— Не искам извинения. Поучи се от това, Джералд. Аз самият не съм по-добър от теб и също съм бил заслепяван от жаждата си за отмъщение. Маделин бе ранена в битка, защото я взех за заложница. Можеше да я убият. И двамата вече сме се държали като истински глупаци.

— Да, така е — отвърна Джералд. — Макар че едва ли бих го признал пред някой друг, освен пред теб, Дънкън. Каза ми, че за малко не си изгубил Маделин. Ако се беше случило, нямаше да попаднеш под властта на магията ѝ и никога нямаше да разбереш какво би загубил.

— Магията ѝ? — Дънкън се усмихна на необичайния коментар. Приятелят му обикновено не говореше по този начин.

— Не мога да го обясня — каза Джералд. След това се изчерви, очевидно засрамен от това, което бе казал. — Толкова е невинна. И макар че ти съжаляваш, задето си я пленил, аз съм благодарен. Тя бе единствената, която можеше да ми върне Адела.

— Никога не съм съжалявал, задето взех Маделин със себе си. Съжалявам само, че бе замесена в борбата ми срещу Лоудън.

— Ах, моята сладка Адела — каза Джералд. — Днес можех да бъда убит. И тя щеше да бъде обречена никога да не познае блаженството, което само аз бих могъл да ѝ даря.

Дънкън се ухили.

— Все още не съм сигурен, Джералд, дали Адела щеше да скърби за твоята кончина, или щеше празнува смъртта ти.

Джералд се разсмя.

— Ще ти кажа нещо и ако посмееш да кажеш на друг, ще ти прережа гърлото. Трябваше да ѝ обещаеш нещо, преди да се съгласи да се омъжи за мен.

Дънкън наостри уши от любопитство. Джералд отново изглеждаше засрамен.

— Заклех се, че няма да я отведа в леглото си.

Дънкън поклати глава.

— Ти явно се наслаждаваш на мъченията, Джералд. Кажи ми, смяташ ли да спазиш клетвата си? — попита той, опитвайки да не се разсмее.

— Да — обяви той, изненадвайки го.

— Планираш да живееш като монах в собствения си дом? — Дънкън звучеше ужасен.

— Не, но се уча от теб, Дънкън.

— За какво говориш — попита приятеля му.

— Ти каза на Адела, че може да живее с теб до края на дните си, помниш ли? След това предложи да се преместя в Уекстън, за да я накарам да промени мнението си. Умна тактика и аз ще я приложа.

— Разбирам — отвърна Дънкън и кимна.

Джералд се разсмя.

— Не, не разбираш — каза той. — Обещах на Адела, че няма да я отведа в леглото си. Тя обаче може да го стори, когато пожелае.

Дънкън се усмихна най-после разбрал.

— Ще отнеме време — обяви Джералд. — Тя ме обича, но все още не ми вярва. Приех тези условия, защото знам, че няма да може вечно да устоява на чара ми.

Дънкън се разсмя.

— Най-добре да си починем малко. Ще тръгнем ли утре към Лондон? — попита Джералд.

— Не, отиваме при барон Рейнхолд. Крепостта му играе важна роля в плана ми.

— А какъв е планът ти?

— Да свикам съюзниците си, Джералд. Край на игричките. Ще пратя вест на останалите от дома на Рейнхолд. Ако всичко се развие по план, до две, най-много три седмици ще се съберем в Лондон.

— Ще поискаш ли да дойдат с войските си? — попита Джералд, като си помисли каква армия би могъл да събере Дънкън само ако пожелае.

Макар че бароните бяха склонни да се бият помежду си и ламтяха за повече власт, те доста си приличаха що се отнасяше до уважението и възхищението им към барон Уекстън. Всеки пращаше своите най-добри рицари на обучение при Дънкън. Всичките те биваха приемани радушно и никой досега не бе отпратен.

Бароните се доверяваха на преценката на Дънкън. Той никога досега не бе искал тяхната подкрепа, но когато го направеше, никой нямаше да дръзне да му откаже.

— Не искам армиите им, а само тези, които са ми равни по ранг. Нямам намерение да предизвиквам краля ни, а само да се изправя срещу него. Има голяма разлика, Джералд.

— И аз ще застана на твоя страна, макар да съм сигурен, че го знаеш — обяви Джералд.

— Лоудън вече няма да си играе игрички с нас. Не вярвам кралят да знае за предателството му. Затова смятам да го разоблича. Не може да продължи да игнорира този проблем. Правдата ще възтържествува.

— Ще осведомиш краля пред всичките барони?

— Да. Всеки от тях знае за случилото се с Адела — каза той. — Трябва да научат цялата истина.

— Защо? — попита Джералд. — Адела ще трябва ли да застане пред...

— Не, тя ще остане в дома ми. Няма нужда да я поставяме на това изпитание.

На лицето на Джералд веднага се изписа облекчение.

— Тогава какво смяташ да...

— Ще разкажа цялата истина на краля, пред всички барони.

— А дали кралят ще постъпи справедливо? — попита Джералд.

— Съвсем скоро ще разберем. Има много, които вярват, че кралят ни е неспособен на това. Аз не съм един от тях — подчертано заяви Дънкън. — Винаги е бил справедлив с мен, Джералд. Няма да го съдя прибързано.

Баронът кимна.

— Маделин ще трябва да дойде с нас, нали?

— Наложително е — отвърна Дънкън.

По изражението на лицето му Джералд реши, че приятелят му не желае Маделин да се приближава до кралския двор също толкова силно, колкото и той не желаше Адела да го прави.

— Маделин ще трябва да разкаже какво се е случило. В противен случай ще бъде думата на Лоудън срещу моята.

— Това значи ли, че крайният резултат ще зависи напълно от нея? — попита Джералд. Бе също толкова намръщен, колкото и Дънкън.

— Разбира се, че не — отвърна Дънкън. — Но тя беше пионка в цялата тази игра. И Лоудън, и аз я използвахме. Изобщо не ми е лесно да призная това, Джералд.

— Ти я спаси от издевателствата на Лоудън, като я взе със себе си — посочи му Джералд. — Адела ми разказа малко за миналото на Маделин.

Дънкън кимна. Беше се изморил да отрича истината. Сега, след като бе открил радостта да обича Маделин, той искаше да прекара всяка минута с нея. Усмихна се, когато осъзна, че имитира въображаемия й герой Одисей. Тя му бе разказала всичко за война, принуден да преодолява изпитание след изпитание десет дълги години, преди да може да се върне у дома при любимата си.

Щяха да изминат още две седмици, преди отново да може да я прегърне. Той въздъхна отново. Започваше да става доста емоционален.

— Поне ще имаме време, преди да стигнем до Лондон...

— Време за какво? — попита Джералд.

Дънкън не осъзна, че е казал мисълта си на глас, докато не чу въпроса.

— За да се ожения за Маделин.

Очите на Джералд се разшириха, но Дънкън се изправи и изчезна в гората, оставяйки го да се чуди, за какво за Бога говореше той.

Домът на Дънкън претърпя няколко малки промени, докато той бе далеч. Това бяха задължителни предпазни мерки и всяка от тях бе наложена заради баронесата.

Сега, в сутрешните часове на деня, вътрешният двор бе напълно безлюден. Въпреки че жегата караше слугите да искат да са на двора, за да вършат ежедневните си задачи като пране и плетене на нови рогозки, всички предпочитаха да работят в замъка. Те чакаха да стане късен следобед, за да излязат навън и да подишат малко свеж въздух.

По-точно чакаха Маделин да свърши тренировката си по стрелба с лък.

Тя бе решила да стане много добра с новите си лък и стрели, но въпреки желанието си, в края на деня докарваше Антъни до

умопомрачение. Той я обучаваше, но незнайно защо, господарката му не ставаше по-добра. Решителността ѝ бе достойна за уважение. Точността ѝ обаче бе друг въпрос. Антъни бе поставил мишена на едва три метра от нея, но очевидно тя не можеше да координира захвата си така, че да улучи.

Нед продължаваше да снабдява Маделин със стрели. Тя похаби поне петдесет, преди да успее да пусне стрела, без тя да изхвърчи зад защитната стена. Едва тогава вече можеха да ѝ връщат стрелите, за да ги използва отново, а тя продължаваше да ги праща към дърветата, колибите и простряното навън пране.

Антъни бе търпелив с господарката си, защото разбираше какви са целите ѝ. Тя искаше да се научи да се защитава, но освен това искаше да накара съпруга си да се гордее с нея. Но васалът не се бе сетил сам за втората причина. Не, господарката му я казваше поне три пъти на ден.

Антъни знаеше защо му го повтаря. Баронесата явно смяташе, че заради неумението ѝ, той ще се отегчи и ще спре да я обучава. Антъни обаче не би ѝ отказал нищо.

През един следобед в крепостта Уекстън пристигна пратеник на краля. Антъни го прие в голямата зала, очаквайки, че съобщението ще му бъде предадено на глас. Пратеникът на краля обаче му подаде свитък. Васалът повика Мод и ѝ нареди да даде на воина храна и нещо за пиене.

Маделин влезе в залата точно когато пратеникът тръгваше след Мод към кухнята. Тя веднага забеляза свитъка.

— Какви са новините, Антъни? Дънкън ли ни е изпратил вест?
— попита тя.

— Писмото е изпратено от краля — каза Антъни и се приближи до малкия сандък, поставен до стената в другия край на залата. Върху него имаше богато резбована дървена кутия. Маделин си беше мислила, че служи само за украса, преди Антъни да повдигне капака ѝ и да сложи вътре свитъка.

Тя бе достатъчно близо, за да види, че вътре има и други документи. Явно в тази кутия Дънкън държеше важните си книжа.

— Няма ли да го прочетеш? — попита тя Антъни, щом мъжът се обърна към нея.

— Ще трябва да изчакам завръщането на барон Уекстън — призна той.

По изражението на лицето му можеше да се види, че не е особено очарован от това, че ще трябва да изчака.

— Мога да изпратя да доведат някой монах...

— Аз ще ти го прочета — прекъсна го Маделин.

Антъни изглеждаше изумен от думите ѝ и тя почувства как се изчервява.

— Истина е, мога да чета, въпреки че не го признавам на всеослушание, Антъни, и ще ти бъда благодарна, ако не казваш на никого. Не бих искала да ставам за присмех — добави тя.

Антъни кимна.

— Дънкън го няма вече три седмици — напомни му Маделин. — А ти ми каза, че може да не се върне цял месец. Ще посмееш ли да чакаш толкова дълго, докато дойде свещеник, който да ти прочете писмото?

— Не, разбира се — отвърна Антъни, отвори кутията и ѝ подаде свитъка. След това се облегна на ръба на масата, скръсти ръце пред гърдите си и се заслуша в съобщението от краля.

Писмото бе на латински език, предпочитан за водене на кореспонденция и Маделин въобще не се затрудни със задачата да преведе съобщението. Гласът ѝ дори не трепна, но ръцете ѝ затрепераха, докато довърши писмото.

Кралят не поздравяваше барон Уекстън. Гневът му бе очевиден от първата до последната дума и настояваше Маделин да се яви пред него.

Тя не се разстрои, преди да прочете, че крал Уилям изпраща за нея собствените си воини.

— Значи кралят ни е изпратил воини да те отведат — каза Антъни, когато тя приключи с четенето. Гласът му потрепери.

Антъни бе притиснат между чука и наковалнята, помисли си Маделин, защото лоялността му бе отдадена на Дънкън. Той му бе безрезервно предан. Но двамата бяха васали на краля на Англия. Заповедите на Уилям бяха над всички останали.

— Пише ли още нещо? — попита Антъни.

Тя кимна бавно. След това му се усмихна за кураж.

— Надявах се да не попиташ — прошепна тя. — Явно според краля, проблемът е, че има двама барони и две сестри. Уилям иска да сложи край на тази война и предлага... да, използва точно тази дума, предлага всяка сестра да бъде върната при законния си брат.

Очите на Маделин се напълниха със сълзи.

— Другата алтернатива е Дънкън да се ожени за мен — прошепна тя.

— Кралят очевидно не знае, че вече сте се венчали — прекъсна я Антъни. Намръщи се още повече, при мисълта, че Маделин дори не подозира, че не е омъжена за Дънкън.

— И ако Дънкън се ожени за мен, Адела ще трябва да стане жена на Лоудън.

— Господ да ни е на помощ — промърмори ужасен Антъни.

— Адела не трябва да научава за това, Антъни — каза Маделин. — Ще ѝ кажем само, че кралят изисква присъствието ми.

Той кимна, но изведнъж попита:

— Щом можеш да четеш, умееш ли да пишеш, Маделин?

Когато Маделин кимна, той каза:

— Тогава, ако кралят все още не е изпратил войните си, може да спечелим малко време.

— За какво? — объркано попита тя.

— За да дочакаме завръщането на съпруга ти — каза ѝ Антъни.

Васалът отиде до сандъка, взе кутията и ѝ я занесе.

— Вътре има пергамент и мастило — каза ѝ той.

Маделин седна и бързо приготви всичко, което ѝ бе необходимо. Антъни ѝ обърна гръб и закрачи напред-назад, докато обмисляше какво да каже на краля.

Тогава Маделин забеляза свитъка на масата, близо до вазата с цветя. Печатът бе от манастира в Роуан. Измъчвана от любопитство тя го взе, за да прочете какво са писали висшестоящите на отец Лоурънс.

Антъни се обърна точно когато тя приключи с четенето, разпозна печата и осъзна, че са разкрити.

— Той не искаше да те тревожи — каза ѝ и сложи ръка на рамото ѝ, за да я успокои.

Маделин не каза нищо. Повдигна глава и го погледна. Антъни бе удивен от невероятната промяна в господарката си. Изглеждаше много спокойна, но той знаеше колко ужасена е всъщност. Същото изражение

бе изписано и на лицето ѝ през първите седмици, след като Дънкън я бе пленил.

Той нямаше представа как да ѝ помогне. Ако се опиташе да ѝ обясни, че Дънкън смята да се ожени за нея, веднага щом се върне, можеше да влоши нещата. И двамата знаеха, че баронът я бе излъгал.

— Маделин, съпругът ти те обича — каза той и съжали, че гласът му прозвуча грубо.

— Той не е мой съпруг, нали Антъни?

Тя не му остави време да ѝ отвърне.

— Какво искаш да пишеш на краля? — попита тя. Гласът ѝ бе благ, почти сладък.

Антъни се призна за победен. Реши, че ще остави на Дънкън да ѝ обясни всичко и посвети вниманието си на писмото.

То бе кратко и поясняваше, че барон Уекстън не се е върнал в крепостта си и не знае за нарежданията на краля.

Антъни накара Маделин да му прочете съобщението два пъти. Когато остана доволен, тя развя пергамента, за да го подсуши, после го намаза с течно масло, за да омекне и да може да го навие.

Той предаде писмото на воина на краля и му каза веднага да го отнесе.

Маделин отиде в стаята си, за да си събере дрехите, защото знаеше, че войните на краля могат да пристигнат всеки миг.

После отиде при Адела, за да ѝ обясни какво се е случило и остана при приятелката си през целия следобед. Не ѝ предаде точните думи на краля. Не, Маделин реши да ѝ спести новината, че може да бъде дадена на Лоудън.

Никога нямаше да позволи това да се случи. Нямаше да постави Дънкън в позиция да избира между нея и сестра си.

Тази вечер тя не хапна нищо и отиде да спи в стаята си в кулата. Стоя повече от час пред прозореца, оставяйки емоциите да превземат ума ѝ.

Наистина трябваше да разобличат Лоурънс по-рано. Маделин винеше себе си, задето не бе забелязала малките му странности. След това започна да вини Дънкън. Ако не я бе изплашил толкова много по време на сватбената церемония, със сигурност щеше да забележи, че мъжът не е истински свещеник.

Никога не ѝ хрумна възможността Дънкън да е знаел за измамата още от самото начало. Не, беше сигурна, че той е вярвал, че Лоурънс наистина ги е венчал. Но все пак бе ядосана. Той бе предпочел да я излъже, вместо да ѝ покаже писмото от манастира Роуан; при това знаеше, колко много цени истината. Никога не го бе лъгала.

— Само чакай да ми паднеш в ръцете — закани се тя. — Адела не е единствената, която знае как да крещи.

Но гневът ѝ не трая дълго. След малко започна отново да плаче.

До полунощ бе напълно изтощена. Тя се облегна на прозореца. Луната бе пълна и осветяваше всичко наоколо. Маделин се зачуди дали сега тази луна огрява и Дънкън. Дали спи навън под звездите или в някоя стая в двореца на краля?

Обърна се към хълма зад защитните стени на крепостта. Някакво движение привлече вниманието ѝ и в същия миг забеляза своя вълк да се качва на близкия хребет.

Това наистина бе вълк, нали? Може би беше същият, който бе видяла преди няколко месеца. Животното изглеждаше достатъчно голямо.

Прииска ѝ се Дънкън да бе тук, до нея, за да може да му докаже, че наистина съществува. Тя наблюдаваше как животното взе големия кокал, който му бе оставила, след това се след това се обърна и се спусна по другата страна на хълма.

Маделин бе толкова изтощена, че си помисли, че ѝ се е привидяло. Може би бе още едно диво куче и то не същото, което бе видяла преди месеци.

Дънкън бе нейния вълк. Той я обичаше. Маделин никога не се бе съмнявала в това. Да, бе я излъгал за писмото, но все пак тя инстинктивно знаеше, че наистина я обича.

Самата мисъл за това я успокои. Дънкън бе прекалено почтен, за да я излъже за това.

Опита се да заспи, но страхът направи тази задача невъзможна. Колко доволна би била да остави Дънкън да се погрижи за бъдещето. Дори само фактът, че носеше неговото име, я караше да се чувства в безопасност. Да, тя му принадлежеше.

До днес.

Сега отново изпита ужас. Кралят настояваше за присъствието ѝ в двора и тя щеше да се върне при Лоудън.

Маделин започна да се моли. Умоляваше Господ да запази Дънкън в безопасност. Помоли се и за бъдещето на Адела, както и за това на Джералд, дори се помоли за Едмънд и Гилард.

А след това прошепна молитва и за себе си. Молеше за смелост. Смелост да се изправи пред дявола.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

„Отговаряй на безумния според безумието му, за да не се има за по-мъдър в очите си.“

Стария Завет, Притчи, 26:5

Дънкън разбра, че нещо не е наред в мига, в който премина през външните стени на крепостта. Антъни не бе там да го посрещне, Маделин също я нямаше.

В сърцето му се прокрадна вледеняващ страх. Той пришпори жребеца си напред, преминавайки през моста във вътрешния двор.

Адела се появи от крепостта и се затича към двамата мъже, когато слязоха от конете си. Тя се спря недалеч от тях колебаейки се, но най-накрая се реши и се хвърли в обятията на Джералд. Прегърна го и започна да плаче.

Трябваше им доста търпение и няколко дълги минути, за да измъкнат някаква информация от нея.

Вторият по командване след Антъни, огромен мълчалив мъж на име Робърт, се приближи към тях тичешком, за да докладва. Докато Джералд успокояваше Адела, Робърт обясни, че войните на краля са дошли за Маделин.

— Съобщението носеше ли печата на краля? — попита Дънкън.

Робърт се намръщи при въпроса.

— Не знам, бароне. Не съм видял кога е пристигнало. А съпругата ви настоя да вземе писмото със себе си — той снижи гласа си и добави: — Тя не даде на никой да прочете писмото, за да не разбере сестра ви какво пише в него.

Дънкън не знаеше защо съпругата му е постъпила така. Предположи, че в писмото е пишело нещо, което е засягало Адела и Маделин се е опитала да я защити.

Кралят не би я застрашил. Не, Уилям не би се държал с един от своите най-лоялни барони по този начин. Дънкън имаше пълна вяра в

своя крал и вярваше, че той ще изчака, за да чуе неговото обяснение.

Дънкън можеше да заложи живота си, че зад всичко това стои Лоудън.

Веднага изкрещя на хората си, че отново ще тръгват на път. Бе толкова ядосан, че не можеше да мисли логично. Единственото успокоение бе, че Антъни бе тръгнал с Маделин. Лоялният му васал бе взел със себе си няколко от най-добрите воители на Дънкън. Робърт обясни, че той не е посмял да вземе прекалено много, да не би кралят да си помисли, че е недоверчив.

— Значи Антъни вярва, че кралят е изпратил писмото? — попита Дънкън.

— Не съм посветен в предположенията му — отвърна Робърт.

Дънкън поиска да му доведат отпочинал жребец. Когато главният коняр му доведе Силенус, той го попита защо Маделин не е взела жребеца си, за да отиде в Лондон.

Джеймс, който не бе свикнал да говори с господаря си, изпелтечи:

— Тя се тревожеше, че ако Лоудън разбере, че Силенус е ваш, ще го убие, милорд. Това бяха точните й думи.

Дънкън кимна, приемайки обяснението. Колко типично за нежната му съпруга да помисли за коня.

— Тя взе един от конете на краля — добави Джеймс.

Адела буквално им се молеше да тръгне с тях. Дънкън вече се бе качил на седлото си, но заради истериите на сестра си, изгуби няколко ценни минути, докато Джералд се занимаваше с годеницата си.

След като отказа да й разреши да тръгне с тях, Джералд бе принуден да се закълне в гроба на майка си, че ще се върне при нея без драскотина. Дънкън знаеше, че клетвата му е лъжа, тъй като майка му бе жива, но не каза нищо, защото видя как обещанието на Джералд успокои сестра му.

— Ще успеете ли да настигнете милейди? — попита Джеймс.

Дънкън се обърна, за да погледне главния коняр и бе стоплен от загрижеността в погледа му.

— Те имат седмица преднина — каза му той. — Но ще върна господарката ти отново у дома, Джеймс.

Това бяха последните думи, които изрече до средата по пътя за Лондон. Ако конете не се нуждаеха от почивка, помисли си Джералд,

Дънкън нямаше да спре и за миг.

Барон Уекстън се отдели от хората си и Джералд го остави сам за няколко минути, но след това отиде да поговори с него.

— Ще се осмеля да ти дам един съвет приятелю.

Дънкън се обърна към него.

— Спомни си реакцията ми, когато видях Мърсър. Не позволявай на яростта да те води. Макар че, кълна се, ще ти пазя гърба, докато сме в кралския двор.

Дънкън кимна.

— Ще се успокоя веднага, щом видя Маделин. Тя е в Лондон почти от седмица. Само един Бог знае какво ѝ е сторил Лоудън. Кълна се в Бога, Джералд, ако я е докоснал, аз ще...

— Лоудън ще изгуби прекалено много, ако я нарани, Дънкън. Той има нужда от подкрепата ѝ, не от гнева ѝ. Прекалено много хора ще ги наблюдават. Лоудън ще се преструва на любящ брат.

— Моля се да си прав — отвърна Дънкън. — Аз... се тревожа за нея.

Джералд го потупа приятелски по рамото.

— По дяволите приятелю, ти се боиш да не я изгубиш, точно както и аз се страхувах да не изгубя Адела.

— Каква арогантна двойка сме само — каза Дънкън. — Не се тревожи за гнева ми. Когато видя жена си, ще се върна в нормалното си състояние.

— Да, е, има и друг проблем, с който трябва да се справим — призна Джералд. — Адела ми каза за писмото, което си получил от манастира.

— Как е узнала за него? — попита Дънкън.

— Твоята Маделин ѝ е казала. Очевидно е открила писмото и го е прочела.

Раменете на Дънкън увиснаха. Тревогите му току-що се увеличиха. Не беше сигурен какво щеше да стори жена му.

— Адела каза ли ти как е реагирала Маделин? Била ли е ядосана? О Господи, надявам се да е била.

Джералд поклати глава.

— Защо предпочиташ да е била ядосана?

— Аз я излъгах, Джералд и се надявам, че е била ядосана заради лъжата. Не искам да мисли, че аз съм... съм я предал — Дънкън

въздъхна. Беше му ужасно трудно да изрази чувствата си с думи. — Когато срещнах за пръв път Маделин, тя се опита да ме убеди, че Лоудън няма да тръгне след нея. Каза ми, че не е ценна за него. Маделин не се опитваше да ме измами в онзи момент, Джералд. Господ ми е свидетел, тя наистина вярваше в думите си. Разбира се, Лоудън е виновникът тя да се чувства по този начин. Била е под опеката му почти две години.

— Две години?

— Да, от момента, в който майка ѝ е починала, до този, в който са я изпратили при вуйчо ѝ, Лоудън е бил единствения ѝ опекун. Ти знаеш също толкова добре, колкото и аз, на какви жестокости е способен той. С всеки изминал ден Маделин израстваше пред очите ми все по-силна, но тя все още е много... уязвима.

Джералд кимна.

— Знам, че ти искаше да ѝ кажеш, че Лоурънс не е бил истински свещеник, но ако се замислиш, е по добре, че сама е научила, отколкото Лоудън да ѝ го каже.

— Да, щеше да я хване неподготвена — призна Дънкън. — Знаеш ли, че Маделин ме помоли да я науча как да се защитава. Нямах време. Не, не намерих време. Ако нещо се случи с нея...

Дънкън страдаше. Невинната му съпруга бе отново в ръцете на дявола. Само мисълта за това бе достатъчна да смрази душата му.

Джералд не знаеше какво да каже, за да го успокои.

— Луната ни осигурява достатъчна светлина, за да яздим през нощта — предложи той.

— Тогава ще се възползваме от тази светлина.

Не проговориха повече, докато потегляха.

Маделин се мъчеше да заспи. Беше заключена в стаята, която бе точно до тази на сестра ѝ Клариса. Стените бяха много тънки и тя се опитваше да не слуша за какво говорят Лоудън и Клариса.

Вече бе чула достатъчно. Маделин бе толкова отвратена от сестра си и брат си, че ѝ бе приляло. Стомахът ѝ не желаше да задържи никаква храна, а главата ѝ туптеше от болка.

Лоудън бе много предсказуем. Посрещна я пред воините на краля, целуна я по бузата, дори я прегърна. Да, той играеше ролята на

любящ брат, особено пред Антъни. Обаче, щом останаха насаме в стаята ѝ, той се бе преобразил пред очите ѝ. Яростта го бе погълнала, крещеше, обвиняваше и я удари толкова силно по лицето, че я запрати на пода. Беше ударил същата буза, по която я целуна за поздрав.

Брат ѝ веднага съжали за избухването си, защото осъзна, че лицето ѝ ще посинее. След като знаеше, че някои от враговете му ще обвинят него за това, той я държеше заключена в стаята ѝ и обясняваше на всеки, че сестра му е преживяла такива мъки в ръцете на барон Уекстън, че има нужда от няколко дни, за да възстанови силите си.

И все пак, докато Лоудън бе предсказуем, Клариса се оказва истинско разочарование за Маделин. След като бе имала достатъчно време, за да помисли над това, тя осъзна, че досега не е и подозирала каква е по-голямата ѝ сестра. Маделин беше искала да вярва, че Клариса я е грижа за нея. И все пак, когато и да изпратеше писмо на някоя от сестрите си, нито Клариса, нито Сара някога си направиха труда да ѝ отвърнат. Маделин извиняваше поведението им, но сега осъзна истината. Клариса винаги е била егоцентрична също като Лоудън.

Сара не беше в Лондон. Клариса ѝ бе съобщила, че сестра им наскоро се е омъжила за барон Ручърс и не желае да го оставя. Маделин дори не бе чула, че Сара е била сгодена за някой.

Маделин се отказа от опитите си да заспи. Гласът на Клариса отекваше писклив и остър като на креслив петел. Сега сестра ѝ почти виеше, докато се оплакваше на Лоудън за унижението, което Маделин ѝ е причинила.

Когато обаче смениха темата на разговора, тя се приближи до свързващата врата. Клариса говореше за Рейчъл. Гласът ѝ бе пълен с ненавист, докато хулеше майката на Маделин. Тя знаеше, че Лоудън винаги е мразел Рейчъл, но никога не бе мислела, че и сестрите ѝ изпитват същото.

— Пожела тази курва от деня, в който тя прекрачи прага на дома ни — изкрещя Клариса.

Маделин леко откряна вратата. Видя сестра си да седи на възглавничките в нишата на прозореца. Лоудън стоеше пред нея с гръб към Маделин. Клариса гледаше към брат си. И двамата държаха чаши в ръцете си.

— Рейчъл беше много красива — каза Лоудън. Гласът му бе груб. — Когато татко се обърна срещу нея, бях изумен. Рейчъл бе толкова привлекателна жена. Той я принуди да се омъжи за него, Клариса, когато научи, че барон Рейнхолд я иска за себе си.

Кралиса изсумтя. Маделин проследи как жената отпи голяма глътка от чашата си. Тъмночервеното вино се разплиска по роклята ѝ, но тя очевидно не се обезпокои от това и я напълни отново от каната, която държеше в другата си ръка.

Сестрата ѝ бе красива като Лоудън, със същата светлоруса коса и лешникови очи. Изражението ѝ, когато бе гневна, бе точно толкова грозно, колкото и на Лоудън.

— Рейнхолд не беше хапка за устата на баща ни по онова време — каза Клариса. — Но той се правеше на глупак, нали? Накрая Рейчъл се смя последна. Чудя се, Лоудън, дали Рейнхолд е знаел, че Рейчъл е носела детето му, когато се е омъжила за баща ни?

— Не — отвърна Лоудън. — На нея не ѝ бе позволено да вижда Рейнхолд. Когато Маделин се роди, баща ни дори не я погледна. Рейчъл бе наказана заради измяната си.

— А ти се надяваше, че тя ще се обърне към теб за утеха, нали така, Лоудън? — попита Клариса. Засмя се, когато той я погледна. — Ти беше влюбен в нея — захили се тя, — но Рейчъл те смяташе за противен? Тя не желаше дори да те погледне и си мисля, че ако нямаше дете, за което да се грижи, наистина би се самоубила. Господ знае, че много често ѝ предлагам този изход. Може би, мили братко, тя не е паднала по стълбите. Може би някой я е блъснал.

— Винаги си ѝ завиждала, Клариса — сряза я Лоудън. — Точно както сега завиждаш на дъщеря ѝ, незаконна или не.

— Не завиждам на никой — изпищя тя. — Господи, живея само за мига, в който всичко това ще приключи. И тогава, кълна се, ще кажа на Маделин за Рейнхолд. Може би дори ще ѝ кажа, че ти уби майка ѝ.

— Няма да ѝ казваш нищо — изкрещя Лоудън и изби чашата от ръката на Клариса. — Ти си глупачка, сестро. Не съм убил Рейчъл. Тя се спъна и падна по стълбите.

— Тя се опитваше да избяга от теб, когато падна — отвърна презрително Клариса.

— Остави тази тема — озъби се Лоудън. — Никой не трябва да научава, че Маделин не е една от нас. Позорът ще засегне и теб, и мен.

— Дали малката кучка ще прави всичко, което ѝ наредиш? Дали Маделин ще се държи пред краля така, както ти искаш? Или ще се обърне срещу теб, Лоудън?

— Тя ще прави всичко, което ѝ наредя — заяви той. — Ще ми се подчини, защото се страхува. Тя е истинска страхливка, още от дете си беше такава и не се е променила. Освен това нашата малка Маделин знае, че ще убия Бертон, ако ме разочарова.

— Колко жалко, че Мърсър умря — каза Клариса. — Той щеше да ни плати много, за да се ожени за Маделин. Сега никой няма да я поиска.

— Грещиш, Клариса. Аз я искам. Няма да позволя на никого да се ожени за нея.

Маделин затвори вратата, когато Клариса се разсмя противно. Успя да намери нощното гърне точно преди да повърне.

Плака за майка си, заради ада, в който Лоудън и баща му бяха превърнали живота ѝ. Испита ужас, когато научи, че Рейчъл бе легнала в брачното ложе, носейки под сърцето си детето на друг мъж. И чак тогава истината я бе осенила. Разплака се от радост, защото осъзна, че не е кръвна роднина на Лоудън.

Беше чула името на Рейнхолд от Дънкън и знаеше, че са съюзници. Зачуди се дали барон Рейнхолд е в кралския двор. Искаше ѝ се да види как изглежда. Дали се бе оженил? Лоудън бе прав, никой не трябваше да узнава и все пак Маделин знаеше, че ще да каже истината на Дънкън. Със сигурност и той щеше да бъде толкова доволен, колкото беше и тя.

Вече можеше да усмири емоциите си. Точно сега трябваше да е спокойна. Да, а също и да намери начин да защити отец Бертон и Дънкън. Лоудън вярваше, че Маделин ще пожелае да предаде единия, за да спаси другият. Съществуваха и проблема с Адела, разбира се, но тя вече не се тревожеше за сестрата на Дънкън.

Не, Джералд много скоро щеше да се ожени за Адела, и когато това се случеше, кралят нямаше да може да даде Адела на Лоудън.

Маделин прекара голяма част от нощта в съставяне на план. Молеше се Лоудън да продължи да е предвидим, молеше се Дънкън да бъде в безопасност, както и Господ да ѝ даде сили, за да се справи с битката, която ѝ предстоеше.

Малко по-късно си позволи да затвори очи, за да заспи. Отново се престори, че играе на същата игра, както когато беше малко момиче. Ако си лягаше със страха, че Лоудън ще дойде и ще я отведе със себе си, тя си представяше, че Одисей ще застане до нея и ще я пази. Но вече тази представа се бе променила. Вече не Одисей, а Дънкън бе до нея и я защитаваше.

Да, бе открила някой много по-могъщ от Одисей. Вече имаше вълк, който да я пази.

На следващата сутрин, Маделин придружи Лоудън на срещата с краля. Когато приближиха до личните покои на Уилям, той се обърна към нея и ѝ се усмихна.

— Разчитам на честността ти, Маделин. Трябва само да кажеш на краля какво се случи в дома ти и с теб. Аз ще се погрижа за останалото.

— А истината ще обрече Дънкън, на това ли се надяваш? — попита го Маделин.

Лоудън се усмихна кисело. Изобщо не му допадна тона, с който говореше сестра му.

— Вече не си страхливо безгръбначно същество, а, Маделин? Спомни си за безценния ти вуйчо. Още сега имам хора, готови да потеглят. Само да кажа една дума и гърлото на Бертон ще бъде прерязано.

— Откъде да знам, че вече не си го направил? — възрази Маделин. — Да — каза тя, когато той сграбчи грубо ръката ѝ. — Не можеш да контролираш темперамента си, Лоудън. Никога не си могъл. От къде да знам, че вече не си убил вуйчо ми?

Той доказа, че не може да се контролира, отстъпи крачка назад и я зашлеви през лицето. Тежкия пръстен, който носеше разряза долната ѝ устна и по брадичката ѝ потече кръв.

— Виж какво ме накара да направя — изкреця Лоудън. Вдигна ръка, за да я удари отново, но неочаквано се озова прикован към стената до Маделин.

Антъни се бе появил от сенките. В момента стискаше Лоудън за гърлото и Маделин осъзна, че ако не го спре, той ще удуши брат ѝ.

Нарочно го бе провокирала да избухне. Господ ѝ бе свидетел, дори не бе благодарна на Антъни за намесата му.

— Антъни, пусни брат ми — каза Маделин. Гласът ѝ бе рязък, но тя смекчи заповедта, като постави ръка на рамото на воина. — Моля те, Антъни.

Васалът трепереше от гняв, но пусна Лоудън и проследи как баронът се срина, кашляйки на пода.

Маделин се възползва от моментната слабост на брат си и се наведе, прошепвайки в ухото на Антъни:

— Време е да задействам плана си. Каквото и да направя или кажа, не ми противоречи. Защиатавам Дънкън.

Той кимна в знак, че е разбрал. Едва се сдържа да я попита дали планът ѝ не е бил да се остави на Лоудън да я убие. И защо си мислеше, че защитава Дънкън? Бе очевидно, че господарката му не се е загрижила за собствената си безопасност.

Антъни стисна зъби, да не покаже никаква реакция, когато Маделин помогна на Лоудън да се изправи на крака. Той не желаше тя да докосва това копеле.

— Лоудън, не вярвам, че не си наранил вуйчо ми — каза Маделин, когато брат ѝ се опита да я издърпа далеч от Антъни. — Ще решим този проблем точно тук и сега.

Лоудън бе изумен от самоувереността ѝ. Сега сестра му изобщо не изглеждаше уплашена.

— Какво смяташ да кажеш на краля за раните по лицето ми?

— Няма да се видиш с краля — изкреця той. — Промених решението си. Връщам те обратно в стаята ти. Сам ще говоря с краля ни, не е нужно и ти да присъстваш.

Маделин се отскубна от хватката му.

— Той ще иска да ме види и да чуе моето обяснение — каза тя. — Днес, утре или следващата седмица, Лоудън, ти просто го караш да чака. И знаеш ли какво ще му кажа?

— Истината — изрева Лоудън. — Твоята честност ще погуби барон Уекстън — той започна да се смее, след като изрече това. — Просто няма да можеш да се сдържиш, Маделин.

— Ако говоря с краля, наистина ще кажа истината. Но аз не смятам да обеля и дума. Просто ще стоя там и ще те гледам, докато той задава въпроси. Кълна се в Господ, няма да изрека и дума.

Лоудън бе толкова разярен от заплахата ѝ, че за малко да я удари още веднъж. Когато вдигна ръка, Антъни пристъпи заплашително

напред и Лоудън веднага се спря.

— Ще говорим за това по-късно — каза той. После погледна злобно към Антъни. — Когато останем насаме, обещавам ти, че ще си промениш мнението.

Маделин прикри страха си.

— Ще говорим за това точно сега Лоудън, или ще изпратя Антъни да каже на краля как се отнасяш с мен.

— Мислиш ли, че Уилям ще се заинтересува от това? — изкрещя Лоудън.

— Аз съм толкова негов поданик, колкото и ти — отвърна Маделин. — Освен това ще кажа на Антъни да предаде на краля колко разтревожена съм от факта, че искаш да убиеш вуйчо ми Бертон. Съмнявам се, че Уилям ще се зарадва на реакцията на църквата, когато един от бароните му убие свещеник.

— Кралят няма да ти повярва. И много добре знаеш, че безценният ти свещеник е жив. Но ако ме предадеш, ще наредя да го убият. Продължавай да ме предизвикваш, кучко и аз...

— Ще ме изпратиш да живея отново с вуйчо Бертон. Това ще направиш.

Очите Лоудън се разшириха и лицето му стана моравочервено. Не можеше да повярва на тази коренна промяна в поведението на сестра си. Тя се опълчваше срещу него и то пред очите на свидетели. Това го притесни. Без нейното съдействие, щеше да е невъзможно да убеди краля да му позволи да действа против Дънкън. Разчиташе Маделин да разкаже как Дънкън е разрушил крепостта му и я е пленил. Изведнъж тя бе станала непредсказуема.

— Очакваш от мен да кажа само някои истини, нали? А какво ще стане ако реша да кажа как се опита да убиеш барон Уекстън?

— Ще отговаряш само на въпросите, които ти зададат — изръмжа Лоудън.

— Тогава направи това, което пожелах. Остави ме да отида при вуйчо си. Аз ще остана при него, а ти ще се справиш сам с проблема с барон Уекстън.

Маделин усещаше, че всеки миг ще се разплаче заради тези думи. Проблемът беше наистина голям. Лоудън ламтеше да види унищожението на Дънкън.

— Кълна ти се, мога да те съсипя, ако се явя пред краля. Истината може да навреди на Дънкън, но мълчанието ми ще закопае теб.

— Когато всичко това приключи... — започна Лоудън.

— Предполагам, че ще ме убиеш — заяви Маделин, свивайки безразлично рамене. Гласът ѝ бе лишен от емоции, когато добави: — Не ме интересува, Лоудън. Покажи най-лошото, на което си способен.

Лоудън не мислеше да обръща внимание на заплахата на Маделин. Реши, че тя веднага трябва да напусне кралския двор. Единственото, за което съжаляваше, бе, че нямаше време да я пребие както заслужаваше.

Само преди два дни беше научил, че опитът на Мърсър да убие Дънкън се е провалил. Мърсър бе мъртъв и Дънкън със сигурност скоро щеше да пристигне в Лондон.

Може би щеше да позволи на сестра си да стори това, което искаше. Реши, че напускането ѝ щеше да е в негова полза.

— Тръгваш след час — обяви Лоудън. — Но моите мъже ще те придружат, Маделин. Не е необходимо хората на Уекстън да те следват — добави той, като погледна към Антъни. — Баронът вече няма думата за това, което ще се случва с теб. Сестра му е при него, а ти принадлежиш на мен.

Маделин се съгласи, преди Антъни да успее да възрази.

Васалът размени поглед с господарката си и кимна в съгласие.

Разбира се, той нямаше никакво намерение да уважи това споразумение. Антъни щеше да последва Маделин каквото ѝ да кажеше Лоудън. Щеше да бъде дискретен и да го остави да смята, че е станало както е искал.

— Тогава се връщам в крепостта Уекстън — заяви той, преди да се обърне и да се оттегли.

— Трябва да отида, за да разменя няколко думи с краля — промърмори Лоудън. — Той ни очаква. Ще ти позволя тази малка прищявка, Маделин, но и двамата знаем, че все някога ще трябва да се изправиш пред Уилям.

— Когато това стане, ще му кажа цялата истина — отвърна Маделин. Лоудън я погледна подозрително и тя побърза да добави: — И разбира се, ще подкрепя твоята кауза.

Лоудън изглеждаше много доволен.

— Да... е може би едно посещение при вуйчо ти не е толкова лоша идея. И като се видиш с него, ще си спомниш къде ти е мястото.

Кучката има нужда да ѝ се напомни колко важен е за нея вуйчо ѝ, реши Лоудън. Явно бе забравила колко стар и крехък мъж е Бертон и колко трудно ще му е да се защити. Да, тя трябваше отново да види стареца. Тогава щеше отново да се сдобие със страхливата и кротка сестричка, каквато винаги бе искал да бъде.

— Винаги има шанс да успея да се справя с Дънкън, преди да се върнеш в двора. Сега върви в стаята си и си събери жалките вещи. Ще изпратя воин да те придружи до външния двор.

Маделин се престори на смирена, наведе глава и прошепна с признателност:

— Наистина преминах през такова изпитание — каза тя на брат си. — Надявам се кралят да не отхвърли молбата ти и да ми позволи да замина...

— Молбата ми? — Лоудън се разсмя грозно. — Той дори няма да узнае за това, Маделин. Не се нуждая от позволенията на Уилям за такива незначителни въпроси.

След тези думи Лоудън се обърна и се отдалечи. Маделин гледа след него, докато зави зад ъгъла. После се обърна и тръгна към стаята си. Антъни я чакаше, скрит в сенките и бързо ѝ прегради пътя.

— Прекалено много рискувате, милейди — промърмори той. — На вашия съпруг това въобще няма да му се хареса.

— И двамата знаем, че Дънкън не ми е съпруг — каза Маделин. — Важно е да не се намесваш, Антъни. Лоудън трябва да повярва, че наистина си е върнал сестрата.

— Маделин, знам, че искаш да защитиш Адела, но Джералд има дълг...

— Не, Антъни — прекъсна го тя. — Просто искам да спечеля време. Трябва да отида при вуйчо си. Той ми е като баща. Лоудън ще го убие, ако аз не го защитя...

— Трябва да защитиш себе си — възрази Антъни. — Вместо да се опитваш да защитиш целия свят. Няма ли да се вслушаш в разума? Ще си уязвима, ако напуснеш стените на замъка.

Тя потупа ръката му и каза:

— Ще бъда уязвима само докато Дънкън разреши този проблем. Ти ще му кажеш къде съм отишла, Антъни, и тогава той ще трябва да

реши.

— Какво да реши? — попита той.

— Дали да дойде за мен или не.

— Нима наистина се съмняваш, че...

Маделин въздъхна.

— Не, не се съмнявам — каза тя, поклащайки глава. — Дънкън ще дойде за мен и когато го стори, ще остави няколко от воините си да защитават вуйчо ми. Само се моля да побърза.

Антъни не можеше да осъди Маделин за плана ѝ.

— Ще ви държа под око през цялото време — закле се той. — Само извикайте и ще бъда до вас.

— Трябва да останеш и да кажеш на Дънкън...

— Ще възложа тази задача на друг — каза Антъни. — Дадох дума на господаря си, че ще защитавам съпругата му — добави той, наблягайки на думата „съпруга“.

Макар че не си го призна, Маделин се почувства облекчена, че Антъни ще я пази. След като свърши със събирането на вещите си, тя се запъти към кралските конюшни. Трима от воините на Лоудън я очакваха, за да я придружат. Те я оставиха сама, докато подготвяха конете си.

Маделин бе благодарна, че не се сблъска повторно с Клариса. А Лоудън бе все още на аудиенция при краля... и със сигурност му пълнеше главата с лъжи за Дънкън.

Любопитна тълпа се бе събрала, за да присъства на отпътуването на Маделин. Следите от ударите по лицето ѝ бяха доста забележими и тя можеше да чуе коментарите на множеството зад гърба си.

Висока, червенокоса жена се отдели от групата и тръгна към нея. Бе красива жена с царствена, елегантна осанка, доста по-висока от Маделин и леко по-пълна. Тя не ѝ се усмихна, а я погледна враждебно.

Маделин срещна погледа ѝ и попита:

— Има ли нещо, което желаете да ми кажете?

— Поемам голям риск, като говоря с вас — започна жената. — Разбирате ли, трябва да мисля за репутацията си.

— И като говорите с мен, ще я накърните? — попита Маделин.

Жената изглеждаше изненадана от въпроса.

— Но, разбира се — призна тя. — Със сигурност разбирате, че вече не сте желана...

Маделин прекъсна опита ѝ да я обиди.

— Казвайте, каквото искате да кажете и си вървете.

— Аз съм лейди Еленор — Маделин не успя да скрие изненадата си. — Предполагам сте чула за мен? Може би барон Уекстън е споменал...

— Да, чувала съм за вас — прошепна тя и гласът ѝ потрепери. Не можеше да се насили да не се чувства по-нисша до тази жена. Дамата бе облечена прекрасно и с вкус, докато роклята на Маделин бе обикновена пътна дреха в избелял син цвят.

Бившата годеница на Дънкън изглежда бе всичко, което Маделин не бе. Изглеждаше толкова сдържана, толкова изпълнена с достойнство. Маделин се съмняваше тази жена някога да е била непохватна, дори и като малко момиче.

— Баща ми трябва да се срещне официално с барон Уекстън, за да доуточнят датата на венчавката ни. Искам само да ти кажа, че те съжалявам, горкичко детенце. Но не виня за нищо бъдещия си съпруг. Той е искал да си отмъсти. Само се чудя дали барон Уекстън се е отнесъл лошо с теб?

При тези думи Маделин побесня.

— Щом ми задавате този въпрос, явно изобщо не познавате барон Уекстън.

Тя обърна гръб на жената и яхна коня, който един воин ѝ бе довел. Когато се настани, погледна надолу към жената.

— Той не се е държал лошо с мен. И след като имате отговор на въпроса си, нека и аз ви задам един.

Лейди Еленор се съгласи с кимане.

— Обичате ли барон Уекстън?

След един дълъг миг тишина Маделин разбра, че лейди Еленор няма да ѝ отговори. Тя повдигна едната си вежда, а презрението в погледа ѝ показва, че въпросът изобщо не ѝ се е понравил.

— Аз не съм дете, лейди Еленор — обяви Маделин, позволявайки на гнева си ясно да си проличи. — Дънкън няма да се ожени за вас. Няма да зачете уговорката. Той няма да се откаже от най-голямото си съкровище, в замяна на брака си с вас.

— И какво е това съкровище? — поиска да узнае лейди Еленор с мазен глас.

— Аз съм най-голямото съкровище на Дънкън. Той ще е истински глупак, ако се откаже от мен — добави тя. — А дори и вие трябва да знаете, че Дънкън е всичко друго, но не и глупак.

След тези думи Маделин пришпори коня си напред. Лейди Еленор отскочи от пътя ѝ, преди да бъде съборена на земята. Лицето на глупавата жена се покри с прах.

Вече не изглеждаше толкова високомерна. Да, лейди Еленор беше истински бясна. Гневът ѝ накара Маделин да се почувства прекрасно. Младата жена си помисли, че току-що е спечелила много важна битка. Беше победа, помисли си тя, детинска, груба, но все пак, победа.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„Вярата ни води, не зрението.“

Новият Завет, Кориняни 5:7

Тя му каза всичко.

За да сподели всичко, което ѝ се бе случило, на Маделин ѝ отне почти цели два дни. Скъпият ѝ вуйчо поиска да чуе всяка дума, всяко чувство, което бе изпитала и всички последствия от това.

Отец Бертон заплака от щастие, когато Маделин влезе в малката му колиба. Той ѝ призна, че му е липсвала ужасно и през първия ден не можеше да контролира емоциите си. Маделин, разбира се, също доста си поплака. Вуйчо ѝ ѝ каза, че няма нищо лошо за малко да се отпуснат, защото бяха сами и нямаше кой да стане свидетел на странното им държание. Другите монаси бяха отишли да посетят свой приятел, който ненадейно се бе разболял.

Вече бяха приготвили вечерята и седяха, всеки на любимия си стол, когато Маделин най-после се почувства готова да говори. Докато свещеникът вечеряше, тя му разказа всичко. В началото мислеше да го осведоми само за най-важните неща, но той не ѝ позволи да пропусне нищо.

Свещеникът искаше да узнае всеки детайл. Не ѝ позволяваше да продължи с разказа, преди да бе запааметил в ума си всяка дума. Той бе обучен за преводач и пазител на старите истории и поради тази причина, Маделин не обърна внимание на малката му чудатост.

Когато го видя за пръв път след толкова време, тя се разтревожи за здравето му. Изглеждаше ѝ отслабнал. Раменете му бяха потпуснати. Гърбът му бе по-приведен и се движеше доста бавно из колибата. Обаче погледът му бе все така прям, а коментарите все така остри. Умът му бе ведър както винаги. След като той ѝ сподели, че приятелите му няма да се върнат, за да изживеят последните си години

с него, Маделин заподозря, че самотата, а не напредналите му години, е виновна за промените във вуйчо ѝ.

Тя бе убедена, че Дънкън ще дойде за нея. И все пак, след като изминаха три дни и все още нямаше никаква вест от него, увереността ѝ започна да намалява.

Младото момиче сподели страха си с вуйчо си.

— Може би щом отново е видял лейди Еленор, е променил решението си.

— Говориш глупости, дете — каза ѝ отец Бертон. — И аз като теб съм сигурен, че барон Уекстън не е знаел, че Лоурънс не е истински свещеник. Той е мислел, че се жени за теб, а когато един мъж се реши на тази стъпка, той има истински чувства. Каза ми, че ти се е врекъл в любов. Не вярваш ли на думата му?

— О, разбира се, че вярвам — отвърна Маделин. — Той наистина ме обича, отче. В сърцето си го знам, но все пак една част от ума ми не може да спре да се тревожи. Будя се през нощта и първата ми мисъл е много плашеща. Питам се какво бих правила, ако той не дойде за мен. Ами ако промени решението си?

— Ако го стори, значи е глупак — отговори отец Бертон. В очите му припламна някакво пламъче. — А сега, дете мое, повтори на стария човек какви бяха думите ти към красивата, червенокоса и надменна лейди Еленор?

Маделин се усмихна на начина, по който вуйчо ѝ я бе описал.

— Казах ѝ, че аз съм най-голямото съкровище на Дънкън. Не беше много скромно от моя страна, нали?

— Казахла си истината, Маделин. Сърцето ти го знае много добре, остава само да убедим тази част от ума ти, която има съмнения.

— Дънкън не е глупак — каза тогава Маделин. Гласът ѝ бе топъл и уверен. — Той няма да ме забрави — тя затвори очи и облегна глава на стола. За толкова кратко време ѝ се бяха случили толкова много неща. Сега, седейки до вуйчо си, се чувстваше така, сякаш нищо не се е променило.

Старите страхове отново се опитваха да я превземат. Ако не се стегнеше, скоро щеше да плаче и да се самосъжалява. Маделин реши, че има нужда от почивка. Да, вероятно се предаваше на тревогите само защото бе прекалено изтощена.

— Аз съм ценна — избъбри тя. — Защо ми отне толкова много време, за да го осъзная?

— Не е важно колко време ти е отнело — каза вуйчо й. — Важното е, че най-после си го осъзнала.

Бумтенето на приближаваща се буря, привлече вниманието на възрастния мъж.

— Доколкото чувам, май след няколко минути ще се изсипе хубав дъжд — отбеляза той и стана, за да затвори прозореца.

— Гръмотевиците са достатъчно близо, за да ударят покрива — отбеляза Маделин, гласът й бе сънлив шепот.

Отец Бертон щеше да се съгласи с племенницата си, но в същия миг застана до прозореца и погледна навън. Гледката толкова го поразил, че той замръзна с ръце на капациите на прозореца и добре че се държеше, защото иначе щеше да се срине на колене.

Гръмотевиците вече не се чуваха. Но отчето можеше да види проблясъците на светкавиците. Но те не бяха в небето. Не, те бяха на земята... доколкото можеха да видят очите му.

Слънцето блестеше, отразявайки се в сребристите брони на мъжете.

Зад водача имаше цял легион от воители, в пълно снаряжение, притихнали и чакащи.

Отчето занемая пред великолепната гледка. Той кимна на воителя и след това се обърна, за да седне отново на стола си.

Широка усмивка сбръчка лицето на стария свещеник. Когато отново се настани до Маделин, той се насили да прогони усмивката си, и като се постарал да говори спокойно, каза.

— Мисля, че някой иска да те види, Маделин, и по-добре виж кой е, дете. Прекалено изморен съм, за да ставам отново.

Молбата му я накара да се намръщи. Не бе чула никой да чука на вратата. Но искаше да му достави удоволствие, затова се изправи, за да изпълни заръката му. Извика през рамо, че сигурно е Марта, която е дошла да им донесе пресни яйца и да им разкаже последните клюки.

При тези думи свещеникът се закиска и дори се потупа по коляното.

Тя си помисли, че реакцията му е много странна.

И тогава отвори вратата.

Отне ѝ цели две минути, за да осъзнае какво вижда. Бе толкова изумена, че не можеше да помръдне. Просто стоеше там, пред прага на къщата, с ръце отпуснати до тялото ѝ, втречена в Дънкън.

Не я беше забравил. Щом осъзна това, в ума ѝ се завихриха хиляди прекрасни мисли.

Той не бе дошъл сам. Повече от сто воина стояха зад своя господар. Всички бяха на гърба на конете си, облечени в прекрасните си, блестящи доспехи, и всеки един от тях я гледаше.

Безмълвен сигнал сякаш премина през легиона. Всички, като един, неочаквано вдигнаха мечовете си за поздрав. Това бе най-великолепната проява на вярност, която Маделин някога бе виждала.

Беше поласкана. Никога не се бе чувствала толкова почетена, толкова обичана, толкова ценна. И изведнъж разбра защо Дънкън бе дошъл с толкова много придружаващи го воини. Той ѝ показваше колко е важна за него, да, показваше ѝ колко е ценна.

Дънкън не се помръдваше. Дълго време не каза и дума. Беше доволен да седи на гърба на Силенус и да гледа прекрасната си съпруга. Можеше да почувства как всички притеснения и тревоги бавно се оттичат от сърцето му. Господ му бе свидетел, чувстваше се като най-щастливия мъж на света.

Когато видя сълзите, стичащи се по страните на Маделин, той най-после ѝ каза думите, които тя копнееше да чуе.

— Дойдох за теб, Маделин.

Едва ли бе съвпадение, че бе изрекъл същите думи, както когато за пръв път се обърна към нея? Маделин не мислеше, че е. Погледът в очите му я накара да повярва, че той си спомня много добре.

Маделин се отдалечи от вратата, праметна косата си през рамо и сложи ръце на кръста си.

— Крайно време беше, барон Уекстън. Чакам те от много дълго време.

Помисли си, че арогантното ѝ изказване му се е понаравило, но не бе много сигурна. Той се движеше прекалено бързо, за да види изражението му. В един момент бе на гърба на Силенус, а в следващия, я притискаше в обятията си.

Когато се наведе надолу и я целуна, Маделин обви ръце около тила му. Тя се притисна в него, а устните му се впиха трескаво в

нейните, с почти безумно чувство на притежание. Езикът му се плъзна в устата ѝ, за да завладее онова, което му принадлежеше.

Маделин почувства как се опиянява от възбудата, обладала тялото ѝ. Посрещна напора на Дънкън и му отдаде всичко, което имаше. Тя бе също толкова дива в отдаването, колкото и той. Беше жадна за докосването му, почти обезумяла.

Шумът най-после проникна в ума на Дънкън и той бавно се завърна в настоящето. Отдръпна се от нея, но само след миг отново завладя устните ѝ.

Маделин също долови шума. Когато Дънкън най-после се откъсна от нея, тя осъзна, че воините му надават одобрителни възгласи. Мили Боже, напълно бе забравила за тях.

Знаеше, че се е изчервила, но не я бе грижа. Дънкън изобщо не изглеждаше разтревожен, но бе покрит с прах и мръсотия, и с едноседмична набола брада, затова ѝ бе трудно да разчете изражението на лицето му.

Той я целуна отново. Бърза, твърда целувка, която ѝ подсказа, че не се притеснява въобще от публиката. Ръцете ѝ обгърнаха кръста му. Тя облегна лице на гърдите му и го прегърна с всичка сила.

Той въздъхна, доволен от ентузиазма ѝ.

Маделин си спомни за задълженията си, когато чу дискретно покашляне зад себе си. Трябваше да представи Дънкън на вуйчо си. Проблемът обаче бе как да накара думите да излязат от гърлото ѝ. А когато Дънкън се наведе към нея и ѝ прошепна „*Обичам те, Маделин*“ тя започна да се бори със сълзите и напълно загуби дар слово.

Дънкън нареди на хората си да слизат от конете и се обърна, за да погледне над главата ѝ към възрастния мъж, стоящ близо до тях. Той дръпна Маделин към себе си, отказвайки да я пусне дори за миг и каза:

— Аз съм барон Уекстън.

— Наистина се надявам да е така — отвърна отец Бертон. Свещеникът се усмихна на шегата си и понечи да се поклони.

Но баронът го спря, като му подаде приятелски ръка.

— Вие сте този, пред когото аз би трябвало да се поклоня — каза той на свещеника. — За мен е чест, най-после да се запозная с вас, отче.

Свещеникът бе поласкан от думите му.

— Тя е твоето най-голямо съкровище, нали, бароне? — попита той. Сега обаче гледаше към Маделин.

— Да, така е — призна Дънкън и добави: — Ще съм ви задължен завинаги. През всичките тези години сте я пазили за мен.

— Тя все още не е ваша — обяви отец Бертон и бе доволен да види изненадата, изписана на лицето на барона. — Да, смятам да ви я дам. Но говоря за брак, истински брак, бароне, и колкото по-скоро го направим, толкова по-скоро старият мъж ще се успокои.

— Тогава ще ни венчаете на сутринта — реши Дънкън.

Отец Бертон обаче бе станал свидетел на страстната целувка между барона и племенницата си и изобщо не бе сигурен, че утре ще е достатъчно скоро.

— Тогава тази вечер няма да спите до Маделин — предупреди той. — Смятам да я пазя, барон Уекстън.

Двамата си размениха дълъг изучаваш поглед. Тогава Дънкън се усмихна. За пръв път от много дълго време, той осъзна, че не може да сплаши някого. Не, свещеникът нямаше да отстъпи.

Той кимна.

— Тази вечер.

Маделин стана свидетел на това. Много добре знаеше какво си мислят двамата мъже. Помисли си, че сигурно се е изчервила толкова силно, все едно има слънчево изгаряне. Чувстваше се много неудобно, че вуйчо ѝ Бертон се е досетил, че тя споделя леглото си с барона.

— Дънкън, и аз бих се радвала да се венчаем тази вечер, но не... — Маделин прекъсна обяснението си, защото видя Антъни, който се приближи и спря до нея. — Отче, това е васалът, за който ти разказах — каза тя и се усмихна.

— Ти ли си този, който е застанал между племенницата ми и Лоудън, когато той се е опитал отново да я удари? — попита свещеникът, приближи се напред и стисна ръката на Антъни.

— Да, аз бях — призна той.

— Отново? — изрева Дънкън. — Не е ли била под защитата на краля?

— Не беше нищо особено — възрази Маделин.

— Той е щял да я убие — възрази свещеникът.

— Да, искаше да я нарани — потвърди Антъни.

Маделин почувства как ръката на Дънкън се затяга около кръста ѝ.

— Не беше нищо особено — повтори отново тя. — Една малка плесница...

— Все още се вижда синината — възрази отец Бертон и отривисто кимна.

Маделин се намръщи към вуйчо си. Нима не виждаше, че коментарите му разстройват Дънкън?

Когато Дънкън обърна лицето ѝ към себе си, за да види синините, тя отново поклати глава.

— Той никога повече няма да ме докосне, Дънкън. Само това има значение. Верният ти васал ме защити — добави тя, преди да се обърне към вуйчо си. — Вуйчо, защо подклаждаш гнева на Дънкън?

— Има белези и по раменете, и по гърба ѝ, бароне — каза отец Бертон, игнорирайки въпроса на Маделин.

— Вуйчо!

— Защо не ми каза нищо за това? — ядоса се Антъни. — Аз щях да...

— Достатъчно. Отче, познавам те много добре. Каква игра играеш? — настоя Маделин.

— Ти каза на барон Уекстън, че би искала да се омъжиш за него тази вечер, дете, но не довърши коментара си, нали? Истината, бароне, е — каза свещеникът, обръщайки се към Дънкън, — че моята племенница, ще се опита да отложи този брак. Нали, Маделин? Виждаш ли дете — добави той, усмихвайки ѝ се нежно. — Аз те познавам много по-добре, отколкото предполагаш.

— Истината ли казва той? — попита намръщен Дънкън. — Не си променила чувствата си, нали? — преди тя да успее да отговори, той каза: — Няма значение. Ти ми принадлежиш, Маделин. Това е нещо, което не би могла да промениш.

Маделин бе поразена, че Дънкън се чувства несигурен. Тогава осъзна, че неговите чувства са точно толкова уязвими, колкото и нейните. Помисли си, че и той има нужда да чува, че го обича толкова често, колкото и тя.

— Обичам те, Дънкън — каза тя достатъчно високо, че Антъни и отец Бертон да я чуят.

— Знам това — отвърна ѝ и отново звучеше достатъчно арогантно. Поотпусна хвататът си и леко се поуспокои.

— Има много неща, за които трябва да се погрижим — каза Антъни. — Трябва да поговорим насаме, бароне — каза васалът и се отдалечи.

— А и със сигурност сте гладен — каза свещеникът. Той се обърна, за да влезе в къщурката си. — Веднага ще сготвя нещо.

— Първо банята — каза Дънкън и притисна Маделин към себе си, преди да я освободи.

Когато тръгна след вуйчо ѝ, тя го спря. Отец Бертон и Антъни също се обърнаха.

— Не мога все още да се омъжа за теб, Дънкън.

По изражението на лицата им можеше да каже, че никой от тримата не прие думите ѝ сериозно.

Маделин скръсти ръце. Чувствата ѝ бяха наранени, защото искаше Дънкън да изслуша причините ѝ, преди да ѝ се наложи.

— Само ако може да изчакаме, докато Джералд се омъжи за Адела, Лоудън няма да може да използва аргумента...

— Знаех си — промърмори Антъни. — Все още се опитваш да защитиш целия свят. Бароне, ето за това исках да си поговорим.

— Тя винаги защитава тези, за които смята, че имат нужда от защитата ѝ — каза свещеникът.

— Ти не разбираш — каза Маделин, поглеждайки Дънкън в очите. — Ако се венчаем сега, ще се опълчиш срещу краля. Той ще даде Адела на Лоудън. Това пишеше в съобщението, Дънкън.

Щеше да продължи, ако той не я бе изгледал унищожително. Успя да си затвори устата, но не можа да накара ръцете ѝ да спрат да треперят.

Дънкън се вгледа за миг в нея и тя не можа да разбере дали е доволен, или ѝ е ядосан.

— Имам само един въпрос към теб, Маделин. Вярваш ли ми?

Тя нямаше нужда да мисли над въпроса му. Отговори бързо и високо.

— Да.

Отговорът ѝ му достави удоволствие. Дънкън я прегърна, целуна я целомъдрено по челото и тръгна към къщичката.

— Ще се венчаем тази вечер.

Но изведнъж спря, и макар да не се обърна към нея, Маделин знаеше, че той я изчаква. Чакаше съгласието ѝ.

— Да, Дънкън, ще се венчая за теб тази вечер.

Разбира се, това бе правилният отговор. Маделин го разбра, когато вуйчо ѝ се закиска, Антъни изръкопляска, а Дънкън ѝ кимна с достойнство.

Не ѝ се усмихна, но Маделин не се разтревожи, защото осъзна, че той никога не се е съмнявал в нея. Отговорът ѝ бе просто потвърждение. Нищо повече.

Следващият час кипеше от усилена дейност. Когато Дънкън и Антъни седнаха на малката масичка в къщурката на свещеника, за да вечерят, отец Бертон отиде да обясни ситуацията на своя суверен, графът на Грийнстейд.

Графът бе много болен и въпреки че нямаше да успее да присъства на церемонията, баронът щеше да го посети официално след сватбата.

Дънкън и васалът му отидоха до езерото зад дома на графа, за да поговорят насаме. Маделин използва времето да си смени роклята. Среса косата си, докато тя заблестя в спретнати къдрици и реши да пренебрегне какво е модно сега, като я остави пусната. Знаеше, че Дънкън я харесва така.

И разбира се, отново се облече в цветовете му. Обувките ѝ ризата ѝ бяха бели, а ръчно ушитата ѝ рокля бе в кралскосин цвят. Почти цял месец бе работила върху тази рокля. Шевовете бяха много ситни, бели и равни. В центъра ѝ бе избродирала своя магически вълк.

Дънкън сигурно дори няма да забележи, помисли си тя. Воините нямаха навика да забелязват подобни неща.

— И по-добре — каза тя на глас. — Ще си помисли, че съм капризна и със сигурност ще започне да се шегува с мен.

— Кой ще се шегува с теб? — попита Дънкън, заставайки на прага.

Маделин се обърна и засмяна погледна своя воин.

— Моят вълк — веднага му отвърна тя. — Нещо нередно ли има, Дънкън? Изглеждаш... несигурен.

— С всеки изминал час ставаш все по-красива — прошепна той, а гласът му бе като нежна ласка.

— А ти с всеки изминал час ставаш все по-прекрасен — каза Маделин. Тя му се усмихна и след това се пошегува: — Чудя се, защо моят любим смята да е облечен в черно в деня на сватбата ни. Толкова печален цвят. Носи се, когато оплакваш някой. Съдбата си ли жалиш, милорд?

Дънкън се не се обиди от думите ѝ. Просто сви рамене и отвърна.

— Чисти са, Маделин. Само това трябва да те интересува. Освен това, тези са единствените дрехи, които взех със себе си от Лондон — погледна към нея, а намеренията му ясно се четяха в знойния му поглед. — Имам намерение да те целувам, докато спреш да обръщаш внимание на облеклото ми.

Маделин изтича от другата страна на масата.

— Не бива да ме целуваш, преди да се венчаем — каза тя, опитвайки да не се разсмее. — Защо не си се избръснал.

Дънкън тръгна бавно след нея.

— Ще го направя след това.

Какво ли имаше предвид с това? Маделин спря и се намръщи.

— След това?

— Да, Маделин. След това — обяви Дънкън. Горещият му поглед я объркваше почти толкова, колкото и странните му думи.

Тя умишлено се забави достатъчно, че той да успее да я хване. Дънкън я притисна в обятията си. Тъкмо смяташе да я целуне, когато вратата се отвори. Шумно покашляне привлече вниманието им.

— Готови сме да започнем — обяви отец Бертон. — Но има още нещо, което ме тревожи.

— Какво е то? — попита Маделин, когато успя да се откъсне от ръцете на Дънкън и да се изправи.

— Бих искал да вървя до теб към олтара, но не мога да бъда на две места едновременно. И кой ще бъде свидетел на бракосъчетанието? — добави той намръщен.

— Не можеш ли да вървиш до Маделин в началото и после да извършиш церемонията? — попита Дънкън.

— И когато, като свещеник попитам кой дава тази жена, за да стъпи в свещен съюз, трябва да изтичам до Маделин и сам да си отговоря на въпроса, така ли?

Дънкън се ухили, представяйки си сцената.

— Ще бъде странно, но мога да се справя — обяви отец Бертон.

— Всичките ми воители ще бъдат свидетели — каза Дънкън. — Антъни ще застане до Маделин. Така съгласен ли сте, отче?

— Така да бъде — реши отец Бертон. — Сега вървете, бароне, чакайте ни при временния олтар, който направих навън. Ще бъдете венчани под звездите и луната. Господ ми е свидетел, прекрасно място, за да се вретеш във вярност на любимия.

— Добре тогава, нека да приключваме с това.

Маделин не хареса подбора му на думи. Тя изтича след него и хвана ръката му, за да му привлече вниманието.

— Да приключваме с това? — попита тя намръщена.

Когато погледна надолу към нея, Маделин реши, че само се е шегувал. Тогава той проговори и намръщеното изражение се изпари от лицето ѝ.

— Ние се обрекохме един на друг от мига, в който се срещнахме, Маделин. Господ го знае, аз го знам, и ако си признаеш истината, ще разбереш, че и ти го знаеш. Ние станахме едно цяло и макар Лоурънс да не бе истински свещеник и да не ни бе дал истинска благословия, ние все пак сме женени.

— От мига, в който стоплих краката ти — прошепна Маделин, повтаряйки думите, които ѝ бе казал преди време.

— Да, от този миг.

Тя изглеждаше така сякаш всеки миг, ще се разплаче. Каква емоционална жена се бе оказала малката му, нежна съпруга. И макар че реакцията ѝ го очароваше, той знаеше, че Маделин не желае да застане разплакана пред мъжете му. Той веднага се зае да я разведри.

— Знаеш ли, трябва да си благодарна.

— Благодарна за какво, Дънкън? — попита тя, попивайки сълзите в ъгълчетата на очите си.

— Че не беше лято, когато се срещнахме.

В началото тя не го разбра. Но след миг се разсмя с дълбок, прекрасен смях, който стопли сърцето му.

— Значи зимата бе тази, която те даде на мен, това ли искаш да кажеш?

— Ако беше лято, нямаше да се наложи да ми топлиш краката — отвърна той и ѝ намигна.

Маделин си помисли, че любимият ѝ изглежда много арогантен.

— Със сигурност щеше да намериш друга причина — каза му тя. Дънкън веднага щеше да ѝ отвърне, но отец Бертон започна да го избутва през вратата.

— Мъжете те чакат, бароне.

Веднага щом Дънкън излезе, отец Бертон се обърна към Маделин. Той отдели няколко минути да ѝ обясни какви са задълженията на една съпруга. Когато приключи с това, заговори от сърце и ѝ каза, колко много се гордее с нея и колко по-спокоен ще е вече за бъдещето ѝ.

След това предложи ръката си на жената, която бе кръстил, която бе гледал как расте, и която обичаше като собствена дъщеря.

Церемонията беше прекрасна. Когато свърши, Дънкън представи своята съпруга на васалите си. Мъжете коленичиха пред Маделин и ѝ се заклеха във вярност.

Дънкън бе изтощен и нетърпелив. Той остави жена си и отиде да посети графа на Грийнстейд, но се върна в къщичката на отец Бертон само след двадесетина минути.

Свещеникът вече си беше легнал. Сламникът му бе в единия край на стаята. Този на Маделин бе в другия край, разделен само от една завеса, която ѝ осигуряваше уединение.

Съпругата му седеше на края на твърдото легло. Носеше роклята, с която се бе венчала за него.

След като се съблече, той се излегна върху завивките, привличайки Маделин върху гърдите си. Целуна я нежно и после ѝ предложи да се приготви за лягане.

Тази задача ѝ отне доста време. Тя се бавеше, защото често надничаше през завесата, за да провери дали вуйчо ѝ спи. След това най-после се наведе над Дънкън и му каза, че най-добре ще бъде, ако отидат навън, за да намерят усамотено местенце, където да прекарат заедно нощта. Все пак това бе първата им брачна нощ, а и бе минало доста време, откакто за последно се бяха наслаждавали един на друг. Със сигурност той щеше да успее да намери решение на този проблем, защото знаеше, че щом веднъж го целунеше, щеше да подивее напълно. Господ ѝ бе свидетел, знаеше, че ще бъде доста шумна. Та тя дори сега едва издържаше да не изкрещи.

Дънкън дори не се опита да я успокои. Тя осъзна, че въобще не е трябвало да се притеснява за обяснението. Съпругът ѝ бе дълбоко

заспал.

Неудовлетворената невеста се притисна към съпруга си и се опита да заспи със здраво стиснати зъби.

Звучите, които отец Бертон издаваше, докато се движеше из стаята, събудиха Дънкън. Инстинктивно се стресна, защото почувства, че нещо не е както трябва, но не успя веднага да разбере какво е то.

Той понечи да се изправи, но след като ума му се проясни, осъзна, че едва не бе настъпил Маделин. Дънкън се усмихна на абсурдната ситуация. Жена му спеше на пода, покрита само с едно тънко одеяло. Господи, бе заспал в първата им брачна нощ. Седна на леглото, забил поглед в прелестната си съпруга, когато чу, че вратата се отваря и затваря след свещеника. Погледна през близкия прозорец точно на време, за да види, че отец Бертон се насочва към вратите на крепостта. Свещеникът бе облякъл расото си и носеше малка сребърна чаша.

Дънкън се обърна отново към Маделин. Коленичи над нея, вдигна я на ръце и я постави на леглото. Маделин се завъртя по гръб и изрита завивките.

Тя не носеше нощницата си. Сутрешната светлина, проникваща през прозореца, позлатяваше кожата ѝ. От яркото слънце, прекрасната ѝ коса се бе обагрила в огненочервени нюанси.

Дънкън се възбуди толкова силно от тази гледка, че изпита болка. Отпусна се на леглото и започна да прави любов с жена си.

Маделин се събуди стенойки. Чувстваше се прекрасно отпусната. Ръцете на Дънкън милваха гърдите ѝ. Върхчетата им молеха за още. Простена и размърда неспокойно бедра в сънлива покана към съпруга си.

Изведнъж отвори очи и погледна към Дънкън. Горещият му поглед я накара да потръпне от желание. Тя посегна към него, опитвайки се да го привлече върху себе си, но той поклати глава, в отказ.

— Давам ти това, което искаше — прошепна ѝ той. — И много, много повече — обеща ѝ.

Преди Маделин да успее да му отговори, той се наведе надолу и пое зърното ѝ с уста. Засмука го силно, докато ръцете му галеха корема

й.

Стонвете й станаха по-невъздържани и шумни. Звуците, излизащи от гърлото, й го очароваха почти толкова много, колкото и вкусът й.

Едната му ръка се плъзна между краката й. Той откри съкровището, което търсеше, проникна с пръст в него и едва не полудя от горещия, див отклик на тялото й.

Искаше я цялата.

Дънкън се превъртя на една страна и Маделин се обърна към него. Лицето й се отпусна на топлото му бедро.

Устата му я подлудяваше. Тя едва успяваше да си поеме дъх; корема й потрепери, когато той започна да целува кожата около пъпа й. Пръстите му продължаваха да я измъчват сладостно. Маделин изскимтя, когато Дънкън нежно раздалечи бедрата й. Знаеше какво е намислил и се отвори за него, молейки го да я целуне там.

Той се движеше влудяващо бавно, докато вкусваше горещината й. Езикът му я опитваше и измъчваше. Топлият му дъх я подлудяваше. Наболата му брада дразнеше ужасно приятно чувствителната кожа от вътрешната страна на бедрата й.

Тя искаше също да го вкуси. Целия.

Нямаше никаква нежност в намеренията й, никакви леки целувки. Притисна бедрата си към него, обхвана възбудата му и я пое в устата си.

Тя простена. Ръцете и устата й доставяха същото еротично удоволствие като неговите. Да, тя разбра, че и той изпитва удоволствие, защото се раздвижи срещу нея.

И тогава Дънкън неочаквано се отдръпна от нея. Завъртя се, настани се между бедрата й и проникна в нея. В същия миг семето му плисна в утробата й и той достигна висините на освобождението си. Силата на кулминацията му помогна и на Маделин да достигне до висините на екстаза.

Тя се чувстваше толкова изтощена, че не намери сили да се помръдне, нито дори да отдръпне ръце от раменете на съпруга си.

Той бе напълно задоволен. Помисли си да я целуне, да й каже, колко много удоволствие му е доставила и колко е доволен от нея, но просто не можеше да го направи. Бе прекалено изцеден дори да помръдне.

Те останаха така слети за няколко дълги, прекрасни минути.

Маделин възстанови силите си преди съпруга си. Неочаквано си спомни къде се намираха. Когато се размърда под него, той се досети какво я бе притеснило.

— Отец Бертон отиде да изпълни литургия — прошепна ѝ той.

Маделин се успокои веднага.

— Но ти беше толкова шумна, че може да ни е чула армията ми — добави той.

— Ти беше също толкова шумен колкото и аз — прошепна в отговор Маделин.

— Сега вече ще се избърсна — каза ѝ Дънкън.

Маделин се разсмя.

— Вече разбирам какво имаше предвид, когато ми каза, че ще се обръснеш след това, Дънкън. Знаеше, че брадата ти ще ме подлуди.

Той се повдигна на лакти и погледна надолу към нея.

— Знаеш ли, колко голямо удоволствие ми достави, съпруго?

— Знам — прошепна тя. — Обичам те, Дънкън, сега и завинаги.

— Обичаше ли ме, когато разбра, че Лоурънс не е бил истински свещеник и аз съм те излъгал?

— Да, помислих си, че бих искала да те удуша, задето не ми каза. Господи, колко ядосана бях.

— Много добре — отбеляза Дънкън, усмихвайки се на коментара ѝ. — Притесних се, че можеш да си помислиш, че съм те лъгал и за други неща — призна той.

— Никога не съм се съмнявала в любовта ти, Дънкън — каза Маделин.

— Но се съмняваше в собствената си стойност — напомни ѝ той.

— Вече не — прошепна тя и го дръпна надолу, за да го целуне, а после му нареди да я люби отново.

Вторият път бе много по-бавен, но също толкова задоволителен...

Когато отец Бертон се завърна в колибата си, завари Маделин и Дънкън вече облечени. Баронът седеше на масата, а погледът му не се откъсваше от съпругата му, която се суетеше, за да му приготви закуска.

— Имам нужда от свещеник, отче — каза Дънкън. — Искаш ли да поемеш дълга да се грижиш за душата ми? Мога веднага да поискам позволение да ме придружиш.

Маделин бе толкова доволна от предложението на Дънкън, че запляска с ръце.

Отец Бертон се усмихна, но отказа, поклащайки глава.

— От дълги години служа на графа, Дънкън. Не мога да го изоставя сега. Той разчита на моите съвети. Не, не мога да го изоставя.

Маделин знаеше, че вуйчо ѝ е почтен човек. Тя кимна.

— Бих ти предложила да дойдеш при нас, когато графът си отиде, но Господ ми е свидетел, той ще надживее всички ни.

— Маделин! Не говори грубо за графа — скара ѝ се отец Бертон.

Маделин веднага започна да се оправдава.

— Не исках да бъда груба, вуйчо. И съм засрамена, защото разбирам какъв е дългът ти към него.

Дънкън кимна.

— Тогава ще идваме да те посещаваме, и когато приключиш със задълженията си тук, ще дойдеш да живееш при нас.

Той бе много по-дипломатичен от нея. Маделин видя как вуйчо ѝ се усмихна и кимна в съгласие.

— Колко дълго ще останем тук? — обърна се тя към съпруга си.

— Трябва да тръгнем още днес — отвърна Дънкън.

— Можем да останем тук до края на лятото — предложи тя, преди да успее да се спре.

— Тръгваме днес.

Маделин въздъхна. Дънкън се опитваше да я контролира само с поглед, осъзна тя.

— Добре, нека да е днес — съгласи се примирено.

Тогава отчето напусна къщичката, преструвайки се, че трябва да вземе хляб от готвачката. Веднага щом вратата се затвори зад гърба му, Маделин отиде до съпруга си.

— Трябва да ми позволиш да имам собствено мнение, съпруге. Невинаги ще се подчинявам на заповедите ти.

Дънкън се ухили.

— Много добре знам това, Маделин. Ти си моя жена и ще управляваш редом с мен. Но твоето предложение да останем тук бе...

— Неразумно — прекъсна го с въздишка Маделин. Седна в скута му и обви с ръце врата му. — Просто се опитам да отложам неизбежното. Трябва да узнаеш истината за характера на жена си, Дънкън. Аз съм малко страхлива.

Дънкън реши, че признанието ѝ е много забавно и се засмя, без да се интересува, че Маделин изглежда леко обидена от реакцията му. След като успя да възвърне контрола си, той ѝ каза:

— В себе си имаш много повече кураж, отколкото всичките ми воители взети заедно. Кой рискува да бъде убит, за да спаси врага на брат си?

— Е, аз бях, но...

— Кой застана зад гърба на Гилард и го спаси?

— Аз бях, Дънкън, но бях ужасно уплашена и...

— Кой поема задачата да се грижи за сестра ми? Кой превърна Силенус в кротко агънце? Кой...

— Знаеш, че бях аз — каза Маделин. Обхвана лицето му с ръце и каза: — Но все още не разбираш. Всеки път, когато правех тези неща, за които мислиш, че са достойни за уважение, вътрешно бях толкова уплашена. Дори се ужасявах само като стоях пред теб.

Дънкън отблъсна ръцете ѝ и я дръпна към себе си за дълга целувка.

— Това, че те е страх, не означава, че си страхлива, любима моя. Не, това значи, че си смъртна. Само глупакът пренебрегва страха.

След това завърши речта си, като отново я целуна.

— Трябва да ми кажеш какво да правя, когато отидем в кралския двор, Дънкън — каза му Маделин. — Не искам да те разочаровам или да кажа нещо грешно, когато кралят ме разпитва. Той ще ме разпита, нали, Дънкън.

Той долови страха в гласа ѝ и поклати глава.

— Маделин, никога не би могла да ме разочароваш. А когато кралят ти зададе въпрос, ти просто трябва да му кажеш истината. Това е всичко, което винаги съм искал от теб.

— Това ми каза и Лоудън — промърмори Маделин. — Той смята, че истината ще те погребее.

— Това е моята битка, Маделин. Кажеш истината и остави всичко останало в моите ръце.

Тя въздъхна. Знаеше, че е прав.

Дънкън се опита да я развесели.

— Трябва да се избърсна, преди тръгнем за кралския двор — обяви той.

Маделин се изчерви.

— Бих предпочела никога повече да не се бърснеш. Започнах да... харесвам брадата ти, милорд.

Дънкън напълно оценяваше искреността на жена си. Жадната му целувка ѝ го показа.

Дънкън и Маделин пристигнаха в Лондон два дни по-късно. Гилард, Едмънд и Джералд ги посрещнаха на входа. Всички изглеждаха строги и непоколебими.

След като прегърна Маделин за добре дошла, Едмънд каза на Дънкън, че останалите барони вече са се настанили в стаите си.

Гилард втори прегърна Маделин. Той се забави малко, докато я поздравяваше, и когато се обърна да говори с Дънкън, ръката му все още бе обвита около кръста ѝ.

— Ще отидеш ли да говориш с краля тази вечер?

Дънкън реши, че брат му все още не е преживял напълно увлечението си по Маделин и дръпна жена си към себе си, преди да отговори.

— Ще отида сега.

— Лоудън мисли, че Маделин е при вуйчо си. Сигурно сега му съобщават, че тя се е върнала, Дънкън. Искам да ти напомня, че Лоудън знае, че не сте женени — намеси се Джералд.

— Вече сме женени — каза Дънкън. — Отец Бертон ни ожени официално пред погледите на всичките ми воини, Джералд.

Джералд се усмихна доволно при тази новина.

— Кралят много ще се ядоса — предрече Едмънд. — Ще приеме това, че сте се оженили, без да зачетете заповедите му, като ужасна обида.

Дънкън щеше да му отговори, но вниманието му бе привлечено от воините на краля. Водени от Хенри, братът на Уилям, мъжете пристъпиха напред и застанаха пред Дънкън.

Хенри нареди на воините да изчакат и се обърна към Дънкън.

— Брат ми изпраща войните си, за да ескортират лейди Маделин до покоите ѝ.

— Още сега смятам да отида при Уилям, за да му дам отчет, Хенри. Но няма да позволя на Маделин да отиде където и да е без мен. Последния път, когато беше под защитата на краля, с нея се държаха много непочтително — добави той грубо.

Хенри не показва никаква реакция към грубия тон на Дънкън.

— Съмнявам се, че кралят е разбрал за присъствието ѝ тук, Дънкън. Лоудън...

— Няма да я поставя отново в опасност, Хенри — заяви Дънкън.

— Значи искаш тази мила дама да се озове по средата на войната ви с брат ѝ? — попита Хенри. Преди Дънкън да отговори, Хенри продължи: — Ела, поразходи се с мен. Има нещо, което искам да ти кажа.

Поради различията в положението им, Дънкън се подчини и тръгна с Хенри към другия край на двора.

Хенри говореше през по-голямата част от времето. Маделин нямаше ни най-малка представа какво му казва, но по изражението на лицето на съпруга си, можеше да прецени, че той изобщо не е доволен от разговора.

Веднага щом двамата се върнаха при групичката, Дънкън се обърна към жена си.

— Маделин, върви с Хенри. Той ще се погрижи да те настанят.

— В твоите покои ли, Дънкън? — попита тя, стараейки се да не прозвучи разтревожена.

Хенри отговори на въпроса ѝ.

— Ти ще имаш собствени покои, мила моя, лично аз ще те пазя. Преди този въпрос да се разреши нито Лоудън, нито Дънкън ще бъдат допуснати близо до теб. Истината е, че брат ми има ужасен характер. Нека не го предизвикваме отново. Вечерта ще настъпи скоро.

Маделин погледна към Дънкън и когато видя, че ѝ кима, последва Хенри. Точно преди да тръгне, Дънкън се наведе и прошепна нещо в ухото ѝ.

Всички около тях изгаряха от любопитство да чуят какво ѝ каза, защото когато Маделин се обърна към Хенри, направо сияеше.

Гилард проследи с поглед как Маделин хвана Хенри за ръката и се запъти към входа.

— Какво ѝ каза, Дънкън? В един момент Маделин изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се разплаче, а в следващия се усмихваше сияйно и изглеждаше много доволна.

— Просто ѝ напомних за края на една определена история — каза той и сви рамене.

Това бе всичко, което смяташе да им каже. Едмънд му предложи да отиде и да се освежи, дори да подремне няколко часа.

Дънкън си помисли, че е нелепо от негова страна да му предлага да отиде да спи, но прие съвета му да се преоблече и измие.

— Смятам да последвам Маделин — каза Едмънд. — Може би ще намеря Антъни да стои пред вратата ѝ и ще остана с него до довечера.

Дънкън кимна.

— Внимавай Хенри да не помисли, че се съмняваш в охраната му — предупреди той.

С тези думи той се отдалечи.

Гилард се обърна към барон Джералд.

— Ние май няма да присъстваме на битката. Дънкън ще бъде повикан в покоите на краля и ще поиска незабавно да се въздаде справедливост.

— Временно отлагане — отговори Джералд. — Битката ще се състои много скоро. Останалите барони ще дойдат при Дънкън този следобед. Ще го държат зает доста дълго. Хенри ходатайства и трябва да му отдадем дължимото за това. Един ден Дънкън ще му благодари.

— Защо Хенри се е загрижил за това? — попита Гилард.

— Той иска лоялността на Дънкън — отвърна Джералд. — Хайде, Гилард, ела да намерим по едно студено питие и да вдигнем тост за сватбата ми със сестра ти.

Гилард изглеждаше много доволен.

— Значи се е съгласила?

— Да, съгласи се. И смятам да се оженя за нея, преди да си промени решението.

Гилард се разсмя на коментара му и Джералд се усмихна. Беше доволен, защото успешно му отвлеche вниманието от подбудите на Хенри. Джералд не смяташе, че Гилард трябва да узнае за тайната среща, на която бе присъствал, нито пък за странните въпроси на Хенри, отнасящи се до лоялността на Дънкън. Причините му бяха

много прости. Гилард можеше да зададе въпрос на погрешния барон и това можеше да донесе неприятности, от които точно сега нямаха никаква нужда. Да, в момента братята Уекстън имаха достатъчно проблеми за решаване.

— След като полеем предстоящия ти брак, смятам да отида при Едмънд.

— Ще се съберете цяла тълпа в коридора пред стаята на Маделин — отбеляза Джералд. — Чудя се какво ли ще направи Лоудън, когато научи, че сестра му се е върнала.

Баронът, за когото говореха, беше излязъл на лов в кралската гора и не се върна в замъка до късния следобед. Но веднага бе информиран за завръщането на Маделин.

Лоудън, разбира се, побесня и веднага отиде да посети сестра си.

Антъни стоеше сам пред вратата на Маделин. Едмънд и Гилард бяха отишли да се преоблекат за предстоящата вечеря.

Когато васалът видя приближаването на Лоудън, той се облегна на стената и хвърли към брата на Маделин отвратен поглед.

Лоудън не му обърна внимание и заудря по вратата, крещейки да го пуснат в стаята.

Хенри бе този, който отвори вратата. Той поздрави учтиво Лоудън и му каза, че на никой не е позволено да говори с Маделин.

Преди Лоудън да успее да възрази, вратата се затръшна в лицето му.

Маделин наблюдаваше озадачена тази сцена. Не знаеше какво да мисли за поведението на Хенри. Братът на краля не се отдели от нея дори за миг, освен когато тя отиде в спалнята си, за да се преоблече за предстоящата си среща с краля.

— Лицето на брат ти беше червено като това на моя брат — обяви Хенри, след като затръшна вратата пред Лоудън. Отиде до Маделин, хвана ръката ѝ и я отведе до прозореца на значително разстояние от вратата.

— Тези стени имат уши — прошепна ѝ той.

Маделин забеляза, че гласът му бе много мил.

Тогава тя реши, че точно сега трябва да забрави всички слухове, които бе чувала за Хенри. Той не бе много красив мъж и в сравнение с

Дънкън изглеждаше доста дребен. Слуховете гласяха, че Хенри ламти за власт, и че е манипулатор. Също се говореше, че е много похотлив и има около петнадесет незаконни деца.

Но тъй като той се бе държал толкова мило към нея, Маделин реши, че няма да го съди за нищо.

— Отново искам да ти благодаря, че подкрепи днес съпруга ми — каза Маделин, когато Хенри продължи да я наблюдава с очакване.

— Нещо дразни любопитството ми през целия следобед — призна Хенри. — Ако не мислиш, че е много лично, бих искал да те попитам какво ти каза Дънкън, преди да го оставим. Изглеждаше доста доволна от думите му.

— Каза ми, да не забравям, че Одисей си е у дома.

Когато тя не продължи с обяснението, Хенри поиска да му разкаже цялата история.

Думите му прозвучаха като арогантна заповед, но това не я притесни.

— Бях разказала на съпруга си историята за война Одисей. Той бил далеч от жена си много дълго. Когато се завърнал, открил, че домът му е окупиран от зли мъже, които искали да наранят съпругата му и да заграбят всичките му богатства. Одисей изпратил съобщение на жена си, че си е у дома. Той прогонил от дома си натрапниците. Дънкън просто ми напомни, че той ще се погрижи за Лоудън.

— Значи със съпруга ти си приличаме — обяви Хенри. — Да, наистина е време къщата да се прочисти.

Маделин не го разбра.

— Тревожа се, че Дънкън може да каже нещо, което да вбеси краля — прошепна тя. — Ти сам каза колко избухлив характер има той.

— Има още нещо, което искам да обсъдя с теб — каза неочаквано Хенри. Гласът му бе станал по-твърд.

Маделин се опита да не изглежда разтревожена.

— Ти толкова добър приятел ли си на съпруга ми, колкото и съюзник? — попита тя.

Хенри кимна.

— Тогава ще направя всичко, което мога, за да ти помогна — каза Маделин.

— Ти си толкова лоялна, колкото и Дънкън — отбеляза Хенри. Очевидно бе доволен от този факт. — Ако се застъпя за теб пред краля,

ще направиш ли това, което се реши. Дори това да означава изгнание за теб?

Маделин не знаеше как да отговори.

— Може да спасиш живота на съпруга си по този начин — добави Хенри.

— Ще направя това, което е нужно.

— Ще трябва да ми се довериш така, както се доверяваш на съпруга си — предупреди я Хенри.

Маделин кимна.

— Съпругът ми вярва, че от тримата братя, ти си най-умния... — тя замълча, когато осъзна какво каза.

Хенри се разсмя.

— Той знае колко съм ценен, нали?

Маделин се изчерви.

— Да, така е — призна тя. — Ще направя всичко, за да опазя съпруга си. Ако това означава, че трябва да умра, тогава така да бъде.

— Значи смяташ да пожертваш себе си? — попита Хенри. Гласът му отново бе станал мил. Той се усмихна и Маделин се обърка. — Дънкън никога не би се съгласил с плана ти.

— Тази тема е много сложна — прошепна Маделин.

— Каза, че ми имаш доверие. Ще помогна за каузата ти, мила моя.

Маделин кимна.

Започна да се навежда за реверанс, но после промени решението си и коленичи.

— Благодаря ви за помощта.

— Изправи се, Маделин. Аз не съм краля ти.

— Искане ми се да бяхте — призна тя. Главата ѝ бе наведена, когато Хенри ѝ помогна да се изправи на крака.

Той не отговори на предателските ѝ думи, а отиде до вратата. Преди да я отвори се обърна към нея.

— Желанията се сбъдват, Маделин.

Тя се намръщи на странния му коментар.

— Когато влезем в залата, не показвай лоялност към нито една от страните, Маделин. Нека всеки да се чуди какво ще кажеш. Аз ще бъда до теб.

След тези думи Хенри излезе.

Изминаха цели два часа преди братът на краля да дойде за нея. Тя тръгна до него с ръце отпуснати до тялото ѝ и с вдървено изправен гръб. Молеше се да не ѝ обърнат голямо внимание. Мислеше си, че ако не види скоро Дънкън, ще умре. Имаше нужда да знае, че е близо до нея.

Когато двамата с Хенри влязоха в тронната зала, Маделин осъзна, че са закъснели. Повечето от гостите вече се хранеха, а слугите се движеха между масите.

Можеше да почувства погледите на множеството. Тя посрещна любопитството им със спокойно изражение. Беше доста трудно, защото огледа бавно цялата зала в търсене на Дънкън.

Съпругът ѝ стоеше подпрян на отдалечената стена. Гилард и Едмънд бяха от двете му страни. Дънкън гледаше как съпругата му минава през залата. Изглеждаше сдържана и много, много красива. Носеше роклята, с която се бяха венчали. Споменът за това благословено събитие го спря да не хукне след нея.

— Държи се като кралица — прошепна Гилард.

— И изобщо не е непохватна — добави Едмънд.

— Тя е ужасена.

Щом каза това, Дънкън тръгна напред. Гилард и Едмънд веднага блокираха пътя му.

— Тя ще дойде при теб, Дънкън. Дай време на Хенри.

Докато Хенри се обърна да поговори със свой стар познат, Лоудън се приближи и прошепна на Маделин:

— Ще забия кинжала си в гърба ти, ако направиш и стъпка към барон Уекстън — заплаши я той. — И ще дам заповед да убият безценния ти свещеник.

— Кажи ми нещо — каза тя, изненадвайки брат си с гневните нотки в гласа си. — Смяташ ли да убиеш и Дънкън, и братята му, както и всичките му съюзници?

Лоудън не можа да се въздържи, сграбчи ръката ѝ и я стисна силно.

— Не си играй с мен, Маделин. Аз имам повече власт от всеки друг мъж в Англия.

— Повече дори от нашия крал? — попита Хенри.

Лоудън видимо подскочи. Той се обърна към Хенри, като с това движение изви ръката на Маделин.

— Аз съм най-смиреният слуга на брат ви, нито повече, нито по-малко.

Хенри показва, че не е доволен от думите му и хвана ръката на Маделин, избутвайки тази на Лоудън. После се вгледа в червените белези, останали по нежната ѝ кожа. Когато се обърна към Лоудън, в очите му като в огледало се отразяваше отвращението му.

— Смятам да представя сестра ти на още няколко от лоялните ни приятели.

Гласът му бе груб и го предизвикваше. Лоудън отстъпи крачка назад. Хвърли още един заплашителен поглед към сестра си и кимна на Хенри.

— Какво ти каза? — поиска да узнае Хенри.

— Закани се да убие вуйчо ми Бертон, ако направя и една стъпка към Дънкън.

— Блъфира, Маделин. Сега не може да направи нищо, не и пред толкова свидетели. А утре ще бъде прекалено късно. Довери ми се, знам какво говоря.

Клариса явно видя, че Хенри освободи Лоудън и забърза напред към Маделин.

— Смятах да покажа на Маделин прекрасните градини на брат ми — каза ѝ Хенри.

— О, и аз бих се радвала да видя градините — обяви Клариса.

Тя явно планираше да остане до сестра си през цялата вечер, но Хенри веднага я отпрати.

— Може би някой друг път — каза той.

Клариса не успя да скрие омразата в погледа си, обърна се и без да каже и дума се отдалечи.

Маделин придружи Хенри до балкона.

— Кой е мъжът, който разговаря с Едмънд? — попита тя. — Онзи със светлата коса. Гледа доста несигурно.

Хенри бързо погледна към мъжа.

— Това е барон Рейнхолд.

— Женен ли е? Има ли семейство? — попита Маделин, опитвайки се да не звучи много любопитна.

— Така и не си взе жена — каза Хенри. — Защо се интересуваш от Рейнхолд.

— Познавал е майка ми — отвърна Маделин. Продължи да гледа барон Рейнхолд, в очакване и той да я погледне. Когато той най-сетне го стори, Маделин му се усмихна.

И макар че знаеше, че е невъзможно, ѝ се прииска да прекара няколко минути насаме с барона. Според Клариса, Рейнхолд ѝ бе баща и това бе причината съпругът на Рейчъл да я мрази.

Маделин беше копеле. Истината не я караше да се срамува. Никой, никога нямаше да научи за това, освен Дънкън, разбира се, и... Мили Боже, беше забравила да му каже.

— Дънкън смята ли барон Рейнхолд за свой приятел? — попита Маделин.

— Да — отвърна Хенри. — Защо питаш?

Тъй като Маделин не знаеше как да му отговори, сви рамене и смени темата.

— Много ми се иска да поговоря с Дънкън само за няколко минути. Току-що си спомних нещо, което непременно трябва да му кажа.

— Късметът е на твоя страна, Маделин. Видя ли как Лоудън и приятелите му напуснаха залата? Без съмнение ще се опита да говори с краля, преди да те повикат. Излез и чакай на балкона, ще ти изпратя Дънкън.

Не ѝ се наложи да чака дълго.

— Маделин, всичко ще свърши много скоро — каза ѝ Дънкън вместо поздрав, а после я прегърна и я целуна нежно. — Скоро, любима моя, обещавам ти. Имай вяра в мен, моя сладка...

— Вярвай ми, Дънкън — прошепна тя. — Вярваш ми, нали?

— Да — отвърна той. — Ела и застани до мен, докато говоря с краля. Той ще пристигне всеки миг.

Маделин поклати глава.

— Лоудън вярва, че признанията ми ще те погубят. Хенри иска брат ми да продължи да вярва в това до последния момент. Поради тази причина не мога да застана до теб. Не ми се мръщи, Дънкън. Всичко ще свърши много скоро. Имам да ти кажа една страхотна новина. Знаем истината от няколко дни, но се случиха толкова неща, че забравих да ти кажа...

— Маделин.

Тя осъзна, че говори безсмислици.

— Аз съм незаконно родена, какво мислиш за това, съпруже?

Дънкън изглеждаше изненадан.

— Аз съм копеле, Дънкън. Не те ли радва това? Господ ми е свидетел, аз съм истински щастлива, защото това означава, че нямам никаква кръвна връзка с Лоудън.

— Кой те е нарекъл копеле? — попита Дънкън. Гласът му бе спокоен, но все пак изпълнен с гняв.

— Никой. Чух Лоудън и Клариса да говорят за това. Винаги съм се чудела защо Лоудън и баща му са се обърнали срещу майка ми. И сега знам истината. Тя е носила дете под сърцето си, когато се е омъжила. Носела е мен — Дънкън я гледеше объркано и тя започна да се тревожи. — Ще има ли някакво значение за теб, че си се оженил за копеле?

— Не казвай нищо повече — каза той и поклати глава. Но се усмихваше и сърцето на Маделин се преизпълни с любов. — Съпруго моя, ти си единствената жена на света, която би се зарадвала на подобна новина — той се опитваше да не се разсмее.

— Лоудън няма да каже на никого — прошепна Маделин. — Той ме накара да се почувствам свободна, без дори да го осъзнава. За теб има ли значение?

— Как може да ми задаваш подобен въпрос?

— Защото те обичам — каза Маделин и очите ѝ блеснаха весело. — Всичко, което може да те разстрои, ме интересува. Трябва да ме обичаш завинаги, съпруже. Обеща ми.

— Да, Маделин — отговори той. — Завинаги.

Точно когато Дънкън се наведе да целуне отново жена си, зад тях прозвуча сигнал от тръба.

— Знаеш ли кой е истинският ти баща? — попита той, когато страхът се върна в очите на Маделин.

— Рейнхолд — отговори тя и закима усилено, когато Дънкън ѝ се усмихна. — Радваш се. Мога да видя, че се радваш.

— Страшно много при това — прошепна Дънкън. — Той е достоен мъж.

Хенри ги прекъсна, появявайки се зад него.

— Време е — каза той. — Маделин, ела с мен. Кралят чака.

Дънкън можеше да я почувства как трепери. Той я притисна силно към себе си, преди да я освободи. Когато тя тръгна, той се помъчи да измисли нещо, каквото и да е, което да прогони тревогата ѝ.

Маделин вече почти бе влязла в залата, когато той извика зад нея.

— Рейнхолд има червена коса, съпруго. Червена като пламък.

Тя не се обърна.

— По-скоро е кестенява, отколкото червена, Дънкън. И сам можеш да видиш това.

И тогава до него достигна смехът ѝ, и той знаеше, че всичко ще бъде наред.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Праведните са благословени, а името на нечестивите ще изгние.“

Старият Завет, Притчи, 10:7

Над множеството се спусна тишина, докато Уилям II вървеше към трона си, поставен на платформата. Когато кралят седна, всички сведоха глави.

Смехът вече бе изчезнал от очите на Маделин. Тя стоеше сама в центъра на стаята. Хенри я бе оставил и сега говореше с брат си.

Каквото и да му казваше, кралят не изглеждаше особено доволен. Тя видя как крал Уилям изведнъж поклати глава и вдигна ръка пред лицето на брат си. Очевидно бе, че го освобождава.

Маделин затвори очи и започна да се моли за кураж. Хенри ѝ бе казал, че пръв ще говори Лоудън, Дънкън щеше да е втори, а тя последна.

Отвори очи и откри Дънкън в другия край на стаята. Той я гледаше, докато бавно вървеше към нея. Никой не каза и дума, но двамата се гледаха дълго един друг. Маделин се почувства така, сякаш той ѝ дава част от своята сила. Повдигна се на пръсти и целуна съпруга си пред погледа на всеки, който ги гледаше.

О Господи, колко много го обичаше. Дънкън изглеждаше толкова уверен, толкова спокоен. Той дори ѝ намигна, когато един от воините извика името му.

— Стой тук, докато те повикат — каза ѝ той и погали с ръка бузата ѝ, преди да се обърне и да тръгне към краля.

Маделин не искаше да му се подчини. Тя тръгна след него, но Едмънд, Гилард, Джералд и още няколко барона, които не познаваше, я обградиха и образуваха кръг около нея.

Тълпата се раздели, пропускайки Дънкън да мине между тях, за да застане пред своя водач, където беше и Лоудън. Двамата мъже се

гледаха от тридесет стъпки разстояние.

Кралят проговори, обръщайки се към тълпата. Той изрази недоволството си от това, че двама от бароните му воюват; тъгата и гнева си, заради убитите воители, и раздражението си от различните слухове, изопачаващи истината. Кралят завърши речта си, като поиска да узнае истината. След това кимна на всеки от бароните и даде знак на Лоудън да започне пръв.

Той веднага обяви, че е невинен по всички обвинения. Обвини Дънкън в предателство, заявявайки, че баронът е унищожил крепостта му, убил е повече от двеста добри, верни мъже и е пленил сестра му, което едва не я бе съсипало.

След това Лоудън започна да се защитава, като каза, че Дънкън го обвинява за нещо, което друг мъж е сторил на сестра му Адела. Той започна да плете мрежа от лъжи около краля и изглеждаше съвсем искрен, когато заяви, че дори не е подозирал, че барон Уекстън ще го предизвика. И как би могъл? Той бил в кралския двор, когато Дънкън и воините му нападнали крепостта и имал свидетели, които щели да потвърдят, че това е самата истина.

Лоудън завърши обвиненията си, като настоя, че Дънкън няма никакви доказателства за твърденията си, докато той самия притежавал такива, за да подкрепи твърденията си.

Бе хлъзгав като змиорка и лъжеше краля като блудница. След това започна да се подмазва. Обясни, че разбира колко трудно ще бъде на краля да реши на кого от двамата да повярва, затова можел да повика трима мъже, които да свидетелстват за случилото се.

Когато кралят кимна, всеки мъж, когото Лоудън повика, падна на колене и започна да рецитира лъжите си. Маделин не позна никой от тези мъже, но пък знаеше, че носят едно и също име. И то бе Юда.

Последният воин свърши с очевидно преувеличената си история и застана зад Лоудън. Маделин сграбчи туниката на Едмънд и започна да усуква края ѝ. Той се обърна, освободи дрехата си и хвана ръката ѝ, а Гилард сграбчи другата.

По този начин те искаха да я успокоят. Нито един от братята не бе очаквал кралят да приеме свидетели. И двамата бяха вбесени и разтревожени и се опитваха да скрият чувствата си от Маделин.

Лоудън отново пристъпи напред. Той се поклони, добави няколко от гнусните си лъжи и завърши драматично с надеждата, че истината

ще възтържествува.

Беше ред на барон Уекстън. Кралят очевидно бе благосклонен към васала си, защото го повика по име, когато му нареди да каже своята версия.

Дънкън бе мъж, който се изразяваше с няколко думи. Той изложи бързо всички факти. Не повика свидетели, но обясни, че Лоудън е злоупотребил с Адела, опитал се е да го убие и той му е отмъстил. За всички в залата бе очевидно, че Дънкън не моли за справедливост, той я изискваше.

— Имате ли свидетели, които да потвърдят истинността на думите ви? — попита кралят.

— Казах ви истината — отвърна Дънкън. Гласът му бе твърд, и контролиран. — Нямам нужда от свидетели, които да потвърдят моята чест.

— Вие се обвинявате умело един друг. Все още има въпроси, на които не съм получил отговори.

— Хванаха го на тясно — прошепна Гилард на Едмънд.

Едмънд кимна. Всеки мъж опровергаваше другия. Едмънд смяташе, че кралят иска да отсъди в полза на Дънкън. Но Лоудън бе наклонил везните в своя полза, водейки лъжливи свидетели. Дънкън бе лоялен васал и велик воин, който можеше да се обърне срещу своя водач, ако решеше, че кралят го е предал.

Беше голяма обида да изискат от Дънкън да предостави други, които да свидетелстват наред с него. Той бе казал истината. Кралят или щеше да повярва или не.

Едмънд въздъхна гневно. Дънкън нямаше да си играе игрички. Той твърдо вярваше, че се е държал достойно в миналото и кралят ще му повярва.

И все пак Лоудън имаше някои добри попадения в лъжите си. Дънкън се бе оженил за Маделин без позволение му. Това бе нещо незначително, но унищожаването на крепостта на друг барон и убиването на двеста воина бе много по-сериозно обвинение.

Дънкън бе посочил, че Лоудън му бе залагал капан на два пъти, но това нямаше как да се докаже. Гилард можеше да свидетелства за една от атаките, но все пак не можеше да каже със сигурност, че Лоудън е бил замесен.

Джералд бе свидетел на втората, но за нея можеше да бъде обвинен Мърсър. Лоудън отново не присъстваше на нападението.

Едмънд спря да мисли, когато извикаха името на Маделин. Той се обърна към нея.

Маделин изправи рамене и бавно тръгна към краля. Спря пред платформата и коленичи с наведена глава.

— Брат ти ми обясни, че си преминала през прекалено много болка, за да свидетелстваш пред мен днес — обяви кралят. — По тази причина те освобождавам от този дълг.

Маделин се изправи и погледна удивена краля. Сега разбираше защо Лоудън изглеждаше толкова уверен през цялата вечер. Вече се бе погрижил да не ѝ позволят да говори.

— Аз съм един от лоялните ви поданици — обяви тя. Със сигурност бе привлякла вниманието на краля, защото очите му се разшириха от изумление. — И макар да нямам армия от васали, които да ви предоставя, бих направила всичко, което е по силите ми, за да ви служа. Бих искала да отговоря на въпросите ви.

Кралят веднага кимна.

— Никак не изглеждаш обезумяла, както твърдеше брат ти — обяви той. Наведе се към нея и попита тихо: — Предпочиташ ли да изпразня залата, преди да ми разкажеш какво те е сполетяло?

Маделин бе изненадана от нежния, тон, с който ѝ говореше кралят.

— Не, не предпочитам — прошепна тя.

— Тогава ми кажи всичко, което знаеш за тази заплетена ситуация.

Маделин се подчини. Стисна ръце пред себе си, пое дълбоко дъх и започна да разказва.

В залата бе толкова тихо, че можеше да се чуе и най-незначителния шум.

— Ако ми позволите, ще започна от нощта, в която бе атакувана крепостта на брат ми — каза тя.

— Така ще е най-добре — каза кралят. — Знам, че ще ви е трудно, нежна лейди, но бих искал да хвърлите малко светлина върху случилото се.

На Маделин ѝ се прииска кралят да не беше толкова мил към нея. Така правеше задачата ѝ много по-трудна.

— Съпругът ми казва, че сте мъж на честта — прошепна тя.

Уилям се облегна на стола си. Той бе единствения, който чу думите ѝ.

— Аз съм много неща за много хора — каза той. Говореше толкова тихо, колкото и Маделин, за да може само тя да чуе думите му. — Искане ми се да вярвам, че постъпвам честно към всички, дори и към нежните дами, които нямат армия, с която да помогнат на каузата ми.

Маделин му се усмихна.

— Сега започни да говориш — каза кралят и гласът му бе достатъчно силен, за да го чуят всички.

— Бях на път към спалнята си, когато един от воините на брат ми дойде и съобщи на Лоудън, че е пристигнал барон Уекстън и желае да разговаря с него.

— Лоудън е бил там? — попита кралят.

— Да, беше — каза Маделин. — Чух го да казва на война да вдигне знамето за временно примирие и да пусне Дънкън в крепостта. Беше капан, разбира се, защото щом Дънкън влезе вътре, бе заловен. Лоудън каза на васала си, че смята да убие Дънкън. Разбирате ли, брат ми се мисли за прекалено умен и бе изготвил план — да завърже барона навън, за да умре от студ.

Лоудън се задъха. Той тръгна към Маделин, но спря, когато видя, че Дънкън хваща меча си.

— Тя не знае какво говори — изкрещя Лоудън. — Маделин е прекалено побъркана, за да знае какво казва. Освободете я от това мъчение!

Кралят вдигна ръка, карайки го да замълчи. Лоудън си пое дълбоко дъх. Успокои се, когато осъзна, че останалата част от историята на Маделин ще наклони везните в негова полза.

— Няма да има повече прекъсвания — изкрещя кралят. Обърна се към Маделин и ѝ кимна. — Продължавай, моля те, обясняваше за умния план барона да умре от студ. Не разбирам.

— Лоудън не желаше да използва оръжие срещу барона. Когато Дънкън умреше от студ, заради ниските температури, воините на Лоудън щяха да отнесат тялото му далеч от земите ни, докато някой не го намери или докато дивите животни не го разкъсат. Те съблякоха дрехите му и го вързаха за един стълб в средата на двора.

Маделин спря, за да си поеме дъх.

— Лоудън замина за Лондон. Той остави няколко от войните си да пазят Дънкън, но на тях им стана студено и се прибраха в крепостта. Когато се магнаха, аз развързах Дънкън.

— Тогава ли войните на барон Уекстън нападнаха крепостта?

— Те се прехвърлиха през крепостните стени, за да влязат. Техен дълг бе да се погрижат за сигурността на господаря си — каза Маделин.

— Разбирам.

Тя не знаеше какво има предвид, погледна към Лоудън и видя самодоволната му усмивка. После погледна към Дънкън. Съпругът ѝ кимна окуражително.

— Казахте, че са влезли, нали? — попита кралят след минута.

— И боят започна — каза Маделин.

— И тогава са ви пленили?

— Истината е, че бях освободена от тиранията на брат си. Той обичаше да ме наранява и, Господ ми е свидетел, беше ми омръзнало да ме малтретира.

От тълпата долетя изненадан шепот.

— Барон Уекстън ме взе със себе си. Страхувах се от Лоудън и искам да ви призная, че за пръв път в живота си, се почувствах в безопасност. Дънкън е мъж на честта. Държеше се добре с мен. Никога не съм се страхувала, че би могъл да ме нарани. Никога.

Кралят се загледа в Лоудън за минута и после се обърна към Маделин.

— Кой срина крепостта със земята? И беше ли въобще изгорена? Гласът му бе станал по-силен.

— Дънкън унищожи крепостта ми — изкрещя Лоудън.

— Тишина — изръмжа кралят. — Сестра ти е тази, която говори, и искам да чуя само нейните думи. Отговори на въпроса — нареди той на Маделин.

— Лоудън сам разруши крепостта си, като не зачете временното примирие — обяви Маделин.

Кралят въздъхна. Сега изглеждаше разтревожен.

— Предполагам, че добродетелността ви е не е била отнета?

Маделин почти изкрещя отговора си.

— Той не ме е докоснал.

Още веднъж през тълпата се понесе учуден шепот. Всички бяха объркани от думите ѝ.

До този момент Маделин не бе казала нито една лъжа.

— Дънкън не ме докосна, но тъй като обещах да казвам цялата истина, трябва да призная, че се възползвах от добрия му характер. Истината е, че на края аз го съблазних.

Шепотът стана много по-силен. Маделин си помисли, че чу Дънкън да простенва. Кралят изглеждаше готов да се разкреци. Неочаквано Дънкън застана до Маделин и сложи ръка на устата ѝ. Тя реши, че иска да я накара да замълчи.

Когато избута ръката му, Дънкън я отпусна на рамото ѝ.

— Разбирате ли, че се опозорявате, скъпо момиче? — попита кралят.

— Обичам Дънкън — отвърна Маделин. — А и не успях да го съблазня, преди да се венчаем.

Кралят се обърна, за да погледне към Лоудън.

— Обвинението ви, че сестра ви е била опетнена, току-що бе отречено. Само трябва да я погледна, за да разбере, че ми казва истината.

Кралят попита Маделин:

— Ами обвинението на съпруга ви, че Лоудън е опетнил сестра му?

— Вярно е — каза Маделин. — Адела ми разказа какво се е случило с нея. Мърсър я е нападнал, но и Лоудън е бил там. Планът е бил негов и поради тази причина, той също е отговорен.

— Разбирам — кралят изглеждаше вбесен.

Още дълго той продължи да задава въпроси на Маделин. Тя му отвръщаше, като винаги казваше истината.

— Моят съпруг действаше честно и с кураж, докато брат ми си послужи с измама — каза Маделин.

Тя се облегна на Дънкън, когато най-последно приключи.

— Имаш ли да добавиш нещо друго? — обърна се кралят към Лоудън.

Лоудън едва говореше. Лицето му бе станало на петна от гняв.

— Сестра ми най-грозно ви излъга — изръмжа той.

— Това не е ли същата сестра, за която се кълняхте, че винаги казва истината? — изкрещя кралят.

Лоудън не му отговори. Кралят се обърна към Маделин:

— Ти си лоялна към съпруга си. Това е възхитителна черта. Сега каза ли ми истината, или се опита да защитиш Дънкън?

Преди Маделин да отговори, кралят погледна към Дънкън.

— Имаш ли нещо друго, което би искал да добавиш?

— Само едно, що се отнася до съблазняването сме равни — рече Дънкън. Сега гласът му бе по-сладък и от мед. — И напълно задоволени.

Вълна от аплодисменти и подвиквания заля залата. Кралят се усмихна.

Той се изправи и отсъди.

— Лоудън, ти предаде доверието ми в теб. От този миг ти се отнемат всички отговорности и си прогонен от двора ми.

После се обърна към Дънкън.

— Брат ми Хенри предложи да ти дам време да охладиш гнева си. Ядосан съм ти заради материалните вреди и погубените животи, но съм съгласен, че е трябвало да отмъстиш за това, което е било сторено на сестра ти. Смятам, че един месец прекаран в Шотландия ще бъде достатъчно наказание.

Маделин усети как Дънкън настръхна до нея. Тя хвана ръката му и я стисна, умолявайки го да замълчи.

— Ако, когато се завърнеш, все още искаш да предизвикаш Лоудън и мъжете, които са били с него в деянията му, ще позволя двубой на живот и смърт. Изборът дали да се биете ще се падне на теб.

Дънкън не прие, нито отказа веднага заповедта. Не желаше да чака, за да предизвика Лоудън.

Почувства как Маделин трепери. Страхът ѝ го накара да вземе решение.

— Веднага ще тръгна.

Кралят кимна.

— Освободих Лоудън от задълженията му, Дънкън. Давам му един месец да се скрие от теб — обяви той.

— Ще го намеря.

Кралят се усмихна.

— Не се и съмнявам в това.

Дънкън се поклони на краля си. Уилям напусна залата, а Лоудън тичаше след него.

— Бих искал да ти кажа няколко думи, съпруго моя — прошепна Дънкън.

Маделин се опита да се усмихне на съпруга си, но лицето му бе безизразно и тя не можеше да прецени дали е ядосан или раздразнен.

— Много съм изморена, Дънкън. А ти каза на краля, че тръгваме веднага.

— Ние ли?

— Няма да ме оставиш тук, нали? — попита тя, напълно ужасена.

— Не, няма.

— Не се шегувай с мен — промърмори тя. — Преминах през такова изпитание.

Барон Рейнхолд прекъсна разговора им.

— Съпругата ти притежава толкова смелост, колкото и ти, Дънкън. Тя се изправи пред краля ни и му разказа цялата история. А гласът ѝ дори не потрепери.

— А какво му каза? — попита мило Дънкън.

Барон Рейнхолд се ухили.

— В това е въпросът, нали? Чух всяка една нейна дума и още не мога да разбера кой какво е изгорил, кой кого е нападнал и кой е отмъстил... все още нямам ни най-малка представа какво се е случило.

— Току-що описа живота ми с Маделин — обяви Дънкън. Сега гласът му звучеше огорчено.

Той погледна надолу към Маделин и видя как тя наблюдава барона.

— Забравих да ви представя един на друг — осъзна той. — Бароне, това е съпругата ми, Маделин. Разбрах, че си познавал майка ѝ.

Баронът кимна.

— Жена ти изглежда също като Рейчъл — каза той. — За мен е удоволствие да се запознаем, баронесо.

Той имаше красива усмивка. Маделин усети как всеки миг ще се разплаче. Насили се да се усмихне и каза.

— Бих искала да говоря с вас за майка ми, бароне. Може би, когато се върнем от временното ни изгнание, бихте могли да ни посетите.

— За мен ще е чест — каза той.

Нямаха повече време да говорят с барона. Другите съюзници на Дънкън дойдоха, за да изразят удоволствието си от това, което се бе случило. Маделин стоеше до него, държеше ръката му и желаше той да ѝ каже какво мисли за тази среща.

Дънкън я игнорира. Обърна се, когато Джералд застана до тях и им каза, че ще тръгнат след час.

— Дънкън? Ще има ли време да си събера нещата? — попита Маделин.

— Ще тръгнеш с дрехите, с които си облечена, съпруго.

Маделин въздъхна.

— Значи си ядосан? — попита тя.

Дънкън погледна надолу към нея. Погледът ѝ бе замъглен и бе прехапала долната си устна. Той бавно поклати глава.

— Съблазнила си ме? Милостиви Боже, каза на краля, че си ме съблазнила. Когато решиш да лъжеш, въобще не си поплюваш — ухили ѝ се той, докато я мъмреше.

— Не излъгах — каза Маделин. — Наистина обичам да ме целуваш и никога не ми харесва, когато спираш. Това е вид съблазняване, нали, Дънкън? А и аз те целунах първата нощ. Ти просто отвърна както подобава, съпруге. Да, това е истината. Аз те съблазних.

— Ако беше казала пълната истина, сега щях да мога да предизвикам Лоудън, без да чакам цял месец — заяви ѝ Дънкън.

— О, знам как се прави — каза Маделин. — Двамата ще се предизвикате един друг. Кралят щеше да те хвърли в някое дълбоко езеро със завързани за ръцете и краката ти камъни. Ако потънеш на дъното, кралят ще знае, че си казал истината. Разбира се, тогава щеше да си мъртъв, но поне честта ти щеше да е непокътната. Е, аз не желая да си лягам всяка нощ само с честта ти за компания. Какво ще кажеш за това, съпруге?

Макар да се опита, тя не успя да спре сълзите си.

Дънкън я гледаше изумен.

— Маделин — каза той, а името ѝ прозвуча като въздишка. — Воините не се подлагат на такива изпитания. Църквата използва този метод, не кралят.

— Оо!

Дънкън се разсмя, прегърна я и се усмихна отново, когато тя каза:

— Преминах през такова изпитание.

— Имаш златно сърце — каза ѝ той. — Ела, съпруго моя. Нямам търпение да те оставя да ме съблазниш.

Маделин бе напълно съгласна с този план.

Четири часа по късно направиха лагер за през нощта. Маделин бе изтощена до смърт. Клариса се бе изпречила на пътя ѝ точно когато двамата с Дънкън потегляха. Злите, яростни думи още ехтяха в ума ѝ.

Дънкън я остави до потока, който бе открил, когато оглеждаше дали мястото е безопасно за лагеруване. Маделин през цялото време бе в ползрението му. Докато Лоудън бе жив, никога нямаше да я изпусне от поглед.

Маделин се изкъпа, доколкото позволяваха обстоятелствата и се върна в лагера. Дънкън тъкмо бе приключил с издигането на палатка за двамата. Беше на известно разстояние от воините, които ги придружаваха.

— Дали отец Бертон ще бъде в безопасност? Или смяташ, че ще трябва да изпратим още мъже да го защитават? — попита тя Дънкън.

— Той е в безопасност — отвърна той. — Оставих при него най-добрите си воини. Не се тревожи, любима моя.

Маделин кимна.

— Помниш ли първата нощ, която прекарахме заедно.

— Много добре си я спомням.

— Мислех си, че огънят е прекалено близо и се тревожех пламъците да не подпалят палатката — каза тя.

— Ти се тревожиш за всяко нещо — каза ѝ Дънкън. Той развърза плетения колан на кръста ѝ. — Онази нощ ти спа с дрехите си.

— Пазех девствеността си — каза Маделин. — Тогавя още не знаех, че всъщност искам да те прелъстя — тя се разсмя при вида на недоволното му изражение.

— Аз опазих девствеността ти — възрази Дънкън.

Маделин се изтегна върху животинските кожи. Беше хладна, приятна нощ. Бризът освежаваше въздуха, а ярката луна им осигуряваше мека светлина.

— Съблечи си дрехите, Маделин — каза ѝ Дънкън. Вече бе свалил туниката и ботушите си.

Тя искаше да направи точно това, но се тревожеше заради мъжете отвън. Докосна ръката на Дънкън и когато той се наведе към нея, му прошепна:

— Не можем да се любим тази нощ. Воините ти ще ни видят.

Дънкън поклати глава.

— Никой не може да ни види, съпруго. Желая те. Веднага.

Той ѝ показа намерението си, като я целуна страстно. Маделин въздъхна в устата му и обви ръце около тила му. Отвори устни, езикът ѝ се преплете с неговия и инстинктивно изви тялото си към него.

— Много си шумен — каза тя, когато Дънкън спря да я целува и гризна леко ухото ѝ.

Тя потрепери от удоволствието, което ѝ доставяше. Дънкън се засмя.

— Ти си тази, която крещи, когато достига върха, любима моя — каза ѝ Дънкън. — Аз съм прекалено дисциплиниран, за да издам някакъв звук.

— Наистина ли? — попита тя. Ръката ѝ бавно се плъзна по напрегнатата му до болка мъжественост.

Дънкън забрави за какво говореха. Отново плени устата ѝ диво, докато се опитваше да съблече роклята ѝ. Искаше я гореща, и когато пръстите му докоснаха сатенените листенца, криещи входа на сърцевината ѝ, откри, че е готова за него. Тя бе ужасно гореща и влажна и се изви към него, когато той потопа пръсти в тялото ѝ.

Бързо смъкнаха дрехите ѝ. Дънкън не желаше да сдържа своя плам. Искаше Маделин веднага и от буйния ѝ отклик, знаеше, че този път и тя не копнее за нежности. Да, тя искаше съпругът ѝ да загърби всичките си задръжки.

Дънкън заглушаваше стенанията ѝ, като притисна устата си към нейната. Той се настани между бедрата ѝ и проникна в нея. Тя бързо го доведе до върха с еротичните си движения и с един силен тласък той изля семето си в нея, очарован как в този миг ноктите ѝ се забиха в раменете му. Дънкън провря ръка между слетите им тела и ѝ помогна да намери освобождението си.

Когато тя свърши, на Дънкън му се прииска да изкрещи от удоволствие. Не го направи, разбира се, а притисна устните към нейните, улавяйки вика ѝ.

— Обичам те, съпруго моя — прошепна ѝ малко по-късно, когато тя се сгуши на гърдите му.

— И аз те обичам, Дънкън — каза Маделин. Тя полежа няколко минути в прегръдките му, преди да попита: — Засрамах ли те, като казах, че съм те прелъстила?

Дънкън се засмя над главата ѝ. Маделин се обърна и го удари леко.

— Не бях засрамен — каза той, но гласът му беше много арогантен. — Жените се засрамват.

Маделин се усмихна.

— А какво правят воините?

— Изморяват се — каза той. — Стават наистина изтощени, след като правят любов със съпругите си.

— Да не би сега да предлагаш да заспивам?

— Да.

— Е, тогава аз, разбира се, ще се подчиня на заповедта ти, но само ако ми отговориш на още един въпрос — тя го чу да въздъхва, но не му обърна внимание. — Кои бяха тези мъже, които излъгаха заради брат ми? Барони ли бяха?

— Не, не са барони, само няколко мъже, които се съюзиха с брат ти срещу мен — отвърна той.

— Значи те нямат свои поддръжници? Нямаат свои армии?

Дънкън замълча за минута.

— Те нямат армии, Маделин. Но са безскрупулни мъже, които биха се присъединили към всеки, който им заплати добре. Но Лоудън няма достатъчно злато, за да успее да ги купи, затова не представляват особена заплаха.

Маделин се успокои от отговора му. Тя реши да не се тревожи повече заради Лоудън.

— Дънкън? Ще можем да се срещнем с братовчедка ми Едуайт, когато отидем в Шотландия. Възнамерявах да живея при нея. Такъв бе планът ми, преди да те срещна.

— Ще можеш да се срещнеш със сестра ми Катрин — каза Дънкън. Гласът му звучеше сънливо.

— Сестра ти е омъжена за шотландец? — попита тя. По гласа ѝ личеше, че не може да повярва.

— Да.

— Дали съпругът ѝ...

— Не, той няма червена коса — прекъсна я Дънкън.

— Не исках да попитам това — ядоса се Маделин. — Просто се чудех, дали Катрин и съпругът ѝ познават Едуайт.

Дълбокото дишане на Дънкън ѝ показа, че е заспал. Когато той започна да хърка, беше сигурна, че спи. Маделин се притисна към него.

Тази нощ тя имаше най-хубавия сън. Сънят на невинните.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Любовта и честта са най-ценните съкровища.“

Следващият месец бе спокоен период за Дънкън, а за Маделин дните бяха безгрижни.

Тя бе очарована от шотландците. Реши, че те са най-добрите воители на света, освен съпруга ѝ, разбира се. Шотландците ѝ напомнях за древните спартанци, тъй като живееха суров живот и бяха лоялни до гроб.

Те се отнасяха с Дънкън като с един от тях. Катрин бе повече от щастлива да приеме Маделин в дома си. Сестрата на Дънкън бе много красива и много влюбена в съпруга си.

Не успя да види Едуайт, но Катрин обеща да ѝ изпрати писмо с поздрав от Маделин. Едуайт живееше в планините, доста далеч от дома на Катрин, толкова далеч, че нямаше как да ѝ отидат на гости.

Останаха тридесет дни при роднините на Дънкън.

Той не бе забравил обещанието си да научи нежната си съпруга как да се защитава. И бе напълно търпелив към нея, докато тя не посегна към лъка и стрелите си. Тогава той я остави сама, защото се боеше, че ще избухне, докато я гледа как прави една и съща грешка отново и отново. Никога не успяваше да уцели мишената. Антъни го бе предупредил за това. Стрелите на Маделин винаги прелитаха поне на три метра над целта.

Когато в края на август се върнаха в крепостта Уекстън, научиха за смъртта на крал Уилям. Сведенията бяха неясни, но всеки, който бе присъствал на смъртта му, се кълнеше, че е било инцидент. Уилям, заедно с брат си Хенри и няколко приятели, бил излязъл на лов в горите около замъка. Казваха, че някакъв воин изстрелял една стрела към елен и по нещастно стечение на обстоятелствата кралят се изпречил на пътя ѝ и бил пронизан във врата. Кралят бил мъртъв още преди да падне на земята. Най-приеманото и в същото време най-

невероятното становище бе дадено от очевидец, който твърдеше, че е видял всичко от начало до край. Той се кълнеше, че верният поданик наистина се е прицелвал в елена, но когато стрелата полетяла към животното, червената ръка на дявола изведнъж се протегнала изпод земята. Юмрукът сграбчил стрелата и я пренасочил към краля.

Църквата беше отсъдила, че точно това се е случило. И всичко веднага бе вписано. Сатаната бе отнел живота на краля и със сигурност никой от присъстващите не бе отговорен.

Хенри веднага изискал полагаемото му се и станал крал.

Маделин бе благодарна, че двамата с Дънкън бяха напуснали кралския двор, преди да се случи тази трагедия. Съпругът ѝ обаче бе много гневен, че не е бил там, защото смяташе, че би могъл да му спаси живота.

Никой от двамата съпрузи не вярваше на историята за ръката на дявола, но и никой от двамата не сподели с другия, че Хенри би могъл да има нещо общо със смъртта на брат си.

И макар Маделин да не бе толкова добре осведомена, колкото Дънкън по държавните въпроси, тя си спомни, че точно Хенри бе дал идеята на крал Уилям да изпрати Дънкън в изгнание в Шотландия за цял месец. Тя вярваше, че Хенри е искал да отдалечи за известно време Дънкън, както и в това, че временното изгнание му бе спасило живота. Но, разбира се, не посмя да сподели това със съпруга си.

Джералд и Адела се венчаха в първата неделя на месец октомври. Отец Бертон тъкмо бе пристигнал, за да се заеме със задачата да се грижи за душите на Уекстън и успя да извърши церемонията. Графът на Грийнстейд бе починал само пет дни след сватбената церемония на Маделин.

Дънкън бе изпратил воители из цяла Англия, за да търсят Лоудън. След като Хенри вече бе крал, Лоудън бе отхвърлен от обществото. Хенри никога не се бе преструвал и явно показваше, че не го харесва.

Маделин вярваше, че Лоудън е напуснал Англия. Дънкън не бе съгласен с нея, убеден, че Лоудън се спотайва някъде и чака удобен шанс да им отмъсти.

Пристигна вест Дънкън да се яви пред новия крал, за да коленичи пред него и да му се закълне във вярност. Той не можеше да не отиде, но беше притеснен да остави Маделин.

Когато Маделин слезе на закуска, го намери в голямата зала с писмото в ръце. Тъкмо бе изял обета си. Жена му изглеждаше отпочинала, но той знаеше, че само след няколко часа ще има нужда да подремне. Тези дни се изморяваше много бързо.

Маделин се опита да скрие това от съпруга си, но той знаеше, че ѝ прилява всяка сутрин.

Това, естествено, изобщо не го тревожеше. Не, просто търпеливо чакаше жена му да разбере, че носи детето му.

Маделин се усмихна, когато го видя да седи на стола срещу камината. Беше захладняло и огънят я привличаше неудържимо. Дънкън я дръпна в скута си.

— Дънкън, трябва да говоря с теб. Почти пладне е, а аз тъкмо ставам от леглото. Смятам, че съм болна, но не искам да се тревожиш. Вчера поисках от Мод да ми приготви някакво лекарство.

— И тя даде ли ти нещо? — попита Дънкън. Опита се да не се усмихва, защото изражението на жена му бе доста тревожно.

Маделин поклати глава. Тя отметна косата от рамото си и в бързината го удари в гърдите.

— Не, не ми даде — каза тя. — Само ми се усмихна и си отиде. Питам те какво трябва да си помисля при това положение?

Дънкън въздъхна. Щеше да му се наложи да ѝ каже.

— Ще бъдеш ли много разочарована, ако синът ни има червена коса?

Очите на Маделин се разшириха, а ръката ѝ инстинктивно се премести към корема ѝ. Гласът ѝ потрепери, когато най-последно проговори.

— Тя ще има кестенява коса като майка си. А аз ще бъда най-добрата майка, Дънкън.

Дънкън се засмя и я целуна.

— Взела си част от моята арогантност, съпруго. Ще ми родиш син и това е краят на тази дискусия.

Маделин кимна, преструвайки се, че се съгласява, докато си се представяше с едно прекрасно момиченце на ръце.

Тя бе толкова щастлива, че си помисли, че ще се разплаче.

— Вече няма да можеш да храниш дивите животни. Не искам да излизаш сама навън.

— Но той е моя вълк — възрази Маделин. Нямахме намерение да признава на Дънкън, че и тя вече вярва, че е било диво куче. — Днес ще му оставя храна за последен път — съгласи се най-после тя. — Така доволен ли си?

— Защо днес? — попита Дънкън.

— Защото измина точно една година от деня, в който пристигнах тук. Можеш да дойдеш с мен и Антъни, ако искаш — усмихна му се тя. — Моят вълк ще ми липсва.

Дънкън видя искрите в очите ѝ.

— Ще спра да го храня само защото ти ми нареди така, съпруге.

— Не повярвах на това дори за миг — отвърна той. — Подчиняваш ми се само защото така си решила.

Дънкън най-после се съгласи да я придружи. Тя го чакаше, но след като свърши с тренировката си по стрелба с лък, слънцето вече залязваше, а той все още не бе приключил със задълженията си.

Маделин събра стрелите си, сложи ги в колчана, който Нед бе направил специално за нея и го преметна през рамото си.

Антъни винаги носеше храната в един конопен чувал. А тя носеше лъка си и се шегуваше с васала, че може да хване някой заблуден заек за вечерята им.

Според Антъни това бе невъзможно.

Когато стигнаха до хребета на хълма, Маделин взе храната от Антъни. Тя остави чувала на земята и натрупа всичко върху него. Най-отгоре сложи голям кокал, с доста месо по него. Тъй като знаеше, че вече няма да храни дивите животни, тя искаше да ги нагости с нещо много хубаво като за последно.

Антъни пръв долови шума зад тях. Той се обърна и започна да оглежда дърветата зад Маделин точно когато от храсталака изхвърча стрела и се заби в рамото му. Васалът падна на земята. Той се опита да се изправи и видя как врагът им се прицелва за втори път.

Наблюдателят на кулата изкрещя в мига, в който Антъни падна. Воините по защитните стени вдигнаха лъковете си в очакване врагът да се покаже.

В този миг Дънкън възсядаше коня си. Беше решил да зарадва жена си и да язди с нея на връщане. Когато чу виковете, пришпори коня в галоп. Гневният му вик отекна в цялата крепост. Воините му яхнаха конете си и препуснаха след своя господар.

Маделин знаеше, че няма време да избяга. Около двадесет човека, наредени в полукръг, излязоха от прикритията си иззад дърветата. Беше сигурна, че мъжът на наблюдателната кула и стрелците няма да успеят да ги видят, преди нападателите да се изкачат до върха.

Не ѝ оставиха друг избор. Маделин посегна към стрелите си, нагласи една на тетивата на лъка и се прицели внимателно.

Разпозна мъжа, който бе най-близо до нея. Той бе един от тримата, които свидетелстваха за лъжите на Лоудън. Тя знаеше, че и Лоудън е някъде наблизно.

Само тази мисъл я разгневи толкова силно, че тя забрави страха си. Пусна стрелата и посегна за друга, преди нападателят да падне на земята.

Дънкън не се изкачи по хълма. Той яздеше в подножието му, посочвайки на останалите да минат от другата страна. Искаше да спре врага, заставайки между него и съпругата си.

Без да се забавят и за миг, воините на Дънкън влязоха в битка с нападателите. Маделин хвърли лъка и се спусна да помогне на Антъни. Васалът се бе изтърколил надолу по хълма, но вече бе на крака и се изкачваше бавно към нея.

— Маделин, залегни — неочаквано изкрещя Антъни.

Тя чу командата и понечи да я изпълни, когато бе сграбчена отзад. Маделин изпищя и се обърна, озовавайки се лице в лице с Лоудън.

Погледът му бе налудничав и я стискаше болезнено силно. Маделин заби крака си в неговия и го накара да изгуби равновесие. Спомняйки си уроците на Дънкън за самозащита, заби коляно в слабините му и Лоудън се срина на земята, повличайки я със себе си.

Тя се превъртя настрани точно когато Лоудън се изправи на колене. Той сви юмрук и я удари с всичка сила точно под брадичката. Болката бе прекалено силна, за да я понесе и Маделин припадна.

Лоудън скочи на крака, когато тя загуби съзнание. Погледна към подножието на хълма и видя как хората му бягат. Опитваха се да се спасят от яростта на Дънкън.

Тогава осъзна, че този път няма да успее да се спаси от него.

— Ще гледаш как я убивам — изкрещя той.

Дънкън вече не яздеше, а тичаше нагоре по хълма. Лоудън знаеше, че му остават броени секунди. Той обезумяло претърсваше земята за ножа си. Щеше да прободете сърцето на Маделин, преди Дънкън да успее да го спре.

Лоудън се разсмия победоносно, когато видя кинжала върху купчината храна. Той коленичи и посегна към оръжието, но направи грешката да докосне храната.

Ръката му хвана дръжката. Тъкмо се обръщаше, когато чу ниско ръмжене и спря. Звукът се усилваше и разтърси цялото му тяло.

Дънкън също чу ръмженето. Той видя как Лоудън закрива лицето си с ръце, когато една кафява мълния скочи към гърлото му.

Лоудън падна по гръб и започна да се дави в собствената си кръв.

Дънкън даде сигнал на мъжете му да останат по местата си. Той не откъсваше поглед от огромния вълк, докато бавно се пресягаше за лъка и стрелите си. Вълкът бе върху Лоудън. Зъбите на животното бяха оголени и от гърлото му се чу ниско, заплашително ръмжене, което отекна в тишината.

Дънкън се молеше Маделин да не се събуди. Започна бавно да се приближава, за да може да се прицели по-добре в звяра.

Вълкът изведнъж се раздвижи и застана над Маделин. Дънкън спря да диша.

Явно ароматът ѝ му бе познат, реши Дънкън, защото вълкът бързо задоволи любопитството си и се върна при храната. Дънкън проследи с поглед как животното взе големия кокал между зъбите си, след което се обърна и изчезна от другата страна на хълма.

Дънкън пусна на земята лъка и стрелите и изтича към съпругата си. Маделин тъкмо се свестяваше, когато той коленичи до нея и той я вдигна на ръце.

Тя потърка брадичката си, за да види какви са пораженията. Можеше да я движи, но я болеше толкова силно, че помисли, че е счупена. В следващия миг осъзна, че Лоудън не е там.

— Отидоха ли си? — попита тя Дънкън. Той я притискаше толкова силно към гърдите си, че едва успя да прошепне думите.

— Лоудън е мъртъв.

Маделин затвори очи и каза една молитва за душата му. Не смяташе, че ще му помогне много, но все пак го направи.

— Антъни добре ли е? Трябва да се погрижим за раната му, Дънкън — каза Маделин, опитвайки да се откъсне от ръцете на съпруга си. — В рамото му има забита стрела.

Дънкън спря да трепери. Маделин нарочно говореше, без да спира. Знаеше, че той има нужда от няколко минути, за да се възстанови. Когато отпусна леко хватката си, тя му се усмихна.

— Свърши ли вече? — попита тя.

— Да, свърши — каза Дънкън. — Твоят вълк ти спаси живота.

— Знаем, че го направи, любими мой, ти винаги ме защитаваш — отвърна Маделин.

— Маделин, не ме разбра — намръщено рече Дънкън. — Твоят вълк уби Лоудън.

Маделин поклати глава. Колко типично за него бе да се държи странно, когато тя се страхуваше. Знаеше, че само се шегува с нея, за да разсее тревогата ѝ.

— Достатъчно силна ли си, за да стоиш изправена? — попита той. — Чувстваш ли...

— Добре съм. Ние сме добре — поправи се тя и погали корема си за повече яснота. — Още не мога да я почувствам, Дънкън, но знам, че е добре.

Когато Дънкън я остави да стъпи на крака, тя се опита да погледне към Лоудън, но Дънкън застана пред нея, напълно скривайки гледката.

— Не е нужно да го гледаш, Маделин, само ще се разстроиш — каза ѝ той. Гърлото на Лоудън бе разкъсано от зъбите на вълка и той реши, че Маделин няма да забрави тази гледка скоро, ако я видеше.

Антъни се приближи и застана до тях. Изглежда не го болеше толкова.

— Антъни, рамото ти...

— Само драскотина — каза той. — Баронесо, вие уцелихте един от тях право в сърцето — възхити се той.

Дънкън не можеше повярва.

— Тя ли изстреля тази стрела?

— Да, тя беше.

И двамата се обърнаха към нея. Изглеждаха истински изумени и Маделин изпита леко раздражение от очевидното им недоверие в

способностите ѝ. За няколко секунди реши да замълчи. Но после не се сдържа и каза истината.

— Целих се в крака му.

Дънкън и Антъни избухнаха в смях. После съпругът ѝ я вдигна на ръце и я понесе надолу по хълма.

— Вълкът ти спаси живота — каза ѝ отново той, защото искаше тя знае цялата истина.

— Знам, скъпи.

Той се предаде. Щеше да ѝ обясни всичко по-късно, когато умът ѝ щеше да може да приеме, че не той е бил нейният спасител.

— Никога повече няма да храниш зверовете, Маделин. Аз ще се грижа за това. Вълкът заслужава да живее по-лек живот отсега нататък. Заслужава го.

— Ще спреш ли да се шегуваш с мен, Дънкън? — попита Маделин истински раздразнена. — Преминах през такова изпитание.

Дънкън се усмихна. Тя бе една малка палавница, която обичаше да командва и истинска наслада за сетивата му. Той потърка брадичка в главата ѝ, докато я слушаше как се оплаква от новата си синина.

Барон Уекстън бе изключително нетърпелив да отведе Маделин у дома, толкова нетърпелив, колкото сигурно е бил Одисей, когато се е прибрал в къщи при жена си.

Бъдещето им принадлежеше. Маделин обичаше да го нарича вълк, но той бе просто мъж, макар и много по-могъщ от митичния Одисей.

Дънкън може да бе смъртен и да има своите недостатъци, но бе извършил безстрашен подвиг. Бе успял да плени ангел. И сега ангелът му принадлежеше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.